



Capitolul 1 Goldiehouse. Ravensby. Scoția
martie. 1704

-Dormi?

- Mmm...

Johnnic Carrc se trezi dintr-o scurta ațipeală. Glasul femeii urmase unei profunde plăceri carnale. După câtcva clipe își dădu seama despre ce era vorba: limba ci fierbinte lăsa în urmă o dîră de răceală.

Își mișcă ușor trupul musculos. Senzația era tulburătoare. Schiță un surîs în colțul gurii, amintindu-și ce bine se pricepea această femeie să-i stîrncască simțurile. Deschise ochii de un albastru adînc și întinse mîna, încppînd să se joace cu cîrlionții ei de culoarea mierii.

- Tu nu dormi niciodată? murmură el, încă somnoros.

O cunoscuse pe Mary Holm cu două zile în urmă, la Kelso, într-un han de țară, unde trăsesese împreună cu trupa ei de acrobați. Ea îl privise foarte insistent, apoi venise lângă el Johnnie se amuza urmărind cum oamenii lui joacă zaruri.

– Mă cheamă Mary, spusese fata, fixându-l pe lordul cel înalt și brunet cu ochi în care se citea o invitație clară. După o lungă după-amiază în care tot gustase din rezervă specială de coniac francezesc a lui Wat Harden, el aruncasă o ocheadă spre sînii ademenitori ai fetei, apoi privind scurt chipul ei numai zîmbet, spusese:

– Mă pregăteam să plec acasă. Ti-e foame?

Din acea zi de marți, rămăseseră în pat aproape tot timpul.

– Dacă n-ar trebui să plecăm vineri la Berwick, dragul meu Johnnie, vorbi tînăra femeie, ridicînd fruntea spre lordul de Ravensby cu un surîs vesel și lipsit de rușine, mi-aș îngădui și cu să dorm. Dar cine știe dacă voi mai întîlni vreodată un bărbat ca tine?

El se trezise de-a binelca, așa că-i întoarse surîsul.

– În cazul acesta, am să încerc să rezist pînă vineri.

– Ești nemaipomenit, toarse ea ca o pisică.

Apoi îi făcu cu ochiul și își reluă plăcuta ocupație.

În aceeași scară, pe poteca noroioasă din pădurea aflată la sud de Goldichouse galopa un călăreț. Frînt de oboseală, omul își biciuia armăsarul numai spume. Fiecare clipă de întîrzieră putea avea urmări incalculabile.

Ca toți cei de la graniță, cunoștea ținutul, știind să se orienteze chiar și noaptea, la lumina palidă a lunii ce se strecura printre norii amenințători. Numai de-ar rezista calul!... înjură printre dinți cînd bidiviul se poticni pe drumul plin de hîrtoape. apoi. făcîndu-i-se milă de cel mai bun armăsar al lordului, încetini pasul. Mergînd la trap, se întreba dacă nu cumva căpitanul nu-l va certa că n-a venit ca vîntul și ca

Dragoste Unterzisă

gîndul, chiar cu riscul să omoare calul cel negru – atît de urgent era mesajul pe care-l aducea.

– Așează-te deasupra mea, zise încetișor Johnnie, punînd un deget pe bărbia fetei. Îmi place să te simt...

Ea se ridică îndată, cu o mișcare unduioasă a trupului zvelt și ușor. mîngîindu-i sexul falnic.

– Și mic îmi place să te simt. dragul meu lord...

După care, zîmbind larg, se așeză deasupra lui.

– Ce încîntare să descopăr că toate poveștile pe care le-am auzit sînt adevărate!

– Îmi pui răbdarea la încercare, scumpo! murmură Johnnie, întoclegînd la ea să se referise, dar neavînd nici un chef să discute despre propria-i faimă de „armăsar din Middle Marches”.

Apoi adăugă zîmbind:

– E drept că nu mă plîng.

își puse ușor palmele pe soldurile ci, iar Mary se lăsă încet în jos, cuprinzându-l înlăuntrul ei. Johnnie închise ochii de plăcere.

La rîndul ei, Mary își coborîse pleoapele, cu mintea răscolită de o senzație tulburătoare.

– Esti enorm...

Șoapta pluti în încăperea luminată numai de focul din vatră. Simți sexul lui rigid înlăuntrul ci și-și arcui spatele, înnebunită de plăcere.

– Armăsarul meu frumos... Armăsarul meu năvalnic... gîfii Mary, conștientă de prezența lui Johnnie Canre în adîncul trupului ci.

În dormitor se așternu liniștea, întreruptă din cînd în cînd de trosnetul focului. Ea se lăsa în jos, el se arcuia în sus. Apoi amîndoi își ținură răsuflarea pentru cîteva clipe, vrînd' ca plăcerca să dureze cît mai mult. După care ea își relua mișcările lente și ritmice și curînd amîndoi începură din nou să respire precipitat.

Nici unul dintre ei nu se grăbea. După două zile de stat în pat. după patruzeci și opt de ore de exces sexual, nerăbdarea fusese înlocuită de o senzație nouă: căutarea febrilă a noi și noi căi de-a ajunge la extaz. Nimic nu tulbura patima nestăvilă a celor doi amanți.

Deodată.însă. Johnnie o penetra prea adînc și Mary scoase un țipăt. Simțindu-se vinovat, el îi atinse ușor cu degetele obrazul trandafiriu, șoptind:

– Iartă-niă... Te-a durut?

După cîteva clipe ca dcschisc ochii.

– E bine! veni răspunsul ambiguu*, aproape ca un suspin.

El înțelese. Era un bărbat cu experiență, așa că-si puse în minte să se controleze mai mult. Era atît de micuță și fragilă, n-ar fi vrut cu nici un chip să-i facă rău.

Ajuns la capătul puterilor, călărețul dădu pinteni calului pe povîrnisul ce conducea la poarta castelului Goldiehouse. Nu-i mai păsa că armăsarul era pe calc să se prăbușească. Nu mai avea de străbătut dccît cîteva sute de iarzi. Trecu în galop de poarta uriașă și, ajungînd în curtea interioară, luminată de un felinar, începu să strige, ca să se trezească toată lumea. Sări jos de pe calul sfîrsit de oboseală, dar alunecă pe dalele jilave și plinc de băltoace după ploile din ultimele zile. În aceeași Clipă, ușile ferecate în fier se deschiseră cu zgomot. În prag se iviră trei dintre oamenii clanului Carre, cu săbiile scoase din teacă, tropăind pe pietrele cUrții cu cizmele lor înalte. Mesagerul, care rămăsese prăbușit

dalele ude, cu brațele întinse în lături, începu să vorbească, hia trăgîndu-si sufletul.

Auzindu-l, cei trei rămaseră înmărmuriți.

Johnnie nu auzise nimic din ce se petrecea afară. Încăperea

Încare se izolase de două zile era ferită de zarva obișnuită a castelului. În aceste clipe, atenția lui se îndrepta în cu totul în altă parte: se apropia climaxul.

Brațele tinerei Mary Holm îi înlănțuiau strâns gâtul. Cu sinii moi și calzi lipiți de pieptul lui, fata își iuțea tot mai mult mișcările. Trupul ei era jilav de transpirație. Johnnie simțea în uni îl arde fierbințeala propriei dorințe, de parcă un soare tropical ar fi inundat dintr-o dată zidurile masive de piatră și tavanul susținut de birnc. Respirația ei gîfîită îi încălzea gâtul. Degetele lui îi cuprinseseră pătimaș mijlocul subțire, strîngînd-o mai puternic de fiecare dată cîiul amîndoi se opreau cît_cva clipc, ca să-și mai tragă sufletul.

- Nu mai rezist... gemu ca.

El clătină din cap, în semn de negare - singurul gest de care mai era capabil.

„Nici vorbă!”, se gîndi și. Dacă ar mai fi avut putere, ar fi zîmbit.

Deodată, fata se înalță spre el și încleștîndu-și degetele în părul negru și zbîrlit, îl trase spre ea, sărutîndu-l în neștire, mușeîndu-i pătimaș buzele, arzînd să-i atingă și să-i poseze fiecă păticipică a trupului.

Johnnie îi simți primele spasme și în aceeași clipă se eliberă și el.

Doi din membrii clanului Carre porniră în goană pe coridoarele de la primul nivel, ureînd treptele cîte două sau cîte trei odată pînă la următorul. Ajunși aici, alergară spre scara îngustă din aripa stingă a castelului, suinil-o în marea grabă. Se repeziră pe scara în spirală a foisorului(I), inimile bătînd să le spargă pieptul. Johnnie dăduse pprun să nu fie deranjat, dar cei doi nu-si mai băteau capul da era cazul să-i nesocotească porunca. În aripa medievală reședinței Goldiehouse tavanele erau joase și coridoare înguste - așa cum fuseseră construite cu secole în urmă din motive de apărare. Pe coridor nu se putea strecura de un singur om odată. Cei doi se năpustiră unul după alt către micul dormitor din capătul coridorului.

„Doamne! cît e de fierbinte, parcă a luat foc!” se gîndi Johnnie, explodînd în orgasmul izbăvitor, carc-i potolea, sfîrsit, furtuna simțurilor. Timp de cîteva clipe, întreg universul se redusese la această femeie delicată pe care o stringea în brațe și care-i dăruise o plăcere unică.

Fusesse uluitoare.

Exact la fel gîiulca și Mary Holm, în vreme ce zăcc epuizată. Johnnie Carre își merita renumele. Fusesse de dreptul uimitor. Și de astă dată.

Începu să-l lingă ca o pisică mulțumită, plimbîndu-și usc vîrfurile limbii pe umărul lui musculos. Îl simți încordîndu-se Johnnie își ridică brusc capul, strîngîndu-l în brațe, pregătindu-se să o ia de la început, aproape fără voia lui.

Apoi auzi clar zgomotul unor pași care se apropiau în fugă. Și doar lăsase vorbă să nu fie tulburat!

O dată deoparte pe Mary cu o mișcare bruscă și-o culcă în așternut cu o tandrețe neașteptată pentru graba cu care se mișcase. O acoperi repede cu cearșaful brodat, chiar în clip-cînd ușa se izbi de perete.

Nici nu apucase să-și ia ochii de la ea, ca să vadă cine dăduse buzna în încăperea, cînd vestea îl izbi în moalele capului

– L-au luat pe Robbie!

Nu era nevoie să i se mai spună cine-l luase aceiași dușmani pe care clanul Roxburgh Carric îl înfruntau de o mică vreme.

Sări jos din pat, întinzîndu-se după armele lăsate la îndemînă. Granița fusese cîmpul de luptă al Scoției încă din timpuri străvechi. Nici un bărbat nu se despărțea de pumnal și de sabie.

Oamenii îi povestiră cu sufletul la gură cum fusese răpit fratele lui. Johnnie își adună în grabă hainele, uitînd cu totul de femeia de lîngă el începu să le pună întrebări scurte și precise, ascultînd încruntat răspunsurile. În cîteva clipe, își trase pantalonii de piele, cizmele, cămașa și vesta. Aruncînd una dintre oamenii teaca săbiei, se repezi afară din cameră, vîrîndu-și din mers cămașa în pantaloni, cu gesturi grabite.

Ajungînd la mijlocul coridorului își aminti de Mary Holm.

– Aveti grijă ca fata să fie trimisă sub escortă înapoi la Kalso! porunci el scurt, închicîndu-și vesta și întinzînd mîna după cingătoare.

Însoțitorul său i-o dădu, iar Johnnie o aruncă pe umăr.

– Dati-i o pungă de bani și mulțumirile mele. Căi sînt înșcuati?

Ceilalți încuviințară. Johnnie își prinse pumnalul la cingătoare. Își trase spada din teacă, încercîndu-i tăișul, apoi o vîrî furios la loc, mîrîind cu glas răgușit și încărcat de ură:

– Blestematul de Godfrey! Și blestemata aia de Anglie! Ticăloși fără seamăn!

Coborî în salturi grabite restul treptelor și, de cum ajunse la parter, începu să alerge.

– Cînd s-a întîmplat? întoarse Johnnie capul spre oamenii care încercau să țină pasul cu el.

Auzind răspunsul, scăpă printre dinți o înjurătură, care reflecta îngrijorarea tuturor.

Cap 2

Cinci ore mai tîrziu, Johnnie intră în cambra de arme, scuturîndu-și părul ud de ploaie. Obosit și supărați își scoase cingătorea, agățînd-o în perete, apoi începu să se plimbe de colo-colo prin încăperea, cu pași mari.

Însoțitorii lui, uzi și ei pînă la piele, își scoaseră la rîndul lor armele și se prăbușiră, istoviți, pe băncile și scaunele de lemn. Nimeni nu vorbea, toți împărtășeau

deznădejdea căpeteniei. După cinci ceasuri pctrcutc în şa, pe o vreme nenorocită, nu reuşiseră să-i ajungă din urmă pe englezii care-l răpiseră pe fratele mai mic al lordului dc Ravensby. Aflaţi la două orc dc drum în urma răpitorilor, ştiau că nu aveau prea multe şanse. Singurul lor avantaj rămînea vremea mizerabilă. Dar englezii ajunseseră la Harbottle înaintea lor şi, după toate probabilităţile, Robbie Carre era prizonier la castel.

– Dacă Godfrey îndrăzneşte să sc-atingă de un fir de păr din capul lui Robbie, S-a zis cu el! scrişni Johnnie Carre.

. Glasul lui coborît sc auzise limpede şi clar în tăcerea camerei de arme. Clinchetul metalic al pintenilor făcea ca oilvIc să-i pafă şi mai ameninţătoare. Ajungînd în celălalt capăt al încăperii, puternicul lord îşi răsuci trupul înalt şi impunător, reluîndu-şi mersul agitat. La fiecare pas, lăsa pe dalele de piatră stropi de apă prelinşi de pe vesta de piele şi de pe kiltul ud leoarcă.

Englezi afurisiţi! blestemă el, scîrbit şi furios. Caută pretext ca să ia ostatic un scoţian.

Cu un an în urmă. Parlamentul scoţian sc declarase cu înverşunare împotriva englezilor, iar odată cu războaiele de pe continent şi cu luptele pentru succesiune, pentru prima oară .lupă secole dorinţa de independenţă a Scoţiei avea sorţi de izbtdndă

Spiritele sc încingeau dc-o parte şi dc alta a graniţei².

Flacăra luminărilor din sfeşnicele grele, dc argint, pîlpîia de fiecare dată cînd lordul trecea prin dreptul mesei. Lumina tremurătoare juca pe chipul lui, subliniindu-i trăsăturile de o frumuseţe fără cusur.

– îl putem elibera pe Robbie? întrebă obosit unul din membrii clanului, dînd glas îngrijorării tuturor.

Castelul Harbottle, fortăreaţa englezească din Middle Marches, era tixit dc soldaţi. De curînd, englezii îşi întăriseră poziţiile de la graniţa nordică, unde creştea ameninţarea scoţienilor dornici de independenţă.

Cu gîndul la eşecul primei tentative şi la situaţia grea a fratelui său mai mic, Johnnie Carre nu răspunse. O clipă ceilalţi crezură că nici măcar nu auzise cuvintele tovarăşului lor. Omul îşi rezemă capul dc spătarul sculptat al scaunului cu blazonul conţilor dc Gradcn şi vru să repete întrebarea, dar lordul dc Ravcnsby îl întrerupse, zicînd:

– Nu. Nu dacă se află la Harbottle.

Apoi, copleşit dc accst gînd nemilos, tînărul sc opri în faţa uneia din ferestrele neoclasice, adăugate de tatăl său

Kill – fustanela purtată dc muntenii şi soldaţii scojicni.

Este vorba dc rîul Tweed, care separa Anglia dc Scoţia, castelului fortificat în '79, 'cînd sc întorsese din Ferrara, împreună cu clanul Douglas.

La vorbele lui, în încăpere sc aşternu o tăccrc apăsătoare. Armele agăţate pc pereţi – scuturi rotunde, spade, muschete si

pistoale – străluceau de parcă i-ar fi luat în derîdere cuvintele.

Ploaia izbea cu furie în ferestre, mînată de vîntul sălbatic al nordului. Vaierul vijeliei amintea de tipctelc walkiriilor. Afară era întuneric beznă. Potopul, dezlănțuit parcă de tridentul lui Neptun, frigul, furtuna, ccața făceau imposibilă orice încercare de salvare.

Lordul de Ravcnsby se vedea silit să admită că fortăreața Harbottlc era cu neputință de atacat.

Acum cînd Actul de Scuritate risca să aducă Anglia și Scoția în pragul unei confruntări armate, englezii sporiseră efectivul garnizoanei castclului printr-o nouă companie de dragoni. Asta însenina că trebuia abandonată idcca unui atac dirct și găsită altă calc.

John Carre, lord de Ravcnsby, căpetnie a clanului Roxburgh Carre și al unsprezecelea conte de Gradcn, se răsuci încct spre rudele și prietenii săi. Controlîndu-și gesturile și tonul, se străduia în același timp să-si domolească furia, cu gîndul la posibilitățile de care dispunea pentru a-l elibera pe Robbie.

– Cîți cai am pierdut?

Cînd auziseră de răpirea lui Robbie, porniseră fără zăbavă în urmărirea atacatorilor, fără a ține socoteală de ploaie, de ora tîrzic, de urmele pe care le lăsau în noroi copitete cailor.

– Opt.

– Fără scăparc?

– Asta ne va spune Red Rowan mîne dimineață. Sc parc că armăsarul napolitan nu se va mai pune pe picioare.

1 Walkirii – personaje legendare din mitologia gcnmică, asemănătoare furiilor, (n.t.)

Atunci trebuie să mai pretindem ceva în schimb.... I>c lingă Robbie! zise fără ocolișuri contele. în zori mergeți și vedeți ce pierderi avem și veniți să-mi dați de știre.

Cuvîntul „schimb” făcu să-i încolțească în minte o idee. Im epu să cugete la fel de fel de posibilități.

Păi bine, Johnnie, îți închipui că schimbul e destul de imporant ca să-l aducă pe lordul Godfrey la masa tratativelor? întrebă unul din însoțitori, ridicînd ironic din sprîncene.

S-ar putea să nu fie nevoie de tratative! răspunse tinărul șef al clanului Roxburgh Carre, pe un ton în care se ghicea o vagă urmă de veselie.

Vechea tactică a incursiunilor peste graniță era în același timp un joc, o necesitate și un mijloc de intimidare – cel puțin pentru scoțieni, deoarece englezii priveau totul cu oult mai multă seriozitate – dar oricum, rămînea o ocupație foarte incitantă.

– Mai întîi vom trimite ilustrului reprezentant al reginei rugămîntea politicoasă de a-l elibera pe Robbie.

Deja se hotărîsc cum avea să procedeze și glasul lui își regăsise siguranța dintotdeauna.

- Și dacă politețea noastră nu va sluji la nimic? îndrăzni unul din oameni, rînjind batjocoritor.

- Atunci, răspuse fără grabă lordul de Ravcnsby, îi vom oferi ceva carc-l va interesa.

Redevenise liniștit și calculat, iar în minte își schițase deja un plan.

- Adică? întrebă Adam Carre în numele tuturor.

Toți rămăseseră cu privirea ațintită asupra acestui bărbat înalt și vînjos, îmbrăcat ca un corsar. Apărătorile dc umeri străluceau în lumina luminărilor. La cingătoare îi atîrnau două pistoale, iar din teaca dc la șold se vedea mîncrul de fildeș al unui pumnal. Părul lung și negru era ud de ploaie, pentru că nu-i plăcea să poarte coif. Mantaua de vînătoare, verde cu cafeniu – culoare dc camuflaj – era azvîrlită peste umăr. Purta pantaloni dc piele, iar cizmele de călărie, pinteni, aveau culoarea pămîntului, confundîndu-sc cu peisaj

Crescut în spiritul luptelor dc la graniță, unde nimeri nu sc aventura „dincolo** fără escortă, unde cîndva se plăte taxă pentru asigurarea protecției, unde clanurile puterni reușeau si-acum să adune două mii dc călăreți în numai cîte ore, unde un tînăr curajos si îndrăzneț putea face minuni d vitejie, Johnnie Carre zise, zîmbind:

- Am auzit că guvernatorul englez își iubește nesp fiica, acum că-i putred de bogată. Dc cînd a murit bătrîn Hotchane Graham, iar ca a rămas văduvă... o văduvă cu avere uriașă... sc zice că Godfrey s-a gîndit la o nouă partid pentru ca... Ceva si mai avantajos...

Gura frumoasă a lui Johnnie Carre sc destinse într-un zîmbet.

- E foarte bine păzită, săriră cei din jurul lui, uluiți și îngrijorați în același timp.

' Toată lumea știa ce zarvă sc stîrnea la Harbottle cîn veneau în oraș oamenii din Rcdsdale și cum își protej Harold Godfrey, conte de Brusisson, neprețuita fiică. Deși 1 douăzeci si patru dc ani nu mai putea fi considerată tînăr ăl ea aducca în'schimb o zestre apreciabilă. Si chiar dc-ar fi rămas fără urmași – ceea ce era foarte posibil, întrucît în opt ani dc căsnicie nu zămislise nici un prunc, imensa ei avere ar fi compensat și acest neajuns.

- Oricît dc bine păzită, asta nu înseamnă că-i fcrcată într-un donjon din Harbottle, unde mișună două companii dc dragoni! replică tînărul lord, scoțîndu-și mînușile verzi din piele, ude dc ploaie.

Sc mai luminase la față, acum că începuse să întrezărească o calc dc a-și salva fratele.

- Așadar, zise el cu un zîmbet mulțumit, cred că putem să ne gîndim dc pe-acum la întrecerea cc-o vom da în cinstea întoarcerii lui Robbie.-

Mai intîi trimite scrisoarea, îi sfătui vărul său Kinmont, văzîndu-i licărul din privire. Pe urmă o s-avem destulă VREME pentru distracții.

Ai dreptate, vere.

Pe chipul tînărului conte se așternu o expresie angelică, Glasul îi era domol ca un susur de izvor.

Îi vom trimite nelegiuitului de Godfrey o scrisoare dulce și nevinovată... fără a sufla o vorbă despre răpirea lui Robbie.

Incepînd din 1603, anul alipirii Scoției la Anglia, „pacea” fUM'sc asigurată prin deportări masive ale clanurilor răzvrătite prin masacrarea scoțienilor de către trupele engleze, superioare ca număr. Mai tîrziu, metodele deveniseră ceva mai civilizate. Englezii încercaseră să cîștige bunăvoința scoțienilor, oferindu-le titluri nobiliare și pensii de stat, iar dacă nici așa nu reușeau, rămînea alternativa detenției în Turnul Londrei sau la Tolbooth în Edinburgh. Cei mai recalitrânți aveau de ales între exil și securea călăului. Însă. Cu toate ostilitățile de la graniță, răpirea lui Robbie era complet nejustificată.

— Dată fiind firea celor ce o slujesc pe regina Angliei — continuă încetișor John Carre — apoi înțelesul pe care-l dă Godfrey cuvîntului „onoare ” și, în sfîrșit, profunda afecțiune a răposatului Hotchane pentru soția sa, a cărei zestre parcă ar ridica la șaiszeci de mii de lire englezești...

Buzele lordului de Ravensby schițară un surîs răutăcios.

— ...cu unul consider că o scurtă vizita a Elizabethci Godfrey Graham la Goldichouse ar fi nu numai replica la răpirea lui Robbie, dar și o măsură foarte înțeleaptă din punct de vedere financiar. Aveți vreo întrebare?

— Cînd plecăm? întrebă nerăbdător unul din tinerii viteji ai clanului.

— Mai întîi K în mont va trimite scrisoarea în care cerem în mod civilizat să fie eliberat Robbie. Godfrey o va primi mîinc după-amiază. Îi lăsăm o zi sau două ca să ne răspundă — hai să spunem trei, în cazul unor întîrzie pe care trebuie să le luăm în calcul.

Contele își plesni mînușile de palma celuilaltc mîini, vesel de parcă n-ar fi făcut decît să întocmească o listă de provizii pentru bucătărie.

— încă două-trei zile ca să ne punem la curent cu obiceiurile doamnei... adică programul zilnic al lady-ei Graham.

Azvirli pe o mîsuță mînușile verzi, minunat brodate, și-si duse mîna la pistoalele pe care le purta la brîu. Scoțîndu-le din teacă, le cîntări cîteva clipe, parcă apreciînd momentul cel mai potrivit pentru răpirea tinerei femei, apoi le așază cu grijă lîngă mînuși.

— între timp, adăugă el bine-dispus, eu voi cere să fie pregătită micul apartament din turnul de la răsărit, pentru oaspetele de scamă care urmează să sosească...

Însoțitorii săi începură să Zîmbască — chiar și Kinmont Carre — om practic, ca mai triți scoțienii de la graniță.

Incursiunile în Anglia se dovedeau întotdeauna profitabile, desi prada si câştigul nu erau lipsite de pericol.

– Vrei să duci tu tratativele? îl întrebă Johnnie, cunoscînd cumpătarea si priceperea vărului său în materie de bani. Încpînd chiar cu scrisoarea adresată ticălosului de Godfrey...

– Cu mare plăcere.

– în acest caz, ceilalți sînt liberi să se dclctcztc cu noile vinuri de Rin. pe care le-am primit chiar ieri de la Berwick.

Desi față de ceilalți se străduise să pară calm si liniștit, contele de Gradcn se gîndca cu îngrijorare la răpirea fratelui său. Harold Godfrey era un ncmernic fără scrupule, iar în donjoanele castelului Harbottle își găsiseră moartea nenumărați scoțieni. Fiecare clipă era nespuse de prețioasă. Nu voia să-l lase pe Robbie în captivitate mai mult de-o săptămîină.

Dragoste Interzisă

Cu toate ca băuse pînă tîrziu cot la cot cu oamenii lui. totusi se duse la culcare cu mintea încă limpede. Se trezi de tot vazînd-o în patul său pe Janet Lindsay. Ca lord de Rovensby si conte de Gradcn, atrăgea femeile cu titlurile sale de noblețe, dar si fără acestea, înfățișarea sa frumoasă si impunătoare ar fi fost de ajuns.

Jamic a plecat din nou spre miazăzi? întrebă lordul cu indiferență, închizînd ușa în urma lui.

Soția vecinului era una din cele cîteva femei care-i alinau singurătatea. Nu le chema niciodată, dar nici nu refuza să le primească în patul său. Astă-scară, însă, la gîndul că Robbie zacea într-un donjon al castelului Harbottle, îi pierise orice chef de-a avea o femeie.

Lipsește timp de-o săptămîină, iubitele! răspunse Janet Lindsay, contesă prin naștere și prin căsătorie si obișnuită să facă numai ce-i plăcea.

– Ai auzit că azi l-au luat pe Robbie... Chiar de lîngă oamenii mei... Iar ei nu i-au provocat pe englezi în nici un fel.

Vorbise fără să se miste de lîngă ușa. Ea dădu din cap. Părul negru ca pana corbului îi sclipea în lumina sfeșnicelor.

– Cu toate luptele astea... m-am gîndit că poate ai nevoie de... consolare...

El o refuză politicos, rămînînd acolo unde se găsea... departe de pat.

Dar Janet nu călătorise patru mile în plină vijelie ca să fie respinsă. Crescuse într-o casă bogată, unde nimeni nu îndrăznise vreodată să i se pună împotriva, asa că nici nu luă în scamă cuvintele lui Johnnie, de parcă ar fi fost adresate altcuiva. Dînd deoparte cuvertura verde, se ridică din pat în toată frumusețea și feminitatea ei și se apropie de Johnnie, goală, unduindu-și provocatoare trupul alb, pe care jucau luminile focului din vatră.

Dar Johnnie Carre nu suporta din principiu să fie astfel încolțit, așa că răsuflă adânc, căutînd să se înfrînceze.

– Robbie nu m-ar fi refuzat niciodată, murmură Janet înălțîndu-și buzele ca să-i sărute obrazul cu umbre albăstre de la barba nerasă din ajun.

Își lipi sîniul mari de vesta lui de piele, lăsîndu-se pe el cu toată puterea, pînă ce Johnnie se dădu înapoi, sprijinindu-se de ușă.

Știa că Janet are dreptate, dar principiile rămînea principii. La optsprezece ani, Robbie putea face ce voia risipindu-și favorurile în dreapta și în stînga, la toate femeile aflate de-o parte și de alta a graniței.

– Sînt obosit, zise el.

Spusese adevărul. După două nopți nedormite și cincisprezece petrecute în sa, se simțea secătuit de puteri. Dacă situația tragică a lui Robbie n-o mîscă cîtusi de puțin, atunci poate avea să-i înțeleagă oboseala.

– Dar nici n-ai nevoie să te miști, iubitele! șopti contesa, plimbîndu-și ușor degetul pe obrazul lui ncras. Stai culcat pe pat, iar eu am să fac restul.

Johnnie încercă să nu se lase ademenit, dar trupul lui reacționează imediat la invitația murmurată cu glas răgușit de dorință. Ea era fierbinte și ispititoare, iar vorbele auzite îi stîrniră simțurile. Mîna ei micuță coborî de-a lungul vestei de piele, -mai jos de catarama de argint, oprindu-se provocator pe pantalon, prin care sexul lui se vedea deja zvîcnind.

– Vezi... murmură ea, ridicîndu-se pe vîrfuri și încercînd să-i muște ușor buzele. Nu ești chiar utit de obosit...

Parfumul ei îi pătrunse în nări – o aromă exotice și amețitoare de iasomie, atît de cunoscută după nenumărate nopți petrecute împreună.

– Îmi plac la nebunie în costumul tău de călărie...

Simți pe obraz șoapta ei fierbinte. Janet se lipise strîns de trupul lui înalt și îmbrăcat în veșminte de piele. Urma de la cataramă se întipărise în carnea femeii.

– Johnnie Carre, căpetenia clanului... Războinicul...

El clătină din cap, ca să alunge această imagine melodramatică.

Era un om înzestrat cu simț practic și nu-și făcea decît datoria – precum părinții și strămoșii lui – ca să-și pastreze pămînturile.

– Ai ucis vreun englez în scara asta? gîfii Janet Lindsay, plimbîndu-și vîrfurile limbii pe gîtul lui bronzat și musculos.

Fierbințeala trupului ei îi pătrundea prin haine. Isprăvile și incursiunile lui Johnnie Carre dincolo de graniță erau pentru el un afrodisiac... ca și trupul mare și puternic, ca și frumusețea lui întunecată. Ca și rezistența la pat și joaca erotică...

– Dumnezeu, Janet... încercă el să se desprindă.

– Nu mă poți refuza.

îi înlănțui cu brațele umerii lați.

– N-am să te las...

Limba ci urca spre bărbie.

– Iar Robbie n-0 să se supere... Hai, sărută-mă... îți promit că n-ai să regreți...

îi trase capul spre ea și-l sărută apăsător. Johnnie rămase impasibil. Nu chiar atât cât să fie grosolan. Într-adevăr, pînă la urmă nu regretă nimic, pentru că Janet era deosebit de pricepută.

Dar ceva mai tîrziu, cînd soția vecinului adormi, Johnnie se sculă de lîngă ea, frămîntat de griji pentru fratele său. Febra trupului reușise să aducă uitarea doar pentru cîteva clipe, cînd nu contase decât să-și potolească simțurile. După aceea, din politețe rămăsese alături de Janet, dîndu-și seama că oricum nu mai putea face nimic în astă-scară ca să schimbe situația lui Robbie.

Se înfășură într-un halat gros de casă, cumpărat din Macao și făcut dintr-o mătase japoneză călduroasă ca o blană, apoi ieși din încăperea. Porni pe coridorul slab luminat care ducea în camera hărților și rămase aici ceasuri întregi, încercînd să găsească drumul cel mai bun între Ravensby și Harbottle. Căuta căile cele mai puțin frecventate din sudul graniței, un urcuș mai domol și o trecătoare mai largă prin munții Cheviot.

Cîntărea cu atenție toate posibilitățile, în eventualitatea unei urmăriri pe drumul de întoarcere acasă.

Capitolul 3

A doua zi de dimineață, un mesager cu steag albînmî scrisoarea adresată lordului Godfrey, în carca Kinmont arăta că prin răpirea lui Robbie Carre, lord Godfrey încalcă legea drept care se cerea eliberarea imediată a fratelui mai mic al contelui de Graden.

În mesajul de răspuns, lord Godfrey se scuza la rîndul său, spunînd că situația creată era de competența vicc-cancelarului Maiestății Sale, lordul Scroope, care pentru moment se găsea în locuința sa din provincie.

Lordul Scroope fu înștiințat despre cele petrecute. Cea de-a doua scrisoare a lui Kinmont cerea ca prizonierul Robbie Carre să fie eliberat necondiționat, dat fiind că fusese arestat fără nici un temei legal.

Lordul Scroope răspunse că nu putea face nimic fără încuviințarea reginei Ana și a consiliului ei.

Înțelegînd că aceste răspunsuri nu aveau alt scop decât să tergiverseze lucrurile, lordul de Ravensby își puse planul în aplicare.

În ziua cînd lordul Godfrey primise prima scrisoare, în hotelul Harbottle se strecuraseră șapte iscoade ale lui Ravensby. În ziua următoare, în mîinile lui Robbie ajunse un mesaj cifrat, trimis printr-un servitor de la han și prin paznicul închisorii fiecare căpătînd pentru aceste servicii cîte cincizeci de lire.

<se du tratative ...>

Atît spunea mesajul, dar la aceste cuvinte, fratele lordului de Ravensby se lumină la față și temnița începu să i sc pară mai ușor de suportat.

Mai trecură patru zile, timp în care ștafetele lordului tie Ravensby călăriră pînă la Durham, unde lordul Scroope se bucura de frumusețile naturii, la reședința sa de la Rishopsgate.

Între timp, iscoadele lui Johnnie stinseseră toate informațiile necesare privind drumurile zilnice ale Elizabethci Graham.

După aceste patru zile, totul era pregătit pentru a aduce la îndeplinire planul lordului de Ravensby: răpirea Elizabethci, în vederea unui schimb de ostatici.

Într-o zi de vineri, neobișnuit de caldă pentru luna martie, Johnnie Carre pătrunse la Harbottle deghizat în predicator, însoțit de doi discipoli. Toți trei purtau arme pe sub poalele lungi ale sutanelor negre.

Trecuseră călare prin sat și se opriseră la hanul Pcartrce, ca să-și adape caii și să ceară găzduire peste noapte. Prînzul îl serviră în camera de la han și, după ce băură două sticle din cel mai bun vin oferit de domnul Pcartrce, urmară sfatul hangiului, pornind să-i facă o vizită domnișoarei Rosbery, care se ocupa de creșterea și educarea tinerelor fete de prin partea locului.

Domnișoara Rosbery, cîndva guvernanta lady-ci Graham, cîștigase destul de mult de pe urma acestei slujbe înecat să-și puna deschide propria-i școală la Harbottle. Astfel, iscoadei lordului de Ravensby aflară că lady Graham trecea s-o vadă pe domnișoara Rosbery în fiecare după-amiază, pe la orele două.

– Tată, trebuie să mă duc, cu sau fără escortă! insistă ea, exasperată. Și să știi că dacă nu găsești degrabă însoțitor, am să plec singură. Desi nu pot să pricep la ce-mi trebuie paza într-un târgușor ca ăsta, cînd la castci sînt două companii de dragoni! Niciodată nu mi s-a întîmplat nimic, nu m-a acostat nimeni! Doamne, tată, toată lumea mă cunoaște, toți știu că ești guvernator regal! replică ea dintr-o suflare, iritată de inexplicabilele restricții impuse de tatăl ei. După opt ani de căsnicie alături de un bărbat care, deși plin de defecte, măcar îi lăsase o oarecare libertate, îi era greu să se împace cu rolul de fiică supusă și ascultătoare.

– De ce trebuie să te duci la domnișoara Rosbery în ficcarci zi? întrebă taică-său furios.

Și lui ajunsese să-i sară țandăra din te miri ce: de cînd se întorsese la Harbottle, fiică-sa avea o comportare de-a dreptul imposibilă.

– .Și de ce nu, mă rog? E chiar așa de important să mă ții închisă în castelul ăsta urît, umez și plicticos? Cumva vrei să-mi prezinți la dejun un alt pețitor?

- Ar trebui să te măriți din nou! sc răsti lord Godfrey, în dorința dc a ține în frâu, dacă nu fata, atunci ccl puțin averea.

- Uite că cu nu vreau! îi răspunse ca încăpățînată. Și dacă printre bărbații pc care mi-i tot aduci nu sc va găsi vreunul cu alte calități dccît pămînturi în Northumbria, învecinate cu ale dumitale, să știi că nici n-am de gînd să-mi schimb hotărîrea.

- Poate c-am să te fac cu să ți-o schimbi! scrișni taică-său, obișnuit să comande, dar neștiind cum să procedeze cu fiica abia întoarsă sub acoperișul natal și care nu mai avea nimic din fata ascultătoare dc altădată.

Nici in ruptul capului, tată! răspunse Elizabeth răspicat fiecare cuvînt, dc parcă ar fi făcut exercitii de pronunție. E limpede?

Isi ridica sprîncnele, furioasă. Ochii verzi scăpărau de minie reținută.

-Averea mea e in bani lichizi, tată, ceea ce înseamnă dumneata n-o poti controla. Se află în păstrarea diaconului de la Graham, la rîndul lui păzit dc un grup de soldați din atedestale Asta ar trebui să te descurajeze chiar si pe dumneata si cred că asa s-a gîndit si Hotchanc.

Elizabeth se îndepărtă dc biroul tatălui ci, apoi se întoarse LINGA el. adăugînd cu glas mai îmblînzit:

Mă duc s-o văd pc Rosic și s-o ajut puțin la scoală. Nu suporta aceste certuri interminabile. Detesta să lupte tot timpul pentru dreptul dc-a fi stăpîină pe viața ci.

Te rog foarte mult să nu tc amesteci.

Lordul Godfrey - conte si guvernator englez, un om cu influență la Curte - își împreună sprîncenclc groase peste ochii cenușii si reci, urmărind-o cu privirea pc Elizabeth, care-i întoarse spatele, ieșind din încăpere.

- Wharton!

Strigătul lui sc auzi pîină în curte.

. - Adu-mi un paznic!

Nu peste mult timp, Elizabeth Graham ieși pe poarta . castelului si fără a-i da vreo atenție însoțitorului ei, coborî povîrnișul pietruit care ducea în sat. intrînd pe strada principală din Harbottle, la ora aceea înțesată de lume.

Din cînd în cînd sc oprea să răspundă la salutul negustorilor și sătenilor. Crescuse la Harbottle si cunoștea pc toată lumea. Rămase cîtcva clipe în fața bisericii ca să admire vitraliile ce-l înfățișau pe Sfîntul Gheorghc ucigînd balaurul si pe carc Ic îndrăgise din copilărie. Mica bisericuță medievală se găsea în partea dc nord a satului, unde dealurile sc pierdeau într-o vîlcca. Construcția era simplă și nepretențioasă, avînd aerul unei capele dc familie. Arhitectura în stil roman e lipsită dc ornamente, cu cxcepția crucii de pe ușă și a ferestrelor cu vitralii colorate. Elizabeth sc întreba deseori

da baronul care ridicase atît castelul de pe deal cît si biserica aceasta miniatURALĂ credea în ideea că Dumnezeu îi ajută pe cei ce se ajută singuri. Ferestrele strălucitoare reprezent scene cu alură războinică, iar Sfîntul Gheorghe, cu părul I bălai – cel mai romantic dintre personajele acelor scene d bătălie – fusese primul ci erou de basm.

După opt ani de căsnicie cu Hotchane, Elizabeth nu nu ereda în croi de basm, deși încă admira frumusețea vitraliului. „Mult noroc!” îi ură ca în șoaptă chipului pictat. „Probabil că Sfîntul Gheorghe doarme cu cizmele în picioare...”

își urmă drumul spre Roșie, străduindu-sc să nu se mai gîndcască la trista ci căsnicic. Desi taică-său o bătea mere la cap să sc mărite din nou, în prezent se știa liberă și stăpînă pc averea ei. Bucuroasă să respire aerul proaspăt, de primăvară, acum cînd și viața ci sc afla în pragul unui nou început, Elizabeth își alungă neliniștea și melancolia.

Ca întotdeauna, era nerăbdătoare s-o revadă și s-o ajut pc Rosic. în fiecarc după-amiază, îi învăța pc copii să citească acompania la clavecin pe fetele care luau lecții de muzică după care servea ccaiu, stînd de vorbă cu draga ei guvernanta

Escorta rămase afară. Rosic o întîmpină în prag frumoasă, veselă și primitoare – sărutînd-o pc amîndoi obrazii

– Vrei să luăm ccaiu mai întîi? o întrebă fosta guvernantă, citindu-i pc chip îngrijorarea.

– Cum ai ghicit. Roșie? sc miră Elizabeth, care totuși își revenise mult după confruntarea cu tatăl ci.

– N-o să renunțe, să stii!

Agnes Rosbery se îngrozise să vadă cum Elizabeth fusese măritată la numai șaisprezece ani cu septuagenarul Hotchanc Graham.

– Nu va avea încotro!

– Ar putea găsi un judecător care să decidă în favoarea lui, zise încetișor domnișoara Rosbcry, conducînd-o pc Elizabeth pc coridorul lung care dădea în salonaș.

– Dar banii mei sînt bine ascunși.

– Și bine păziți, îmi închipui! o preveni Rosbcry, deschizînd usa unei camere cu vedere spre grădină.

– Destul dc bine, răspunse Elizabeth, întrcbîndu-sc dacă o trupă de soldați din Rcdcsdale ar fi putut ține piept la două companii dc dragoni.

– Vino si asezăte aici! îi spuse guvernanta, cu glasul blînd pc care Elizabeth i-l stia încă din copilărie. Am s-o rog pe Tattic să pregătească ccaiu.

Și înainte dc-a părăsi încăperea, îi întinse o carte dc pc masă, adăugînd:

– Vreau să-ți aud părerea despre ultimul roman al lui Dcfoc.

însă Elizabeth nu era în stare să citească. Nu-si putea aduna gîndurilc. O epuizase efortul dc-a se împotrivi planurilor tatălui ci. Rămase în mijlocul încăperii, chiar

acolo unde o lăsase Rosic. în acel moment, în cadrul ușii dinspre grădină își făcu apariția un bărbat.

Vesmintele lui negre contrastau puternic cu lumina și culorile grădinii pline de flori de sofran. dar surîsul binevoitor reducea efectul hainelor întunecate și al apariției neașteptate.

– Bună ziua. lady Graham! o salută Johnnie.

Razele soarelui îi străluceau în părul negru, iar plecăciunea fusese prea curtenitoare pentru un slujitor al bisericii.

– Vă cunosc de undeva?

Poate ar fi trebuit să se teamă, dar surîsul acela o învințea, la fel ca și privirea lui blândă. Elizabeth era uluită de atîta frumusețe la un om al bisericii.

– Nu, nu ne-am mai întîlnit. Din păcate...

Ochii lui, de un albastru rece ca ghețurile Mării Nordului o învăluiau cu o căldură neobișnuită.

– Și văd că-i adevărat ce se spune despre dumneavoastră, lady Graham.

Lordul de Ravensby făcu încă doi pași spre ea, ca să privească îndeaproape ochii verzi și strălucitori, ca două smaralde.

– Ochii de pisică... murmură el cu glas catifelat, d' parcă ar fi rostit un vers dintr-o poezie.

Brusc, chipul i se destinsese într-un zîmbet.

Soarele inunda încăperea, scaldînd-o într-o lumină caldă Elizabeth se întrebă dacă nu cumva trăia o experiență mistică. Oare această prezență dumnezeiască era un răspuns la gîndurile ei?

– Sînt cîtî presbiterian? zise ea repede, mai mult ca să-și poată regăsi stăpînirea de sine. Sau poate reformist?

Bărbatul era îmbrăcat într-o sutană lungă, pe care n-o recunoștea..

– De fapt sînt... începu el încetișor.

O clipă, ca își închipui că avea să audă numele vreunui arhanghel –atît de frumos era chipul din fața ei.

– ...lordul cî Ravensby, sfîrși el cu glas liniștit.

Ei i se tăie răsufierea. Nici pomeneală de arhanghel pogorît din ceruri la chemarea gîndurilor ei. Era chiar Diavolul – cel mai faimos tîlhar de la graniță – unde nelegiuirea devenise un mod de viață și puterea se cîștiga cu arma în mînă.

– Trebuie să mergem, zise el.

Elizabeth nu-și revenise din tulburare.

– Veniți... insistă lordul, întinzîndu-i mîna cu blîndețe, de parcă ar fi invitat-o la dans.

– Nu, bîligui ca, trăgîndu-se înapoi.

în minte îi năvăliră zeci de zvonuri cumplite, incredibile, despre Lordul Negru.

– Iertați-mă! adăugă contele cu o politețe neobișnuită pentru acele împrejurări.

Deodată, lady Graham își recăpăta voința. Șocul și spaima pe moment se topiră ca prin farmec. Deschise gura ca să țipe, ilar Johnnie Carre nu-i lăsă răgașul s-o facă. Nu era la prima Incursiune la sud de graniță și nici la prima răpire în vederea unor negocieri. Mîna lui îi astupă gura cu iușeala fulgerului.

Nu avea nici cca mai mică intenție de a-i face rău. Chiar și gestul de a o împiedica să țipe fusese lipsit de violență, tipic și blînd.

Elizabeth Godfrey Graham nu era decât ostacul de care avea nevoie pentru eliberarea lui Robbie. Nu-și făcuse alte planuri în legătură cu ea. Nu stia cît o prețuia taică-său ca fiică, ilar nu avea nici o îndoială că Godfrey era cu ochii pe avere.

Cu siguranță că guvernatorul își va cere fiica înapoi.

Johnnie dădu un ordin scurt și în aceeași clipă se iviră doi oameni, care legară repede mîinile și picioarele Elizabethci, punîndu-i și căluș în gură. Apoi lordul o luă pe umăr.

Cei trei ieșiră prin grădină, apoi pe poarta din zidul roșu de cărămidă. Aici puseră prețioasa povară într-o căruță care-i aștepta în stradă și-o acoperiră cu fin. Toți trei bărbații își scoaseră sutanele negre, rămînînd în straie de ciobani.

Johnnie Carre sări și clăcă în căruța în care abia dacă încăpea și-și lipi trupul de-al ei, șoptind:

– Nu-ți fac nici un rău.

Cu toate acestea, fata încercă să se tragă într-o parte, înțelegînd abia acum primejdia în care se afla.

El îi acoperi fața cu un șal subțire de mătase.

– Ca să nu-ți intre finul în ochi...

Acum Elizabeth nu mai vedea nimic, dar îi simțea trupul lipit de al ei. Ceilalți oameni îi ascunseră pe amîndoi în fin. Mireasma de iarbă, trifoi și secară era amețitoare.

Adam și Kinmont mînară căruța, străbătînd satul cît puteau de repede, dar cu grijă să nu atragă prea mult atenția asupra lor. Cînd ajunseră destul de departe, părăsiră căruța într-un crîng de arini, aflat lîngă un rîu. Aici îi așteptau cîțiva oameni, cu caii gata pregătiți.

Porniră în galop către nord. Elizabeth călărea în brațul lordului, tot legată și cu căluș în gură, cu un sold lipit de coapsele lui vînjoasc.

Johnnie Carre îi vedea privirea furioasă, dar fiind un bărbat cu experiență, prefera să nu-i asculte protestele.

Ceva mai departe, în vîlcaua de lîngă Allenton, îi întîlniră două sute de oameni din clanul Carre. Abia acum, chipurile tuturor se destinseseră. Două sute de scoțieni puteau face față oricărei primejdii și înfruntau orice trupă de soldați Aveau dreptate să fie atît de bine-dispuși.

– Fratele meu se află în donjonul castelului Harbottle, îi spuse Johnnie Elizabethci, cînd pătrunseră în trecătoarea munților Cheviot.

Pînă acum nu venise nimeni pe urmele lor. Dincolo de munți începea Scoția. Curînd se vor găsi în afară de orice primejdie. Lordul dorea ca fata să cunoască prețul libertății.

– Dacă-mi făgăduiești că n-ai să începi să țipi, îți scot călușul.

Ea dădu din cap, iar Johnnie desfăcu batista albă de in.

– Mulțumesc, Johnnie Carrei vorbi ca răspicat și cu răceală, înțelegînd rostul răpirii.

Nu-i mai era atît de frică, fiindcă era la curent cu dedesubturile politicii de la graniță.

– Sper că fratele tău se va întoarce curînd la Ravensby. Tata are nevoie de banii mei.

– Știu.

Johnnie zîmbi larg, plimbîndu-și încet ochii peste trupul ei, după care o privi în față.

– Regret că Robbie e prizonier. Mi-ar face plăcere să te pot păstra pentru mine.

Buna lui dispoziție era molipsitoare. Ea îi răspuse la zîmbet, amintindu-și că lordul de Ravensby era renumit nu numai pentru vitejie, dar și pentru isprăvile lui amoroase.

Poate că eu sînt îndeajuns de bogată ca să vă pot avea amîndoi, zise Elizabeth, cîntărindu-l cu privirea la rîndul ei. Desi pentru moment nu sînt dispusă să... fiu a cuiva anume, adaugă ca pe cu totul alt ton.

Ei înțelese avertismentul.

Însă de-aș fi, urmă fata, recăpătîndu-și căldura din tîns și ațintindu-și ochii verzi asupra lui, atunci te asigur că ililinniciu ai fi acela.

El rămase uluit. Elizabeth nu numai că nu arăta nici mina de teamă, dar îi făcuse o propunere care, de regulă, revenea bărbatului. Începea să-i placă fata lui Godfrey. Dacă pînă atunci nu văzuse în ea decît ostaticul pe care urma să-l predea în schimbul lui Robbie, dintr-o dată deveni conștient de căldura șoldului lipit de coapsa lui, în timp ce calul îi purta în galop nebun spre graniță.

Dar la fel de brusc își aminti că în primul rînd trebuia să-l elibereze pe Robbie. Gîndul i se îndreptă spre lucruri ipai grave. Nu-și putea îngădui să primejduiască tratativele: nu se va atinge de Elizabeth Graham.

Oricum, avea cîte femei pofta.

„Deși nici una atît de blondă și cu ochii verzi...”, continuă să-i dea tîrcoalcă un gînd pîrdalnic.

Brusc, își struni armășrul și-o puse pe Elizabeth să călărească pe alt cal. Cum se știa imprudent și influcnțabil, nu avea prea mare încredere că va rezista tentației încă două ceasuri, cît ar mai fi trebuit să-o țină pe Elizabeth lipită de trupul lui.

Cîteva secunde mai tîrziu, cînd o sui pe cal, dîndu-i hățurile în tîfnă, ea îi aruncă o privire ciudată, de parcă i-ar fi înțeles gîndul.

- Așa ai să călătorești mai comod, îi explică el, calm și curtenitor.

- Și dumneata la fel...

Nu-i stătea în fire să flirteze. Nu făcuse decât o constatare, deși nu-și putea stăpîni zîmbetul, văzînd dilema lordului de

Ravensby. Din cîtc auzise, bărbatul acesta avusese femeii de nu lăc mai știa numărul. Iar acum era nevoit să-și stăpîneas poftetele, ca să nu pună în primejdie viața fratelui său.

- Sper că nu va trebui să rămîi prea mult timp Ravensby.

Părul lui mătășos și negru flutura pe umerii acoperiți de o platoșă lucrată în argint.

- Așa sper și eu.

Amîndoi erau firi practice și înțelegeau care era miza jocului. Tatăl ci nu va accepta niciodată să piardă averea fiicei numai ca să rețină un prizonier în turnul castelului - chiar dacă era de sînge nobil.

- De cum vom ajunge la Uswayford, vom trimite vor' tatălui tău.

Calul parcă simțise tulburarea stăpînului și tropăia pe loc, neliniștit. Johnnie abia reușea să-l țină în frîu.

- Asta înseamnă ccl mult trei zile, zise ca ncpăsătoarc. Atît va trebui să abuzez de ospitalitatea dumatăle.

Vorbise politicos, de parcă ar fi făcut planuri pentru o vacanță la țară.

- Așa c, ccl mult trei zile! încuviință Johnnie, trăgînd puternic de hățuri.

Avea mîini foarte frumoase. Elizabeth remarcă degetele lungi, puternice și bronzate.

- Poate chiar mai puțin, adăugă ca, brusc tulburată de prezența bărbatului.

El nu răspunse nimic, mulțumindu-se să încuviințeze din cap.

„Nu-i prea mult timp”, îi dădu din nou tîrcoale vocea ispitei.

Slăbi frîul, iar calul negru țîșni năvalnic înainte.

Frumoasa Elizabeth cca cu părul bălai rămase undeva în urmă.

La o distanță sigură.

Johnnie nu-i mai adresă cuvîntul pînă la Ravensby.

Capitolul 4

Cloldiehouse, inițial o fortăreață, suferise în decursul anilor numeroase modificări, devenind o frumoasă reședință nobiliară, carc îmbina mai multe stiluri, de la gotic la neoclasice. Situat în mijlocul unui parc de pe malul rîului Tweed, castelul era împrejmuț de un zid înalt, iar Elizabeth so văzu silită a rccunoaște că era cea mai impunătoare construcție pe care o văzuse vreodată.

Pietrele zidului străluceau în lumina aurie a asfințitului, Ferestrele sclipeau ca niște nestemate, printre siluete întunecate de pini și de mcstecni.

în timp ce grupul pătrundea în curtea pavată cu dale de piatră, Elizabeth își zise că aici nu putea locui un războinic ile la graniță, ci mai curînd un prinț din Renaștere.

Într-o clipă se văzu înconjurată de curteni și slujitori. Nu mai puțin de patru servitori săriră s-o ajute să descălece. Se uită după lordul de Ravensby, dar în zgomotul și în învălmășeala din curte nu reuși să dea cu ochii de el. Fu condusă printre oameni și cai, pînă la o ușă ferecată, datînd din vremea cînd fortăreața trebuia apărată de eventuale atacuri. Holul de intrare i se păru o peșteră cu comori: zidurile îmbrăcate în tapiserii bogate, tavanul înalt, susținut de bîr din lemn curbat, căminul mare cît un perete și focul care ducea vesel. Încălzind toată încăperea.

Pe treptele de piatră din fundul încăperii se găsea o fenestruță – singura prezență vie în imensitatea acestui spațiu. Brunetă, cu pielea albă, suplă, frumoasă, îmbrăcată într-o rochie albastră de cașmir, părea a fi stăpîna castelului.

– Sper să nu fie nevoie să rămîi aici prea mult, zi femeia.

Glasul ei rece se pierdu în ecouri sub bolta încăperii.

Elizabeth nu se așteptase la o primire călduroasă din partea dușmanilor tatălui ei, dar nici la o atitudine atît de ostilă. Lordul de Ravensby o tratase cu mult respect. Cine era femeia aceasta?

– Și eu sper să-mi recapăt libertatea cît mai repede, răspunse fata, apropiindu-se de trepte.

Ghicind neliniștea bărbatului între două vîrste care însoțeau pe castelană, Elizabeth îi aruncă o privire scurtă. Pe obrazul ei se vedea și ars de soare și o ușoară roșcată.

– S-a atins de tine?

Aluzia din vorbele femeii era cît se poate de evidentă. Elizabeth nu se îndoii nici o clipă la cine se referea, dar nu apucă să răspundă, pentru că cel care-o răpise i-o luă înainte.

– Bună scara, Janet.

Glasul lui Johnnie Carr era calm și liniștit, blînd și nespus de curtenitor.

– Dă-mi voie să-ți prezint pe lady Graham, zise el, ajungînd la trepte din doi pași. Deși văd că, într-un fel, ați și făcut cunoștință. Lady Graham, dînsa e contesa Janet Lindsay, vecina mea.

Cele două femei făcură cîte o plecăciune.

– Tatăl dumneavoastră a dus niște tratative oficiale la graniță împreună cu soțul contesei Janet Lindsay, contele de Midlothian, se adresă el Elizabeth.

O clipă, parfumul lui o învăluie, tulburîndu-i gîndurile. Acum, Janet, te rog să ne scuzi, dar trebuie s-o conduc pe lady Graham în camera domniei sale. Călătoria a fost spusă de obositoare pentru toți.

Avînd experiență cu femeile, nu era niciodată nepolitic, în glasul măsurat se ghicea o notă de autoritate.

- Te aștept ca să-ți servesc cina.

Janet Lindsay vorbise lără ocolișuri. îl cunoștea destul de bine pc Johnnie ca să știe că va evita să-i facă scene de față cu altcineva.

HI șovăi o clipă, apoi spuse liniștit:

- Numai zece minute, cît să mă spăl de noroi.

Lordul dc Ravensby nu rosti o vorbă cît timp străbătura labirintul coridoarelor castelului. Slujitorul trebui să-l întrebe a doua oară dacă lady Graham avea sau nu ceva bagaj la ea.

- Cere-i doamnei Reid să-i găsească niște haine! zise el in cele din urmă, continuînd să sc gîndească în altă parte.

Mergea foarte repede, iar Elizabeth și slujitorul abia reușeau să țină pasul cu el.

- Ai nevoie de ceva? o întrebă Johnnie.

Era limpede că-l preocupă alte lucruri: întrebarea fusese o simplă formalitate.

- Nu... Nimic... Poate doar vreo carte... Altfel așteptarea va fi plictisitoare.

Văzîndu-l cît era dc absent, nu-și închipuia că va primi un răspuns, dar spera ca cel puțin slujitorul să-și amintească rugămîntea ei.

Sc parc, însă, că vorbele fetei reținură cumva atenția lui Johnnie și, pentru prima oară dc cînd mergeau pc coridoarele castelului, lordul deveni conștient de prezența ei.

- Nu vreau să te încui, lady Graham. Dacă îmi dai cuvîntul dumitale dc onoare că n-ai să încerci să fugi, te poți plimba nestingherită prin castel și pc întreg domeniul.

Scoțienii erau întotdeauna politicoși - și chiar galanți - cu oamenii politici și cu ostaticii englezi.

Singura măsură dc precauție era ca Elizabeth să fie găzduită într-o încăpere din foișor, în caz că Godfrey ar fi atacat castclul.

- Desigur. Ai cuvîntu! meu.

Ajungînd în dreptul celui dc-al treilea rînd de scări Elizabeth sc opri o clipă, ca să-și tragă sufletul.

Johnnie Carre respira regulat, condiția fizică fiind o calitate obligatorie pentru incursiunile peste graniță. Tînăru' îi adresă un zîmbet dezarmant și împăciuator.

- vSper să tc simți bine la Goldichousc. Dankcil Willie îti va îndeplini toate dorințele. Cere-i tot ce vrei. Ai la dispoziție și o cameristă. Bucătarii noștri sînt foarte pricepuți așa că nu-ți rămînc decît să le comanzi cc-ți poștește inima Am uitat ceva, Willic?

- Vinurile, Johnnie.

Toți din suita lordului de Ravensby erau uniți prin diverse legături de rudenie, așa că sc adresau unul altuia cu familiaritate.

Johnnie zîmbi spre Willic, carc ținea pasul voinicește. Trupul lui vînjos căpătase rezistență tot suind și .coborînd scările castelului. Chiar dacă Anglia și Franța se aflau în

război. Parlamentul scoțian se hotărîsc să încuviințeze comerțul cu vinuri franțuzești¹¹).

– Noi bem vinuri franțuzești, de care englezii fac rost numai pe sub mîină!..îi explică cl Elizabeth cînd ajunseră în capul scărilor. Așadar, ești liberă să alegi ce-ți place. Stăm bine și cu vinurile de Rin, datorită englezilor și olandezilor. Willic e mare meșter la vinuri, așa îneîț te sfătuiesc să lași alegerea în seama lui.

Willic zîmbi cu gura la urechi, oferindu-și serviciile cu cea mai mare căldură.

– Atunci, alege pentru mine, Willic! se hotărî Elizabeth.

– Prea bine, doamnă! sări cl, vădit îneîțat.

Cîteva momente mai tîrziu, ajunseră la camera din turn: era o încăpere spațioasă și confortabilă, ale cărci ferestre ofereau o priveliște minunată. Tavanul era minunat lucrat, iar pereții zugrăviți în culori vii, de către artiști italieni aduși la Ravensby de unul din predecesorii lui Johnnie. Pe podea se aflau covoare groase, turcești, pe care puteai păși cu piciorul gol fără a mai simți răccala pietrei. Mobilierul sculptat cu motive clasice și medievale amintea de o abațic.

– Aici e cumva mîina unei zîne? întrebă în șoaptă Elizabeth. uimită de bogăția și fastul încăperii.

Întoarse capul să-și arate mulțumirea, dar descoperi că ochii lui o fixau cu insistență.

Brusc licărul din privire i se stinse și redeveni gazda binevoitoare dinainte.

– Dacă m-aș bucura de ajutorul zînelor, glumi el, ai fi putut rămînc la Harbottle, iar cu l-aș fi scos din temniță pe Robbie cu ajutorul spiridușilor. Aici e mîina mamei mele. Ea se ocupă de decorarea camerei.

– Oh! Exclamă, Elizabeth, neștiind dacă să mai întrebe altceva despre mama lui sau despre familie, și nici dacă era cazul să știe și alte lucruri despre un bărbat care o privea atît de lacom.

De fapt, nu îndrăznea să afle prea multe despre tînărul lord, care-i plăcea din ce în ce mai mult.

Johnnie își dădu seama că ar fi dorit nespun să-i alunge îndoielile cu o sărutare, alinîndu-i temerile într-un mod cît se poate de plăcut pentru amîndoi. Căsătorită cu un bărbat care avusese de patru ori vîrst'a ei, ori își-luase vreun amant, ori avea mare nevoie de unul. Gîndul acesta aproape că reușea să-l clintcasă din hotărîrca de-a se înfrîna.

„Nu!” aproape îi veni să strige. „Poate mai tîrziu”, își zise, încercînd să-și stăpîncască dorința din ce în ce mai puternică.

– Noapte bună, lady Graham!

Se răsuci pe călcîie și, fîțiră altă explicație, părăsi încăperea.

Willic își trecu încurcat degetele prin părul roșcovan și sîrmos, răvășindu-l și mai mult, apoi începu să vorbească, încercînd să umple tăcerea, de parcă șuvoiul de cuvinte ar fi

putut îndepărta efectul văditei dorințe a lui Johnnie dc-a o avea pe această femeie.

– Lady Graham, v-o prezint pc Helen, camcrista dumneavoastră. Iar acum, spuneți-mi cc v-ar face plăcere să mâncați. Helen vă va aducc haine curate și apă caldă. Eu am să vă găsesc ceva de citit. Helen, vincJ-ncoa! Dînsa este lady Graham...

Capitolul 5

Puțin după aceea, Johnnie intră în sufragerie. își schiin basc costumul dc călărie cu altele, potrivite pentru o cină în familie. Părul spălat în grabă si încă ud, era legat la spate Haina verde dc catifea, ncîncheiată, lăsa să sc vadă vest albă'dc brocart, carc-i sublinia trupul frumos si viril. Eșarfa înnodată la gît era fixată cu un mic ac dc diamant. Purta pantaloni dc lînă ecosez si ciorapi asortați, verde cu vinețiu. Avea acrul unui tînăr și viteaz prinț, ajuns în sfîrșit acasă, puternicul și temutul lord dc la graniță, învcșmîntat în catifea și diamante, părînd și mai înalt în hainele de casă, cu dantcl la mîncci și la gît.

– Iubitule... Mi-a fost dor de tine... gînguri Janet, culcat artistic pc o-canapea, astfel îneît să i sc vadă dccoltcul adîn al halatului dc mătase argintie și rotunjimea sînilor plini d făgăduințe.

– Te rogy simtc-tc ca acasă! rîsc ironic Johnnie, stăpî-nindu-și cu greu iritarea față dc intențiile cît sc poate de clare ale femeii.

Pași pc podeaua așternută cu covoare, observînd că masa fusese pregătită pentru două persoane si trasă în fata focului. Nici urmă dc servitori. Dînd cu ochii de sticla cu vin din soiul cel mai bun, depusă pe o tipsie dc argint, chiar lîngă Janet, îl cuprinsc furia la gîndul acestei prezente nedorite în casa lui.

Se lăsă pe un scaun, lîngă tava cu vin, si întinse mîna un pahar. Ridicînd privirea spre canapeaua unde stătea Intinsâ contesa, spuse scurt:

– Nu-mi place să mi se dea porunci.

Ochii lui albaștri erau ca de gheață.

– Prefer să-mi aleg singur invitații pentru cină.

– Nu fi rău, iubitule... răspunse frumoasa contesă, fara să se tulbure cîtuși de puțin, deși Johnnie continua s-o sfredelească cu privirea.

Știa cum să îmbuneze un bărbat si. mai presus dc orice, stia ce repede îi trecea lui Johnnie supărarea.

– Am poruncit să ți sc pregătească mîncărurilc talc favorite... zise ea. Lîngă foc te așteaptă rachiul carc-ți place ici mai mult și... am cerut să nu fim deranjați cu nici un chip...

Își ridică grațioasă umărul dc pe canapea. O clipă, halatul cAzU într-o parte, dezvelindu-i sîinii voluptuoși, stînd parcă sa

plesnească sub strînsoarea corsetului de mătase stacojie. Ea schiță un surîs plin de înțeleșuri.

– Eu nu sînt soșul tău, ajuns în prag dc bătrîncșc, Janet! zise Johnnie, aruneîndu-i o privire încruntată. Har Domnului, sint sătul de sîni tineri și ispititori.

își turnă vin și, ducînd la gură paharul, îl goli dintr-o înghișitură.

– Sc parc că astă-scară o să cam am dc furcă cu tine! murmură bruna Janet, fără să-și piardă cumpătul, obișnuită să așîșc bărbașii. Dar tot am să te fac să uiti de supărare.

– Supărarea mea, replică el întinzînd din nou mîna spre sticlă, se datorează îngîmfării talc fără margini.

La drept vorbind, aerele Janetci nu erau o noutate Goldichousc. Iar dacă sc gîndca bine, proasta dispoziti se trăgea de la atitudinea ci arogantă si posesivă de fată Elizabeth Graham.

– Mă voi strădui să-ți cîștig iertarea pentru faptul c-vrut să- fim numai noi doi Ia cină, murmură ca pc un insinuant. Am să te scrvcsc la masă, am să-ți îndeplinesc tc dorinșele, am să fac totul pentru a tc mulșumi.

îi surîsc cu drăgălășenie, ca un copil care cere o jucarie

– Poate că astă-seară ți-aș putea fi si cameristă, adăuga, cu un zîmbet jucăuș. Ți-aș putea da chiar în gură...

Apoi, descoperind cc perspective îi oferea un astfel joc, adăugă, cu o privire plină dc înțeleșuri:

– După cină, ți-aș putea spăla degetele, unul cîte unu Aș avea grijă să tc simți bine, să te relaxezi... Aș fi supusă ascultătoare... chiar mai mult decît îngăduie buna cuviinșc Ca o fetișă... Cînd ai să vrei să bei ceva, îți voi umple paha și ți-1 voi aduce la jilșul tău de lîngă foc... Am să m-așez l picioarele tale...

Se uită o clipă în ochii lui, apoi își coborî privirea, vrîn să sc convingă dc interesul lui pentru o femeie supusă ș ascultătoare.

– Iar dacă nu vei fi satisfăcut, îți îngădui să mă cerți, sfîrși ca, observînd cu un surîs șiret că Johnnie începuse s-dorcască. Să-ți verși focul pe mine... Să tc porți ca un stăpîn.

Ochii îi ardeau, șoaptele ei sunau ca o chemare.

Johnnie o privi pc deasupra paharului plin.

– Ține-o tot așa, iubito – murmură el, amuzat – : n-o să mai ai nevoie de mine ca să termini...

Deodată schiță un zîmbet. Vinul îi pusese sîngelc î mișcare, redîndu-i buna dispoziție. Rochia scumpă și frunu seșea aleasă a contesei erau cxact contrariul imaginii pe car și-o făcca cl despre o cameristă.

– Dar cu ani nevoie tic tine, Johnnie... șopti ea, ncluîndu-i in scamă gluma.

Sc înfierbînta tot mai mult la gîndul că Johnnie Carre o va sili să se supună vrerii lui.

- Lasă-mă să te slujesc... E plăcerea mea... Te rog, Johnnie... Ai să vezi cât pot fi de... ascultătoare...

Prin mătasea rochiei, el văfca cum sfîrcurile sînilor i se întăriseră și, în același timp, îl năpădi o dulce fierbințeală. Auzindu-i declarația, pe buze îi înflori un surîs și vorbi, apăsînd cuvintele:

- Mă îndoiesc că știi ce înseamnă să fii cu adevărat ascultătoare, scumpo...

- Punc-mă la încercare, Johnnie...

Își scoase fusta argintie, brodată cu fir roșu, dînd la iveală priveliștea irezistibilă a unor ciorapi lungi, de mătase stacojie, deasupra cărora începea carnea albă a coapselor, apoi cîrlionți negri și mătăsoși.

- Fac tot ce-mi ceri... gîfii ca.

Numai un monah ar fi putut rezista unei asemenea, ispite! Sau nici măcar cl. însă Johnnie Carre nu avea nici un fel de înclinații bisericesti, bucurîndu-se în schimb de un nestăvilit și îndelung exersat apetit sexual. Sexul îi zvîcni. Contesa era o femeie superbă, iar oferta ei își făcuse efectul. Totuși, tînărul nu-și uitase supărarea pentru acrele ei de stăpîină. Nu-i plăceau femeile posesive și nu suporta nici un fel de constrîngeri din partea sexului slab. Nevoia de libertate se dovedi mai puternică decît cea fizică.

- Înainte de orice, ascultă-mă bine! zise cl cu glas ferm.

- Cere-mi orice!

Dorința nebună de a-i aparține o împingea să încuviuțeze tot ce i-ar fi pretins.

El își puse paharul deoparte.

- De data asta vorbesc foarte serios.

Janet își ținu respirația, silindu-se să-i înfrunte privirea fără a-și pierde cumplitul.

- Înțeleg.

- Dacă mai îndrăznești vreodată să-mi dai ordine în propria mea casă, să știi că-am să te umilesc de față cu oricine!

Deși nu ridicase tonul, contesa îi primi amenințarea ca pe o palmă în plin obraz.

- Bine, Johnnie, murmură ea, intimidată pentru prima oară în viață.

Realitatea se împlinetea cu jocul, strecurîndu-i un fior rece pe șira spinării.

- Sper că-ai priceput! insistă ea, amintindu-și vechea supărare.

În plus, îl chinuia un gînd obsedant, o patimă înnebunitoare de-a o posedă pe Elizabeth, atît de ispititoare în inocența ei. Lady Graham era fructul oprit, pe care Johnnie ardea de dorință să-l guste.

- Am priceput, my lord! răspunse supusă contesa, în vreme ce roșcata îi cuprindea încet-încet sîni opulenți și gîtul subțire, ureînd spre obrazul ca de alabastru. Nu cîr decît să-ți fiu pe plac, adăugă ea, cu plăcînd pe jumătate plecate.

- Nu trebuie să te simți obligată la astfel de jocuri, scumpo! replică insolent Johnnie, dându-și seama că ea nu făcea decât să joace teatru. De regulat, te reglez oricum.

Contesa șovăi o clipă, nu pentru că ar fi fost jenată de grosolănia lui, ci mai curînd pentru a alege între actul imediat și deliciul unei pregătiri a simțurilor. Se hotărî, și-și ridică privirea, întîlnind-o pe cea a bărbatului. Ochii ei ardeau de dorință.

- Vreau să mă joc... declară Janet.

- Dar dacă cu nu vreau?

Tonul lui Johnnie fusese glumeț, iar ochii lui își recăpătaseră sclipirea jucăușă, plimbîndu-se pe trupul minunat ce i se oferea.

- Te voi ajuta să te răzgîndești...

Din voca și răzbătca aceeași vrajă veche de cînd Adani Eva, precum și un sentiment de siguranță, datorat unei vechi legături.

- Ești o tîrfulită și-o gură-spartă, iubito! i-o tăie Johnnie. Ar fi trebuit să-ți ici de bărbat pe unul mai tînar...

- Vrei să spui că-aș fi fost credincioasă soțului meu? întrebă ea, dezechizînd ochii mari și făcînd pe inocenta.

Johnnie oftă adînc, amintindu-și de cruda realitate a căsătoriilor aristocratice, precum și propria sa îngăduință în ce privea morala.

- Iartă-mi naivitatea de-o clipă... șopti el.

- Cea mai mare naivitate, cînd vine de la unul ca tine! răspunse încetișor contesa.

Își ridică sprîncenele frumos desenate.

- Sigur, după ce-ai făcut fericite atîtea femei de prin partea locului - măritate sau nu - ai fi dezamăgit să-ai auzi de fidelitate în căsnicie.

- Ai dreptate! încuviință el, fără a avea intenția să discute despre fidelitate tocmai cu Janet Lindsay.

Dar îi dădea tîrcoale întrebarea dacă Elizabeth Graham fusese credincioasă bătrînului ei soț. Și dacă da, atunci cum ar răspunde avansurilor unui bărbat în floarea vîrstei? Inima începu să-i bată mai tare. Cum ar reacționa la atingerea lui? Oare avea pielea fierbinte sau răcoroasă? S-ar arăta roșu sau înflăcărată după atîția ani de abstenență?

- ...Nu-i așa?

Cu gîndul la Elizabeth Graham, pe care o și vedea în patul lui, nu auzise nimic din ce-i spusese Janet. Se strădui să și-o alunge din minte pe încîntătoarca lady Graham și zîmbi spre contesă în chip de scuză, oftînd încetișor:

- Am avut o zi grea..

- Tocmai vroiam să te întreb, începu Janet, pe tonul umil al unei slujnice, dacă nu mai dorești puțin vin, my lord.

El tăcu o clipă, șocat de contrastul dintre viciul fără rușine al contesei și comportarea stăpînită a Elizabeth Graham. Numai că, pentru moment, lady Graham era departe, iar

Janct cea cu sînge fierbinte la picioarele lui. Surise alene, apoi răspunse:

– De ce nu?

–  ntr-adevăr, de ce nu, incoruptibilule? replică ca veselă. O secundă am crezut că va trebui să te leg  i să te dezbrac împotriva voin ei tale...

El surise din nou.

– Poate mai t rziu...

– Nu eşti obosit?

Era prima întrebare sinceră din acea seară, deși scopul ei-r m inea pur egoist.

–  i dac-a  fi? G nde te-te c-am călărit p n  la Harbottle  i înapoi!  i aminti el, privind-o de sus.

– Tu nu ești niciodată obosit, Johnnie! declară contesa, cu siguranța unui copil.

Într-adevăr, nu era. De fapt, acum că lămurise  i problema independenței fa a de contesă, se simțea c t sc poate dc bine-dispus. Ostatica se afla la Goldiehousc, a adar puteau începe tratativele chiar a doua zi.  n &l mult o s pt m n , fratele său va fi acasă.

– Bine, risc Johnnie. Dacă insisti... Nu sînt obosit, dar mi-e al dracului de foame.  i încă ceva, iubito... murmură el.  n caz că vrei să mă sluje ti în noaptea asta, nu- i trebuie at tea haine.

Sc ridică din jilt  si sc apropie de masa dc l ng  foc, fără să-i mai arunce vreo privire contesei.

Rămase o clipă l ng  masă, apoi spuse răspicat:

– Scaunul, Janet! Te rog să-mi  ii scaunul.

Contesa nu era obișnuită să primească porunci, cu at t mai puțin dc la un bărbat, a a că-i trebui ceva timp p n  să se dezmeticească. Johnnie auzi fo netul rochiei de mătase  i pa ii ci pc covor. Janct veni chiar l ng  el, at t dc aproape  nc t  i atingea bra ul cu s nii,  i-l fixă cu o privire sigură  i triumfătoare.

– Sărută-mă.

Johnnie nu- i întoarce privirea spre ea, nici nu dădu vreun senin că ar fi auzit-o.  n schimb repetă ceva mai tare:

–  tine-mi scaunul ca să m-a ez.

Pc Janct o învălui mireasma dc trifoi din părul lui.  i simțea căldura trupului.

– Mai  nt i sărută-mă! insistă ea, lipindu- i trupul dc al lui.

Dc c nd se știa, niciodată n-o refuzase un bărbat.

– Scaunul! zise el pentru a treia oară, f c nd-o să sc înfioare p n  în măduva oaselor.

Dar indiferen a lui nu făcea dec t s-o  nt r i c  i mai tare. .  i puse m na pc umăr. La atingerea mu chilor lui puternici o cuprinsc o dorința nestăvilită.

– Te rog...  opti ea, pierdută.

Niște degete de oțel îi prinseră mîna ca într-o menghină, desprinzînd-o de pe umărul lui. Întorcînd puțin capul, Johnnic

oeliberă din strînsoare, spunînd:

– Ți-am dat o poruncă. Te rog s-o îndeplinești.

Ha îi trase scaunul.

John'nic o puse să i-l potrivească de cîteva ori, pînă cînd socoti că-i așezat la o distanță potrivită față de masă.

– Mai aproape... Nu, ceva mai în spate... împingc-l spre stînga... Așa...

Pe fruntea contesei se iviră cîteva picături de transpirație, dar își stăpîni furia. Atunci lordul îi făcu semn să-i umple pocalul.

– Nu vrei să-mi scot rochia mai întîi? întrebă Janet, ca să lupte cu forțe egale, știind că farmccclc ei trupești erau o armă redutabilă.

– Nu, răspuse el, lăsîndu-se pe spate în jilț. Înainte de toate, toarnă-mi vin.

Sirena din ea se opri, șocată. Oare chiar atît de neînsemnată să fi fost pe post de slujnică? Rece ca o mobilă? Furioasă, își încruntă sprîncenele, lăsînd buza în jos.

Dar lordul de Ravensby își depărtă picioarele și Janet răsuflă ușurată, văzînd cum pantalonul de lînă nu reușea să-i ascundă zvîcnitul sexului.

Îi turnă vin, aplecîndu-se spre el, cu sîinii voluptuosi trmcurînd prin corsetul de mătase, nespuse de îmbietori. Cochetă din fire, cunoștea nenumărate tertipuri de-a stîrni dorința.

– Te rog, fii bună și nu-ți mai plimba țîțelc prin fața mea! o repezi Johnnie. Pretind că servitoarele mele să dea dovadă de mai mult bun simț.

– Cîtă grosolanie! pufni ea, trîntind sticla pe masă.

– Părerile servitorilor nu mă interesează cîtuși de puțin! replică lordul. Dacă n-ai nimic de spus, mai bine taci.

Se sprijini de spătarul scaunului și ridică pocalul cu vin de Rin în lumina candelabrelor, studiîndu-i atent culoarea, de parcă ar fi fost singur în cameră.

– Ești nesuferit!

Glasul Janctei tremura ușor, dar rămînea provocator și senzual. Contesa veni în fața lui, fără un cuvînt, ca o slujitoare care primea dojana stăpînului.

– Că sînt sau nu nesuferit... murmură el într-un tîrziu, măsurîndu-i trupul cu o privire îndrăzneată, ...sau aspru și tiranic – parcă așa ai spus! – n-arc nici o importanță pentru...

Făcu o pauză.

– ...poziția ta!

Ochii lui albaștri îi susținură privirea cîteva clipe, dîndu-i a înțelege foarte clar că se referise.

- Și, dacă după ce mă vei servi la masă voi avea chef să mă culc cu tine, ai de ales între a te supune și-a nu mai pune în veci piciorul în casa mea. Ai priceput?

- Da, înălțimea Voastră! murmură contesa, cu trupul arzând de dorință.

Își acoperi decolteul cu mâinile, supunându-se poruncii stăpînului de-a avea o slujitoare „cu mai mult bun simț”.

Lordul îi dădu mîna la o parte, plimbîndu-și ușor degetul pe rotunjimea sînilor.

- N-am spus că nu-mi plac sîni tîi... zise el, strecurîndu-și mîna prin decolteu, ca să-i atingă sfîrcurile tari prin corsetul de mătase. Însă n-am chef să mi-i vîri în farfurie.

Încetă s-o mai mîngîic și se lăsă pe spate în jilt, vorbind cu gîndul în altă parte:

- Acum te rog să te dezbraci și-am să văd dacă mai prezinți și alt interes decît acela de-a mă servi la masă.

Distant și rece, o privea ca pe-o străină.

Pe Janet o cuprinse un nou val de dorință și începu să-și descheie rochia cu degete tremurînde. Sîngle îi clocotca în vine, dar în cîlc din urmă reuși să-și desprindă copcîlc micuț, îmbrăcate în mătase, și rochia i se prelinse de-a lungul trupului, căzînd pe covor. Rămase în fața stăpînului, ca o tîrfă de lux, cu jartiere înflorate, cu ciorapi de mătase roșie, cu papuci de catifea violetă, cu corsctul stacojiu atît de strîns pe trup, îneît sîni se umflau deasupra taliei de viespe ca niște globuri transparente.

- Păcat că ai sîni atît de mari! zise rar lordul, tolărîndu-se în jilt. Eu unul prefer femeile mai suple. Poate c-ar trebui să te trimit la culcare.

- Nu, my lord! Te rog, nu!

’ Glasul îi trăda panica. Deja ardea de dorință. Tîmplele îi pulsau, iar inima i se zbătea nebunește, odată cu zvicnctul aproape dureros dinlăuntrul ei.

- Iartă-mă! rosti cu umilință contesa, apăsîndu-și mîna pe sîni, parcă pentru a le ascunde opulența. Aș putea purta o cămașă de noapte, my lord, ca să-ți fiu plăcută la vedere.

Johnnie rămase pe gînduri cîteva clipe. Sfînd comod în jilt, ca un împărat asiatic, își plimbă alene degetul pe buza paharului, apoi aruncă o privire la ceasul din colțul încăperii, opărînd să ia o hotărîre.

- E tîrziu, zise el în cîlc din urmă. Dar dacă tot esti aici, si cu tot am nevoie de o servitoare... Ce mai contează că ai sîni prea mari?

Oftă resemnat.

- Poți rămînc.

În vocea lui se ghicea o undă de iritare.

- Vreau să mă servești la masă fără prea multă vorbărie, îi ceru lordul, cu glas indiferent. Scoate-ți corsctul, dar păstrează papucii și ciorapii. Îmi plac ciorapii roșii de

mătase, sfîrși el, de parcă ar fi spus „îmi place ceaiul dulcc“.

Îl dorea cu atîta disperare, îneît era gata să accepte orice. Se grăbi să-și desfacă șireturile corsetului, în timp ce el continua să-și bea tacticos vinul din pahar. Niciodată nu-și scosese singură corsetul. Întotdeauna o ajutase o cameristă sau un amant.

După cîteva minute de luptă înfrigurată, îl azvîrli deoparte și rămase goală în fața lui Johnnie, transpirată și roșie la față, cu părul ciufulit, toată numai dorință și patimă nebună.

– Acum îmi poți servi cina, zise el, privind-o galeș și arătînd spre o farfurioară pe care se aflau prăjituri cu fructe.

– Mai tîrziu, gîfîi Janet, uitînd să mai fie „supusă și ascultătoare.

Aristocrata din ea își cerea imediat drepturile.

– Acum vreau să facem dragoste!

Pradă unui impuls irezistibil, se apropie de el, înnebunită să-l vadă încă îmbrăcat, în timp ce ea era goală. Calmul și indiferența lui Johnnie o chinuiau ca un desert preferat la care nu putea ajunge. Însă el refuza să-i potolească focul.

– Dar eu nu vreau să mănînc mai tîrziu! protestă lordul, cu asprime în glas. Vreau să mănînc acum.

– My lord, Johnnie! murmură ea, răsufliînd iute și tremurînd de dorință. Nu pot...

El îi aruncă o privire scurtă și spuse doar atît:

– Servește-mă!

Janet trase aer în piept, încercînd să-și recapete mîinirca de sine, apoi se întinse spre farfurie și rupse o bucată de prăjitură.

– Vino mai aproape, îi porunci Johnnie cu glas coborît.

Contesa veni spre el închizînd ochii o clipă: chiar și cei cîțiva pași fuseseră un chin, atît de aproape era de climax. Îi mînți degetele alunecînd de-a lungul coapsei ei.

– Ți-e foame? o întrebă lordul, pe tonul unei gazde grijulii.

Chiar mîna lui, acum atît de aproape de fierbințeala umedă a dorinței, nu era decît un gest obișnuit, de curtenic.

Janet clătină din cap, neputînd scoate un sunet.

– Deschide ochii! îi ceru el, fără să ridice glasul.

Ea se supuse, privindu-l cu ochi arzători.

– Desfă-ți picioarele! porunci lordul, la fel de indiferent.

Contesa îl ascultă, umilită de propria-i patimă.

Mîna lui fierbinte se strecură de-a lungul coapsei, pînă ce degetele îi atinseră sexul frumătînd de dorință. Janet se mișcă ușor, îndemnîndu-l să o pătrundă.

– Stai liniștită! o dojeni el.

Ea scînci, dar se supuse și de astă dată.

– Foarte bine! murmură Johnnie, mîngîindu-i ușor sexul, de parcă ar fi vrut să vadă dacă era pregătită să-l primească.

Janct nu-și dădea scama dacă aprccicrea lui sc referea la supunerea sau la dorința ci dc a-i aparține. Oricum, lordul părea mulțumit și dc una și dc alta, pentru că-și strecură un ilcgct înlăuntrul ei.

– Acum dă-mi să mănînc! murmură cl, ținînd-o prizonieră și făcînd un semn din cap spre prăjitura pe carc contesa o ținea în mîna.

Degetele lui își continuau mîngîierile răscolitoare, pătrunzînd-o încet, în timp cc ea răspundea fiecărei mișcări cu un oftat dc plăcere.

– Dă-mi să mănînc, repetă lordul, văzînd că ea nu-l ascultase, și imediat își strecură încă două degete înlăuntrul ci, pătrunzînd-o atît de adînc îneît Janct simți că i se taie răsufierea. Trebuie să ai grijă dc mine, urmă el. altfel te trimit la culcarg.

Contesa nu suporta nici măcar gîndul că Johnnie; ar fi putut s-o refuze tocmai acum, asa că sc strădui să-și aJungc din minte orice senzație voluptuoasă și-i îndeplini dorința, fără a-și putea stăpîni trcmurul mîinii.

El începu să vorbească, silind-o să rămîna cu mîna îutinsă.

– Vreau să tc uiți la mine cînd mănînc. Nu închide ochii. După ce termin, îmi mai dai o bucată.

Johnnie deschise gura, îngăduindu-i să-l servească. Mesteca încet, dc parcă și-ar fi pierdut simțul timpului, fără a-și retrage degetele dinlăuntrul ci, simțindu-i soldul gol sprijinit de umărul lui. Mîngîicrile lui făceau minuni. Erau desăvîrșitc.

Janct abia se mai putea stăpîni, reușind cu greu să-și țină ochii deschiși.

Dar avertismentul lui o silea să-și păstreze cumpătul.

Avertismentul lui și propriul trup, clocotind dc dorință.

– Cît ești de ascultătoare! șopti el.

Ea răsufia precipitat. Deasupra ciorapilor roșii dc mătase, pielea înccepa să capetc o nuanță trandafirie.

– Mai dă-mi niște prăjitură cu mere. Uite, ia cuțitul și taie-mi o bucată. Dacă îmi îndeplinești toate poruncile fără zăbavă, am să fac dragoste cu tine toată noaptea... Ti s-a lliai întîmplat vreodată să faci dragoste cu un bărbat toată noaptea?

Da. Amîndoi trăiseră astfel de nopți. îi veniră brusc în minte clipele lor de extaz, și se eliberă năvalnic, cu un țipăt înăbușit.

El își aplecă fruntea și începu să-i sărute cu gingășie sfîrcurile tari, sporindu-i plăcerea. Cînd orgasmul sc termină, își retrase degetele dinlăuntrul ei și se lăsă pc spate în jilt, intinzînd mîna după un șervețel dc dantelă, cu carc își șterse încet degetele.

În tăcerea din salon se auzea numai respirația gîfîită a contesei. Apoi, încet-încet, își recăpătă suflul și reveni la

normal. își ridică genele negre și trăgînd aer în piept, îl fulgeră pe Johnnie cu privirea.

– Blestemat să fii, cu toate trucurile tale! Te urăsc!

Și-și repezi palma spre obrazul lui.

Lordul îi prinse mîna din zbor, fără efort, perfect stăpîn pe reflexele lui.

– Nu zău! rise el, ținînd-odc încheietură, blînd dar ferm. Aș fi zis că ți-a plăcut!

– Și erecția ți-ai păstrat-o pentru alta? șuieră Janct, smulgîndu-și mîna din strînsoarca lui.

Se aruncă pe jilțul de lîngă Johnnie, încruntată și amenințătoare.

Gîndul la acea „alta” îl fulgeră pe tînăr, ca dc-atîtca ori dc cînd o întîlnise pe blonda și încîntătoarca lady Graham. Dar era în joc viața lui Robbie...

„Nu în astă-seară”, își zise lordul, fără să-i piară zîmbetul.

Ochii lui promiteau plăceri nebănuite.

– Ești disponibilă?

– Ar trebui să te fac să aștepți, mormăi ca, încă supărată.

– într-adevăr, numai că n-ai tu atîta răbdare! o tachină Johnnie.

– Sc parc că ai tu destulă pentru amîndoi.

– Atunci c bine. Ai terminat cu joaca sau vrei să fiu în continuarc stăpînul tău?

– Un ml carc ți sc potrivește dc minune! se răsti contesa, simțindu-se din nou umilită. Nu pot să sufăr să termin în felul ăsta!

– Ești lacomă, scumpo! Nu întotdeauna poți avea parte de senzații divine.'

ea îi aruncă o privire sfredelitoare printre gene.

în schimb ochii lui albaștri erau limpezi ca cci ai unui inger.

– înțeleg... murmură el, abia stăpînindu-și zîmbetul.-

Sc pricepea să descifreze sensul privirilor unei femei.

– Se parc că ai cam vrea să te despăgubesc. Spune-mi ce-mi ceri, să văd cum pot să te ajut.

Glasul îi redevenise cald și prietenos. Nici urmă dc lordul tiranic dc adineaurei.

– Ah, afurisitulc! gemu ca. Parcă n-ai ști!...

Contesa se lăsă pe spate în jilțul tapițat cu damasc roșu, carc-i.punea în valoare și mai mult pielea albă și transparentă, ca dc fildeș. Se întinse ca o pisică leneșă,

lăsînd de-o parte supărarea. Jyhnnic Carrc găsea întotdeauna o cale ca s-o mulțumească.

– Cînd văd prin pantalonul tău cît mă dorești, zise ea, zîmbind provocator, cum aș putea să-ți mai port pică?

– Serios? replică el, fără urmă de modestie.

Dar surîsul era îneîntător și sincer. în noaptea aceea, în sufrageria dc la Goldiehouse, Johnnie îi aparținea numai ei.

A doua zi de dimineață, înainte de-a se despărți, lordul îi dădu a înțelege – cu grijă, curtoazie și diplomație – că era de preferat să nu-l mai viziteze pînă la întoarcerea lui Robbie. Nu putea să riște ca negocierile să dea greș. Singura lui preocupare trebuia să fie eliberarea fratelui său. Nu-și putea îngădui să se gîndească la femei – oricît de seducătoare ar fi fost. În cele din urmă reuși s-o convingă, dînd dovadă de o răbdare fără margini. Iar cînd, în sfîrșit, adormi alături de ea, era mulțumit: peste cîteva ccasuri va fi singur cu lady Graham.

Capitolul 6

În dimineața următoare, Elizabeth se trezi după un somn fără vise, la care contribuise, probabil, și vinul francezesc al lui Willie. După un mic dejun copios, care ar fi mulțumit și un om obișnuit cu munca cîmpului, se îmbracă, ajutată de Helen, punîndu-și o rochie de stofă ecosez verde cu roșu. Fără a se gîndi cine o purtase înainte, Elizabeth făcu drumul înapoi pe coridoarele castelului, coborînd în curte.

Avea intenția să-și petreacă dimineața vizitînd reședința lordului de Ravensby.

În fața intrării, un rîndaș ținea de frîu un cal înșcuat pentru o femeie. Prin urmare, Janet rămăsese peste noapte! Tîrfă cu sînge albastru!

Dojcnindu-se în sinea ei pentru resentimentul pe care i-l stîrnica prezența contesei la castel, Elizabeth traversă curtea cu pași grăbiți, de parcă ar fi vrut să lase în urmă orice supărare. Ieșind pe poarta cea mare, rămase pe malul ierbos al șanțului cu apă, admirînd verdele intens al peisajului, pînă departe spre rîu. Încercă să dea uitării pe Janet Lindsay și pe toate femeile din viața lui Johnnie Carre.

Lordul avea faima unui desfrînat – exact așa cum văzuse cu ochii ei. Puțin îi păsa pe cine aduce în patul lui. Era mai bine să și-l scoată din minte.

În zilele următoare nu-l întîlni aproape deloc pe stăpînul castelului. Johnnie Carre ținea ca nimic să nu-i distragă atenția de la grija de a-l elibera pe Robbie, iar simpla prezență a Elizabeth era o amenințare pentru liniștea lui, așa că prefera să n-o vadă.

Totuși, subconștientul lui reacționa cu totul diferit la această constrîngere autoimpusă, iar în vis îl obseda imaginea Elizabeth Graham culcată în patul său.

Elizabeth petrecea ceasuri întregi în biblioteca de la Goldichouse, fascinată de colecția de cărți de arhitectură, precum și de machetele reprezentînd diversele modificări aduse castelului. După toate aparențele, plăcerea de-a înfrumuseța reședința seniorială se transmisese de la o generație la alta, fiecare castelan avînd o contribuție la transformarea fortăreței într-un castel.

Cea mai recentă machetă era lucrată în stil clasic și reprezenta fundațiile unei noi aripi, spre soarc-apune. Aspectul era intim și familiar, ceea ce însemna că ultimul conte de Graden intenționa să trăiască într-o ambianță mai puțin feudală.

Elizabeth se împrieteni cu Muriro, un tânăr arhitect abia reîntors de la Vicenza, unde studiase viclelele de țară ale lui Palladio. Fata mergea deseori să-l vadă în biroul lui, ascultându-l cu plăcere cum povestea despre principiul lui Palladio de a integra construcția în mediul ei natural. Elizabeth îi puna tot felul de întrebări, iar el îi arăta desene de ale maestrului, explicându-i mijloacele prin care artistul italian reușea să realizeze un spațiu arhitectural în conformitate cu cadrul natural. Interesul pentru desen și construcții nu era cel al unui novice, pentru că intenționa să-și înalțe și ea o reședință seniorială. Dispunând de banii lăsați de Hotchane, tinea de gând să-și trăiască viața independent de tatăl ei și angajase un agent ca să-i achiziționeze un domeniu în Northumbria, suficient de departe ca Godfrey să nu-și mai vîrca nasul.

Lady Graham își servea masa în încăperea din turn sau în bucătărie, alături de slujitorii ca și se arătau nespuse de atenți și săritori. Alteori peccca ceasuri plăcute luînd cafeaua în camera doamnei Reid, menajera, se ascultau istorioare de-alc ei despre isprăvile familiei Carre. Nu primi nici o invitație de-a lua masa cu Johnnie și oamenii lui — omisiune deliberată din partea lordului. Cunoșcîndu-și propria slăbiciune față de Elizabeth, Johnnie prefera să-o evite cu încăpățînat, mai ales că la cină obișnuia să bea împreună cu ceilalți: știa bine că după cîte va pahare de vin sau de rachiu, i-ar fi fost greu să-și respecte hotărîrea.

Totuși, într-o după-amiază, se întîlniră din întîmplare în grădină. După o întrevvedere cu arhitectul Munro undeva pe malul râului, Johnnie se întorsese prin grădină, ca să scurteze drumul. Tocmai discutase despre înălțimea probabilă a domului ce se va înălța deasupra livezii de portocali, legată printr-un pasaj acoperit de propriul lui apartament din noua aripă, încă în construcție. Totul era o chestiune de proporții, iar după ce priviseră castelul din mai multe unghiuri, atît lordul cît și arhitectul conveniseră ca domul să nu fie prea înalt. Altfel, văzut dinspre râu, ar fi stricat armonia întregului.

Cum întîrziase la întîlnirea cu Kinmont, împreună cu ca și urma să stabilească termenii răspunsului la scrisoarea primită de la Godfrey în aceeași dimineață, Johnnie trecu repede printre straturile de flori de forme simetrice, ocolind plantele ornamentale și sărind peste micul bazin de la intrare, în loc să-l înconjoare. Ieșind de după gardul viu ca și despărțea havuzul de aleea de pietriș ce ducea pînă la castel, se ciocni cu cineva.

Cu un gest reflex, o apucă pe Elizabeth, care țipase, gata-gata să cadă pe spate. Cărțile și foile pe care le ținuse în mână se împrăștiaseră în toate părțile.

În ochii ei se citea spaima. Oricare ar fi fost cauza izbitorului sau apariția lui neașteptată – Johnnie se simți atotmai de această teamă. Avea senzația că e un vânător aflat, în fața prăzii – o emoție firească pentru un bărbat obișnuit cu vânătoarea. Nu se obosea să-și lămurească sentimentele, în se miră de propria-i reacție, iar degetele ei se încălețară și nu puternic pe pielea moale a brațului ei. Ce dacă o durea? Cu un ostatic poți să faci ce vrei. În decursul istoriei acestor locuri multe femei frumoase fuseseră violate. Asta era mai curând o regulă, nu o excepție. Elizabeth știa. La fel și Johnnie.

Ea îi citi gândul în privire și-și spuse că ar trebui să aibă teamă de acest bărbat înalt și voinic, care-o ținea prizonieră mai ales că strălucirea din ochii lui vorbea cât se poate de limpede. Și totuși...

– Iartă-mă... șopti fata, care parcă ca și-l ar fi lovit și-acum ar fi preocupat-o numai eticheta.

Sau poate, Iară voie, își credea iertare pentru că-i răspunde la gândul necrostit.

El șovăi o clipă. Vorbele ei îl șocaseră. Nu cumva îi iute pretase greșit temerile? Oare îi oferea numai o scuză de circumstanță sau nu se înșelase, crezând că-i ghiceste în glas o senzualitate abia reținută? Apoi sensul cuvintelor Elizabeth' îi deveni clar și simți cum i se strânge inima de un alt fel de regret. Negocierile pentru eliberarea lui Robbie erau în curs de desfășurare. Curând fratele lui va părăsi închisoarea din Harbottle, așa înțeleg pentru moment era riscant să-și dea frâu liber poftelor cărnii. Chiar dacă n-ar întâmpina nici o împotrivire din partea ei.

– Iartă-mă și dumneata! vorbi el cu glas aspru, silindu-se să se înfrâneze. Dă-mi voie să-ți adun cărțile.

Cu accente cuvinte, îi lăsă brațul și se aplecă să-i adune și cărțile și hîrțile risipite pe alee.

Așeză cărțile una peste alta, cu mâinile la câțiva centimetri de picioarele ei. Simți în nări parfumul de trifoi al săpunului de casă făcut de doamna Reid și în minte îi răsări imaginea Elizabeth în baia aburindă, cu un săpun în mână, în mîinii cufundați în apa fierbinte, plimbându-și alene săpunul pe tot trupul... Il fulgeră o dorință irezistibilă și strînse din dinți, furios că trebuia să-și țină firea.

Elizabeth era impresionată de lățimea umerilor lui, sub vesta de piele. Abia acum, când îl vedea la picioarele ei, își dădea seama de trupul lui athletic. Ce-ar fi simțit, punându-și mîna pe acești umeri arși de soare, văzînd cum joacă mușchii tari, cu grație și forță? Vrajită de irezistibilă virilitate a lordului de Ravensby, își încăleță pumnii, stăpînîndu-și pornirea de a-l atinge.

Dar chiar atunci el sări sprinten în picioare.

– Poftim! îi spuse. întinzându-i cărțile și hîrțiile, puse
• una peste alta.

– Mulțumesc, răspuse fata, ținîndu-și răsufierea, de parcă
abia ar fi scăpat dintr-o marc primejdie.

Rămaseră fată în față, ca doi adolescenți cuprinși de o
dorință mistuitoare, care-i făcea incapabili să vorbească.

Johnnie rupse tăcerea, fiind marc meșter în conversațiile dc
societate. După ani întregi dc experiență cu femeile, știa cum
să lc intre în grații.

– Văd că te interesează arhitectura, zise el, aruneînd o
privire spre cărțile din mîna Elizabethci.

– Vreau să-mi construiesc și cu o casă, răspuse fata cu
glas blînd.

– Te-ai hotărît să trăiești singură?

N-ar fi trebuit să rostească atît dc apăsător cuvîntul
„singură”. Ah, dc ce nu-și ascundesc mai bine sentimentele?

– Da, încuviință Elizabeth.

Aluzia lui fusese cît se poate dc transparentă, pur sexuală.

– Doresc să trăiesc singură, adăugă ea, dc parcă astfel s-
ar fi putut apăra dc copleșitoarea lui senzualitate.

Era prea mult pentru Johnnie după zile întregi cît o evitase
și cît sc gîndisc la ea – zile dc constrîngeri și abstenență.
Niciodată nu stătea pc gîmluri, mai ales atunci cînd nu-i
trebuia pica mult ca să aleagă. Chiar lîngă el sc afla
Elizabeth Graham, răpitor de frumoasă în rochia de pînză
cenușie, puțin cam

Susan Johnson

largă pentru ea. Părea fragilă și delicată, iar culoarca
rochici îi scotca în evidență ochii dc un verde strălucitor.
Cuvîntul „vulnerabilă” îi răsări în minte. Tresări dc parcă l-
ar fi biciuit cineva.

Ar fi putut-o sili să-i aparțină chiar aici, pe pajiște, la
doi pași dc castel, ca să-i arate cine era stăpînul. Ar fi
putut s-o ia în brațe – cu sau fără voie – dueînd-o în iatacul
lui și s-o țină acolo pînă ce soldații lui Godfrey îl vor
aduce pc Robbie. Sau ar fi putut să-i întoarcă spatele și să
plece.

Rămase cîtcva clipe în lumina soarelui de primăvară,
neștiind ce să facă. Aceste cîteva momente însemnau enorm
pentru un bărbat carc acționa întotdeauna sub impulsul
momentului, pentru o căpetenie conștientă că deseori nehotă-
rîrca putea marca hotarul dintre viață și moarte.

Pînă la urmă, conștiința îl îndemna să plece, dc dragul lui
Robbie.

– Atunci îți urez o viață fericită... dc una singură! șopti
cl.

În spatele acestor cuvinte sc ascundea senzualitatea abia
stăpînită a bărbatului carc sc știa dorit dc toate femeile.

Johnnie făcu o plecăciune grăbită, dar extrem dc
curtenitoare, și sc retrase.

O secundă ca avu senzația că a câștigat bătălia. Dar continua s-o obsedeze îndrăzneala vorbelor rostite de lord înainte de despărțire. Johnnie Carre știa că nu lăsa indiferentă pe nici o femeie. Iar Elizabeth era destul de inteligentă ca să priceapă că el îi îngăduise să câștige.

A doua zi se întâlneau din nou. Venind în biroul lui Munro, Johnnie o găsi aici pe Elizabeth. Se opri brusc în prag, iar ea întoarse capul, auzind că se deschide ușa. Lordul rămase încremenit în fața tinerei femei, a cărei frumusețe părea că luminează încăperea austură. Paloarea obrazului și rochia de culoarea lămâiei luminau ca o rază de soare pogorită asupra penumbrelor din încăperea mohorâtă. Lambriurile, podeaua de seindură, ușile și mobilierul, ba chiar biroul și masa de scris a lui Munro, toate păreau simplul cadru al unei picturi dumnezeiești.

— Intră, Johnnie! îl întâmpină Munro. Părerea ta ar fi binevenită. Tocmai discutam cu lady Graham despre meritele arhitecturii de grădină.

— Mai bine mă întorc mai târziu.

Femeia așezată la biroul lui Munro părea să răspîndască o strălucire orbitoare, de parcă ar fi absorbit toată lumina și căldura razelor de soare pătrunse prin fereastra din spatele arhitectului. De fiecare dată când o vedea, i se oprea inima în loc, ori el era obișnuit cu sentimente mai comode la adresa femeilor cu care avea de-a face.

— Trebuie să discutăm despre portalul dintre corpul principal și aripa cea nouă.

— Stai așa! sări Munro. fără a-și da seama ce se petrece cu lordul. Am refăcut planurile. De ce să te întorci mai târziu, dacă tot ai venit până aici?

Frunzări printre hîrțuile de pe birou.

— Cred că-am ținut cont de toate sugestiile tale. Și Elizabeth a fost de acord că sînt binevenite, adăugă el, zîmbind către Johnnie.

Luat prin surprindere de familiaritatea dintre arhitect și ostatică sa, tînărul îi privi atent, încercînd să-și dea seama pînă unde mergeau aceste relații. Simți un junghi de gelozie și începu să se uite chiorîș la cei doi tineri.

— Da? întrebă el. Atunci arată-mi-le.

Și intră în birou, încruntat și nemulțumit, ca și cum ar fi trebuit să-și apere averea personală.

Elizabeth și Munro habar n-aveau de bănuielile neîntemeiate ale lui Johnnie, care răsfoia vrafurile de desene noi. Amîndoi continuau să adnoteze împreună schițele refăcute.

— De fapt, Elizabeth m-a ajutat să desenez accesorii secțiuni transversale, preciză Munro, arătîndu-i lordului schițele în detaliu.

— Nu mi-a dat voie să mă ocup decît de lucruri neînsemnate! interveni, rîzînd, Elizabeth.

— Să nu spui niciodată că fundația e fără însemnătate protestă Munro.

- Bine, atunci plicticoase! se corectă ca, veselă. Dar tu ai făcut toate acele minunate arabescuri în relief - și ți-au reușit de minune.

Elizabeth și Munro își Zîmbiră unul altuia - ceea ce nu scăpă lordului de Ravensby.

- Mîinc, urmă fata, va trebui să mă lași să-mi încerc mîna la cartușe¹.

Johnnie încremeni, văzînd-o cum scoate limba în direcția lui Munro, ca un copil care se joacă.

- Dacă nu, te pomenești că n-ai* să mai vorbești cu mine? o tachină arhicctul.

- Să știi că nu!

- În cazul ăsta, n-am de ales.

- Foarte înțelept din partea ta. Ce spui cît poate fi de îngăduitor? se întoarce ca spre Johnnie, de parcă l-ar fi inclus și pe el în joc.

- Adevărat.

Accest singur cuvînt fusese rostit cu atîta asprime, îneît surîsul Elizabethci se topi într-o clipă.

- Scutește-mă, Ravensby! replică ca scurt. Nu cred că ești cel mai în măsură să dai lecții.

Într-o fracțiune de secundă, chipul ei își pierduse voioșia feciorelnică, devenind neînduplecat și disprețuitor.

- Ai înnebunit, Johnnie? sări Munro. Cerc-ți scu/.c imediat.

Cei doi tineri erau veri și buni prieteni, crescuseră împreună sub același acoperiș, dar în acest moment în privirea lordului nu rămăsese nici urmă din vechile sentimente.

- Ca lord și stăpîn al casei, i se adresează cel arhitectului, mi sunt obligat să-o fac.

- Elizabeth nu-i ca alte femei, Johnnie! repetă Munro, fara a-și pierde cumpătul, obișnuit de-a lungul anilor să se ia la harță cu vărul lui. Cerc-ti scuze de la lady Graham.

- Și dacă nu vreau?

Își înfrînesc dorințele, abținîndu-se ca un cavaler cast, așa . uni nu-i stătea în fire, iar Elizabeth Graham flirta cu vărul lui!

- Destul! exclamă ea, ridicîndu-se de pe scaun, cu glasul tremurînd de furie reținută. Bănuielile dumitale, lord uraden, n-au nici un temei. Deși, cu o reputație ca a dumitale, nici nu-i de mirare. Te rog să mă scutești de această scenă penibilă. Hotchanc v-ar fi aruncat pe amîndoi în rîu, sîrva mai răcoriți.

- Aș fi vrut să-o văd și pe asta! mîrii Johnnie, încă ficrînd de gelozia pe care nu și-o putea explica.

- Hotchane a trăit pînă la șaptezeci și opt de ani, my lord, și asta pentru că a știut să se facă ascultat de armata lui de la Rcdsdalc.

- Dar acum e mort, doamnă. Iar armata lui se află de partea cealaltă a graniței.

- Mă ameninți?

- Nici vorbă.
Glasul lui devenise ceva mai potolit.

- Tc rog să nu uiți că sînt ostatică și că există anumite reguli.

- Iar dumneata să nu uiți că aici cu fac regulile.
Ea tăcu o clipă.

- înțeleg.

Apoi, respirînd adînc, adăugă sarcastic:

- în acest caz, tc rog tngăduie-mi să plec.

- Să pleci?

Tonul vocii lui Iui cerca o precizare.

- Din cameră.

El șovăi o clipă, exact atît cît să nu sc arate politicos, dîndu-i a înțelege cine era stăpînul pe acele meleaguri.

în cele clin urmă încuviință clin cap.

Ea nu rosti nici un cuvînt prin care să-i recunoască autoritatea, ci sc răsuci pc călcîic și părăsi încăperea.

- Va să zică așa... murmură Munro.

Era șocat dc confruntarea dintre vărul său și Elizabeth Graham. Nu vedea altă explicație decît gelozia nejustificată a lui Johnnie.

- Și chiar nu tc-ai atins dc ca?

- Absolut deloc! declară lordul, oftînd. Iartă-mă pentru izbucnirca dc adineauri.

- Ar trebui să-i ccri iertare ci.

Johnnie ridică clin umeri.

- Curînd va pleca dc-aici.

- Cum merg tratativele?

- Acum se pun la punct ultimele amănunte.

- Iar tie ti-e clin ce în ce mai greu.

Johnnie întîlni ochii albaștri ai arhitectului, carc părea ușor amuzat de dublul înțeles al vorbelor sale.

- Cam așa...

- Abstenența asta c ccva nou pentru tine.

De astă dată, Johnnie oftă clin adîncul sufletului.

- Absolut.

- Ți se pare că această neobișnuită și galantă cumpătare te face mai virtuos? îl tachină Munro.

- Atît de mult, îneît îmi vine să pocncsc pe oricinc îmi iese în calc.

- Atunci, chiar c-ar trebui să fii aruncat în rîu, să tc mai răcorești, așa cum spunea lady Graham.

- Poate că ca ar trebui să sc arunce în patul meu, ca să-mi potolesc dorința.

- Hm! exclamă Munro.

- întocmai! îl aprobă Johnnie. Ca să vezi cu cc-și bate capul un om fără Dumnezeu ca mine!

Capitolul 7

Tîrziu, în seara ccici dc-a șasea zile dc cînd Elizabeth sc afla la Goldiehouse, sosi un mesager, prin carc lord Godfrey

îsi comunica acordul relativ la locul si ora fixată pentru schimbul de prizonieri.

După ce-și anunță oamenii să fie gata pentru a doua zi de dimineață, Johnnic se duse să o vadă pe Elizabeth, ca să-i spună că urma să fie eliberată.

Mai întâi trimise valetul să-i dea de știre, tcmîndu-se să n-o deranjeze la o oră atât de târzie. îi lăsă timp să se îmbrace

— o măsură de precauție chiar și pentru el. Așteptă vreo jumătate de oră, după care începu să urce scările care duceau în turn.

Bătu în ușă și-i deschise Helen, care-i zîmbi, făcînd o plecăciune plină de respect.

Toate sfeșnicele erau aprinse, luminînd pînă în cele mai îndepărtate colțuri ale încăperii. Covoarele roșii « mov deschis străluciau în flacăra jucăușă a luminărilor, iar ornamentele

în relief de pe tavan își desfășurau ghirlandele cu fructe și frunze de acant chiar deasupra capului său.

Elizabeth îl primi în picioare, cu părul bălai despletit pe umeri, exact așa cum se găsisese atunci cînd fusese trezită din somn. Johnnie observă că patul aranjat în grabă încă mai păstra urma trupului ei, pe pernele așezate una lîngă alta. Această vagă dezordine n-ar fi trebuit să-i trezească o reacție prea puternică, însă lordul simți cum i se iuțeau bătăile inimii la gîrjul că ea stătuse culcată acolo.

Se mută de pe un picior pe altul, neliniștit de straniile senzații care-i dădeau tîrcoale. Voia să-i vorbească repede și să plece, dar în același timp dorea să-și întipărească în minte fiecare amănunt, ca să nu piardă nimic din dulcele fior care i se strecura în suflet.

Elizabeth purta un halat de brocart, de un verde sclipitor, ale cărui poale lungi și tivite cu blană nu reușeau să-i ascundă cu totul dantela albă a cămășii de noapte. În noapte, iatacul rămînea destul de rece, cu toate că lumînările erau aprinse, iar în șemineu ardea un foc strașnic.

Sau, mai curînd, ci îi era frig.

Johnnie simți cum îl cuprinde fierbințeala.

„Oare ce vrea?” se întrebă Elizabeth, fascinată de priveliștea acestui bărbat puternic și înalt aproape pînă la tavan.

Înălțimea lui făcea ca odaia să i se pară și mai scundă. Sub mantaua scoțiană i se ghiceau umerii largi. Întreaga lui înfățișare vorbea despre viața agitată pe care o ducea. Dimpotrivă, catifeaua albastră de la guler era moale ca și sprîncenele arcuite și mătăsoase.

Oare ce-ar fi să-și plimbe degetul pe linia lor atât tic frumos desenată? Ce-ar face el dacă i-ar mîngîia ușor obrazul? În adîncul inimii, Elizabeth chiar îl rosti ca Johnnie să răspundă

mîngîlicrii. Femeia din ea simțea o nevoie inexplicabilă să-l atingă în intimitatea lui.

Lordul era oricînd dispus să aibă o femeie. Așa-i stătea în fire. Iar Elizabeth nu se îndoia că lui i se părea la fel de firesc să accepte ceea ce-i puteau dăruia ele.

Acum iată că Johnnie îi oferea și ei un strop din acel fel de libertate... chiar dacă invitația nu-i fusese adresată lămurit.

Totuși. Elizabeth își înfrînă dorințele ascunse și sentimentele nedefinite. Nu voia să se comporte ca Janet Lindsay care se arăta disponibilă fie și pentru o noapte. Unul ca Johnnie Carre ar fi uitat-o în scurt timp, iar orgoliul ei n-ar fi suportat o astfel de lovitură.

Lordul era mult prea frumos și prea seducător pentru a fi nevoit să ceară.

El nu putea decât să se lase rugat – ceea ce Elizabeth n-avea decât gând să facă.

Cu prețul a opt ani din viață, Elizabeth dispunea acum de o avere frumoasă, pe care intenționa să o folosească pentru a-și crea un fel de grădină a Edenului, numai a ei, în Northumbria. Johnnie Carre – om pragmatic și foarte senzual – nu se potrivea în nici un chip cu planurile pe care și le făcuse.

Așadar, cînd începu să vorbească, glasul îi era calm și stăpînit. Nimic decât chipul ei nu-i trăda gândurile.

. – Ai ceva să-mi spui? îl întrebă.

– Da. Tatăl tău e de acord cu schimbul prizonierilor. Johnnie încercă să rămîna la fel de sigur pe sine ca Elizabeth.

– Dimineață plecăm la Roundtree. Mi-am închipuit că vrei să afli vestea chiar în scara asta.

– Dăci fratele tău se va întoarce acasă.

– Da.

Zîmbetul lui era nespuse de fericit.

– Atunci, îngăduie-mi să-ți mulțumesc pentru ospetie, Mînc dimineață, în graba plecării, s-ar putea să nu am cînd să-o fac.

– S-ar putea, surîsc el din nou.

Lordul își spuse că Elizabeth era o femeie remarcabilă: rece, stăpînită și cumpătată, fără a recurge la tertipuri femeiești. Cumva acest singur rece era urmarea unei căsnicii fără dragoste sau așa fusese întotdeauna? Se întrebă ce simțise ea la șaisprezece ani stînd în pat alături de un bătrîn de șaptezeci? Dar Ja optsprezece? Dar la douăzeci și patru?

Ar fi vrut să-i arate ce înseamnă să faci dragoste cu un bărbat tînăr. În clipa următoare își dădu seama că aroganța lui nu avea sens. Poate că lady Graham era obișnuită să aibă amanți tineri.

– Ai avut vreodată un amant? întrebă Johnnie pe neașteptate, aproape fără voie.

Cuvintele lui căzură ca un trăsnet în liniștea încăperii.

Și în in imn ci. Dar Elizabeth își stăpîni tremurul, gîndindu-se în primul rînd la consecințe – ceea cc cl părea să scape din vedere.

– Nu înțeleg! răspunse cu răceală.

Pentru cci mai mulți bărbați, tonul ci dc gheață ar fi fost suficient ca să descurajeze.

– Spune-mi, insistă cl.

Lady Graham își înălță fruntea, dc parcă astfel l-ar fi putut opri sau și-ar fi domolit bătăile inimii.

– Nu văd de ce-ar trebui să-ți dau socoteală dumitalc. Si poate-ar fi cazul să-ți amintesc că nu sîntem singuri.

El aruncă o privire rapidă către Helen, dc parcă ar fi uitat dc prezența ci.

– Poți să pleci. îi porunci cu glas coborît.

– Rămîi, o opri Elizabeth.

Lofdul nu sc aștepta să fie contrazis. Nimeni nu îndrăznise s-o facă în cc=ei opt ani de cînd taică-său murise, iar el se întorsese de la Paris ca să-i ia locul. Șovăi cîteva clipe, apoi arătă spre ușă cu un simplu gest al capului.

Helen sc uită la Elizabeth, ccrîndu-și iertare din priviri, apoi ieși.

– Ai să mă silești? întrebă lady Graham, furioasă și disprețuitoare, în momentul cînd ușa sc închise în urma cameristei.

Ca și în cazul lui Johnnie, nici ci nu-i stătuse nimeni împotrivă de ani de zile, cu cxccpția unor constrîngeri ocazionale, impuse de căsătoria cu Hotchanc.

– Bineînțelele că nu.

Elizabeth nu-și putea da seama cc era în mintea lui.

– Răspunde-mi la întrebare.

– Vrei să știi dacă am avut amanți?

își înălțase capul, privindu-l cu aroganța la carc-i dădea dreptul titlul dc văduvă moștenitoare.

– Bineînțelele, repetă cl, dc astă-dată mai îmbunat. '

Acum că avea dc gînd să o seducă, sc simțea din nou în largul lui.

– Ai avut?

– Cc-ți pasă?

– Nu știu. Ar trebui să nu-mi pese.

– Atunci n-am să-ți răspund.

– Dc cc tc ferești? replică cl cu blîndețc. N-am să te judec. Nici gînd de așa ccva.

– Nu doresc să discut cu dumneata despre viața mea particulară.

La vorbele „viața mea particulară”, Johnnic și-o închipui din nou în pat. Imaginea era atît de vie și reală, îneît întinse mîna, gata s-o ia în brațe.

Sc stăpîni în ultima clipă și merse să se așeze într-un jilț.

– Am douăzeci și cinci dc ani. îi spuse Elizabcthei.

Ea îl înțelese, dc parcă ar fi citit un lung eseu despre gîndurilc lui. Totuși, continua să sc împotrivească unui val de sentimente contradictorii.

– Asta înseamnă că sînt prea bătrînă pentru dumneata.

– Cum așa? Dc ce?

– Bărbaților le plac femeile tinere.

El începu să rîdă.

– Deci dumneata ai profitat din plin dc accst avantaj.

– Poate că sînt mai realistă.

– Poate că tc înșeli.

Janct Lindsay era mai marc dccît el, la fel și alte cîteva femei cu carc sc culcase în decursul anilor.

– Ești foarte frumoasă și îmi închipui că nu toți pețitorii carc-ți cer mîna dc la tatăl dumitalc sc interesează numai dc avere.

– Vrei să spui că mă ccri în căsătorie? întrebă ca, cu glas suav.

– Nu. Mic nu-mi trebuie bani – și nici nevastă.

– Dumneata cînd ai nevoie de ccva, pur și simplu întinzi mîna și-ți iei singur, așa c?

– .Sînt un om practic, zise el încetișor.

– Adică practici încălcarea proprietății altora.

– Nu fac dccît să iau înapoi ceea cc mi s-a furat și să-mi apăr familia și domeniul. Eu mă ocup dc negustorie: vite, oi, lînă...

Zîmbi larg.

– ...și vin. Am o mică flotă comercială carc sc străduiește să tragă clapa flotei englezești. Însă după doi ani de război, pc continent se pot obține profituri enorme.

Era nespus de atrăgător, stînd comod în jilțul frumos sculptat din iatacul ei. Haina lui de un albastru pal parcă o îmbia s-o atingă. își ținea picioarele întinse în față și mușchii puternici șc reliefau prin lîna pantalonului. Purta pantofi cu catarama de diamant. Elizabeth îl crczu pe cuvînt că nu avea nevoie de banii ei.

își aținti ochii albaștri asupra ci cîtcva clipe, apoi murmură:

– Cred c-am aflat răspunsul la întrebare. Vino lîngă mine.

– Nu, răspunse ea în șoaptă. Nu vreau.

– Ba vrei.

Știa. Oare cum ghicisc? Elizabeth făcu un pas înapoi, dc parcă astfel l-ar fi putut opri. în tăcerea din încăpere, foșnetul rochiei ei sc auzi aproape ca un țipăt.

Johnnie sc ridică, dar nu sc mișcă din loc, ncvrînd s-o sperie.

– Am încercat să mă fcrsc din calea ta, vorbi cl liniștit. Niciodată nu mi s-a întîmplat așa ceva.

Făcu o pauză, încercînd să-și adune gîndurile, dar tot ce-și dorea în clipa aceea era s-o strîngă în brațe.

– Țin foarte mult la Robbie, de asta m-am ținut departe. Așa am vrut să fac și-n astă-scară. Am trimis valetul să-ți

dea dc știre... Ca să nu vin cu, singur și neanunțat, în iatacul dumatlc.

Tulburat, își trecu amîndouă mîinile prin păr, uitînd că-1 legase la spate.

- La dracu! izbucni cl, referindu-sc și la păr și la dorința irezistibilă care-1 tortura.

- Nici nu știi cît mă chinui... murmură cl, abia abțî-nîndu-sc să n-o ia în brațe. Ți-e teamă dc mine?

Ea nu răspunse. Era surprinsă că Johnnie îi ghicisc sentimentele, făcînd-o să sc simtă atît dc vulnerabilă.

Din nou se așternu tăccrca.

- Spune ceva, o rugă el, îngrozit de violența propriei pasiuni.

- Nu mi-e teamă de dumneata, ci de mine! rosti ca în cele din urmă, sprijinindu-sc dc spătarul unui jilț, ca să-și potolcască tremurul mîinilor.

Nici un bărbat nu reușise pînă atunci s-o tulbure prin simpla lui prezență.

Nici unul din zccile dc pețitori aduși de tatăl ci.

Ea nu-și pierduse niciodată cumpătul.

Niciodată.

Niciodată nu-i bătuse inima atît dc nebunește. O dulce fierbințeală îi cuprinse obrajii și în acclași timp înlăuntrul ei începu să pulsc/.c o dorință dureroasă.

Cauza era Johnnic.

Ochii lui zăboviră cîteva clipe asupra mîinilor ei delicatc. încleștate pe spătarul scaunului, apoi o priviră drept în față.

- Lasă-mă să tc strîng în brațe, șopti cl abia auzit, întinzînd mîna spre ca.

Nimeni nu-i vorbise așa vreodată. Nici un bărbat 11-0 coplcșise cu duioșia și tandrețea lui. Ca multe alte tinere, și ca fusese vîndută cclui care oferise mai mult - deși aranjamentele matrimoniale ascundeau tranzacțiile de aecst gen sub denumiri mai onorabile.

- N-am să-ți fac nici un rău... murmură Johnnic, apropiindu-se și dcsprinzîndu-i degetele dc pc frunțile sfinților sculptați în lemnul jilțului.

Elizabeth îl crezu, deși mîinile i sc pierdeau în palmele lui uriașe. Lordul stătea în fața ei - înalt și impunător - războinic renumit în tot ținutul de la graniță, pirat învcșmîntat în straie scumpe și cu catarame de diamant.

- Nu mi-c teamă că-mi faci rău, răspunse ea, înălțîndu-și fața către Johnnic, cu mîna în mîinile lui fierbinți.

Apoi Zîmbi, cu ochii verzi ca dc pisică ațintiți asupra tînărului, pc sub genele lungi și negre.

- Mi-c teamă să nu mă uiți.

El rîsc ștregărește. Chipul bărbătesc era încadrat de șuvițe răzvrătite, pc care și le dădu la o parte, lăsînd să sc vadă pentru prima dată cccrclul de aur din urccchca stîngă.

- Eu nu uit niciodată! zise el răspicat, ca un copil care vrea să-și asigure mama că nu minte.

Elizabeth îi plăcu nespuse acest răspuns simplu și direct. Sc simți mai liniștită, deși o clipă se întreba dacă dorința ei mistuitoare o făcea să creadă tot ce-i spune.

- Ești foarte bun... șopti fata, plimbându-și degetul pe sprâncenile lui negre și mătăsoase. De mult vroiam să fac gestul acesta... explică ea, la fel de directă cum fusese Johnnie.

- E un început, remarcă lordul, zâmbind larg.

Dinții albi și frumoși străluceau pe chipul ars de soare.

- Ceea ce mi-am dorit eu, urmă el, strângându-i mâna și mai tare, era să te văd culcată pe patul de culo.

- Atunci va trebui să rămâi și peste noapte, spuse fără fereală Elizabeth.

Zbuciumul întregii ei ființe o silea să facă ca însăși primul pas.

Fără să-și dea seama, lady Graham îi oferea pur și simplu paradisul, dar Johnnie se feri să-și arate fericirea. Trăgând-o lângă el, cu o patimă aproape violentă, îi murmură cu buzele lipite de-ale ei:

- Va fi plăcerea mea...

Sărutarea fusese dulce, așa cum își închipuise.

Elizabeth trăise bucuria de-a săruta gura unui bărbat de douăzeci și cinci de ani. Ce gură minunată, cu un gust dumnezeiesc de vin de Rin. Auzind-o, Johnnie se oferă să-i umple și ei paharul.

Ea refuză, deja îmbătată de dorință.

Ochiul priceput al lui Johnnie o ghicise fără greș. Ar fi putut jura că fata nu avusese nici un amant. Iar gândul acesta era destul ca să-i trezească o dorință patimășă.

Nu pierdură vremea cu sărutări languroase și mîngîicri savante. El trebuia să se grăbească, pentru că Elizabeth era toată numai flacăra.

- Nu mai pot aștepta... gemu ea, în timp ce Johnnie îi desfăcea nasturii halatului cu guler de blană.

Luat prin surprindere, se văzu silit să improvizeze și strâmbându-și mâna pe sub genunchii ei, o ridică în brațe.

O purtă spre pat, în timp ce ea se agățase de gît cu amîndouă mîinile, acoperindu-i fața cu sărutări, nebună de dorință, fără să-i pese dacă el ar fi crezut-o lipsită de rușine. Niciodată nu cunoscuse plăcerea de-a avea aproape trupul vînjos al unui tînăr, iar acum, cînd îl simțea lipit de-ale ei, aproape că-și pierdea mințile de plăcere.

Din trei pași. Johnnie ajunsese la pat și-o culcă pe cuvertura de lînă brodată, între pernele de dantelă. Și cum Elizabeth îl înlănțuia în continuare, se lăsă încet lângă ea, sărutînd-o cu blîndețe și încercînd să se desprindă din îmbrățișare.

- Nu fug nicăieri... murmură el, auzind-o cum geme, ncvrînd să-și dea drumul. Sînt aici, o liniști el cu duioșie. Rămîn cu tine...

Se gîndi cît trebuie să suferit Elizabeth în cei opt ani de căsnicie.

- Ajută-mă! îl rugă ea, uitîndu-și mîndria, umilită de /propria-i dorință pentru accst bărbat carc avea s-o uite într-o săptămînă.

Nu-i mai păsa. Nu-i mai păsa de nimic. Tot ce-și dorea era să-l simtă înlăuntrul ei.

- Să ne ajutăm unul pe altul, gîfîi ei, cu fața aproape lipită de-a ei, mîngîindu-i buzele cu vîrful degetului. încă puțin... Numai cîtva clipe...

îi dădu rochia la o parte, ridieînd-o în sus, ca să-i elibereze trupul de povara veșmintelor. Cînd îi puse palma pe coapsă, ca să eliberă, cu un geamăt înăbușit.

O eliberare chinuitoare, carc-i umplu ochii de lacrimi.

- Nu plînge, îi șopti Johnnie. Data viitoare va fi și mai bine.

Auzindu-l, pleoapele ei se zbătură și în ochii verzi sclipi un licăr de recunoștință.

- Ai să vezi că va exista și „data viitoare”, iubita mea! murmură Johnnie, simțindu-se cu cîtva secole mai bătrîn decît femeia lipsită de experiență din fața lui.

îi mîngîic coapsa fierbinte, mișeîndu-și ușor degetele ceva mai sus, ca să dea înțeles vorbelor sale.

Atingerea lui îi turnă foc în vine și Elizabeth gemu, mușeîndu-și buzele, într-o tîrzie pornire de pudoare. Văzînd-o cum încearcă să se stăpînească, Johnnie își mișcă mîna și mai aproape de sexul ei pulsînd de dorință.

- Nu-i nimeni aici... Numai tu și cu mine... Nici un fel de reguli...

Glasul lui blînd o ajută să se destindă, să se liniștească. Mîna lui caldă, rămasă pe buzele umede ale sexului ei, o făcu să uite tot ce învățase despre puritate și bună-cuviință, despici ispită și cxcsc.

- Tu n-ai respectat niciodată regulile... șopti Elizabeth, cu ochii pe jumătate închiși, simțind cum crește în ea din nou dorința.

Dacă ar fi vrut să se arate grosolan, lordul i-ar fi spus că era complet lipsită de experiență și că puritatea ei îl atrăgea mai mult decît o sută de femei pricepute ca Janet Lindsay.

- Prin urmare, va trebui să ne străduim amîndoi să îndepărtăm acest neajuns!

Îi ridică halatul de brocart și cămașa de noapte, dezvelindu-i trupul pînă deasupra sînilor pietroși.

- Și dacă 11-am să vreau să te ascult?

Glasul ei trăda o ușoară iritare și Johnnie se întrebă de cît ori pînă atunci fusese silită să se supună.

- Poti să mă refuzi oricînd dorești. Nu sînt un egoist, deși...

Făcu o pauză, zîmbind cu șiretenie.

- ...dacă nu te superi, scumpa mea Elizabeth, de data asta nu ne mai grăbim ca prima oară.

- Înțeleg că trebuie să-mi cer scuze... îl tachină ea.

Asprimea din privire dispăruse.

- Niciodată să nu-ți ceri scuze în pat. Asta-i regula numărul unu și singura de care ții cont!

Se juca cu părul ei auriu, care scilipea în lumină, în culorile inocenței.

- De data asta nu ne mai grăbim.

Și Johnnie simțea nevoia dureroasă să se elibereze, deși se controla mai mult ca de obicei. O dorise din clipa când privirea ei se oprise asupra ei, la Uswayford.

Începu să-și descheie pantalonii. Îndată, mâini mici săriră să-I ajute.

Nepricepută și necăminatică, nu reuși să-i desfacă decât doi nasturi de aur, apoi el îi duse mâinile pe umerii lui și zîmbind, îi descheie pe celelalți. Dacă nu se grăbea, avea să se pună într-o situație penibilă, ca un adolescent. Iar după șase zile de când își înlăuntra dorința de-a o posedea pe Elizabeth Graham, nu renunța la plăcerea de-a se elibera înăuntrul ei. Își făcu repede loc între coapsele ei fierbinți și pătrunse în miezul cald al ființei ei celei mai intime.

Se potriveau perfect. Când ea își ridică șoldurile ca să-l primească și mai mult, tot trupul lui se înfioră de plăcere. Satisfăcut și înnebunit de dorință, se strecură tot mai adânc în ea, îndemnat de mișcarea puternică și insistentă a mâinilor ei lipite de șoldurile lui. Se retrăgea încet, apoi revenea și iar se retrăgea, într-un dans al pasiunii, care-i umplea de extaz pe amândoi. Iar când el simți că nu mai rezistă, înainte încă puțin, până în punctul în care senzația ei ajungea la apogeu și-o auzi descărcându-se, cu un țipăt prelung și ascuțit.

Rămăsese la un pas în urma impetuoasei lady Graham, Johnnie reuși să-o satisfacă aproape imediat cu un al treilea orgasm, când își îngădui și el să se elibereze.

Ea își ridică fruntea, sărutându-i în neștire fata. gâtul, pieptul, într-un clan de mulțumire și recunoștință, iar el rămase aplecat deasupra ei, ascultându-i șoaptele fericite și primindu-i mângâierile.

Trupul lui încă vibra de fiorul accliei împliniri, când simți că îl cuprinde din nou dorința. Îi plăceau sărutările Elizabeth, îi plăcea să se știe înăuntrul ei, îi plăcea cum îi înlăuntra șoldurile și se gândea cu înecare cât mult mai rămânea până dimineată.

- Oare e cu puțință... începu ea, plimbându-și privirea care părea scaldată într-o lumină nouă. Nu știu... și nu vreau să mă crezi lacomă... tu ai experiență... ar trebui să cunoști astfel de lucruri... adică... tu...

- Pot să te țin în formă toată noaptea, draga mea! răspunse el vădit amuzat. Dacă asta vrei să mă întrebi...

în ochii ei mari se citea uimirea.

– Toată noaptea? șopti, nevenindu-i să creadă.

– Toată noaptea, scumpa mea Bitsy! încuviință el cu duioșie, dc parcă ar fi vorbit unui copil dintr-o prăvălie cu zaharicale. Doar dacă nu te considcri prea bătrână...

Ea îi scoase limba, asigurându-l că era o femeie în toată firea și asta din nenumărate motive.

– Ești perfectă! o liniști el. Nici prea tânără, nici prea bătrână. Nu-ți găsesc nici un cusur, dccît...

Făcu o pauză, Zîmbind poznaș.

– Dccît?

în glasul ei se citea nesiguranță și orgoliu, mirare și îneîntare.

– Ești mult prea îmbrăcată! îi spuse el fără înconjur.

– Oh! Numai atât? Mă temeam că te-am nemulțumit în alt fel. Mnim... Oare femeile pot cere... vreau să zic...

îi văzu zîmbetul cuceritor și înțelese.

– Cu tine... o femeie poate cerc orice, nu-i așa?

– întotdeauna sînt gata să mai învăț cîte ceva! o necăji el.

– Cîtă modestie! se alintă Elizabeth.

– E una din nenumăratele mele calități.

Surîsul lui fermecător aproape o făcu să-l creadă.

– Dar nu și-aceea care m-ar interesa în primul rînd.

De astă-dată, Elizabeth era cca care-l privea seducătoare.

– O femeie ușuratică! Ce nostim!

Ochii lui albaștri sclipiră înveseliți.

– Chiar sînt, așa-i? murmură Elizabeth, savurînd fiecare clipă a acestei nopți, după atîția ani lipsiți dc bucurie.

Acum, dacă mă lași numai o clipă, urmă ea, împingîndu-l deoparte și sărînd în picioare, am să văd cum răspunzi la unele sugestii...

El rămase culcat pe spate, rîzînd din toată inima, anticipînd noi plăccri. Răsucindu-se într-o rînă, își propti capul în palmă, urmărînd-o cum își desfăcea copcile rochiei.

– Aștept să învăț dc la tine... șopti el. Hotchane era un bun profesor?

– Nu-i treaba ta! îi răspunse ea zîmbind suav. Oare toți bărbații sînt la fel de posesivi?

El înălță din sprîncene, ridicînd din umeri.

– Eu nu.

– Bine.

Elizabeth se aflase prea multă vreme sub dominația tatălui ei, apoi a soțului, astfel îneît devenise susceptibilă cînd era vorba dc independență. Voia să lămurească lucrurile dc la început. își eliberă brațele din mînele halatului, apoi își dădu jos cămașa dc noapte, lăsîndu-le să alunece pc covor. Era minunat de frumoasă așa, goală, cu trupul zvelt, cu picioare lungi și complct lipsită dc prejudecăți.

– Acum tu ești mult prea îmbrăcat! zise ea, privind pieziș spre Johnnie.

El se supuse, scoțându-și repede hainele. Cîtcva clipe mai tîrziu, stătea culcat în pat, cu trupul bronzat și voinic, ca o zeitățe păgînă, simbolizînd în același timp iubirea și dcsfrîul.

Își dcschise brațele, prinzînd-o din zbor pe Elizabeth, care sărise lîngă el, veselă și pusă pe soții. Amîndoi se rostogoliră în patul uriaș, datînd din vremea cînd toți membrii familiei dormeau împreună, apoi Johnnie o prinse captivă sub greutatea lui, sărutînd-o în timp ce ea rîdea, chicotea și se zbătea ca o vietățe speriată, răsponzîndu-i la sărutări.

Era cînd serioasă, cînd ghidușă, uluită să se dcscoverc atît de dornică de plăcerea pe care o puteau împărtăși un bărbat și o femeie.

— îmi dai voie? întrebă ca la un moment dat, cu ochii la izvorul extazului ei.

El încuviință zîmbînd, iar Elizabeth îi atinse cu degetul vîrfurile penisului, de parcă ar fi fost un obiect periculos. Ei bine, nu era! Și avea să se convingă singură în numeroase rînduri. Trezirea ei la senzualitate îi deșteptă lui Johnnie vechi amintiri, de multă vreme îngropate în memorie. Surîsul lui era exact cel care-i plăcea ducșci d'Artois, în anii cît stătuse la Paris.

— Mai vreau... mai vreau... ccru Elizabeth puțin mai tîrziu.

Era veselă și voluptuoasă, iar sărutările ei nespuse de dulci. Johnnie Carre — tînar, dornic și cucerit de feminitatea ei — îi făcu pe plac.

Lordul se arată profund mișcat de abandonul și bucuria Elizabeth, de recunoștința pentru clipele de extaz pe care i le dăruia. Tîrziu după miezul nopții, cînd lumînările erau aproape stinse, iar focul abia mai pîlpîia, Elizabeth se cuibări lîngă el, strîns lipită de trupul lui fierbinte, după o nouă descărcare vijelioasă.

— Nu mi-am închipuit niciodată că voi cunoaște asemenea plăceri, zise ca. Nici nu știi cît îți mulțumesc, Johnnie.

Se ridică într-un cot, sărutîndu-l cu tandrețe.
Susan Johnson

Văzînd afîta candoare, atîta simplitate copilărească, lordul uită de toate legătutile întîmplătoare pe care le avusese pînă atunci. În noaptea aceea nu-l mai preocupa să-și potolească propriile simțuri, impresionat de foamea trupului ei.

— N-am știut niciodată... murmură Elizabeth cu o clipă înainte să adoarmă.

Surîzînd mulțumită, se strînsu mai aproape de el, cu părul blond și parfumat răsfireat pe brațul lui, cu răsufierea fierbinte încălzîndu-i pieptul.

— Dar acum știu... sfîrși ca, oftînd adînc.

Prin somn întinse degetele să-i mîngîie obrazul.

— Sînt aici... șopti el, luîndu-i mîna și sărutîndu-i palma deschisă.

Ea zîmbi prin somn, nespuse de fericită.

După ce Elizabeth își domoli febra trupului, cufundîndu-se într-un somn adînc, Johnnie descoperi că nu putea să adoarmă – lucru ciudat pentru cineva obișnuit să ațipească în șa.

Nu știa – sau mai curînd, nu voia să știe – care e motivul.

La răsăritul soarelui, o trezi cu o sărutare și făcură din nou dragoste, înainte să se despartă. De astă-dată îl coplesci un adînc sentiment de tristețe.

Primul din viața lui Johnnie Carre.

își luară rămas-bun încă de dimineață, pentru că interesele politice nu se schimbaseră peste noapte și nici vechii dușmani nu închiascră pace, de dragul a doi tineri care făcuseră dragoste.

Dragoste Unterzisă

îi despărțeau cerul și pămîntul. Îi despărțeau popoare întregi, îi despărțeau cauze, motive și reguli de protocol. Iar ei știau.

– Vreau să-ți mulțumesc din tot sufletul... zise ca cînd își luară rămas bun cu o politețe rece, de parcă n-ar fi stat toată noaptea goi, unul în brațele celuilalt.

Vorbeau ca și cînd s-ar fi despărțit la sfîrșitul unei petreceri.

– ...pentru clipclic unice pe care mi le-ai dăruit.

El îi aruncă o privire rapidă printre gene, încercînd să prindă sensul exact al vorbelor ei. Niciodată nu i se întîmplase :3-i mulțumească o femeie.

Elizabeth zîmbi, ci'ibărlită sub brațul lui Johnnie, cu capul pe pieptul lui.

– După cum te uiți la mine, bănuiesc că nu prea primești mulțumiri.

Brusc, chipul bărbatului se destinse într-un surîs.

– De fapt, tu ești prima care-o face. Dar... să știi că m-am simțit bine alături de tine. Și dacă nu n-ar despărți atîta calc, aproape că ți-aș spune să vii să mă mai vezi din cînd în cînd...

– De n-aș risca să dau naștere vreunui conflict internațional, mai că m-ar tenta invitația.

Și pe cel l-ar fi tentat, de nu l-ar fi urît atît de mult pe tatăl Elizabeth.

– Secretul nu-i greu de păstrat, doar treccm granița de-atîtea ori. Dificultatea e alta.

– Adică tata, zise ea, cu neașteptată asprime.

– El și susținătorii lui. Clanul Sassenach încearcă să ne provoace încă de anul trecut, de la ultima întrunire a Parlamentului. N-ain de gînd să le cadă victimă.

– Oare Scoția chiar va crece să devină independentă?

Elizabeth își aminti că în noiembrie, cînd primul Parlament scoțian întrunit după anul 1689 își suspendase lucrările, la Londra fuseseră trimise mai multe petiții ostile Angliei. Cum se puneau problema succesiunii, după o sută de ani de cînd Scoția fusese guvernată de monarhul englez, și cum curțile

europene își vîrau din nou nasul în treburile scoțienilor, cu gîndul la propriile lor interese, sosise momentul ca Scoția să încheie socotelile cu Anglia, o dată pentru totdeauna.

Johnnie oftă încetișor, abținîndu-se să divulge vreun secret politic. Oricît ar fi fost de intimi, Elizabeth era, totuși, fiica dușmanului său.

– Sînt mulți care gîndesc așa, răspunse el.

– Și tu ?

– I-aș putea vorbi despre așa ceva unei fentei din clanul Sassenach? tise el, apăsînd-o ușor cu degetul pe vîrlul nasului. Chiar dac-ar fi o vrăjitoare mai marc dccît Circc¹...

– Așa, ca mine?

în glasul ei sc ghicea o curiozitate copilărească.

– Bineînțeles. Poar ți-au mai spus și alți bărbați.

Ea tăcu o clipă, părînd că stă pc gînduri.

– Niciodată, sosisi răspunsul de o sinceritate cuceritoare.

Johnnie rămase uluit, pentru că Elizabeth – blondă și cu ochii verzi – era o femeie superbă.

– Hotchanc te încuia în ca.să? întrebă el.

– Nu, dar mă considera proprietatea lui.

– Și nimeni n-avea chef să moară dc dragul dc a-ți face un compliment.

– Cam așa ceva.

Acum vorbea din nou stăpînit. Dar peste cîtcva secunde își ridică bărbia, sfidătoare.

– N-am să mai îngădui una ca asta.

– Văd că ești foarte pornită, 0 tachina Johnnic.

– Opt ani mi-au fost dc-ajuns ca să înțeleg cc valoare are libertatea, replică ca cu blîndcțe.

– Atunci îți dorcsc mult noroc.

Johnnic cunoștea care erau limitele independenței la o femeie din vremurile acclca, asa că preferă să nu-i spună exact cc gîndca.

– Cu o moștenire ca a mea, nici n-am nevoie de noroc.

– Poate că nu... răspunse el, cu două înțelesuri.

Noaptea petrecută alături dc Elizabeth nu-i dădea dreptul să-și închipuie că ar putea să-i dirijeze viața. Dar femeile erau supuse la tot felul dc constrîngcri. Cunoștea destule cazuri cînd fetele serviseră intereselor unor familii de avari fără scrupule.

– Oamenii din Redcsdalc ai lui Hotchanc mă vor ajuta să-mi păstrez independența.

– Fără îndoială.

Dar n-o vor urma. Aveau nevoie dc un bărbat, căruia să se supună și carc să lc umple sipetele, conducîndu-i din cînd în cînd la sud de graniță, în incursiuni extrem de profitabile. Johnnic era convins că unii membri ai familiei lui Hotchanc își disputau deja poziția de conducător.

– Ai o escortă personală? urmă el, întrebîndu-sc cît îi datora în schimbul plăcerii de o noapte.

– O mîină dc oameni.

- ați?

Obişnuit cu viața de la graniță. Începu să calculeze în gând numărul care i-ar fi garantat securitatea.

- Șaizeci.

Nu erau puțini. Cu siguranță că Elizabeth cunoștea riscurile.

- Sînt de încrădăre?

- Da.

Johnnic se ridică în capul oaselor, sprijinindu-se de perne, apoi o așază pe genunchii lui, ridicînd-o ca pe un fulg, cu un gest de o duioșie infinită.

- Pari foarte sigură de ei. Ce te face să crezi că-ți sînt credincioși?

Știind cît de violenți erau cei din familia lui Hotchanc, începu să-l preocupe serios siguranța ei. Imensa avere pe care o moștenise îi punea viața în primejdie.

- Sînt escorta mea de opt ani de zile... Cum să n-am încrădăre în ei?

Johnnic căzu de acord că șaizeci de oameni de la Redcs- dale erau o pază suficientă. Se mai liniști, văzînd-o atît de convinsă.

- Probabil că fiii lui Hotchanc încearcă să pună mîna pe bani, o avertiză el.

- Sînt mulți care vor să pună mîna pe bani, începînd cu tata. Este sigur că tu nu umbli tot după avere? Îl întrebă Elizabeth în glumă, ghemuită la pieptul lui, unde se simțea în siguranță, deși teoretic Johnnie era dușmanul ei.

- Eu nu iau bani de la femei. Nici dacă am nevoie. Dar nu am!

- Un scoțian bogat? Asta-i o raritate! exclamă ea zîmbind, cuprinsă de o inexplicabilă bucurie.

- Există și unii ca mine, în ciuda restricțiilor impuse Scoției de către englezi! observă el cu răceală.

- Iartă-mă! se grăbi ea să-i răspundă, amintindu-și politica severă a Angliei și propria-i reacție neînduplecată față de colonia Darien, care sărăcise Scoția și mai mult (>^). Iartă-mă, a fost o vorbă nechibzuită.

- Te iert, zîmbi Johnnic. Iar acum, dacă nu te superi... Cînd țin în brațe o femeie frumoasă, n-am chef să discut despre politică.

O sărută ușor pe obraz, amestecînd-o cu răsuflarea lui fierbinte.

- Ne mai rămîn vreo zeci de minute...

- Ce bine... șopti ea, cuprinzîndu-l cu brațele pe după umeri și murendu-i buzele încetîșor. Și să știi... murmură ea cu gura lipită de-a lui... nu-mi pasă că-l fac pe tata să mă aștepte...

Capitolul 8

Însă Harold Godfrey nu aștepta. Știa că Johnnie Carre era dornic să-și elibereze fratele și nu voia să riște nimic. Iar

cum toți servitorii de la Goldichousc se găseau la dispoziția Elizabeth, ea fu repede gata de plecare, astfel că trupa lui ajunsese la locul de întâlnire exact la ora fixată.

În așteptarea englezilor, își duseră caii pe câmpul de la Roundtree. Dinspre nord sufla un vântic rece, aducător de ploaie. Deasupra șesului pluteau fufioare de ceață, pe care vântul le purta dinspre lacul din apropiere, învălătucându-le printre picioarele cailor. Soarele ascuns în neguri trimitea la orizont o strălucire palidă, ca o fîșic de argint.

La câțiva metri de călăreții clanului Carre, Elizabeth și Johnnie așteptau în tăcere. Își luaseră rămas-bun în pat, încă din zori. Amândoi trăiau durerea despărțirii – un sentiment nou și neobișnuit, pentru că învățaseră de mult să-și ascundă trăirile. Și unul și altul își doreau ca oamenii de la Harbottle să vină mai repede – sau să nu mai vină deloc. Fiecare era tulburat de prezența celuilalt.

Johnnie își întoarse ochii de la linia orizontului, unde trebuiau să se ivească oștenii lui Godfrey, și privi către Elizabeth. Se simțea tot mai atras de ea, de parcă ar fi trăit într-un timp interior, carc avea să-și întrerupă cursul pentru totdeauna în clipa despărțirii. Chipul ei, încadrat de gluga de lînă a pelerinei, se îmbujorase ușor sub asprimea vântului. Pe obraz îi fluturau răzleț câteva șuvițe blonde. Johnnie îi observă cearcănele albastrii. Pe trăsăturile ei se citea oboseala.

– Iartă-mă că te-am ținut trează toată noaptea, murmură Johnnie, punându-și ușor mîna peste degetele ei înmănușate, carc se odihneau pe oblîncul șei – o pată violetă de culoare în peisajul cenușiu din jurul lor. Cred că ești obosită.

Ea surîscu cu aceeași inocență cucritoarc carc-l vrăjea pe Johnnie atât de mult. Încît abia se stăpîni să spună „Te păstrez, pentru mine”.

Și chiar ar fi putut... Nu trebuia decât să lupte și să-i alunge pe soldații lui Godfrey, care-l păzeau pe Robbie. Dar nu scoase o vorbă despre dorința de-a o avea numai pentru el. Nici Elizabeth nu-și dădu pe față tulburarea.

– E o oboseală plăcută, răspunse ea cu simplitate. N-ai de ce să-ți ceri iertare.

Tonul îi fusese măsurat, de parcă i-ar fi mulțumit c-o primise în casa și la masa lui.

Cuvintele fetei îl smulseră din visare.

– Atunci, replică el cu o nonșalanță obișnuită la un bărbat dispus să mulțumească toate femeile carc-l plăceau, îmi voi păstra galanteria pentru întîlnirca cu tatăl tău. Am nevoie de puțină bună-crcștere pe carc s-au străduit să mi-o dea părinții, ca să rezist dorinței de a-l strînge de gît.

Rîse, ca să-i arate că amenințarea fusese doar o glumă.

Pînă și rîsul era neprcfăcut. Avea marea calitate de-a aduce buna dispoziție chiar și în împrejurări grele.

„Ce zîmbet frumos!”, își zise Elizabeth.

- Nu te teme, fratele tău e nevătămat! îl asigură ea. Tata ține prea mult la banii mei.

- Dar tu nu riști nimic? întrebă el, sincer îngrijorat.

Știa că neînduplecat era Harold Godfrey.

- Baniii sînt bine ascunși. Hotchane îl cunoștea de prea mult timp ca să nu știe cu cine avea de-a face.

- Desigur, după ce-a încheiat contractul de căsătorie! remarcă el cu răccală.

- întocmai.

- Atunci, chiar crezi că ești în siguranță?*

Rămase mirat de propria-i insistență. Rareori îl interesa soarta vreunei femei dincolo de plăcerea pe care putea să i-o ofere.

- Nu mai am șaisprezece ani, zise ea, înălțînd din sprîncene.

- Aici ai dreptate, răspuse în șoaptă Johnnie.

- Ești înspăimîntător de senzual, my lord... murmură Elizabeth, simțind o fierbințeală în tot trupul.

Îmbrăcat în haine de călărie din piele neagră, cu pantaloni din piele de căprioară și cizme de călărie, cu părul negru fluturîndu-i pe umeri, cu trupul puternic și grațios sprijinit în ea, din toată ființa lui se degaja o intensă și irezistibilă virilitate.

- Iar dumneata n-ai pereche, lady Graham... murmură el încetișor, ridicînd ușor sprîncenele, în semn de admirație. Vorbesc de...

- E un compliment? risc Elizabeth, vrînd să pună capăt tristeții despărțirii și simțindu-se încurajată de zîmbetul lui Johnnie. Oare se cuvine ca o fată binc-crcscută să răspundă la astfel de comentarii?

- Bineînțeles că e un compliment, draga mea Bitsy.

O cercetă atent cu ochii de culoarea cerului de vară.

- Cît despre fetele binc-crcscute... urmă el.

Tocmai se gîndea ce să-i spună, cînd în spatele lor izbucni un chiot de bucurie. La orizont își făcuseră apariția soldații englezi. Problemele de bună-cuviință trecuseră pe locul doi, făcînd loc celor de politică.

- Iartă-mă! zise el, cu glas schimbat, răcc și preocupat, apucînd frîul calului cu mîna înmănușată. Ca măsură de precauție... adăugă, fără urmă de zîmbet, ridicînd mîna ca să-și adune oamenii.

Elizabeth fu martora transformării lui în lordul de Ravensby. Nici urmă de bărbatul tandru și seducător cu care-și petrecuse noaptea și pe care pînă adineaori îl privise cu plăcere. Aspru și neînduplecat, dădea însoțitorilor săi porunci scurte și precise, căutîndu-și din priviri fratele printre soldații englezi. Cîteva clipe mai tîrziu îl zări, înconjurat de cîteva străji, și răsufle ușurat, murmurînd:

- Slavă Domnului!

Fără a-și lua ochii de la oamenii lui Godfrey, apucă mai strîns frîul calului Elizabethi, trăgîndu-l mai aproape.

întor- cîndu-și ochii dc la ca, sc adresă cclor din clanul Carre:

- Nu-I scăpați din ochi pc ticălosul de Godfrey! Urmăriți-i mîinile și privirea, căci pot fi înșelătoare. Atenție și la cei din ultimele rînduri, să nu dea vreun semnal ascuns. Nu ne putem încrede în cuvîntul cuiva din neamul Sassenach, adăugă cU încetișor.

Avea acru că uitase cu desăvîrșire dc prezența Elizabeth, dc săptămîna carc trccusc, de noaptea cînd rămăseseră împreună. Ura dintre englezi si scoțieni sc dovedea mai puternică dccît simțămintele personale. Lady Graham nu valora în ochii lui mai mult ca o circadă dc vite sau o iapă focoasă, furate într-o incOrsiune nocturnă peste graniță, pentru a fi înapoiate în schimbul prizonierului.

- Robbie arată bine, observă cineva.

- Atît i-ar trebui lui Godfrey! replică scurt Johnnic.

- Uitc-I că are o eșarfă dc femeie legată la braț! sări altul, cu mirare.

- Și-i chiar vesel! adăugă încă unul, mai din spate.

Clanul Carre începu să rîdă, descrețindu-și frunțile.

- Sc parc că neamul Sassenach a învățat cum trebuie să-și primească oaspeții! zise Adam Carre.

Bănuind că ducele avea mai multe relații cu englezii dccît era dispus să recunoască, îl convinseră să intervină pe lîngă Godfrey în favoarea lui Robbie.

- Se parc că i-ai mai plătit ccva din datorii.

- Norocul nostru că întotdeauna ducc lipsă dc bani.

În aceeași clipă, Robbie făcu un semn vesel cu mîna si eșarfa începu să fluture în bătaia vîntului. Pe chipul lui Johnnie apăru un zîmbet, îndulcindu-i trăsăturile.

Cînd Robbie Carre ajunse în apropierea lor, Elizabeth observă că între cci doi frați nu era nici urmă de asemănare. Lîngă tatăl ei nu sc găsea copia mai tînără a bărbatului pe care-l cunoscuse atît dc bine. Robbie avea părul roșcovan, strălucitor și cîrlionțat, un chip dc trubadur si un trup zvelt, al cărui ncastîmpăr se ghicea încă de departe. Mai curînd delicat dccît sculptat în stîncă, precum fratele său mai mare, o privea cu niște ochi mari si negri, ca un prinț din picturile Renașterii, numai gingășie si eleganță.

Dar chiar atunci, mezinul zîmbi.

Era zîmbctul lui Johnnie.

- Gata? întrebă lordul, adrcsîndu-se nu ci, ci însoțitorilor.

- Cci cu muschete s-au ascuns după copaci. Sîntcm în spatele tău, șopti abia auzit Kinmont.

Johnnie încuviință din cap, apoi dădu pinteni armăsarului său negru, trăgînd calul Eli/.abethci după cl, cu o smucitură dc hățuri. O secundă coapsele lor sc atinseră una dc alta.

El păru să nu observe. Elizabeth îi simți piciorul lipit de al ci si în minte îi veni trupul lui puternic si bine clădit, atît de cald, cu sîngele fierbinte, arzînd de o febră pe care

încercau să i-o potolească degetele ci rcci. Gîndul îi zbură la mișcările Lui grațioase, la mușchii cc jucau sub pielea catifelată la fiecă atingere a mîinii ei. Nu va uita niciodată noaptea petrccută în brațele acestui bărbat – forța si patima lui, ochii si surîsul amuzat, plăcerea pe care i-o dăruise cu atîta generozitate. îl privi încă o data, dc parcă ar fi vrut să- și întipărească în memorie imaginea lui.

Rămase înmărmurită dc frumusețea bărbătească a părului lung și negru, a profilului fără cusur desenat pc ccrul ccnușiu, dc puterea cc sc ghicea în umerii lui lați, în jocul mușchilor coapsei, în brațele ascunse sub mîncca roșie dc lînă, în pielea bronzată, pe carc o zărea între manșetă și mănuașă. Toată ființa lui emana forță și virilitate.

Dar o șocasc și răccala lui. Lordul și-o scosese din minte pc Elizabeth o dată pentru totdeauna.

Conform înțelegerii la care se ajunsese în cursul negocierilor dc-o săptămîină, Godfrey și Johnnic porniră unul spre altul, fiecare ținînd dc căpăstru calul ostaticului său.

Guvernatorul englez de la castclul Harbottle era un bărbat înalt și blond, trecut de cincizeci dc ani, dar deosebit de frumos J pentru vîrsta lui. Mulțumită celui mai bun armurier din Londra, corpolența căpătată în peste trcizcci dc ani de trai îmbelșugat reușea să fie ascunsă în parte sub vcșmîntul elegant din piele încrustată cu argint. In ciuda aspectului impunător, în realitate era un om meschin și egoist, lipsit dc cinste și voință. Crud și prcfăcut, lacom și neînduplecat, nu cunoștea cc înseamnă onoarea și credința, dreptatea și recunoștința, după treizeci de ani de cînd se afla în slujba Coroanei.

Neînarmat, ca toți ceilalți, fără platoșă și fără coif, Robbie călărea nepăsător, ținînd cu ușurință pasul cu murgul lui Godfrey. Buna lui dispoziție contrasta puternic cu expresia încruntată a contelui dc Brusisson.

Harold Godfrey, pe carc nimeni pînă atunci nu-l întrecusc în lăcomie și șiretenie, se vedea silit să se recunoască învins dc viclenia căpeteniei clanului Carre. Nu numai că scăpase prilejul dc-a pune mîna pc o recompensă substanțială, dar fiica îi fusese răpită chiar dc sub nas – o umilință pc carc nu avea dc gînd s-o ierte cu una, cu două.

– Să nu-ți închipui că noi doi ani încheiat socotelile, Ravensby! sc răsti el, cînd sc găsi fată în fată cu Johnnic.

Supărat, duse mccanic mîna la șold, dar spada nu era acolo.

– Ba le-am încheiat, Godfrey! răspunse Johnnic cu răccală. Gîndcște-tc în ce situație tc afli.

– Nu pentru multă vreme! replică furios tatăl Elizabethei. Tot atît cît va tine și clanul patriotic al naivului vostru Parlament.

– Măcar noi ne-am păstrat capacitatea de-a fi naivi, dragul meu lord! zise Johnnie, cu un amestec de politețe si impertinență. Anglia și-a pierdut toate calitățile, cu cxccpția talentului la înșelătorii. Iar acum, domnule –

continuă cl, ncvrînd să pornească o discuție în contradictoriu cu un vechi dușman – ia-ți înapoi fiica.

În clipa asta nu mai dorea decît să-l vadă pe Robbie lîngă cl și să termine cu Harold Godfrey.

De-abia acum se întoarse și Harold către fiica sa. Stîrnit de obrăznicia lui Johnnic, o privi în ochi și întrebă scurt:

– S-a purtat urît cu tine?

Elizabeth primi vorbele lui ca pe o palmă în plin obraz. O fracțiune de secundă o tulbură gîndul la noaptea care trecuse. Însă la moartea lui Hotchane jurase să-și apere libertatea, așa că se strădui să nu-și piardă cumpătul.

– Nu, răspunse ea, spunîndu-și cît de nepotrivite erau cuvintele tatălui ei pentru ceea ce-i oferise Johnnic.

. – S-a purtat foarte cuviincios.

Taică-său ghici că în sufletul ei se petrecea ceva și tăcu brusc, cercetînd-o din cap pînă în picioare.

– Nu cumva ai să aduci pe lume vreun bastard de-al lui Carr?

– Măsoară-ți vorbele! îl repezi Johnnic.

– E fiica mea și-i vorbesc așa cum am eu chef! îl puse la punct contele de Brusisson. La zi, Ravensby, ai luat-o și pe ea la așternut, ca pe toate carc-ți ies în calc?

– O insultă! spuse Johnnic, fără să ridice tonul, gîndind că în cazul unui bastard, vina ar fi fost a lui și nu a fetei. Nicicînd nu întîlnisc atîta inocență.

– Retrage-ți vorbele, Godfrey! insistă cl, silindu-se să rămîna politicos. Cărc-ți scuze sau va trebui să plătești pentru grosolănia de-adineauri.

– Și cine mă va sili să plătesc? Nu cumva tu, înfurnuratul?

Deși în vîrstă, Godfrey era la fel de renumit pentru măiestria sa în duel.

– Ba chiar așa! răspunse Johnnic fără să se tulbure. Și de data asta, te voi ucide.

Învățase să mînuiască spada pe continent, sub supravegherea tatălui său, și faima ei se răspîndise în tot ținutul.

– Ah! exclamă guvernatorul, cîtuși de puțin impresionat, convins că agerimea tinereții era nevoită să se închine în fața experienței. Iată un cavaler galant, dornic să-ți apere onoarea, fiica mea. Amintcște-mi să te încui în casă cîteva luni și vom vedea dacă ardoarea lui mai are și alte motive.

Johnnic nici nu se gîndea să-l provoace la duel pe contele de Brusisson. De fapt, intenționase să facă schimbul de prizonieri într-un mod cît mai politicos, fără prea multă vorbă sau sentimentalism și fîc se putea de repede. Dar astăzi, Godfrey se purta mult mai urît decît de obicei – chiar și pentru un Sassenach.

– Mă mir că ai habar ce înseamnă galanterie, Godfrey! zise Johnnic, rar și apăsător. Dar din moment ce știi...

Aici glasul îi deveni tăios ca o lamă de oțel.

– ...te rog să-ți alegi armele!

– Destul! izbucni furioasă Elizabeth. Dacă ați fi amîndoi atît de amabili, accentuă ca cu sarcasm, îneît să uitați de orgoliul vostru inutil, am putea sfîrși odată cu schimbul de ostatici. Tată – urmă apoi, întorcîndu-se spre cei doi care o vînduse fără voia ei unui om care-o ținuse opt ani în jugul unei căsnicii nepotrivate – dacă îndrăznești să mă atingi, voi avea grijă ca nici măcar să nu te apropii de banii mei. Mai mult decît

atît, sfîrși fata necruțătoare, am să pun să fii jupuit de viu. Paznicul meu, Redmond, a primit această poruncă încă de cînd trăia Hotchanc, în ca/, că mi-ai fi făcut vreun rău.

– Eu unul. as pleca urcînd la ce spune doamna, Johnnic! interveni Robbie, vesel și bine-dispus, acum că scăpase dintr-o mare primejdie. Se pare că-i stăpîină pe situație, chiar și fără brațul tău viteaz.

– Și-acum Redmond e un slujitor de nădejde? întrebă insinuant Johnnic.

– Nu glumi cu mine, Ravensby.

Era pentru prima oară cînd o auzea vorbind pe acest ton, și în aceeași clipă înțelese cum supraviețuisc celor opt ani de căsnicie alături de Hotchanc Graham – un om departe de-a fi binevoitor.

– Cum doriți, lady Graham! încuviință el, galant și respectuos. Servitorul dumneavoastră, doamnă.

Se înclină cu eleganță, stînd în sa.

– Și cu îngăduința dumitale – se întoarse disprețuitor spre Godfrey, eare-și mai domolise pornirea violentă auzind de porunca postumă a lui Hotchanc – fratele meu și cu mine vrem să-ți spunem bun-rămas.

Plin de îndrăzneală, Robbie își desprinse frîul de saua lui Godfrey, apoi își privi fratele, așteptînd un semn de încuviințare. Johnnic înclină ușor din cap și-atunci Robbie dădu pîneni calului, îndepărtîndu-se de guvernatorul din Harbottle.

Cîteva clipe mai tîrziu, cînd Robbie ajunse lîngă el, Johnnic își întoarse calul și, fără să adreseze vreun cuvînt lui Godfrey sau fetei lui, amîndoi frații porniră spre casă.

Schimbul de ostatici se încheiase.

Scurta întîlnire dintre Elizabeth Graham și lordul de Ravensby luase sfîrșit.

În acel moment, soarele pătrunse printre norii amenințători și razele lui aurii străluciră ca degetele unei mîini divine, binecuvîntînd ceea ce se petrecuse.

Capitolul 9

Petreceră dată în cinstea întoarcerii lui Robbie dură trei zile și trei nopți și poate că ar mai fi ținut, de n-ar fi venit un mesager de la Berwick, ca să-i anunțe că sosise mult așteptata corabie de la Macao. The Raven¹ se găsea ancorată lîngă Berwick, așteptînd să fie descărcată de mărfurile aduse din Orient.

- Sc pare că, odată cu întoarcerea ta acasă, nc-a revenit norocul! zise Johnnic, săltându-se în jilțul său din capul mesei din lemn dc cireș lustruit, plină dc pahare și sticlc pc jumătate goale.

închină ulciorul în cinstea fratelui său, apoi făcu semn valetului să mai aducă vin.

- Ia loc, Jarvis! se răsuci cl spre mesager, zîmbind binc-dispus. Stai cu noi, bea ccva și povestește. Sărbătorim întoarcerea lui Robbie.

Vorbea rar, eu brațele întinse în lături, parcă pentru a-i cuprinde pe toți din clanul Carre.

- Idiotul de Godfrey își linge reputația rănită, în castelul lui dc la Harbottle. Regele englez își stoarce dc bani supușii ca să întrețină armata. Dar acum că s-a întors The Raven, cînd dc trei luni vă credeam pierduți, trebuie să spun că viața c frumoasă.

- Hai să bem pc chestia asta, sc auzi un glas răgușit dc bețiv din cclălalt capăt al mesei.

- Da, da! Să bem pentru vitejia clanului Carre! sări un altul.

Vreo duzină dc oameni se ridicară în picioare, toți ca unul, și-și goliră paharele, molipsindu-sc dc veselia dc pc chipul lui Johnnic.

- Asta înseamnă că întotdeauna ți-am adus noroc, glumi Robbie, zîmbind mulțumit, nu numai pentru veștile bune primite dc la Berwick, dar și după trei zile în carc tot gustase ccle mai bune vinuri din pivnițele dc la Goldichouse.

- Nu chiar întotdeauna! replică Johnnic, umplînd din nou paharul lui Jarvis. Nu toate escapadele talc au fost la fel dc profitabile. Ultima s-ar fi putut dovedi un dezastru financiar.

- Johnnic, oamenii lui Godfrey erau la cinci mile și mai bine dincolo dc graniță. Pe Dumnezeuul meu că nu mint. Nu m-aș aventura de unul singur pc pănunturilc clanului Sassenach.

- Nici chiar pentru Emily Lancaster?

- Nici pentru ea, înccpînd dc la ultima sesiune a Parlamentului. îți dau cuvîntul meu.

Discutaseră dc nenumărate ori pînă atunci împrejurările răpirii lui Robbie. Se părea că trupele engleze nu aveau cc căuta la Roxburgh. Nu sc știa dc cc veniseră acolo.

- Trimite niște iscoade la Harbottle ca să aflc^e intenții au, propuse Kinmont.

- Și ce s-a mai întîmplat cu frumoasa Elizabeth, adăugă un tînăr locotcncnt, cam cu chcf. Nu m-aș supăra s-o răpesc din nou, Johnnic. Cc-ai zice s-o pornim spre sud în noaptea asta?

- Lady Graham s-a întors la Rcdcsdalc, zise Johnnic.

Chiar dacă erau ușor chcrcheliți, toți pricepură cc voia să spună.

- la povestește, craiulc, cum a ajuns știrea la urechile talc? murmură Munro, ridicînd din sprîncnc.

Douăsprczecc perechi de ochi, mai mult sau mai puțin tulburi dc băutură dar la fel dc curioși, sc ațintiră asupra tînărului căpitan.

– Dc la o iscoadă plătită.

– Ai plătit pc cineva ca s-o urmărească pc Elizabeth Graham! exclamă uluit Munro.

– Mă simțeam răspunzător pentru soarta ci.

– Mai mult dccît pentru oricarc altă femeie... insistă Munro, punîndu-și paharul pc masă. –

– Taică-său e un tip primejdios.

– N-ai auzit dacă Redmond a întîlnit-o la Harbottle? întrebă șiret Robbie. Tipul care a primit poruncă să-l jupoaie pc Godfrey, adăugă cl, peniru a le aminti cclor prezenți incidentul cu amenințarea rostită dc Elizabeth – un ineputabil subiect dc conversație după schimbul dc ostatici dc la Roundtree.

– Află că s-au întîlnit.

Brusc, Johnnic păru să sc dezmeticească, sau poate își mai pierduse din veselie. Cci mai treji remarcară în glasul său o ușoară iritare.

– Și oricît ați fi de curioși, adăugă cl, privind pc toți cci din jurul mesei, să știți că nu mai am nimic dc spus despre lady Graham.

Deși părea liniștit și indiferent, răccala din ochii lui Ic dădu a înțelege că subiectul era închis.

– Și zi așa, Jarvis –începu cu diplomație Adam Carre, încercînd să schimbe cursul discuției – cum c cu pozițiile alea interesante pc carc Ic practică femeile din Macao?

întoarcerea corabici The Raven dădu un nou impuls comerțului. în săptămînile următoare, alte două nave ale clanului Carre își făcură apariția la Lcith. Amîndoi frații călătorcau la depozitele din Rotterdam si Vccrc, la Bordeaux si Ostende, cu mărfuri aduse din Orient: ccai chinezesc dc la Canton, mirodenii din Indiile dc Răsărit, mătase japoneză de la Macao, porțelan chinezesc. Vînzarca articolelor dc lux era întotdeauna foarlc profitabilă, în timp cc războiul dc pc continent făcea ca prețurile să crească dc la o zi la alta. Corăbiile se întorceau încărcate mai ales cu vinuri franțuzești, iar negustorii londonezi băteau drumul pînă la Edinburgh, să cumpcrc soiurile cele mai bune.

Intr-o zi, după cc închciascră socotelile cu omul lor de la depozitul din Lcith, Johnnic îi zise fratelui său:

– Dacă războiul mai durează doi-trei ani, vom ajunge indecent dc bogați, așa că tc vei putea instala ca un nabab pc proprietatea noastră din East Lothian.

– Bine, bine, numai să nu mai spui nimănu. Și-așa îmi dau tîrcoale nu știu cîte fecioare cu inimi arzătoare și mame ahtiate după avere. Prefer să rămîn pifr și simplu seniorul de la Graden și să duc o viață liniștită.

– Nu-i chiar așa dc greu să scapi dc mamcle-alea! rîse Johnnic.

- Poate pentru tine. pentru că te distrează să îți spui înfumuratelor ăstora tot soiul de lucruri șocante. Dar trebuie să recunoști că nici tu nu reușești să îți descurajezi pe toate. Celelalte privesc pline de speranță spre patul conjugal, deși apucăturile tale nu-s tocmai ortodoxe. Avera familiai Carre te apără pînă și de propria-ți purtare scandaloasă.

* Johnnic îl privi gînditor.

- Nevasta lui Atholl și-a retras fiica din cursă.

- Numai pentru că fata era gata să-ți sară în brațe, chiar și fără să-și pună pirostriile. Au dus-o pe unul din domeniile cele mai îndepărtate, pînă cînd îi mai trece nebunia.

- Serios?

- Va să zică nici n-ai observat?

- Nu cumva era bruneta aia înaltă, cu nasul cîrn?

- Nu, aia-i fata lui Talbot. Din fericire pentru ea, fiica lui Atholl nu seamănă cu nimeni din familie. Prin urmare, dacă tu nu vei mai fi prin preajmă, nu le va fi greu să-i găsească un bărbat, deși după cît e de arzoaică, nu-i exclus să-și afle chiar ca unul, acolo în Highlands.

De cîtva timp, Johnnic nu mai era atent, iar la prima pauză pe care o făcu Robbie, îi tăie vorba fără multe fașoane:

- Te anunț că-mi displace profund această discuție. Destul cu fetele de măritat, nu-i nimic de capul lor. Ai auzit ce planuri are Hatton? Vine curînd la Parlament?

- El, Dunston și Fcnshaw vor ajunge cu două săptămîni mai înainte. Crezi că se va duce și Munro, doar ca să se distreze? •

- El zice că da, deși probabil că nu-l vor lăsa să intre. Se pare că dezbaterile vor fi foarte furtunoase. Twcedale a primit poruncă de la Londra să nu îngăduie accesul nimănui în afară de membrii Parlamentului.

Johnnic se tolăni comod în jilț.

- Sînt mulțumit de Hatton. M-a uns la suflet să-l aud cum a înfierat persecuțiile pe care le îndurăm de la englezi. Și cu urăsc pumnul de fier al Angliei. Presupun că Munro se va întoarce cu mine. Au fost înălțate zidurile noii aripi a castelului și trebuie să merg la Goldichouse să-mi dau acordul pentru continuarea lucrărilor. Bănuiesc că nu ții neapărat să mă însoțești.

- Poate data viitoare.

- Poate după ce doamna Barrett se va întoarce la soțul ei în Inverness? întrebă insinuant Johnnie.

Robbie rîsc și o umbră de roșcață îi coloră obrazul ars de soare.

- Da, așa-mi convine și mie! răspunse el, revăzînd-o în gînd pe ultima sa iubită.

- Nu cred că mai e nevoie să-ți atrag atenția să fii discret, remarcă Johnnic. Se prea poate ca Barrctt să fie bătrîn, dar nu și senil.

- Chiar m-ar interesa să aud dc la tine un discurs despre discreție! Ce sfat îmi dai? surîsc cl șiret spre Johnnic. Să nu mă culc cu nevasta cancelarului pe High Street, ziua în amiaza marc?

- Eu ți-am vorbit serios, replică Johnnic, fără să ridice tonul. Mă gândeam să-ți ții spada la îndemână, sau măcar pumnalul din cizmă. E destul dc mic ca să ți-l strecuri sub pernă. Barrett nu mai luptă, iar indivizii pc carc-i plătește ca să închic socotelile în locul lui nu-s chiar ușă de biserică.

- Am să-mi port dc grijă, îl asigură Robbie, cu nepăsarea caracteristică vîrstci.

- Dc cc nu-ți iei cîțiva oameni cu tine noaptea, cînd tc întâlnești cu doamna Barrctt?

Fruntea lui Robbie se înnoră ușor.

- Am impresia că vorbești chiar foarte serios.

- Tu n-ai fost aici anul trecut, cînd iubita ta sc încurcase cu unul din neamul Armstrong din Glendale. Tipul a fost atacat chiar la ieșirea din casa ci.

- Wat Armstrong?

- Da. Și-a pierdut brațul drept. Săptămîni la rînd s-a zbătut între viață și moarte.

Johnnic închise registrul dc socoteli și se rezemă de spătarul scaunului, privind-și fratele drept în ochi.

- Nu spun că doamna Barrctt c o femeie primejdioasă, dar nu-I subestima pe soțul ci, carc știe să-și răzbune casa necinstită. Fereastra din spatele lui Johnnic dădea spre aglomeratul port Lcith. Casa lor dc comerț era foarte bine situată, pe malul golfului Forth. Robbie privi peste umărul fratelui său, undeva departe, si zise încetișor:

- Crezi că asta face parte din distracție?

O clipă, ochii lui rămaseră ațintiți asupra mării, apoi se întoarseră spre chipul fratelui său.

- ...riscul unui atac... murmură cl. Tu ai trăit vreodată o astfel de dorință răscolitoare, culcîndu-te cu o femeie de care n-aveai dreptul să te-atingi si care să tremure si să scîncască sub tine, în vreme ce tu te afli cu spatele la ușă?

Johnnic surîse ușor și clătină din cap. Fratele său nu mai avea nevoie de sfaturi cît privea femeile.

- Nu, niciodată.

- Dc-aia te-ai duelat de șase ori în ultimii ani!

Johnnic se foi pc scaun, simțindu-sc încurcat în rolul său dc cap al familiei.

- Ceea cc n-aș putea să-ți recomand și ție. Oricum, ia-ți cu tine un însoțitor. Te rog. Fă-o pentru mine... sfirși el aproape în șoaptă.

Robbie șovăi o clipă între nepăsare și cumpătare, apoi încuviință din cap.

Fratele lui respiră ușurat.

- Bine, zise el mulțumit. În felul acesta te vei bucura mai multă vreme de farmecele doamnei Barrett. Dimineață, când vei pleca la Goldichouse. am să-ți las jumătate de escortă.

- Doamna Barrett a locuit un an la Versailles, spuse Robbie, cu gândul la iubita lui. Știi?

Johnnie afluase, tot așa precum îi ajunseseră la urechi zvonuri despre purtările ei libertine din acea vreme. Totuși, ridică mirat din sprâncene, receptiv cuvintele lui Robbie.

- La Versailles?

Glăsuțul îi deveni ușor glumeț.

- Asta se pare că explică de ce te-a fascinat atât de mult. Curtea de la Versailles n-are egal în materie de viciu. Foarte bine din partea domnului Barrett că-și împarte nevasta cu mai multă lume.

- Foarte bine pentru mine, încuviință Robbie, bine dispus. De ce nu vii diseară să iei cina cu noi? Doamna Barrett vorbește o franceză excelentă.

- Mulțumesc, răspunse galant Johnnie, dar sînt invitat în altă parte.

Nici vorbă să stea la masă amical cu doamna Barrett, după ultima lor discuție, când ea ieșise ca o furtună, trîntind ușa. Cu o săptămîină în urmă se dusese în somptuosul ei apartament, împodobit prin generozitatea lui Robbie, ca să-i spună că nu avea nimic împotriva darurilor costisitoare oferite de fratele lui, numai că Robbie nu se bucura de aceeași experiență ca un curcaneț de la Versailles, care consideră cinstea un defect. Astfel, dacă intenționa să-l șantajeze pe Robbie, așa cum făcuse cu tînărul Tallicr, el unul va avea grijă s-o ajute să-și petreacă restul vieții la Inverness, în compania soțului ei bătrîn și arțagos.

- Diseară te întîi nești cu Roxie?

Johnnie încuviință din cap.

- Are un neasemuit dar al conversației.

- Printre altele...

- Bineînțeles, îl aprobă Johnnie, cu un zîmbet viclan.

Roxie era socotită cea mai frumoasă femeie din Edinburgh, iar Johnnie beneficia în același timp de frumusețea și de educația ei cosmopolită. Femeia îl ținea la curent cu ultimele bîrfe, scandaluri și vești de pe continent. Tînără, bogată, de două ori văduvă, cu o liotă de copii și dornică de libertate, nu se afla în căutarea unui al treilea soț - factor decisiv în legarea unei prietenii de durată.

- Atunci ne vedem cînd vor începe lucrările Parlamentului.

- Sau în două săptămîni mai devreme, dacă totul va merge cum vreau eu și dacă-mi vor îngădui treburile de la Goldichouse.

Johnnie ridică arătătorul, împungîndu-și fratele în piept, dojenitor.

- Nu uita de escortă. Știi că nu mă amestec în viața ta, dar de astă dată trebuie.

Îngrijorarea încă nu-i pierise cu totul.

- Ai cuvîntul meu, îl liniștii Robbie. Fii pe pace. Îmi voi păstra brațul cu carc mînuicsc spada. Iar acum, dacă nu mai ai nici un sfat să-mi dai - adăugă el, ridicîndu-sc și luîndu-și mînușile dc călărie de pe masa plină cu hărți dc navigație și registre dc contabilitate -îmi pot începe noaptea dc dcsfrîu.

- Distracțic plăcută, îi ură Johnnic, privindu-l cu tandrețe. Am terminat cu povețele.

- Iar dacă nu ne întîlnim la vreo serată, dă-i lui Roxic o sărutare clin partea mea.

Johnnic începu să rîdă.

- Chiar și două. Te simpatizează foarte mult.

Robbie gemu neîncrezător.

- Au contraire, urmă Johnnie. Sînt convins că tc place. De fapt, dacă-mi aduc bine aminte, zîmbi cl, cîndva a spus că are o mare slăbiciune pentru tinerii roșcovani.

Robbie se lumineă la față.

- Prin urmare, cînd ai să tc sature dc doamna Barrett, tc vei putea gîndi la isteața Roxic...

În ochii lui Robbie sc aprinse o sclipire pătimașă.

- Tc-ar deranja?

- Nu văd de ce să mă deranjeze, răspunse Johnnic fără să se tulbure.

- Păi... crcdcam... adică... Te întîlnești cu ca dc atîta timp...

Robbie ridică clin umeri.

- La dracu'! mormăi cl, șocat dc indiferența din glasul fratelui său. Atunci nc vedem peste două săptămîni.

Îi făcu semn cu mîna și plecă, mușeîndu-și buzele, nedumerit și nemulțumit.

Capitolul 10

În timp ce frații Carre își măreau averile, Elizabeth Graham și-o redusese pe a ci cu o treime. Cu bună-știință.

De la întoarcerea la Harbottle, în luna martie a anului precedent, încheiase un armistițiu cu tatăl ci - contra unei sume dc bani. Ea îi ccda o treime din moștenirea cc-i revenise, cu condiția ca el să nu-i mai aducă fel dc fel de pețitori, considerați o partidă bună pentru banii sau pentru relațiile lor la Curte. Godfrey se învoise, ademenit dc ccle douăzeci dc mii dc livre oferite dc Elizabeth. Așadar, avocatul ci întocmise îndată actcle necesare, menite s-o protejeze legal împotriva uneltirilor lui. După lege, ea avea drept dc control asupra banilor moșteniți de la Hotchanc, dar semnătura prin carc tatăl ci accpta accst aranjament valora pe bună dreptate douăzeci dc mii dc livre.

Deși nu avusese niciodată încrcderc în el, iar paznicul personal era întotdeauna cu ochii în patru, dc cînd sc întorsese la Harbottle taică-său nu mai dăduse nici un semn dc viață - ceea ce reușise întrucîtva s-o mai liniștească.

Susan Jcolinson

Elizabeth sc înapoiase la 'Three Kings, în Redcsdalc, aproape imediat după plecarea dc la Goldichousc. Îsi petrecuse

primăvara făeînd tot felul de plianuri pentru construcția noii reședințe. Munro consimțisc să-i acorde în continuare sprijinul! și sfatul, astfel îneît corespondam cu regularitată^v).

Elizabeth desenase o parte (din schițe chiar cu mîna ei și era foarte mîndră de acest talent: nou descoperit. Angajase un arhitect de prin partea locului, care s-o ajute să supraveghe™ lucrările, însă deseori se vede: a nevoie să se consulte cu Munro. Prin iunie, el începuse s-o tachineze, spunînd că amîndoi dădeau de lucru serviciilor poștale, mai ales ea, în cîtcva rînduri, scrisorile lui fus^e însoțite și de cărți. Iar doamna Reid, care întotdeauna o numea pe Elizabeth „drăguța lady Graham”, luase obiceiul de a-i trimite alimente proaspete sau plăcinte abia scoase din cup'tor, precum și alte lucrșoare care își închipuiau că-i vor face plăcere Elizabeth. În ultima vreme, pachetele ajunseseră la asemenea proporții, îneît erau cărăte la casa ei de doi oameni de la Ravensby.

Nimeni nu-i ascundea aceste fapte lordului de Ravensby, dar cum fusese plecat de acasă; aproape tot timpul de cînd cu schimbul de ostatici de la Roundtree, află despre corespondență și transporturi abia la începutul, lui iunie, cînd se întoarse de la Edinburgh.

Într-o dimineață, cînd se întoarse de la grajduri, o aromă, ! îmbietoare de tarte cu cășuni îl atrase pînă în ușa bucătăriei, unde o găsi pe doamna Reid împachetînd cu grijă prăjiturile în cutioare de lemn.

– Fiți cu băgare de seamă cum le duceți. Evitați hîrtoapele și opririle bruște! îi atenționă ea pe cei doi oameni care-o ajutau să așeze cutioarele într-o căruță gata încărcată.

Nu vreau să-mi fărîmați bunătăite de tarte pe care le-am copt pentru drăguța lady Graham.

Auzînd numele Elizabeth, John se opri brusc, rămînînd pe loc cîtcva clipe, cu gînd că poate înțelesese greșit.

– Și cînd o vedeți pe lady Graham, spunți-i că mazărca-i culeasă chiar azi-dimineață, așa că s-o mîncă proaspătă. Iar cartofii sînt de seră, nu de anul trecut. Mai am cășuni pentru încă două săptămîni, astfel că data viitoare am să-i mai trimit.

Numele Elizabeth nu ar fi trebuit să-i facă nici o impresie.

O considera pe Roxie o companie suficientă ca să-i alunge orice amintiri despre lady Graham. Dar afinul de legătura dintre cele două gospodării, imaginea ei îi reveni brusc în minte. Avea senzația că se găsesc din nou împreună, sub același acoperiș – sau măcar îi îngrijea, aceeași menajeră. Făcu un efort să-și țină firea, dar în gînd o regăsea așa cum o văzuse în patul lui, în dimineața dinaintea despărțirii. Aproape că-i simțea și parfumul...

în aceeași clipă își dădu scama că mirosul de trifoi al săpunului făcut de doamna Rcid îi amintea atât de mult de parfumul Elizabeth, înșel de Ia plecarca ei încetase să-l mai folosească.

– Te-ai sculat devreme, Johnnic! îl salută doamna Rcid, care terminase de încărcat căruța și se întorsese în bucătărie; dînd cu ochii de cl. Nu ți-e foame după ce-ai călărit atât?

El nu-i răspunse, ci întrebă la rîndul lui, nedumerit:

– Ce se-ntîmplă aici?

Voia să știe de cît timp dura legătura dintre casa lui și Elizabeth.

– îi trimit drăguței lady Graham niște bunătăți, precum și niște cărți de la Munro. Ai cumva și tu vreun mesaj? Jcd va ține minte tot ce-i spunem.

Johnnic se gîndi că în nici un caz mesajul lui nu-i putea li încredințat lui Jcd. Deși ar fi avut cîte ceva de zis... în schimb, propuse politicos:

– De ce nu-i trimiți și cîteva sticle din vinurile nou aduse? Deși, adaugă cl imediat, probabil că-s mai greu de transportat.

– Nici pomeneală! răspunse veselă doamna Rcid. Odată i-am trimis două lă/.i de șampanie. Se pare că doamnelor din lumea bună le plac foarte mult.

Johnnic începu să zîmbească, amuzat nu atât de gîndul că habar n-avea ce se îmîmplă în casa lui, cît mai curînd imaginîndu-și-o pe Elizabeth bînd șampanie. Sau poate că nu bea? în noaptea aceea, refuzase să-și înmoaie buzele chiar și în vin.

Se miră și cl ce puțin o cunoștea, față de cît îi umplea gîndurile de cîteva luni de zile încoace. La Edinburgh Roxie îl ajutase să mai uite de Elizabeth; la fel și grijile pentru comerțul naval și călătoriile pe continent. Dar beat sau lucid, treaz sau adormit, liber sau preocupat, gîndul lui se întorcea fără odihnă la lady Graham.

– Unde-i Munro? întrebă el.

Brusc, își dorea să afle dacă Munro știa că Elizabeth îi plac șampania, de parcă toată ziua lui ar fi depins de un asemenea amănunt lipsit de însemnătate.

Doamna Rcid îl îndrumă spre bibliotecă. Cîteva minute mai tîrziu, Johnnic se afla față în față cu vărul său. Se lăsă să cadă într-un jilt și-l întrebă fără nici o altă introducere.

– Nu știi, ca bea șampanie?

– Te referi la o ea anume? replică glumeț Munro, ridicînd privirea dintr-un vechi exemplar al tratatului lui Vitruvius, De Arhitectură.

Se întrebă de ce venise Johnnic la cl abia acum. Doar se întorsese acasă de două zile.

– Da, la o ea anume. Ai două secunde să-mi răspunzi! îl repezi morocănos lordul. Altfel, pînă la apusul soarelui, voi porunci să fie dărîmat tot ce-ai construit.

- Eu știu că i-a plăcut foarte mult! răspuse Munro (lintr-o suflare. Dar când cineva îmi vorbește pe tonul ăsta, adăugă el apăsînd pe fiecare cuvînt, îmi dau seama că încep să uit o mulțime dc lucruri.

- Ticălosulc!

- Credeam că nu-ți pasă de femei! i-o întoarse scurt Munro.

- De femei. nu. Dar știi foarte bine că există una care m-a scos din minți.

- Și frumoasa Roxic n-a reușit să-ți aline focul?

- Nu pentru multă vreme. Spune-mi odată, sau te string de gît.

- Îți primesc scuzele! risc Munro. Cc vrei să știi?

- Ce face, cum arată? Și mai ales, dacă arc pe cineva. E cu alt bărbat?

Munro începu să-i povestească ce știa.

Johnnie îi punea fel de fel de întrebări. în cele din urmă îi mulțumi, satisfăcut că aflase tot ce cunoștea și vărul său.

- Se parc că-i liniștită și că taică-său se ține la distanță, încheie Johnnie. Asta-i foarte bine.

Apoi, ca și cum discuția nici n-ar fi avut loc, întrebă:

- Poți fi gata să pleci cu mine pe data dc cincisprzecc?

- Unde?

- Cum unde? La Edinburgh, când sc întrunește Parlamentul.

- Credeam că vrei s-o vizitezi pc lady Graham, doar te-ai interesat în amănunt despre viața ei.

- Mă interesează, dar nu-s chiar atît de lipsit dc minte! rise el. Elizabeth Graham c un fel dc cutie a Pandorei, dc unde s-ar putea revărsa o mulțime de consecințe neplăcute, politic și personale, carc-ar face un iad din viața mea de un egoism perfect. Nici o femeie nu merită un atare sacrificiu. declară el. Ei, dacă n-ai nevoie dc mine azi, după micul dejun aş vrea să merg călare pînă la domeniul Blackwood, să văd cc se întîmplă cu pădurea cc urmează a fi tăiată pentru lemne.

Se ridică din jilt, grăbit să plce. Munro schiță în glumă un semn rcgcsc că sc putea lipsi dc cl. Johnnie rise și ieși.

Deși refuza să recunoască cc mult îl preocupa Elizabeth, isc părea din cc în cc mai greu să-și alunge imaginea ci din minte.

în aceeași scară, Gibson, administratorul moșiei, sc așeză la masă în salonașul doamnei Rcid, împreună cu aceasta și cu majordomul, și Ic spuse comesenilor:

- Azi, la Blackwood, mi s-a părut că pc lordul nostru îl frămîntă ceva. N-a fost întrebare pc carc să nu i-o repet și-a doua oară, dar nici așa nu mi-a răspuns dc fiecare dată.

Credeți că sc teme dc un posibil război cu Anglia?

- Hm! pufni doamna Rcid. De parcă războiul l-ar putea aducc pc el în starea asta! E vorba dc femeia aia pc carc a ținut-o aici o săptămînă. Drăguța lady Graham. După părerea mea, ar trebui să se repeadă pînă la Three Kings și să și-o scoată din minte într-un fel sau altul.

- Bine, dar e englezoaică! protestă Gibson, cu revoltă în glas.

- Da' cc, regii noștri scoțieni nu-și luau din când în când neveste englezoaice? replică prompt doamna Reid. Mulți nobili și-au căutat perechea dincolo de graniță.

- Dar toate castelurile de la graniță gem de soldați englezi! insistă majordomul.

- Asta nu înseamnă că oamenii de rînd nu-și pot vedea J de treburi.

- Lordul nu-i un om de rînd! remarcă Gibson.

- Așa c! oftă doamna Reid. Tocnuți aici e buba.

Capitolul 11

Johnnic sosise la Edinburgh cu două săptămîni înainte de șase iulie, cînd urma să se reîntruncască Parlamentul. În acest răstimp, discuțiile fuseseră aprinse, dar nu se ajunsese la nici un rezultat. Zile și nopți în șir se dezbătuse tactica lui Patrick Stirling. Această sesiune de vară era mai importantă decît o bătălie, fiind decisivă pentru viitorul mișcării de independență a Scoției.

- Crezi că Tweeddale te va lăsa să iei cuvîntul astăzi? îl întrebă Johnnic pe Andrew Fletcher, în prima zi cînd se îndreptau spre Parlament.

- Dacă nu azi, atunci mîinc! replică bătrînul.

Totuși, lordului din Saltoun i se îngădui să ia cuvîntul de-abia peste o săptămînă. Deschiderea lucrărilor fusese întîrziată, astfel încît să se adune nobilii din ținuturile învecinate. O zi era rezervată scrisorii trimise de regina Ana - un mesaj urgent, aproape disperat, după ce Parlamentul din 1703 nu aprobasese nici două pretenții ale Curții:

contribuție bănească

la întreținerea armatei și recunoașterea succesiunii la tron a dinastiei de Hanovra.

Andrew Fletcher, șeful partidei locale, era un om ale cărui idealuri îi cucerisem pe scoțienii sătui de uneltirile Curții și ale susținătorilor ei. Fletcher vorbea despre necesitatea independenței Scoției, făcînd o comparație cu sistemul de guvernare al Greciei antice. Și desi puțini erau vizionari ca el, în schimb cu toții îi împărtășeau năzuințele.

În următoarele două săptămîni, în cele patru ședințe și șaisprezece zile de manevre de culise din partea Curții și opoziției, avură loc dezbateri încinse asupra unor probleme capitale pentru viitorul Scoției.

Johnnic condamnă cu vehemență Actele de Navigație, care interziceau accesul Scoției la cele mai multe piețe de desfacere din lume, dacă flota respectivă nu dispunea de crucișătoare rapide, care să întrecă în viteză corăbiile britanice. De asemenea, luă cuvîntul de două ori în sprijinul deciziei scoțiene de-a refuza să dea bani pentru întreținerea armatei engleze*, punîndu-și viața în primejdie în cadrul sesiunilor în care toți stăteau cu mîna pe mînerul spadei, iar duelurile se țineau lanț. Johnnic dorea cu patimă independența

țării sale, și în multe nopți renunțase la somn, punînd la cale noi strategii prin care să prevină vreo manevră neașteptată a Curții engleze.

Trecură două săptămîni în care scoțicnii se străduiră să unească diverse facțiuni, spre a putea obține voturile necesare aprobării unor decizii de importanță covârșitoare. Punctul culminant fu ziua de douăzeci și cinci iulie, cînd se puse din nou pe tapet problema contribuției bănești pentru armată. Roxburgh declară că dacă Anglia nu recunoștea independența Scoțicilor, atunci și scoțienii refuzau să întrețină armata engleză. Decizia lui primi adeviziunea majorității parlamentarilor.

Tweeddale, reprezentantul reginei, amîna lucrările cu zece zile, pentru a avea timp să ia legătura cu Londra.

În noaptea aceea, la Edinburgh și în împrejurimi se răspîndi vestea că, în sfîrșit, îi aveau în mîină pe englezi și că Londra va fi obligată să recunoască Actul de Independență, de teamă să nu piardă banii destinați armatei, de care avea o nevoie disperată. Marlborough tocmai se pregătea să mărșăluiească spre Blenheim, astfel îneînt Anglia se vedea destul de strînsă cu ușa ca să-i mai stîrncască pe scoțieni.

În aceeași scară, atmosfera din casa Roxanci, care dăduse o petrecere în cinstca victoriei repurtate în ziua respectivă, era destinsă și plină de un entuziasm debordant. Răsunară o mulțime de toasturi, propuse de cei ce luptaseră din greu ca să reziste presiunilor Curții.

— Dracu* să-l ia pe Quccnsberry cu banii lui murdari cu tot! declară patctic Hatton, ridicînd paharul în cinstea tuturor celor adunați în jurul mesei.

— Numai după ce va da socotcală aici, pe pămînt! interveni Johnnic, umplîndu-și paharul și înălțîndu-l, la rîndul lui, spre comenseni.

— La reluarea lucrărilor vom aproba decizia! zise lordul Rothes, răgușit după două săptămîni de strigat în Parlament. Afurisiți să fim dacă n-o facem! Pe urmă Quccnsberry n-arc dccît să plătească alea patruj'două de mii de lire cu care-a fost cumpărat!

— Sau să-ți vîndă fata ție, Lanarck... ca să facă rost de bani... propuse Roxanc, cu un surîs îneîntător. Așadar, ce planuri aveți cînd se reiau dezbaterile? întrebă ea, încercînd să se facă auzită pe deasupra murmurului celorlalți. E cineva amator să mă însoțească într-o croazieră, între două consilii de război la clubul' lui Patrick Steil?

Data probabilă era fixată peste două zile. Roxanc îi zîmbi lui Johnnic, așezat față în față cu ea, de cealaltă parte a mesei, făcînd și el oficiile de gazdă.

— Ți-am spus că vom plăca pe iahtul tău, iubitele? întrebă ea.

— Nu. dar cum obișnuiești să te amestaci în viața mea fără să-mi ceri încuviințarea, trebuia să-mi închipui! rîse el.

- Mă măgulești, Ravensby! glumi femeia, văzînd în tînărul lord nu numai un amant, ci și un prieten. De parcă tu ai lăsa vreo femeie să se amestece în viața ta!

- Dar ce, Roxie, tu accepți să-ți faci asta vreun bărbat? interveni Helen, cea mai bună prietenă a ei.

- De-aia ne împăcăm noi doi așa de bine... încheie Johnnie, ridicînd paharul spre frumoasa roșcată la care ținea nespuse de mult.

- Dacă vrei ca o relație atât de armonioasă să dureze mai departe, îi se adresează Roxane lui Johnnie, ridicîndu-se din jilț, cu o scîlpire jucăușă în ochii viorii, ai treizeci de minute ca să umple paharele tuturor bărbaților. Noi, femeile, ne retragem, în speranța că vă veți continua discuțiile politico în salon.

Apoi surîsc grațios tuturor.

- Acolo veți găsi și stimulente...

Johnnie își luă rămas-bun de la Roxane destul de devreme, scuzîndu-se că nu poate rămîne să vadă piesa la care urmau să asiste cu toții. Se simțea mahmur după ce băuse oric în sir - ceea ce îi se întîmpla destul de des începînd cu luna martie. După unul sau două pahare, îl copleșeau amintirile despre noaptea petrecută în iatacul din turn, imagini care-i bîntuiau gîndurile chiar și cînd era treaz, devenind cu atât mai chinătoare sub influența alcoolului. N-o văzuse de patru luni... poate chiar mai mult, și nu-și amintea să fi trecut o zi fără a se gîndi la ea. În scara astană avea chef de glume, nici de distracții, nici de altele...

Nici reușita din timpul zilei nu-l bucurase pe deplin. Desi vina nu era numai a Elizabeth Graham. Desigur, lady Graham nu era chiar străină de neliniștile și dispoziția lui schimbătoare, clar nu avea nimic de-a face cu politica, în problema independenței Scoției, Johnnie se arăta mai circumspect decât ceilalți, pentru că fiind neguțător cunoștea prea bine apucăturile palatului St. James's. Știa că Parlamentul englez nici nu se gîndea să recunoască independența Scoției: nici economică, nici politică, nici religioasă. Dar își dorea cu disperare să se însele.

Prea agitat ca să adoarmă, prea trist ca să se distreze alături de prieteni, Johnnie se duse în apartamentul lui Munro, situat într-o aripă a conacului Ravensby. Arhitectul tocmai își împacheta lucrurile.

- Văd că profiți de amînarea lucrărilor, observă Johnnie, trîntindu-se în jilțul de lîngă ușă. Vrei să vezi în ce stadiu sînt lucrurile la Goldichouse? Atunci te-aș ruga să te uiti și ce faci mînzul meu. Mi-a scris Aclam că a crescut grozav de la placcarca noastră. Nu l-am mai văzut de...

Socoti în gînd cîtva clipe.

- Doamne! A trecut mai mult de o lună!

- Nu mă duc la Goldichouse, clară Munro, ridicînd privirea o clipă și încercînd să-și vîră cămașa în pantaloni. Plec la Tsviotdalc.

- Mai bine vezi că habar n-ai să te îmbraci singur, vere!
De ce nu chemi un servitor? Unde anume în Tcviotdalc?

- Ți-am mai spus, la Hawick.

- Da* ce, eram beat? Nu-mi aduc aminte să fi venit vorba de Hawick.

Se întinse să-și ia sticla și paharul de pe tăvița de argint de lângă masă. își turnă puțin whisky, apoi puse la loc sticla și sorbi o înghițitură de tărie, aprcciindu-i aroma. Sc așeză comod în jilț și-și răspunse singur la întrebare.

- Se vede treaba c-am fost beat. Unde în Hawick, la cine?

- La biserică. Sc însoară Giles Lockhardt.

- Și cine mă rog l-a îmbrobodit pe Giles în halul ăsta?
întrebă Johnnic, prefăcându-sc îndurerat.

- Angela Graham.

- Din ramura engleză a Graham-ilor?

Glasul lui Johnnic încetă să mai fie nepăsător. Știa că membrii acestei familii locuiau de ambele părți ale graniței și mai știa că Hawick nu era departe de Three Kings.

- Nu, din cca scoțiană. Da, răspunse el privirii pătrunzătoare a lordului, va fi acolo și Elizabeth.

- De unde ai aflat? Ești sigur?

- Pentru c-am discutat cu ca planurile finale ale casci.
Terenul a și fost pregătit.

În cameră sc așternu o tăcere încordată. Munro continua să împacheteze, iar Johnnic rămăsese cu ochii ațintiți asupra paharului cu whisky.

- Merg cu tine, sc hotărî cl pe neașteptate.

Vorbise abia auzit.

Munro sc uită la vărul său, al cărui păr negru contrasta minunat cu damascul roșu al jilțului și cu verdele strălucitor al hainelor de scară.

- Dar ție nu-ți plac nunțile, zise cl, încreștând să-i schimbe gândul.

- Sînt liber cîtva zile, replică Johnnic, fără să sc tulbure.

își întinse picioarele și începu să-și cerceteze atent virfurile cizmelor negre, din piele de căprioară.

- Hawick e foarte frumos în iulie. Spre deosebire de orașul ăsta sufocant. Vin cu tine.

- Nu știu dacă Elizabeth vrea să te vadă.

Johnnic nici măcar nu încercă să pretindă că nu înțelesese sensul vorbelor lui.

- N-am intenția să-i fac vreun rău.

- S-ar putea ca ea să fie de altă părere, i-o întoarse Munro cu asprime, aruneîndu-și ciorapii peste celelalte lucruri, cu mai multă violență decît ar fi fost nevoie.

- Nu cred.

Șocat de împotrivirea lui Munro, sc grăbi să adauge:

- Așa ți-a spus ca?

- N-am discutat decît despre casă.

- Atunci, c doar un gând de-al tău?

- E prea cinstită ca s-o atragi în mrejele talc, Johnnic. Acum c pentru prima oară în viața ci cînd trăiește cu adevărat.

Munro continuă să-și înghesuie lucrurile unele peste altele, cu vădită exasperare.

- Nu-i distruge liniștea.

- O iubești?

Găsise brusc explicația înverșunării cu carc Munro sc opunea venirii lui.

- O iubești, așa e?

Dintr-o dată sc simți cuprins dc o neliniște inexplicabilă.

- La cc mi-ar folosi? rcplcă Munro, întoreîndu-se spre Johnnic și lăsîndu-se greoi pc marginea patului. Ea nu mă iubește.

- Ți-a declarat-o cu gura ci?

- Nu.

- Atunci nu poți fi sigur.

Degetele fine ale lui Munro se plimbară o clipă pc filigranul dc aur din colțul micului său cufăr dc piele.

- Johnnic, zise cl, treeîndu-și mîna prin părul dc culoarea nisipului. Mă pricep la femei. îmi dau scama cînd sc simt atrase de mine și cînd nu.

Johnnic descoperi că-și ținuse răsufllarea dc emoție.

- înțeleg, zise el încetișor. •

Munro își ridică fruntea, întîlnind privirea vărului său.

- Tu nu poți decît să-i faci rău. Nu vrei dccît să tc distrezi. Culcă-tc cu alta, dacă ești plictisit și agasat dc orașul ăsta sufocant.

- Ai fi supărat dacă aș veni cu tine la Tcviotdalc? -

- Mai curînd îndurerat. Elizabeth Graham n-arc destulă experiență ca să reziste farmecelor talc, iar eu ar trebui să fiu dc față cînd tu o vei seduce, atrăgînd-o în patul tău.

- Dar dacă am s-o rcspeot și-am să mă port ca un gentleman? Atunci ai fi mulțumit?

- Nu ești în stare s-o faci.

- Și de cc nu?

- Pentru că n-ai fost în stare niciodată.

Johnnic ridică din umeri.

- S-ar putea să reușesc.

- „S-ar putea” nu reprezintă o protecție suficientă.

- De unde stii că arc nevoie dc protecție?

- Cînd c vorba de tine, cu siguranță că are.

- Nu cumva afemeiatul meu văr a devenit peste noapte un cavaler galant?

- Elizabeth nu-i ca alte femei, /isc Munro încet, alegînd cu grijă cuvintele carc să-i exprime mai bine sentimentele. E ca o pasăre rănită, după o viață dc suferință lîngă un părinte rău si lacom de bani. Arc mai multă nevoie de ocrotire decît toate Janetcle Lindsay din lume.

Munro făcu o grimasă și privi pe fereastră, spre zidul grădinii. Apoi, răsucindu-se spre Johnnic, oftă adânc și resemnat:

- Nu vreau să-ți gîdil și mai mult orgoliul bărbătesc, murmură el, dar cred că Elizabeth e îndrăgostită de tine.

Auzind destăinuirea lui Munro, pe Johnnie îl copleși o stranie fericire. De regulă, se simțea mai curînd iritat cînd o femeie se îndrăgostește de el. Dar acum trăia un nou sentiment, de mulțumire.

- Ce te face să crezi?

- Am observat-o cu atenție la Goldichouse, încă înainte de ultima noapte.

- Ți-a povestit și despre asta?

- Doamne, cum să-mi povestească? Dar nici nu era nevoie. Se citea limpede pe chipul vostru a doua zi de dimineață.

Johnnic ridică o sprinceană, în semn de dezaprobare.

- Eu nu-mi trădez simțămintele.

Munro.înălță încet din umeri.

- Tot aia e! Iar pe drumul pînă la Roundtree nu v-ați luat ochii unul de la altul.

- E de o frumusețe neobișnuită...

Amintirile acelei răscolitoare nopți petrecute împreună făceau să-i fiarbă sîngul în vine. își încleștă degetele pe pahar. Fără să ia în seamă că din neatenție vărsase whisky pe masă, privi pe deasupra capului lui Munro și zise încetișor:

- Nu-ți promit nimic...

Apoi se uită drept în ochii arhitectului, oftînd la rîndul său:

- La dracu! Cred că pot măcar să încerc. Dar nu-ți garantez să reușesc. Deși nici cu nu înțeleg de ce-ar trebui să mă port ca un gentleman. La urma urmei, n-am nevoie de îngăduința ta ca să mă duc la nunta lui Giles și nici ca să mă culc cu Elizabeth Graham. Seducția e un joc vechi de cînd lumea, nu numai pentru mine, ci și pentru toți ceilalți. Explică-mi și mie de ce trebuie să mă abțin.

- Pentru că Elizabeth Graham nu-i ca tîrfele alea de familie bună cu care-ți faci tu mendrele. De fapt, e o femeie virtuoasă.

- Nu-mi plac femeile virtuoase.

- Nu-ți plac mai cu seamă ele.

- De unde știi că pînă acum nu s-a tăvălit prin fîn cu mulți din oștenii de la Redesdaie? Are sîngul fierbinte.

- Ești dispus să pui prinsoare? Pe o sumă considerabilă!

Johnnic își sprijini capul de spătarul scaunului și-l fixă pe Munro pe sub sprîncene, cu buzele strîns, cu o expresie amenințătoare, strîngînd între degete paharul, gata să-l fărîmce.

- Mă scoți din sărite!

-- Pentru că am dreptate, și tu știi asta. Tare ți-ai dori să fie la fel de liberă în purtări ca ceilalți tovarășe de plăceri ale tale, din înalta societate.

- Dar cc tc-a apucat, așa deodată, Munro? Dc unde atâtea scrupulc-pentru o femeie pc carc-abia am cunoscut-o și tu, și cu?

- Degeaba încerci să ocolești subiectul și să eviți discuția. Cred că mai curînd ar trebui să-ți dorești să n-o fi întîlnit...

- Asta așa c! mormăi morocănos Johnnie, lăsîndu-se pc spate în jilt și punînd paharul deoparte, de parcă băutura și-ar fi pierdut gustul dintr-o dată.

- Ai putea încerca s-o uiți, sugeră Munro, cu o sclipire răutăcioasă în privire.

- Nici o șansă. Nu-mi iese din minte. Zi și noapte, beat sau treaz., mi-o închipui făcînd dragoste cu altul.

- Dc cc n-o abordezi cu intenții onorabile?

- Adică?

- Fă-i curte!

Johnnic dcschisc ochii mari, vădit alarmat.

- Cu ce intenții, mă rog?

- Cum cu cc intenții? Ca s-o iei de nevastă!

- Mușcă-ți limba, omule. N-am decît douăzeci și-cinci de ani.

- Un obstacol de netrccut!

Munro părea să se amuze de încurcătura lui Johnnie.

- Fir-aș... pufni el, umilit și furios.

- De cc nu renunți să vii la Hawick?

- Pentru că vreau s-o văd. Nu mă întreba de ce. Dac-aș ști, aș reuși să scap dc obsesie.

- Atunci se pare că va fi o călătorie interesantă! rîse Munro. Cum rămîne, punem prinsoare că n-ai să te poți înfrîna?

- Dragul meu Munro, aș fi îneîntat să-ți fac pc plac, dar tc sfătuiesc să nu mizezi nici măcar un șiling pc puterea mea de-a mă abține.

Zîmbi ușor ironic.

- La urma urmei, nu-s prea obișnuit cu-așa ccva.

- Ba chiar deloc - de-aia va fi o experiență interesantă! hohoti Munro.

Johnnic izbucni si el în rîs.

- Doamne, va trebui să lupt împotriva firii melc.

- Dar în folosul tău, vere.

- Poate chiar... - șopti Johnnic - ...poate chiar și în folosul Elizabethei Graham.

Capitolul 12

JLady Graham urcă în caleașcă, gata dc călătorie peste graniță, la Hawick. Luase cu sine manuale si planuri dc arhitectură, precum și cîteva rochii, nerăbdătoare să-l revadă pe Munro. Refuza să rccunoască în sinea ei că dorința de a-l reîntîlni pe Munro avea vreo legătură cu vărul accstuaia, frumosul si impetuosul lord dc Ravensby. Nu-și punea nici întrebarea de ce ținea să participc la nunta unui văr dc-al răposatului ei soț, pe carc-1 cunoștea doar din auzite.

Era drept că simțea nevoia de o scurtă vacanță. Lucrase mult, supraveghind pregătirea terenului pentru noua construcție cc urma să sc ridice la Three Kings. în plus, avea nevoie de sfatul unui specialist, ca să-și desăvârșească schițea. Așadar, când Munro o înștiințase că va fi prezent la Hawick, la nunta lui Lockhardt, sc gândise că era un prilej minunat de-a profita de experiența lui.

Pc urmă își spunea că are dreptul la o vacanță, după douăzeci și patru de ani. Merita să se bucure și să aștepte cu nerăbdare revederea cu Munro.

Se simțea nespus de tânără – un sentiment bi/ar pentru o femeie care nu trăise .niciodată bucuria tinereții.

Era atît dc fericită, îneît mai că-i venea să cînte. Zîmbi de una singură si continuă să Zîmbească aproape tot drumul. Oprind la han ca să servească prînzul, camcrista îi șopti vizitiului că doamna era atît de veselă îneît sc întreba dacă nu cumva gustase din coniacul franțuzesc primit dc la Ravcnshy.

Rudele lui Hotchane se arătară îneînlate dc prezența Elizabethei la nuntă. Tînăra mireasă o întîmpină cu brațele deschise. Fără îndoială că darul generos adus cclor doi miri avea o oarecare contribuție la frumoasa primire cc i se făcuse, dar cc întrebuițare mai bună ar fi putut da banilor ci decît să cumpere ceva dc preț unor tineri aflați pe punctul dc-a întemeia o familie?

Din clipa sosirii și pînă în scara acelei zile dc sîmbătă, Elizabeth nu găsi o clipă de răgaz. Zeci de Grahami veniră s-o salute. Uitase ce numeroasă era această familie. Pînă la ora zece cinase, dansase și stătuse dc vorbă după pofta inimii, tot așteptînd să sc arate Munro. Dc-ar fi avut dc gînd să nu mai vină, i-ar fi scris.

însă Elizabeth știa că Munro va veni. Era un om de cuvînt. Probabil că se întîmplasc ceva care-i întîrziasc plecarea. în orice caz, nunta urma să aibă loc abia luni, astfel că tînărul avea tot timpul să ajungă la Hawick.

în timp cc Elizabeth sc întreba dc cc nu mai vine arhitectul, acesta își Jăcea intrarea în Hawick: obosit, transpirat și plin de praf, fără calul său favorit, care se rănise la picior la Ashkirk. Toată după-amiaza umblase după cineva priceput să-i îngrijească piciorul beteag. în plus, încă de la Edinburgh începuse să-i dea tîrcoale o sumbră presimțire. Era foarte îngrijorat cum sc va purta imprevizibilul său tovarăș de drum, odată ajuns în preajma Elizabethei Graham. Și, colac Dragoste Unterzisă peste pupăză, vărul său încercase să-și mai alunge plictiseala călătoriei bînd pc rupte la o tavernă clin apropiere.

în timp cc călătoreau pe drumeagul ce ducea spre conacul familiei Graham, Munro sc întreba la carc dintre aceștia ar fi putut apela în caz că ar fi fost nevoie să-l strunească pc

Johnnic. După cc golise trei sticle, vărul său devenise foarte irascibil.

– Mi-ai promis c-ai să tc porți cum trebuie, îl preveni Munro, când începură să zărească luminile conacului.

– Doamne, Munro, nu-ți fă griji! Uneori, la micul dejun ini sc întlmplă să beau chiar mai mult de-atît. Liniștește-te.

– Am să mă liniștesc abia mîine. cînd ai să ai mintea limpede.

Johnnic rîsc și dinții lui albi sclipiră în lumina lunii.

– Cc tc face să crezi că mîine voi avea mintea limpede?

– Ah, cc belea mi-arn luat pe cap! gemu Munro.

– N-ai de ce să tc agiți atît. N-am să-ți stau în drum, îi făgădui Johnnie.

– De-asta mă și tem. O să fiu silit să tc țin în frîu.

– Numai dac-aș fi un pervers! replică rar Johnnic, vădit amuzat.

Cum la urechile lor ajunseră primele sunete ale muzicii dinăuntru, lordul își înălță fruntea, spunînd:

– Bine măcar că n-am scăpat dansul.

Apoi adăugă, de parcă nici n-ar fi venit vorba despre purtările sale condamnabile:

– Oare Elizabeth dansează?

– Nu știu, Johnnie! exclamă Munro. Vorbești de parcă ar fi sora mea geamănă. N-ai dccît să afli singur.

– Chiar asta am dc gînd să fac, murmură lordul dc Ravensby. Numai dccît...

După o jumătate dc. oră, spălați și pomădați dc parcă n-ar fi călărit o zi întreagă, cci doi bărbați coborîră scara principală

Si, luîndu-se după sunetul muzicii, străbătură un coridor întortocheat, ajungînd în sala dc bal din aripa dc est. Aici sc opriră în ușă, cccretînd cu privirea mulțimea veselă și pestriță a invitaților.

La distanță dc numai două generații față dc epoca interminabilelor hărțuieli dc la graniță, sala dc bal a familiei Graham reflecta din plin tradițiile războinice: tavanul înalt și sprijinit pc birne, pereții lambrisați, decorați cu arme cît să cchipczc o mică armată: spade așezate ca niște raze în jurul unei ținte, zcci de sulite, muschete și săbii scoțiene așezate circular sau una sub alta. Lîngă tot acest arsenal sc vedeau portrete de familie, repetînd trăsăturile distinctive ale neamului Graham dc-a lungul secolclor.

Dar lordul Ravcnsby nu acordă nici o atenție acestor' amănunte, preocupat nu să admire sala. ci să descopere o anumită doamnă în vălmășagul dansatorilor.

Nici el nu reușise să sc strecoare neobservat. Puternicul și impunătorul șef al clanului Roxburgh Carrc nu putea să nu atragă toate privirile. Femeile îl remarcară imediat pentru minunatele veșminte și pentru înfățișarea fermecătoare, la carc sc adăuga și reputația lui dc temut. Dar și bărbații

întorceau capul după el: unul din cei mai importanți nobili ai Scoției, lordul de Ravensby era cunoscut și pentru vederile lui politice, pentru poziția fermă în favoarea independenței, așa cum demonstrase în cadrul dezbaterilor din Parlament. Toți se mirau că-l adusesese aici, atât de departe de Edinburgh, când mai erau doar câțiva zile până la deschiderea lucrărilor, în vreme că bărbații căutau motive pentru plecarea lui din capitală, femeile încercau să-l atragă atenția. Se schimbau tot felul de presupuneri și un murmur continuu plutea deasupra încăperii.

– Văd că nu dansează. Ești sigur că-a venit? întrebă Johnnie, fără a înceta să cerceteze cu privirea sala de bal.

– Elizabeth e aici. Majordomul își amintește cu precizie că a anunțat-o. Poartă-i în sala de jocuri sau în grădină.

– Și de ce mă rog în grădină?

Contele de Graden vorbise răstăit și îmbufnat, de parcă ar fi primit o jignire personală.

– Pentru numele lui Dumnezeu. Johnnie! murmură dojenitor Munro. Doar nu ești stăpînul ei. Poate că admiră scara asta minunată de vară.

– Atunci am să mă duc afară, să văd cu cine o admiră, zise lordul, pornind furios către ușă.

Munro se grăbi să-l ajungă din urmă, disperat că trebuia să țină în frâu un om care turnase în el trei sticle de whisky și-acum era pus pe hartă.

Oaspeții se dădură la o parte, spre a-i face loc contelui de Graden, impresionați de pașii lui uriași. El răspunse indiferent la câteva saluturi, zîmbind ușor sau fluturîndu-și mîna, dar nu se opri să stea de vorbă cu nimeni.

Unde se ducea? Pe cine căuta? Băuse, căci în urma lui- lăsa un iz de whisky.. De ce venise pînă aici. să asiste la nunta unui Graham, când se știa că nu-i plac nunțile? Toți îl priveau plini de curiozitate, schimbînd vorbe șoptite, în timp ce fetele îi aruncau ocheadă languroasă, închipuindu-și clipe de extaz în compania lui...

Deodată, Johnnie se opri.

O zărise.

Elizabeth tocmai intrase în sala de bal, înveșmîntată într-o rochie vișinie, împodobită cu dantelă. O însoțea un tînăr zîmbitor. care nu-și lua ochii de la ea.

În aceeași clipă se sfîrși și dansul.

Se lăsă o tăcere adîncă, fascinantă. Lordul de Ravensby se opri în fața Elizabeth Graham și toți înțeleseră de ce bătuse drumul pînă acolo.

– Vrei să dansezi cu mine, lady Graham? întrebă el pe un ton periculos de încet.

Făcu o plecăciune, calm și stăpîn pe sine ca întotdeauna.

Ea își ridică privirea spre bărbatul înalt și impunător care i se adresase. Luată prin surprindere, cu inima bătînd să-i spargă pieptul, se strădui să-și păstreze cumpătul, desi prezența lui o tulbura peste măsură. Era mai frumos decît și-l

amintea,, nespuse de atrăgător în veșmîntul de brocart, care-i reliefa umerii lați și brațele puternice. Iar ochii lui cereau mai mult decît un dans...

Elizabeth aruncă o privire rapidă spre tînărul care-o păzea, dar acesta se trăsese un pas în urmă, din respect pentru un nobil de talia lui Johnnic.

– Poate mai tîrziu, my lord, cînd va începe din nou muzica! șopti ea, vrînd să cîștige timp ca să-și stăpîncască emoțiile.

Un gentleman ar fi trebuit să-i accepte scuza fără a mai insista.'

– Vino să dansezi cu mine acum, vorbi el.

își ridică mîna, făcînd semn muzicanților să înceapă.

– Vezi? murmură el. Avem din nou muzică.

Caracaltă bărbat nu s-ar fi gîndit că privirile tuturor erau ațintite asupra lui? Care alt bărbat și-ar fi închipuit că singura preocupare a muzicanților era să-i împlinescă poruncile? Numai lordul de Ravensby, își zise Elizabeth, pentru caracaltă lumea nu era decît o scenă unde el juca rolul principal. Simțind

o irezistibilă atracție fizică, lady Graham se strădui să se țină departe de el. Johnnie Carre fusese singurul bărbat care reușise să-i stîncască dorința și se întrebă dacă vina era a lui sau a ei. În ultima vreme, se uitase lung la soldații din escortă și se întrebă dacă, primindu-i în patul ei, ar fi reușit să scape de amintirea lui Johnnie și a nopții petrecute împreună.

Și iată-l că venise! Era aici: frumos, elegant... așteptînd-o pe ea.

Temătoare, vrăjită, fascinată, se lupta să nu se lase cucerită de puternica sa masculinitate. Cum de-o făcea așa ușor să-l dorească? Nu trebuia decît să-i surîdă... Ca acum...

Deși anii de frustrare își spuneau cu Vuitul, firea ei practică

o ajută să ia o hotărîre. Era ferm decisă să nu cadă prea repede sub vraja lui, după ce. luni de zile se străduise să-l uite...

Cu nici un pret! Dacă ținea la independența plătită atît ieșit scump!

Dar două nișini puternice îi înlănțuiră mijlocul și el îi zîmbi larg.

– Să nu-i dezamăgim pe cei care-au rămas cu gura căscată la noi, spuse Johnnic, avîntîndu-se în vârtejul dansului, împreună cu ea.

Elizabeth închise ochii, pradă unei dorințe irezistibile, în timp ce se agățase de el, ca să nu-și piardă cehiibrul. Îi simțea trupul lipit de-al ei. Trupul pe care-l cunoștea atît de bine. Ținîndu-se de mijloc, se învîrtiră singuri prin toată sala. sub privirile uimite ale celorlalți oaspeți. Toți urmăreau cu sufletul la gură această imagine palpabilă a unei senzualități debordante. O clipă, tînăra care-o păzea să uite de tot ce-o înconjoară. O femeie palidă și zvcltă se

abandonase în brațele unui șef de clan dc la graniță – brunet, viril, seducător, irezistibil.'

– Dc unde oare o cunoaște pc văduva lui Hotchanc? întrebă o matroană pc vecina ci, studiindu-i atent pc cei doi tineri din punctul ei dc observație de lângă ușă.

Nevasta pastorului își îndreptă brusc spatele, parcă lovită în moalele capului dc această pasiune aproape ostentativă, și-și acoperi, uluită, gura cu evantaiul.

– N-ai auzit de răpire? îi răspunse cealaltă femeie, zîmbind cu subînțeles, fără a-si lua ochii dc la cei doi dansatori. Credeam că știe toată lumea.

– Oh! exclamă prietena ei. scăpînd din mîna evantaiul la auzul cuvîntului. „răpire”. Cum poate să danseze cu diavolul ăla? se miră ca, îngrozită și fascinată în același timp.

– Carc femeie l-ar refuza pc Ravcnsby? replică cealaltă în loc dc răspuns.

Glasul ci trăda o admirație abia ascunsă pentru frumosul Johnnic Carrc.în veșmintele lui strălucitoare.

– N-am știut dacă-ți plac să dansezi! îi spuse Johnnic Elizabethei, fără a da atenție privirii celorlalți si obișnuit cu șoaptele curioasc, după o viață întreagă dc scandal. Probabil Hotchanc și-a îngăduit să te distrezi cît dc cît. Te pricepi foarte bine.

Era un dans popular, cu pași extrem dc complicați.

– De altfel, te pricepi la multe lucruri... adăugă ci insinuant. cu glas abia șoptit.

Ea simți un val dc căldură pc șira spinării și un gol în stomac. îi trebuiră cîtva secunde ca să-si revină. își aduse aminte însă că supraviețuise atît grosolăniei tatălui ei cît și cclor opt ani de căsnicie alături dc Hotchanc. Asta însemna că trebuia să reziste si atracției pe carc o exercita asupra ci Johnnic Carrc.

– Mulțunicsc! glăsui răspicat lady Graham, înțepată ca Ofată bătrînă. A fost una din puținele melc distracții.

Johnnic nu sc lăsă descurajat dc capriciile Elizabethei. la fel dc conștient dc emoția ei ca și toți cci carc-i priveau.

– Acum că ești văduvă, te distrezi mai bine? întrebă ci, pc același ton învăluitor și insinuant.

într-o fracțiune dc scundă, ea înțelese de cc toate femeile lse aruncau în brațe: bărbatul acesta le făgăduia plăccrca, fără ocolișuri.

– Acum munccsc, my lord! răspunse ea, alegîndu-și cu grijă cuvintcie. N-am timp dc distracții.

Zîmbi politicos, fără a trăda nimic din zbuciumul sufletesc.

– Poatc-ai avea nevoie dc o vacanță.

Pc lângă puterea de seducție, Johnnie știa cum să sc poarte extrem de galant.

– N-anrtimp dc așa ccva.

– N-ar dura prea mult.

– Nu cred că ne referim la același lucru, my lord.

Sc simțea îneîntată că-și putuse păstra sînglc rccc la auzul unor propuneri atît dc dirctc.

– Sînt convins că da.

– Ești foarte sigur dc dumneata, lord de Ravensby.

Drept răspuns, cl îi adresă un surîs îneîntător și dezarmant.

– Niciodată cînd c vorba dc dumneata, lady Graham. Mă uluiești cît ești dc cumpătată și dc stăpînită.

– Ar fi bine să ții minte asta, Johnnic.

Fusese o greșeală să-i rostească numele, pentru că sunetul lui familiar și șoptit îi aduse în minte imagini greu dc suportat. Amîndoi își amintiră, tulburați, cînd îl chemase pe nume ultima oară.

– Mă întreb... murmură el, cu glas grav și adîne, dacă nu ți-ar face plăccrc să revezi Edinburgh-ul. Cîteva zile departe dc grijile casei... Ti-ar prinde bine...

– Sînt convinsă, răspunse ca cu sinceritate, abia înfrî-
nîndu-sc să nu-l înlănțuie cu brațele și să-l sărute, cu toată mulțimea dc curioși din jurul lor. Dar după plecarea ta, Johnnic, viața mea își va urma cursul. Sînt prea egoistă ca să-ți accept purtările ușurate. îți mulțumcsc pentru invitație, dar o refuz.

– Văd că-mi vorbești deschis, lady Graham. N-aș putea cumva să-ți schimb părerea despre apucăturile melc ușurate?

Avea timp bcrehct la Tcviotdalc, iar ca refuza să-i cedeze...

– Nu prea știu ce-i fereala, lord dc Ravensby. Nu m-am prea aflat în compania femeilor. Și nu-mi voi schimba părerea, pentru c-ar fi o imprudență, dată fiind proasta dumitalc reputație. Nu crezi că am dreptate?

își ridică ochii spre cl, schitînd o umbră dc surîs.

Descumpănit dc sinceritatea ci, sc văzu silit să-i aprobe atitudinea.

– Văd că nu tine să încerc să tc seduc. Avea dreptate Munro.

– Adică?

– Spunea că nu tc culci cu soldații din garda personală. Ți-a apărat onoarea cu înverșunare.

Ea începu să rîclă.

– înteleg. Se parc că ți-am dat o Icctîc. Contrar așteptărilor dumitalc, my lord. am fost foarte cuminte.

Nici o aluzie sexuală, oricît de subtilă, n-ar fi avut cfcctul acestei simple declarații. O clipă, Johnnic Carrc sc luptă cu sine însuși, stăpînindu-sc cu greu să ll-0 ia în brațe, purtînd-o astfel pînă în camera lui. fără a sc sinchisi dc cei din jur.

– Eu n-aș reuși să fiu cuminte, zisc cl răsufliînd greu și întrcbîndu-sc cu ce-ar fi suferit onoarea lui clacă nu și-ar fi rcspscctat cuvîntul că sc va purta cum trebuie.

– Nu mă îndoiesc, my lord. Numai că trăim într-o lume în care bărbații sînt judecați altfel dccît femeile.

Viața ci dc pînă acum îi demonstrase acest adevăr fără putință dc tăgadă..

- Văduvele sc bucură dc mult mai multă libertate, remarcă Johnnic, conștient că ca avea dreptate, dar mult prea răscolit dc dorința ca să mai fie atent lă nuanțe.

- Dar nu nelimitată.

- Văd că ai devenit foarte rezervată dc cînd ai plecat dc la Goldichousc, șopti el, adueîndu-și aminte dc noaptea petrecută împreună, în plăccri nebune.

- Probabil că depărtarea m-a făcut mai înțeleaptă.

- Depărtarea dc mine.

- Da.

îi adresă un surîs jucăuș.

- Să știi că pot fi insistent, o necăji lordul, contrariat dc argumentele ci, dar îneîntat dc surîs și dc subtilitățile jocului dc- a dragostea, pe carc Ic cunoștea atît dc bine.

- Iar cu, încăpățînată.

- în cc privește sexul?

- Vorbeam cumva de sex? zîmbi Elizabeth.

Johnnic începu să rîdă.

- Nu, sigur că nu.

O trase mai aproape, lipindu-și coapsele dc ale ci. Mîna lui sc ridică ușor spre mijlocul spatelui.

- Parcă discutam c-ar fi cazul să-ți iei o vaca ^ă.

- Ești foarte abil, my lord. Asta se învață din exp-veniență?

- Totul sc învață din experiență, scumpa mea Biuy.

- Iar tu. flușturistic cum ești. știi asta mai bine ca oricine.

- în timp cc lady Graham sc pricepe de minune să facă pc cocheta... cu o sinceritate cuceritoare.

- Nu zău? întreba ca, pîrînd nespuse de măgulită.

- Chiar așa.

- Dar nu s-ar cuveni să mă port astfel cu unul ca tine.

- Nu, dacă asta ți-ar fi intenția. Buna mea creștere își are limitele ci.

- Ar trebui să iau în scamă avertismentul.

- Altei femei i-aș spune că nu-i cazul, dar ție nu.

- Ești dur, my lord.

- Mă surprinde și pc mine cît sînt de sincer! rîsc cl.

Probabil cele trei sticle de whisky pe care le-am băut și-au făcut efectul.

- Dansezi foarte bine pentru cît ai băut.

- Calul lui Munro s-a lovit la picior, iar cu am băut ca să-mi omor timpul. Tu bei?

Mai devreme își pusese aceeași întrebare.

- Uneori.

- Ți-au plăcut vinurile trimise dc doamna Reid?

- Da, și-ți mulțumesc.

Cum să-i fi spus că nu avusese curajul să bea din vinul lui? După prima sticlă, o năpădise un dor așa cumplit, îneît

Susan Johnson

abia sc stăpînisc sa nu pună şaua pe cal şi să plece în galop spre Ravensby.

– Hai să bem împreună un pahar de vin, ca să-mi spui cum e cu casa cea nouă! propuse el pe neaşteptate, de parcă ar fi fost simpli prieteni şi n-ar fi flirtat mai adineuri.

Se opri brusc din dans.

– Nu cred că ar fi bine.

– Dar ce vezi rău în asta?

Na-i putea da un răspuns direct, pentru că ar fi profitat de tulburarea ei.

– Poate numai unul... murmură ea, nevrînd să se despartă de Johnnie.

Lordul auzise de zeci de ori astfel de vorbe înainte de a capitula. Îi zîmbi copilăreşte, mulţumit că, în sfîrşit, eforturile lui începeau să dea roade.

– Pe fapt, singurul! adăugă el, luînd-o de mîna. Vin francezesc sau vin de Rin, my lady?

Nu peste multă vreme se ivi şi Munro. Johnnie tocmai făcuse semn valetului să umple din nou paharele, de parcă ar fi ţinut socoteala cît bea Elizabeth.

Conversaţia deveni mai serioasă, învîrtindu-se în jurul unor probleme de arhitectură. Timpul trecea, dar Munro nici nu se gîndea să plece. Părea că-şi luase în serios rolul de guvernantă. Către miezul nopţii, Johnnie trebui să se dea bătut. Cerînd încă o sticlă, rămase ascultînd discuţia dintre Munro şi Elizabeth, care comentau diverse detalii de construcţie, în timp ce el golea o sticlă de Bordeaux. La urma urmei, era de-abia sîmbătă.

Ceva mai tîrziu, Elizabeth îşi luă rămas-bun, privind spre Johnnie cu îngăduinţă:

– Te felicit pentru răbdarea ta.

– E fermecătoare, îmi se adresează Johnnie lui Munro.

– Chiar şi în afară de pat.

Johnnie dădu din cap.

– Foarte citită.

– Dacă ai fi stat mai mult cu ea. Ţi-ai fi dat scama pînă acum.

– Am evitat să-o întîlnesc din cauza situaţiei lui Robbie. Tu ai avut ocazia să-o cunoşti mai bine.

– Pentru că mic nu-mi stă în gînd cum să cuceresc o femeie frumoasă? Asta ai vrut să spui?

– Iartă-mă... Chestie de obişnuinţă...

– Presupun că niciodată nu Ţi-ai pus în minte să te abţii? Johnnie îl privi atent cîteva clipe.

– Pînă ieri, nu! răspunse el, zîbind larg.

– Greu să mai treacă astea trei zile! oftă Munro.

Johnnie îşi înălţă spre el paharul, în chip de salut.

– Greu, dar cît se poate de interesant, vere. Abia aştept să se facă dimineaţa.

În următoarele trei zile reţinură lanţ. Johnnie n-0

slăbea o clipă pe Elizabeth, iar Munro își juca în continuare rolul de dădacă, ficcand din ci simțindu-se din ce în ce mai iritat. Familia Graham organizează un picnic, plimbări cu barca pe lac, curse de tot felul, seri de dans – după care urma marea petrecere de nuntă din ziua de luni.

Johnnic își respice făgăduiala de a se comporta cavalereste, ceea ce nu-l împiedica să facă tot ce-i stătea în putință pentru a o aduce pe Elizabeth în patul lui, din proprie inițiativă. Dar ia capătul a două zile descoperi că-și pierduse complet simțul umorului, devenind prost-dispus și arțagos.

Elizabeth rezista avansurilor seducătorului lord de Ravensby, pentru că așa o îndemna rațiunea. Totuși, nu rămăsese nepăsătoare la ce se petrecea în sufletul ei. Nu reușea să adoarmă noaptea, luptând ca să-și alunge scrupulele, totuși să se lase în voia dorinței trupesti.

Cît despre Munro, el număra orele pînă la plecarea slăduindu-se să pară aluzii și insinuări și rămînînd trează pînă tîrziu, ca să-o fetească pe Elizabeth de propriile-i simțiri. În dimineața zilei de marți dormea adînc, sleit de putere. În noaptea începu să-l zgîlție.

A plecat! gîfii Johnnic.

Statea în picioare lîngă pat, gata îmbrăcat, cu degetele încălestate pe umărul lui Munro, continuînd să-l scuture cu violența abia reținută.

-Aplecat azi-dimineață. Mă întreb dac-a vrut să scape de mine. Strisoarea degetelor sale deveni și mai puternică. Munro se chirci, gemînd de durere.

Johnnic îl privi, părînd surprins.

Iartă-mă, se scuză el, dîndu-i drumul și răsucindu-se pe călcîic.

Se opri în fața ferestrei care dădea spre drum. Cu ochi la peisajul ce se întindea pînă departe către miazăzi – Anglia – începu să bată nervos cu degetele în geam. Apoi se întoarse spre vărul lui, vorbind cu hotărîrc:

- Poți veni cu mine sau poți rămîne. M-am săturat să-n răscîndu-și umărul amorțit. tot pe se cere crezi tu... sau uliii...

Asta-i ceva nou la tine! murmură ironic Munro.

Știi bine că-i o aberație! scrișni Johnnic, exasperat și furios după zile întregi cît își ținuse firea. Inșă află cam-am smuls din lesă, Munro. Plec după ea. Și nu te mai uita așa la mine!

Isi trecu mîinile prin păr, răzvrătit și preocupat, apoi fulgeră cu privirea pe arhitect. După trei zile de prefăcătorie și abstenență își pierduse orice urmă de bunăvoință.

-Gratie principiilor tale de buna crestere, sunt in erectie de 3 zile, Drumul calare pina aici a fost un chin.

Iar ce-a urmat, o adevărată tortură: s-o țin în brațe pe Elizabeth când dansez, să ard dc dorința să-i sărut buzele senzuale... și parfumul ăla blestemat, dc la săpunul doamnei Reid, care-mi amintește întotdeauna de cum a fost la Goldic-ouse... N-am închis un ochi, tot gândindu-mă cc cămașă e noapte poartă, sau dacă doarme goală, sau dacă-și petrece * oaptea cu alt bărbat...

Munro înălță din sprîncne.

– Bine, bine! încuviință Johnnic, fără prea mare tragere inimă, ridicînd mîna ca pentru a stăvili protestele vărului iu. Ani înțeles, doarme în blestematul ăsta dc pat fcciorcinic. i dac-ai ști, adăugă cl, liniștindu-sc ca prin farmec, ieri am rut să mă cațăr în copacul dc la fereastra ei, pur și simplu a s-o vād.

Făcu o grimasă dc dezgust.

– Parc-aș fi un puștan în călduri. Iar după cum mă simt cum...

Ridică o sprinceană, dezvclindu-și dinții într-un zîmbet.

– ...mai că-mi vine să te pun jos și pc tine, dacă n-ai fi așa păros! Trebuie să fie a mea sau măcar să-ncerc s-o am!

Dracu, sînt bărbat, nu un papă-lapte! Iar tu să nu indraznești să mi tc pui în cale!

Cine ți s-ar mai pujea pune în cale? gemu arhitectul, Vorbise liniștit, cu pleoapele lăsate, nu dc somn, ci în emu de încuviințare.

– în sfîrșit, sîntem și noi dc aceeași părere!

Tonul lui Johnnie deveni poruncitor.

– Vii cu mine? Dacă nu, plec singur.

Apoi îmblînzindu-și glasul, ca să înlătore scrupulele lui

Munro adauga:

– Dacă te simți jignit, poți să .rămîi.

Tînărul arhitect suspină adînc și-az.vîrli deoparte cuvertura,asezindu0se pe marginea patului.Privi ginditor la varul lui apoi se hotari:

– La dracul... Bine, merg. De trei zile sînt cu ochii pc tine. Ce mai contează cîteva ceasuri? Măcar să aibă cine să-ți ducă leșul acasă, dacă lady Graham își pune slugile să tc omoare.

Zîmbi în colțul gurii.

– Poate-ți închipui c-a fugit pentru că nu tc plac...

– A fugit din același motiv pentru care plcc și eu după ca! declară Johnnie. E ccva mai presus dc noi.

– Dc unde știi că nu te înșeli?

– Asta vreau și cu să aflu!

– Nu cumva cu prețul vieții?

Nu avea chef să discute în contradictoriu cu vărul său despre reacția Elizabcthci în ultimele zile. Foarte priceput în a citi în inimile femeilor, Johnnie nu sc îndoia nici o clipă de ce zăcea în mintea ci. Paza dc la Redesdale era cu totul altccva, dar nu-i venea să creadă că Elizabeth l-ar fi putut ucide numai dc dragul dc a-și apăra virtutea.

- Nu se va întâmpla nimic rău, îl linștiți pe Munro. Nu uita că-i o femeie cu simț practic.

- În cazul ăsta, o să te refuze.

- Vom vedea...

Johnnic era din nou stăpîn pe viața lui, acum că renunțase la constrîngerile nefirești din ultimele zile. își regăsi surîsul, proaspăt ca un răsărit de soare, și zise apăsător:

- Poate că va fi a mea... dacă nu pune, slugile să mă jupoaie de viu.

În zorii zilei, Elizabeth plecase, simțind că nu suporta să mai rămînă în preajma lui Johnnic Carre fără a ceda pornirii care-o chinuia. Agitată și neliniștită, toată numai dorință, după ce-l lăsase s-o seducă și s-o ademenească tot timpul cît fuseseră la Hawick, lady Graham își dădea seama că singura oî scăparc era fuga. Altfel l-ar fi primit în patul ei pe lordul cel rău famat, sub ochii oaspeților familiei Graham, carc ar li răspîndit vestea în întreaga Scoție.

Așadar se hotărîsc să fugă. Petrecuse altă noapte albă, gîndindu-se că nici n-avea unde să-și dea o întîlnire amoroasă. Pretutindeni oaspeți curioși și slugi guralive. De dimineață rezistase tentației de-a se duce în camera lui Johnnic, numai pentru că nu știa unde se află. Însăpămîntată de propriile-i sentimente, decise să plece fără zăbavă. Puțin mai lipsea să nu-și trădeze în fața tuturor dorința de-a ajunge în patul lordului de Ravensby. așa că nu avea de ales.

De cum lăsă în urmă conacul familiei Graham se simți ceva mai în siguranță. Porunci vizitiului să mînc caii la trap. Dincolo de sat. drumul se îngusta. Elizabeth răsufle ușurată.

Era salvată! Departe de irezistibilul Johnnic Carre, de zîmbetul lui atotputernic, de felul lui de-a fi fermecător, de sexualitatea lui abia reținută. Scoase capul pe fereastră și respiră adînc, trăgînd în piept acru tare al dimineții de vară. Era soare, dar încă rece, de parcă vremea ar fi reflectat decizia ei de a pleca.

Liniștea din jur îi învăluia sufletul ca un balsam. Mentea se limpezi. După trei zile de emoții și dorință violentă, redevenea calmă și cumpătată ca întotdeauna.

Făcuse bine să plece. Necîmbîlnzitul și încăpățînatul Johnnic Carre i-ar fi distrus viața.

Johnnic și Munro cunoșteau fiecare palmă de pămînt din zona graniței, astfel că o luară pe scurtătură, ca să mai câștige timp, știind că aveau toate șansele să ajungă din urmă ocalească.

Drumurile Scoției, pline de hîrtoape, erau departe de căile principale spre Edinburgh, Glasgow și Londra. Așadar, caleașca nu putea înainta decît la trap.

Cîteva mile la nord de graniță, drumul trecea printr-un mic cîmp, carc cu o generație în urmă aparținuse uii moșier. Deodată la urechea soldaților ajunse tropot de copite. Oamenii duseră mîna la mîncrul spadei și se opriră să asculte.-
Drumeagul era singuratic, mărginit de pini parfumați. De-o

parte și de alta, se vedea numai pădure. Locul era potrivit pentru un atac. Din depărtare, doi călăreți făceau semn călăreții să oprească.

Elizabeth scoase capul pe fereastră și văzu că drumul era liber.

– Ce s-a întâmplat? strigă ea spre omul care mîna caii.

– Soldații din escortă au auzit ceva, îi spuse camerista, care stătea pe capra trăsurii.

Elizabeth privi în susul și în josul drumului, dar nu văzu decât pietre și țărînă.

– Ai auzit și tu ?

– Nu, lady Graham, răspuse surugiul. Însă Michael a auzit, altfel n-ar fi dat alarma. Mai bine rămînci în trăsură, pînă ne lămurim ce este.

Dimineața era prea frumoasă pentru a se gândi la a primejdie. Păsările ciripeau în aerul tare de pădure, razele soarelui pătrundeau printre crengile de pin, iar la marginea drumului se zăreau pușderie de flori și cîmp, de toate culorile.

Cum să-ți vină în minte un atac cînd ai în jur atîta frumusețe?

Totuși răsună, într-adevăr, tropot de copite. Escorta își întoarse caii în direcția de unde venea zgomotul, pregătindu-se să apere trăsura.

Cîteva clipe mai tîrziu își făcură apariția doi călăreți în coana cailor, pîrînd a se îndrepta spre calcașă. Soldații din Rcdesdale își ațintiră mușchetele asupra lor. Elizabeth scoase din nou capul pe fereastră, mai curînd curioasă decît înfricoșată. Pe aceste drumuri de țară nu se întîlneau prea «ies tîlhari și chiar și-atunci, nu se arătau atît de îndrăzneți. (Vi doi călăreți erau încă prea departe. Trecură cîteva secunde. Toți așteptau în tăcere. Pădurea răsună de ropotul copitelor. În clipa cînd căpitanul gărzii se pregătea să ordone oamenilor săi să tragă, Elizabeth zări părul negru, fluturînd în vînt, în unuia dintre cei doi bărbați. Recunoscu trupul lui vînjos și bine clădit, apoi culorile clanului.

– Nu trageți! țipă ea.

Rcdmond întoarse capul.

– E Ravensby! gîfîi fata, uluită de apariția lui Johnnic. Nu- I doborîți!

– Să vedem ce vrea! se întoarse Rcdmond către oamenii săi. Fiți cu ochii pe el.

– Nu-i primejdios, Rcdmond.

– Înțeleg, doamnă.

Dar nici unul din soldați nu-și luă arma de la ochi.

– S-ar putea să ne împuște înainte să apuci să scoți o vorbă! zise Munro.

Amîndoi își struniră caii, cu ochii în mușchetele ațintite asupra lor.

- Fără risc nu există plăcere... replică vesel Johnnic, mîngîindu-și calul și silindu-l să meargă la trap. Numai să nu faci gesturi bruște.

își deschise larg brațele, semn că nu avea nici o armă în mîină. Zîmbetul nu-l părăsise nici o clipă.

- Opriți-v«t și spuneți ce doriți! strigă căpitanul gărzii, continuînd să rămînă prudent, deși Elizabeth îi recunoscuse pe cei doi urmăritori.

- Vreau să stau dc vorbă cu lady Graham! prcciză Johnnic, oprindu-sc în loc.

Nu! Aceasta fusese prima ci reacție în clipa cînd îi auzise la viață învinseră orice pornire a rațiunii. în clipa următoare își aminti că nu mai era o fată de șaisprezece ani, ci o femeie capabilă să lupte cu ispita, orgoliul și dorința. Fără îndoială că putea schimba o vorbă cu Johnnie Carre. fără să-și încalce hotărîrea. La urma urmei, la Hawick îl ținuse în șah mai mult de două zile.

Dar oricît încerca să se stăpîncască, totuși simți nevoia să respire adînc înainte de-a dcschidc portiera.

Dar pînă să pună piciorul pe pămînt, Johnnic dcscălccă, fără să sc sinchisească de armele îndreptate asupra lui și dc privirile bănuitoare ale oștenilor. Din doi pași ajunse lîngă ca.

- Ai plecat devreme, my lady! zise cl. făcînd o plecăciune curtenitoare.

O privi cu coada ochiului, remareîndu-i silueta zvcltă, înveșmîntată într-o mantie scurtă, dc cașmir, înnodată elegant sub bărbie

- Te-a plictisit serbarea dc la Hawick?

După tonul amabil, s-ar fi zis c-o întîmpina la ieșirea de la biserică, nu pe un drum dc țară, unde o ajunsese din urmă, transpirat, cu hainele mototolite și cu părul în dezordine.

Mai puțin pricepută la politețuri cc-ar fi putut trece drept sentimente, lady Graham îi replică tăios:

- Nu trebuia să vii după mine.

- Nu trebuia să plcci fără un cuvînt dc rămas-bun.

Privirea ochilor lui albaștri era dc-a dreptul angelică.

- N-am știut că era necesar să-mi iau rămas-bun dc la dumneata, răspunse ea cu asprime.

Se ținea la fel dc bătoasă ca rochia înfoiată sau ca pelerina ile culoarea frunzelor. Dar cămașa leoarcă dc sudoare, lipită de spatele lui vînjos, trupul mirosînd a santal și părul negru răvășit pc eșarfa scoțiană roșu cu verde, azvîrlită peste umăr, îi îngreunau orice îneercarc de a-și păstra sîngele rece

- Mi-a fost dor dc tine, zise cl dirct, de parcă n-ar fi primit un răspuns rezervat, dc parcă lady Graham n-ar fi fost înconjurată de oameni înarmați și dc parcă toată viața ar fi alergat după calcstilc femeilor.

- îmi pare rău... murmură ea cu glas abia auzit.

își înalță privirea către el. Nu știa cc înseamnă cochetăria sau prefăcătoria la modă.

In ochii ci se citca limpede dorința.

– Vino să vorbim... șopti cl cu tandrețe. Departe dc toți oamenii aceștia.

– Nu s-ar cuveni...

– Nu s-ar cuveni nici ca cu să fiu aici, si totuși am venit! i-o întoarse Johnnic aproape furios. Spune gărzilor să sc îndepărteze. Vino să nc plimbănj puțin...

Aruncă o privire spre locul unde sc oprise Munro.

– îl poți păstra pe Munro ca ostatic.

Aici nu mai era vorba de rațiune. Elizabeth simți că începe să cedeze. Tăcu preț dc cîte va clipe, apoi porunci oștenilor să-și lase armele, să descaltcc si să se îndepărteze.

– Nu-i nici o primejdie, le spuse ca, gîndindu-se cît dc departe sc afla dc adevăr.

Sc găsea în cea mai mare primejdie: pe calc să-și ofere inima.

Capitolul 13

Porniră împreună pc drumeag, pînă cc caleașca nu se mai zări. începură să discute despre nuntă, despre vreme – subiecte fără importanță, prin care evitau adevăratele motive pentru care sc aflau pe un drum singuratic dc țară, atît de departe dc casclc lor. Cîteva minute mai tîrziu, Johnnic îi arată o cărare mai ierboasă.

– La capătul potecii sc află un luminiș. Pc-aici am venit cu Munro! îi spuse, dc parcă ar fi fost necesară o explicație, dc parcă vorbele ar fi avut vreo însemnătate. Aici 11-0 să ne deranjeze nimeni.

Fusese o frază plină de înțelesuri. Johnnic o lăsa pc ea să aleagă.

– Cît dc dpartc-i poiana? întrebă Elizabeth, ocolind alte întrebări, mult mai urgente.

– La cîteva pași, zîmbi el. Dacă strigi, oștenii tăi o să te-audă.

– Ai de gînd să nu fii cuminte? insistă ea, răspunzîndu-i la surîs.

– Nici vorbă.

– Atunci am toată încrederea, încheie Elizabeth, urmîndu-l de-a lungul potecii.

„0 exprimare relativă”, se gîndi Johnnic, date fiind intențiile lui.

însă se îndoia că ea ar fi avut chef de-o asemenea discuție. Nici el. dc altfel. îl preocupau chestiuni mult mai serioase.

Ajunseră la luminișul verde și liniștit, mărginit dc ferigi cu frunze dantelate. Iarba moale păstrase urma căprioarelor care dormiseră acolo, iar pinii se înalțau întunecați deasupra lor, filtrînd lumina caldă a soarelui. Rămaseră față în față, negăsind cuvinte potrivite pentru a pune capăt tăcării.

în cele din urmă, Johnnic începu să vorbească încet și liniștit.

- E o situație penibilă.

- Vrei să spui că dc regulă nu-ți rezistă nici o femeie ?
Zîmbetul lui încremeni pc buze.

- Nu cred.

Manierele îi erau fără cusur, iar surîsul calm și măsurat.

- Nu crc/.il

Gîndul că ar putea fi una din nenumăratele femei care-i aparținuseră îi spori mînia.

El intui schimbarea cc sc pctrcusc și chibzui cîteva clipe dacă să-i spună sau nu adevărul. Dar după atîtca zile cît făcusc pc seducătorul la Hawick, nu sc mai simțea în stare să mintă, nici să flirteze.

- Dc fapt... nu... nu-mi rezistă.

- Ah! exclamă ea ca o pisică gata să sc repeadă asupra șoarecelui. Va să zică toatc-ți cad în brațe, așa-i?

Johnnic nu răspunse. O ceartă ar fi fost'Ultimul lucru pc carc și l-ar fi dorit.

- M-am gîndit deseori la tine, spuse cl rar, dc parcă fiecare cuvînt ar fi fost nu numai greu dc rostit, dar și greu dc înțeles. M-am gîndit la tine, cînd ar fi trebuit să mă gîndcsc la multe alte lucruri.

Sc mută dc pc un picior pc altul, încurcat că trebuie să-și dezvăluie sentimentele.

- Parlamentul împinge Scoția către un război de independență, urmă cl, alegîndu-si cu grijă cuvintclc. Iar cu îmi pierd vremea gîndindu-mă la tine. N-ar fi trebuit să vin la Hawick. Tsvcedalc le face insistent curte cclor din partida locală, care au nevoie de bani, iar eu mă aflu aici, făcîndu-ți curtc ție.

Elizabeth sc depărtă dc cl. Johnnic rămăsese cu ochii la ca, dar n-o urmă. Vag iritat de sîngele ei rece si dc faptul că fusese nevoit să sc destăinuie, nu sc clinti din loc. Ea merse să sc așeze pe un trunchi dc copac doborît la pămînt. Johnnie simți cum îi zvîcneste inima în piept. înțelese că lady Graham n-avea dc gînd să fugă, nici să strige după ajutor, nici să i sc împotrivească. însă descoperirea nu-l îneîntă din calc-afară.

Elizabeth ridică privirea către cl si începu să vorbească atît dc încct, îneît Johnnic făcca eforturi s-o audă.

- Mi-ai schimbat gîndurile... visele... viața... murmură ea. Dc cînd am stat la Goldiehouse...

Mînilc așezate în poală sc încleștară una într-alta.

- N-am vrut să trec din nou prin accieași chinuri.

- Și-atunci ai fugit!

- Da.

- Am venit la Hawick numai pentru tine, zise cl.

- Nu pentru mire si mireasă? rîse ca, înduioșată dc sinceritatea mărturisirii.

Johnnic ridică din umeri, clătinînd din cap.

- Dc regulă nu merg la nunți.

- Știu.

Din nou se așternu tăcerea.

Venise pentru ca, își zise Elizabeth, fericită. Mîndrul și orgoliosul Ravensby. Venise la Hawick, deși țara și partidul aveau nevoie de el. Nici în cazul lui nu învinsese rațiunea. Iar răceala lordului fusese, fără doar și poate, urmarea vreunei înțelegeri cu varul său, Munro.

– E vorba de Munro? întrebă ea.

– La gândul că amîndoi simțeau aceeași atracție unul pentru altul nu se mai ostenea să-și ascundă sentimentele.

– Ai pus vreo prinsoare? adăugă zîbind, văzînd că Johnnie nici nu răspundea și nici nu făcea vreo mișcare.

Nu era obișnuit să tremure pentru o femeie, nici să-și dezvăluie simțămintele, și se împotriva de parcă astfel și-ar fi putut păstra libertatea.

– Vino și așază-te lângă mine, îl chemă Elizabeth, bătînd ușurel cu palma în coaja aspră de copac, ca și cum ar fi vrut să convingă un copil să facă ce nu-i place.

Johnnie își zise că ar fi trebuit să plece. Fusese o greșală să vină după ea, cu limba scoasă ca un câine în călduri... Mai ales că era vorba de fiica lui Harold Godfrey, dușmanul lui de-o viață.

– Ți-e teamă de mine?

Elizabeth încetase să se mai împotrivescă farmecurilor lui. Se simțea un fel de Don Quijote, conștientă de puterea pe care o avea asupra lui Johnnie Carr. Dar mai presus de orice, era fericită... Nespuse de fericită, fără un motiv anume. Era o riscantă încălcare a propriilor principii și o senzație nouă și tulburătoare pentru o femeie care întotdeauna privise lumea cu neîncredere.

– Nu mi-e teamă de nimic, răspunse Johnnie, cu profundă convingere.

– N-aș fi crezut, murmură ea.

Îmbrăcat ca un tâlhar de drumul mare, cu pantaloni de piele și cizme înalte, cu cămașa desfăcută la piept, cu eșarfa în culorile pale ale toamnei, arăta nu doar neînfricat, ci chiar

– Nu.

amenințător. Trupul lui bronzat și viril trăda primejdia și atracția păcatului.

– Oamenii mei vor aștepta oricît ar l'ei nevoie, zise ea fără să se tulbure, spunîndu-și cu aroganță că, în sfîrșit, îl va face să-și piardă cumpătul.

Lordul făcu un pas spre Elizabeth, care-l întâmpină cu un surîs fermecător, sincer și direct.

– Mă bucur că-mi faci pe plac, șopti ea, văzîndu-l că se apropie...

– Iar tu mă faci să-mi pierd mințile! replică Johnnie, așezîndu-se pe trunchiul de copac, cu coatele pe genunchi, privindu-și ținta cizmele prăfuite.

– S-ar zice că nu-ți prea place.

– Chiar de loc.

în glasul lui sc citea limpede iritarea. Evita s-o privească.

- Vrei să plec? susură Elizabeth.

întoarse capul către ea, cu o sclipire răutăcioasă în ochi.

- Bineînțeles că nu.

Fusese un răspuns hotărâtor, dar nu și o dulcegărie inutilă.

- De ce te-ai purtat astfel la Hawick? îl întrebă lady Graham.

își schimbase atitudinea, abținându-se să-și exercite farmecele personale.

- 'Pentru că acolo jucam un joc de societate, cu reguli pe care eram silit să le accept.

Rămase surprins de propria-i sinceritate. Rareori i se întâmpla să vorbească deschis față de o femeie. Dar Elizabeth Graham se deosebea de toate celelalte. De aceea se afla aici, alături de ea, pătimăș și nemulțumit, întrebându-se cum să-și țină în frâu propriile sentimente.

- Și-acum nu mai e un joc?

El o privi pe sub genele negre, neștiind ce să-i răspundă. După câteva clipe de tăcere. zise:

('red că nu.

Iar tu preferi jocurile... adăugă ea, încercând să înțeleagă .hl. înă înă sc zbătea Johnnie.

- Da.

Hm! exclamă Elizabeth, țuguindu-și buzele.

Își încrucișă mâinile în poală, cu ochii la vârful pantofilor galbeni, din piele de căprioară.

- Mă simt foarte stânjenită, spuse amuzată, după o scurtă pauză.

își îndreptă spatele, întorcând capul spre el.

- Niciodată până azi n-am mai sedus un bărbat.

Pe buze îi flutură un surâs copilăresc.

Nu vrei să mă ajuți? Te rog, my lord... murmură ea, neereind să-și țină firea.

Chipul lui bronzat sc luminează de un zâmbet.

- Te pricepi de mine să faci pe ingenua, lady Graham, remarcă el, înălțând capul și întîlnindu-i privirea senzuală.

În ochii lui albaștri se citia o înfinită tandrețe și Elizabeth se simți atrasă de el tot mai mult.

- Dacă stau și mă gândesc, scumpa mea Bitsy, sc hotărâ lordul, îmi dau scama că n-am nimic împotriva...

Era o descoperire importantă, ținând seama de proasta dispoziție de adineauri.

- De fapt. ar fi o prostie să mă supăr! risc eu, în timp ce-o învăluia într-o privire nespuse de duioasă.

Elizabeth răsuflează adînc.

- îți mulțumesc, my lord! spuse ea, pe un ton de recunoștință exagerată. Fără ajutorul dumitale, mă temeam că n-am să reușesc să te seduc.

El izbucni într-un rîs sincer.

- Cît despre mine. n-ai motive să-ți faci griji. Sînt în crecțic încă dc cînd am plccat din Edinburgh, cu gîndul să te văd.

- Vai, cc drăguț! îl tachină ca, cu un surîs răutăcios.

- Numai din punctul tău de vedere, draga țnca Bitsy! interveni el.

- Tc pot ajuta? șopti ca cu glas nesigur, dar ademenitor.

Auzind-o, el intră în erecție vizibilă. începu să sc uite în dreapta și în stînga, în căutarea unui loc unde o putea culca pc iarbă.

- Tc previn, spuse Johnnic încetișor, zîmbindu-i galeș. A trecut vremea drăgălășeniilor. .Sper să nu te deranjeze să tc-așczy pe iarbă. Patul meu dc la Hawick ar fi fost mai moale.

- Dar vestea s-ar fi răspîndit în tot orașul.

- Ar fi avut vreo importanță? întrebă cl, sincer mirat.

- Nu toată lumea e imună la scandal.

în ciuda acestor vorbe banale, Elizabeth era în stare să îndure orice, numai să simtă trupul lui Johnnic lîngă al ci.

La fel gîndea și Johnnic. Gura lumii nu figura printre preocupările, sale. Sc ridică brusc și întinzînd mîna, spuse:

- Dracu să-l ia de Hawick! Tot ce pot să-ți ofer c decorul de aici. Ai ccva împotrivă?

Ea surîse și-și puse mîna în mîna bărbatului.

- Nu, atîta timp cît mă vei ține în brațe și petele dc iarbă nu sc vor vedea.

El tăcu o clipă, privind-i degetele subțiri și delicate, cuibărite în palma lui.

- Ești o femeie deosebită, șopti.

Celelalte femei cu care avusese de-a face sc feriseră dc sinceritate ca dc foc.

- Prea naivă pentru gustul tău? glumi ca.

Degetele lui Johnnic sc strînseră peste ale ci, într-un gest posesiv, curat și simplu, de parcă ar fi vrut s-o rețină pe această femeie inteligentă, care-l uluia cu franchețea ci.

- Te-am pus în gardă! murmură cl, ajutînd-o să sc ridice în picioare. Dc trei zile tc doresc ca un nebun. Nu-ți garantez că pot să fiu prea blînd.

Dădu drumul degetelor ei și-i arătă amîndouă mîinile, care tremurau.

- Privește.

- Și cu tremur din tot trupul, my lord. Cine știe dacă nu cumva foamea mea c mai nepotolită?

Răsuflînd precipitat, Elizabeth se întoarse către Johnnic. Parfumul ci îmbătător îl amețea. își ridică buzele spre cl, ca s-o sărute.

- Tc-aștcpt dc patru luni, de cînd am plecat dc la Gold ic house.

Pe Johnnic îl copleși o dorință năprasnică. Primea mărturisirea abstenenței ci ca pe-o ofrandă, de parcă ar fi fost dc datoria lui să-i dăruie plăcerea. în aceeași clipă îi puse mîinile l>c umeri, trăgînd-o mai aproape, apoi își plimbă

palmele pe spatele ei, coborînd pe umeri și-o lipi de trupul lui, ca să-l simtă cât era de excitat. Ea îl atinse ușor și cu gemu de plăcere. Îi strivi buzele cu o sărutare, apoi își strecură limba printre dinții ei.

Elizabeth, care nu avusese parte de plăceri de atîta timp, îl primi, lăsîndu-și capul pe spate și ridicîndu-se pe vîrfuri, ca să-i simtă trupul. Începu să-i descheie cămașa, smulgîndu-i nasturii, pînă ce întîlni fierbințeala cărnii lui.

— Grăbește-te, Johnnic, te rog... îmi murmură nerăbdătoare la ureche, mișcîndu-și soldurile ademenitoare.

Dar lordul nu mai avea nevoie de îndemnul ei. Tot ce-și dorea era să se facă stăpîn pe trupul acestei femei. Nevoia de-a o pătrunde era atît de mare. Îneît simți că nici nu mai putea să gîndcască.

— Ar trebui să-ți scoți rochia, șopti, străduindu-se să se poarte ca un gentleman.

Se desprinse din îmbrățișare și-i desfăcu șiretul pelerinei.

— Să nu se păteze de la iarbă... adăugă el.

Închise ochii, încercînd să-și stăpîncasească dorința pătimașă. Făcea un efort de voință atît de mare, încît îi scăpă un geamăt înăbușit. Îi desprinse pelerina de pe umeri și întinse mîna să-i deschică rochia.

Ea îi dădu mîna la o parte.

— Nu mai pot să-ștept... Te rog... gîfîi cu privirea împăienjenită de dorință.

Amintindu-și cum terminase înainte de vreme atunci, la Goldichorus, el își desfăcu cingătoarea și-și scoase șalul scoțian, aștcîndu-l pe iarbă. Apoi luînd-o în brațe, murmură:

— Așteaptă-mă...

O clipă mai tîrziu, o lungi pe patul improvizat, ridicîndu-i rochia și juponul cu mișcări experte.

— Grăbește-te, gemu ea.

Degetele lui îi lăsau pe coapse o dîră de foc. Icnii scurt cînd mîna bărbatului îi poposi pe pubis.

— Îndată... îndată... șopti el, începînd să-și descheie pantalonii.

— Johnnic... se tîngui Elizabeth, închizînd ochii în efortul de a-și stăvili patima ce-i răscolea toată ființa.

Întinse brațele ca să-l cuprindă. Terminînd și cu ultimul nasture, lordul îngcunche între pulpele ei albe și, fără a-și mai scoate cizmele și pîntenii, o pătrunse imediat.

Ea scăpă un țipăt ascuțit, de supremă plăcere, înclcștîndu-și degetele pe umerii lui puternici. Îl simțea cu totul înlăuntrul ei și vedea cum își ține răsufarea, cu totul răvășit de senzația coplesitoare care-i învăluisese trupul, mințea și sîngelc înfierbîntat. Elizabeth era de o mic de ori mai bună decît și-o amintea. Era perfectă, desăvîrșită... se potriveau dumnezeiește.

Cu brațele petrecute pe după mijlocul lui, lady Graham își săltă brusc soldurile, amintindu-i că timp de patru luni nu cunoscuse alt bărbat. Johnnic începu să se miște, părăsind-o

SI REGASIND-o iar și iar. Sc sprijinea în vîrfulc cizmelor ca să-și ia avînt si s-o pătrundă din nou.

Elizabeth sc gîndi că tot timpul visase aceste clipc. Gemea . de plăcere, dorind să-l simtă pe lordul dc Ravensby în .ulincurile ființei ei. s-o strivească greutatea trupului lui. iar ticcustă senzație divină să nu sc sfîrscască niciodată.

Surise trist. După luni întregi dc abțință se găsea deja aproape de orgasm. „Niciodată” era o noțiune relativă.

Inima începu să i sc zbată cu putere. Răsufla din cc în cc mai iute. Mîinile ci alunecară cătrc soldurile lui, grăbindu-i mișcările. El se supuse și dintr-o dată o pătrunse adînc, lămînînd lipit dc pîntecul ei. Cu brațele pctrcutc pc după gîtul lui Johnnic, Elizabeth sc arcui, ca să-l cuprindă tot, agățîndu-se dc cl, dc parcă nimic altceva n-ar fi contat pe lume. Așa și era: pentru lady Graham nu exista decît cl în aceste clipc nesfîrșite și febrile, care topeau realitatea în uitare.* Trupul ci începu să freamăte și atunci sc descărea și cl, aproape violent, tumultuos, exploziv.

Rămaseră amîndoi istoviți și tulburați, gîfîind ca niște înotători salvați de la înec.

– Nu sînt... obișnuit... să fac dragoste... astfel... articulă Johnnic, străduindu-se să-și potolească bătăile inimii.

Era o mărturisire spontană. Eliberarea lui fusese atît de pură și copleșitoare, îneît îl lăsase fără suflare – senzație nemaiîntîlnită pentru tandrul și sofisticatul lorii dc Ravensby.

– Nici eu... șopti Elizabeth.

El îi surise, cu o ciudată licărire dc triumf în priviri, dc parcă ar fi cîștigat o marc victorie. Părul ci blond strălucă răsfirat pe culorile șalului. Ochii dc smarald îl priveau fără fereală, încă păstrînd în adîncul lor o imagine tic paradis. Johnnic sc gîndi că nicicînd nu îmîlnise femeie mai frumoasă.

Lady Graham nu trăise niciodată plăcerile cărnii, nici fericirea de-a se vedea copleșită cu tandrețe, cu atît mai puțin pasiunea năvalnică dublată de-o imensă bucurie.

– Cum ai putut... sa tc măriți cu cl? șopti lordul, uluit.

I se părea un sacrilegiu, desi Stia cît dc frecvent era obiceiul dc-a vinde fete pentru interese de familie. Dar Elizabeth era prea dcsăvîrșită ca să fie vîndută unui individ dc teapa lui Hotchanc.

Elizabeth ar fi vrut să-i spună că dacă l-ar fi cunoscut atunci, ar fi preferat să sc omoare, mai curînd decît să fie a lui Hotchanc.

– N-am știut că puteam să aleg, zise ca, cu glasul trcmurînd dc bucuria nou descoperită, făcîndu-l să înalțe din sprîncne, mirat dc voita ci nepăsare.

Elizabeth îi dădu drumul din îmbrățișare si-si puse degetul pe cuța dintre sprîncncle lui.

Acum n-as mai sta pc gînduri, zise, mișcată dc grija pe carc i-o arăta lordul. As fi preferat să culcg napi sau să muncesc la școala satului.

Surise cu o bucurie pornită din suflet.

– Pentru că te-am întîlnit pe tine...

îl sărută ușor, nespus dc fcricită.

– îmi pare bine c-ai venit după mine, mărturisi Elizabeth. Poate n-ar trebui să-ți spun, dar... să știi că te-am dorit încă dc la Goldiehousec. Niciodată n-am simțit așa pentru un bărbat... această nevoie disperată dc-a atinge trupul iubit.

Cuvintele veneau unul după altul, într-un șuvoi emoționat, după luni întregi de tristețe și așteptare.

– Mă gîndeam chiar să chem vreun oștean în patul meu, ca să văd dacă tc voiam pc tine sau era numai o poftă trupească, sau...

Sc înrōși brusc. Trase aer în piept și zise repede:

– ...sexul tău enorm.

îsi ridică pleoapele si-1 văzu că rîdc. Rîse și ca.

– Dar nu m-am culcat cu altul! se grăbi să adauge, de parcă vorbele i-ar fi fost încuiate luni de'zilc într-un sipet, iar acum sc ccrcau cu orice preț rostite.

Nici cu soldați, nici cu George Baldwin, care-mi dă ini timpul tîrcoale, cerșind o sărutare...

– George Baldwin? o întrerupse Johnnic, ca și cum ar li avut tot dreptul să știe.

– Un vecin nespus de blînd și îndatoritor...

– îndatoritor? șuieră lordul.

– Nu cumva ești gelos? Interesant... remarcă Elizabeth, înainte ca cl să fi putut nega sau măcar să fi considerat o .itarc posibilitate. E un om drăguț, binevoitor ca un pastor...

– E pastor? vorbi el, ccva mai îmblînzit.

– Nu...

– Atunci, cc c?

– Nu-i ca tine, iubitele! replică ca cu franchețea care-1 fascinate pe Johnnic. Nici cl, nici toți ccilalți bărbați pc carc i-am cunoscut în viața mea. Dc fapt, nu știu de ce-ți povcstesc toate astea... Pînă și-un novice în arta seducției ar priccpc mai bine... Nu tc dorcsc dccît pc tine și nu mă simt atrasă nici chiar de oștenii mei vînjoși. Cît despre ideca de-a mă culca cu ci... mă rog, cu unul dintre ei – sc corectă ca repede, vă/.îndu-i privirea cccrctătoarc – ei bine, află că n-am fost în stare.

în mod inexplicabil, naivitatea și sinceritatea ci îl copleșeau dc tristețe. Iar descoperirea că-și păstrase trupul numai pentru el îi răscolea simțurile.

îl stîrnca.

ÎI excita.

– Mă întrebam... dacă tot ai bătut atîta drum...

își plecă pleoapele peste focurile verzi și șirete ale ochilor.

- ...ca să-mi ții dc urît...

Continuă să-l necăjească, pcrfct conștientă dc noua lui crcctîc.

- Mă întrebam dacă... tc-aș putea interesa.:, din nou...

- Cc fetiță pofticioasă! rîsc cl.

- Dcvină-idoarpostul meuîndelungat, îi explică ea, cu glas din cc în c6 mai tremurat, pe măsură cc-l simțea din nou crcscînd înlăuntrul ci.

Conccptul dc abstinență îi era cu dcsăvîrșire necunoscut unui libertin dc talia Iui Johnnic. Dar nu-i fusese greu să dcscifrcze sensul ascuns al vorbelor ci.

- Dc data asta, hai să nu ne mai grăbim! propuse lordul, cu un surîs fcrmcător.

- Am toată ziua la dispoziție, șopti ca languros, mișeîndu-și șoldurile cît sc poate dc sugestiv.

La această invitație subîntcleasă, trupul lui reacționa instantaneu.

- În acest caz, zîmbi cl șiret, mă gîndesc la niște plăceri mai rafinate.

întinse degetul spre dantela mototolită carc acoperea sîinii Elizabcthei.

- Pentru început, să mai scoatem din haine, ca să ne putem simți unul pe altul.

- Mmm... Asta-mi place.

- Și mic-mi place. Cu fine.

- Bine. Nu-s prea directă pentru gustul tău?

El clătină din cap. zîbind.

- Atunci te pot ataca fără să pățesc nimic?

Lady Graham se amuza ca un copil carc învață un nou joc.

- Tu mă poți ataca întotdeauna fără să pățești nimic.

Tonul lui era leneș și nepăsător. Cunoștea jocul de foarte multă vreme.

întotdeauna. Elizabcthei îi plăcea cuvîntul, deși știa că nu se putea aștepta la permanență dc la un bărbat cu faima lui Ravensby. își încordă picioarele, încrcînd o formă delicată dc atac. Apoi își ridică șoldurile și, în acccași clipă, senzația dc plăcere deveni și mai intensă. El o penctră și mai adînc, făcînd să-i fiarbă sîngelc în vine.

Mîna lui Johnnic sc inclesta pe coapsa ei ridicată. Sprijinindu-se de ea, încercă s-o pătrundă cît mai mult.

Amîndoi sc opriră un moment, să-și tragă sufletul, simțind . um începea să crcască un nou val dc plăcere dureroasă.

- N-ai înțeles... murmură el, cînd își recapătă suflul.

îi eliberă piciorul, cu gînd să sc odihnească preț de cîteva secunde.

- De data asta, nu tc mai las să faci cc vrei.

- Dar mie îmi plac să fac ce vreau.

Elizabeth se mișcă încet, cu gesturi unduioase și înebunitoare. încerca să-l nccăjcasă și, în acclași timp, să-și pună la încercare puterea de seducție recent descoperită, zîbindu-i cochet și ștreqărește.

- Nu, răspuse cl, pc un ton dc o blîndcțc înșelătoare.
Surîsul cald îi îndulcea asprimea vorbelor.

- Dacă nu mi-aș fi propus să fac dragoste cu tine o zi întreagă, aș risca să cad pradă farmecelor talc irezistibile.

- Să știi că mă supăr! îl preveni ca.

- Iar mic puțin o să-mi pese! rîsc cl.

Dc peste zecc ani de cînd avea dc-a face cu femeile, era imun la mofturile lor.

- Mă jignești! declară ea, îmbufnată.

- Nu, răspuse el cu blîndcțc. Vreau doar să-ți arăt un nou fel dc tandrețe. Acum dă-mi drumul.

O ciupi ușor dc coapsele carc încă îl țineau prizonier.

- îți promit că nu vei regreta, adăugă Johnnic, ridicînd din sprîncne, cu un aer poznaș.

Ea îl eliberă din strînsoarea coapselor, deși supărarea nu mai era prefăcută.

- Ascultă-mă, iubito!., zise Johnnic, ieșind din ca și sprijinindu-sc pc călcîie.

Rămăsese îmbrăcat și încălțat, descheiat numai Ia pantaloni.

- Asta a fost doar o mică lecție de supunere, risc Johnnic.
Ea ridică pumnul, gata să-l lovească.

Lordul sc ferii atît dc repede, îneît Elizabeth sc convinse că era obișnuit cu astfel de izbucniri.

- Eram gata să tc jupoi dc viu! zise ea, așczîndu-se pc .șal, cu pumnii strinși și cu ochii scăpărînd dc mînie.

El sc trînti pc iarbă, la o distanță sigură, vădit amuzat.

- Așa nu ți-aș mai fi fost dc cine știe cc folos.

- Urăsc bărbații cu singe rece! izbucni Elizabeth, care la viața ci cunoscuse mulți bărbați lipsiți dc milă.

Ochii lui albaștri o fixară cîtva timp, apoi zise fără urmă dc glumă:

- Am vrut doar să tc nccăjcscc.

Ha îi aruncă o privire bănuitoare.

- Nu accept să mă supun nici tic, nici altcuiva.

- Ar fi ultimul lucru pc carc să ți-l ccr.

Johnnic prefera femeile inteligente. Socotea obedița un fel dc oglindă dc prinspăsări.

Elizabeth sc întrebă dacă să-l creadă pc cuvînt sau nu și dacă sîngclc ci fierbinte mai putea ține scama dc principii. Dar Johnnic i sc adresă, respccctuos și curtenitor:

- Tu ai stabilit regulile.

- Poate... m-am pripit, șopti ca.

îngăduitoare din fire. își aminti că nici un bărbat nu semăna cu altul.

- înțeleg cc înseamnă să tc pripești... surise cl alene. Și eu azi-dimineață l-am sculat pe Munro cu noaptea în cap.

- Ești nespus dc amabil, n-am cc zice.

în ochii lui se aprinse o licărire șugubeață.

- Am călărit o bună bucată dc drum pînă să te-ajung din urmă.

Ea zîmbi.

- Vrei să spui că iau lucrurile prea în serios?

El ridică din umeri. Buna-creștere îl împiedica să-i dea un răspuns direct.

Războiul e o chestiune serioasă... La fel și onoarea intențională. Foametea, oamenii care mor...

Înclină ușor din cap, în semn de renunțare.

Legătura noastră nu s-ar putea numi serioasă...

Amândoi tăcură. Numai ciripitul păsărelor răsună în liniștea pădurii. Mile întregi de pini înalți pînă la cer îi despărțeau de oameni și necazurile lor. Erau singuri: un bărbat și o femeie cu pasiunea lor.

Johnnie nu grăbi lucrurile, așa cum nu făcea niciodată cu femeile. Dar era limpede cît o dorește. După o clipă de gîndire, Elizabeth îi întinse mîna și zise, zîbind:

- Vino și fă-mă fericită!

El se rostogoli pe șal la fel de repede cum se îndepărtase. Elizabeth îi simți în nări parfumul. Surîsul lui Johnnie era ca lumina soarelui. Glasul îi suna glumeț, ca de obicei.

- Acum că am rezolvat problemele mai serioase...

- Și încă foarte ușor! interveni Elizabeth, rîdîndu-și buna-dispoziție.

- Asta e specialitatea mea. doamnă! afirmă el, înclinînd din cap. Poți întreba pe oricine.

- Știu bine care-i specialitatea dumitale, lord de Ravensby! replică ea, aruncîndu-i o privire piezișă.

- Da? Perfect! murmură Johnnie, fără să se tulbure. Iar acum, lady Graham - urmă el, pe un ton în același timp ironic și respectuos - îmi dai voie să te dezbrac? E drept că avem toată ziua înainte, dar...

Se opri o clipă, apoi zise apăsător:

- Vom avea nevoie de o zi întreagă".

Elizabeth stătea cu picioarele încrucișate, cu rochia galbenă adunată în jurul ei. Părul bălai era ciufulit, iar obrajii îmbujorați. Îi aruncă o privire șircată și spuse:

- Ar fi o prostie să refuz, nu?

El dădu din cap. zîbind.

- Ah, cîtă aroganță!

- Nu uita că eu am venit după tine, iubito. Asta cu greu s-ar putea numi aroganță.

- În sfîrșit, un strop de sinceritate! Nemaipomenit!

- Mai am și alte talente, îndelung exersate, pe care ti le-aș putea pune la dispoziție...

- Exersate prin budoarele altor femei, după cît se pare.

- Dar numai cu gîndul la tine.

- Ce minciună!

- Aș prefera cuvîntul diplomație.

Ea își plimbă privirea pe trupul lui Johnnie, zăbovind asupra șlițului descheiat.

- Iar eu aș prefera să nu mai pierzi timpul...

Johnnie îi aruncă o ocheadă scurtă.

- Atunci, zîmbi el îndrăzneţ, va trebui să-ţi dau ce-mi ceri.

Sc dezbrăcără unul pe altul cu marc încetineală, dcscheind, dcsfăcînd sau desprinzînd fiecare articol de îmbrăcăminte cu gesturi lente, aproape artistice. Sc ajutau unul pe altul, rîzînd şi chicotînd, mîngîindu-sc şi sărutîndu-se. Înainte de climax, Elizabeth înţelese că mult contase această amînare.

- Eşti foarte priceput, îl laudă ea. nespuse de mulţumită.

Sc aşeză călăre pe el, privindu-l în ochi, fericită.

El o legănă uşor. înlănţuind-o cu braţele şi lipind-o de trupul lui fierbinte.

- Amîmloi ne pricepem, o corectă Johnnie, mare expert în a oferi şi a primi plăcerea.

Pielea lui bronzată şi muşchii frumos reliefaţi contrastau puternic cu carnaţia marmorcană, cu graţia şi voluptatea ei. Johnnie smulse o margaretă pe care o zărise lângă patul lor improvizat şi i-o dăruie. Use Elizabeth la urcare.

- La mulţi ani de douăzeci şi nouă iulie, Elizabeth Graham! şopti el, gîndindu-se că ar fi putut rămîne cu ea în acest loc de basm pînă la sfîrşitul lumii.

Elizabeth se întinse şi ea după o margaretă - atît de departe, încît Johnnie trebuia să-o ţină să nu cadă - şi punîndu-i-o în cîrlionţii negri, şopti: Mă faci foarte fericită, Johnnie Carre.

Cuvîntul "fericire" era prea puţin pentru sentimentul divin pe care-l încerca. Dcscoptise ce înseamnă plăcerea pură şi cu ATIT mai ameţitoare. Dintr-o dată, surîsul ei deveni cald, ca soarele la tropice.

- Ar trebui să-ţi pui mai des margarete în păr, şopti ea. admirîndu-i chipul frumos şi viril, împodobit cu flori sălbatice.

- Am să încerc, pentru tine!

În clipa aceea nu minţea.

Amîndoi aveau trupurile fierbinţi, după hîrjoana dinainte. După ore întregi de cînd făceau dragoste, elibcrîndu-sc năvalnic.

La tîmpla lui Johnnie se prelinse un strop de transpiraţie.

- Eşti tot numai o flacăra... murmură Elizabeth, culcgînd cu vîrful degetului picătura strălucitoare şi punînd-o pe limbă.

Gustul ei sărat îi dădea sentimentul minunat al posesiei, de parcă în aceste clipe Johnnie îi aparţinea cu totul numai ei.

- Ar putea fi miez de iarnă şi tot nu mi-aş da scama! şopti el, trăgînd în piept parfumul părului Elizabeth.

Era adîncit în trupul ei, de parcă nu s-ar fi eliberat în urmă cu cîteva minute. Lîngă Elizabeth Graham se afla într-o ercctică permanentă, de parcă foamea nepotolită pentru ea l-ar fi adus în pragul nebuniei.

Elizabeth îi răspunse la sărut. Stătea călăre pe Johnnie şi-l simţea zvîcnind înlăuntrul ei. Îşi ţinea genunchii lipiţi de coastele lui. Sîniile tari îi atingeau pieptul. Tot trupul ei

era gata să-l primească, domolindu-și patima, numai pentru a o lua dc laîncput.

– Te superi dacă... Mi-e foame dc tine... o foame nepotolită... Ard...

– Dc cc să mă supăr? o necăji cl.

– Tc vreau din nou.

– Din nou? murmură el, cu buzele lipite dc buzele Elizabethei.

– Iartă-mă, gîfîi ea, plimbîndu-si virful limbii pc coltul gurii lui. Crezi c-ai putea... face... ceva?

– Nu-i exclus...

– Te-as putea răsplăti...

– Nu zău?

Ridică ușor din sprîncene.

– Sau cu pc tine?

– Da... Tc rog...

Johnnic îi putea oferi plăcerea pe carc o cerea. Sc strădui să-si păstreze cumpătul, pentru că-l chinuia aceeași dorință nepotolită.

– Acum, ccru Elizabeth, înfigîndu-si degetele în părul lui negru si aplccîndu-sc să-l sărute.

Neliniștit si nemulțumit să primească ordin dc la o femeie, Johnnic zise scurt:

– Nu.

Ea îl muscă dc buză.

Furia luă locul uluirii de-o clipă. Instinctiv, simți pornirea de-a răspunde provocării ci nerușinate, de parcă în subconștientul lui s-ar fi dezlănțuit un demon. Poate ațîtat de gustul sîngelui dc pc buze, o răsturnă, venind deasupra ci atît de brusc, îneît Elizabeth scoase un țipăt. Fără să-si schimbe poziția, îi șuieră fierbinte în față:

– Si zici că mă vrei chiar acum?

Apucîndu-i soldurile în mînilc lui mari si puternice, se împinse înlăuntrul ei cu toată forța, pînă ce-o auzi icnind.

– Asta ți-ajunge? gîfîi el. Și asta... si asta...

Odată cu fiecare cuvînt răstit, o pătrundea tot mai adînc, cuprins dc o aprigă dorință dc răzbunare. Sau poate că nu era dccîi patima lui dezlănțuită.

Elizabeth, pe carc pofta trupului o făcuse îndrăzneată și CARE-L dorea ca o nebună, se alia în pragul unei descărcări atit violente, încît trăia senzația că se va face fărîme. Toată ființa ei sc dăruia bărbatului după carc tînjisc patru luni.

Cu spatele arcuit și cu ochii pe jumătate închiși, Johnnic se forța s-o pătrundă tot mai mult, într-o pornire violentă și nebuneasca ,aproape fără să-și dea scama dc propria-i putere.

O silea să-și ridicc soldurile și o urma în clipa cînd ea seretragea, aducînd-o înapoi, cu degetele încleștate în carnea ei. Gemetele Elizabeth abia îi ajungeau la ureche. . ca un ecou îndepărtat. Ea se agățase dc Johnnic, cu mîinile infipteo în părul lui, ieșindu-i în întîmpinarc cu propria-i dorință. Trupul îi ardea la fel ca și al lui. în furia lor dc a-și

aparține, sc rostogoliseră dincolo dc șal, strivind florile și iarba, carc acum Ic umpleau nările dc un miros înțepător.

Johnnic sc împingea în ea ca un berbcc, fără să-i pese mei de scîncctc, nici de răspunsul ei pătimaș, cu mișcări Molentc, ca posedat dc diavol.

Cînd sc dezlănțui orgasmul, nici nu auzi țipătul dc eliberare al femeii.

Delirul lui sc potolise – măcar pentru un timp.

Râmase nemișcat, cu fruntea în iarbă, chiar lîngă umărul oi. cu pieptul săltînd, sprijinindu-și greutatea în coate și în genunchi și întrebîndu-se dacă vreodată se va vindeca de această dorință dementă dc-a o poseda pc Elizabeth Graham – sau va face dragoste cu ca pînă își va da sufletul.

– Vino... cu mine... la Three Kings... gîfîi ca, cu buzele lipite de părul lui transpirat.

El se desprinsc din îmbrățișare, de parcă invitația i-ar fi turnat în suflet otrava mortală a unei legături dc suflet. Sc trînti pc iarbă, lîngă Elizabeth, cu brațele sub cap, cu ochii închiși. Trecuseră cîteva secunde, apoi fără să-i mai pese de primejdie, răspunse:

– Da.

Peste un timp, cînd mintea i .sc limpezi, dcschisc ochii si, amintindu-si unde sc găseau, adăugă:

– La Three Kings am putea face dragoste într-un pat.

Elizabeth îi zîmbi, culcată pc șal, cîteva pași mai încolo

– Genunchii mei sînt rană vie, rîsc el.

– Vezi bine că nu ești obișnuit să trăiești la tară.

– Mai degrabă nu sînt obișnuit cu pasiunea, draga mea Bitsy. O fi de vină aerul din Tcviotdale.

– Sau farmecele mele irezistibile, adăugă ea, aiin- tîndu-se. ,

– Adevărat, recunosc lordul, carc după orgasm dădea dovadă tic înclinației filozofice. Asta trebuie să fie. De ani de zile nu mi-am mai julit genunchii.

Ademenit de perspectiva unui pat moale, Johnnic lăsă deoparte oricc prudență. Se ridică și aduse apă dc la pîrîiașul din apropiere, ca să sc spele amîndoi. Apoi își trase repede hainele pe el, obișnuit cu despărțirile pc fugă, și-o ajută și pc 'Elizabeth să sc îmbrăcc. îi îrichcic juponul și corsctul, apoi rochia galbenă, prinzîndu-i dantela de pc sîni – totul cu mișcări extrem de pricepute, pc carc Elizabeth ar fi trebuit să le remarce, dc n-ar fi fost atît dc amețită de prezența lui. Ba chiar își ccru scuze că nu avea un pieptene.

– Atunci cînd te-am invitat la plimbare, nu mă gîndeam că vei avea nevoie.

– Nici eu, adăugă ca, treeîndu-și degetele prin părul lung și blond.

– Bănuiesc că nimeni din cci carc nc-așteaptă nu-și închipuie că ne-am plimbat atîta timp.

Ea ridică din sprîncene.

- Atunci, lady Graham, dcciară vesel Johnnic, îngăduic-mi să-ți închci pelerina și să vedem cum facem să dăm ochii cu oșteanul ăla care te păzește.

Capitolul 14

Porniră mîna în mîna spre caleașca, undc-i așteptau soldații din escortă. Unii jucau zaruri, alții se odihneau în iarbă, pc marginea drumului. Munro, care întotdeauna avea la cl o carte, citea. Cînd îi zăriră, toți se întoarseră spre ci. ('ci doi tineri se apropiară de trăsură, într-o tăcere adîncă.

- Mergem cu toții la Three Kings, îi zise Elizabeth lui Rcdmond. Îți mulțumesc că... ai așteptat, adăugă ea, în timp ce o ușoară roșeață îi colora obrazul. ^

Rcdmond se prefăcu a se uita în altă parte, fulgcrîndu-l l>c Johnnic cu o privire circumspectă și amenințătoare. Cîteva clipe sc măsurară unul pc celălalt - doi bărbați solizi și curajoși, la fel dc dornici să-și impună punctul dc vedere.

- Am fost invitat, zise Johnnic liniștit.

- N-am nici o îndoială! răspuse Redmoiui prudent, dar fără a renunța la maniere.

- A fost hotărîrca mea. Rcdmond, interveni Elizabeth, punînd ușor mîna pc brațul căpitanului.

Rcdmond șovăi o clipă, și Johnnic înțelese că esco; dc la Rcdsdale avea un cuvînt greu dc spus în decizii! Elizabethiei.

- Prea bine, my lady! răspusei cl. Rămîneti mult vreme? sc întoarse cl spre Johnnic, cu asprimea unui tut carc sc interesează dc intențiile pețitorului.

- Nu. Redmond, nu rămîne mult, răspuse Elizabeth în locul lui. S-a deschis sesiunea Parlamentului, și-n plus, cu nu vreau nici un fel de complicării! adaugă ca.

Căpitanul pricepuse, dar fruntea continua să-i rămîna .încruntată.

- Ravnsby e oaspetele meu și vine la Three King pentru că l-am invitat cu. Iar acum consider discuția încheiată

Vorbise încet si grăbit, cu o autoritate? pc care o remarc? amîndoi bărbații.

- Vezi... murmură, zîmbind, Johnnic.

Înțelegea grija lui Redmond, dar era dccis să meargă la Three Kings, cu sau fără v. ^.acestua.

- Nu depinde dc mine. Așa a poruncit lady Graham.

- Atîta vreme cît mai arc drept să poruncească, mormăi Rcdmond.

- Nu cumva sînt probleme? sc întoarse Johnnic spre Elizabeth, cu un surîs plin dc îndrăzneală-

- Deloc, răspuse ea, cu o privire veselă.

- Atunci, 'c-ii regulă, se adresă Ravnsby lui Rcdmond.

Afiînd dc hotărîrea vărului său, Munro sc dcciară cît sc poate de mulțumit. Știa că era o împrejurare neobișnuită pentru un bărbat căruia nu-i plăcea să rămîna prea mult cu o femeie. Pe dc altă parte, arhitectul remarcase cc fericită arăta Elizabeth. Lady Graham merita să sc bucure dc plăcerile

tinereții – deși Munro încă se mai îndoia că Johnnic ar fi fost dispus să-și lege viața de-a ci. Totuși, renunță să se mai gândească la viitor, mulțumit de buna-dispoziție a Elizabethei în momentul de față.

În plus, era curios să-i vadă casa, fiind nespuse de interesat de planurile noii construcții.

Caleașca porni mai departe, cu Johnnic și Munro ținând companie Elizabethei. Discuțară despre nunta de la Hawick și despre ajutorul pe care Munro l-ar fi putut oferi construcției de la Three Kings. Pomeniră în treacăt despre lucrările parlamentului și despre tatăl ei – două subiecte nespuse de spinoase. Vorbind despre calitățile diferitelor soiuri de vin primite de la Johnnic, lady Graham își dădu scama că tânărul lord era un mare cunoscător.

Nu uita că-s negustor de vinuri, draga mea! Îi atrase atenția Ravensby. O bună parte din vinurile care se beau în Scoția sînt aduse de mine.

Pe lângă alte articole de lux... inclusiv vinul pentru Anglia! adăugă Munro. Deși Consiliul de Coroană nu vrea să recunoască adevărul că cele mai bune vinuri ale lor încă sosesc de peste graniță.

– Războiul ne-a adus câștig, observă Johnnic. Deși Byng a încercat o blocadă. Un prost și-un fricos!

– Dar tu ai cele mai rapide corăbii.

– De asta încă fac afaceri.

– De asta te-ai și îmbogățit.

Johnnic zîmbi. Profitul lui se ridica la peste treizeci de inii de livre de fiecare vas. –

– Altfel la ce m-aș mai ocupa de negoț?

– Călătorești deseori pe mare? Întrebă Elizabeth, vrînd să afle cît mai multe despre bărbatul care-o fascina.

Era surprinsă să audă că impetuosul lord de la graniță, autorul atîtor incursiuni de jaf, conducea un imperiu comercial maritim, acum, în plin război.

– Luna trecută am fost de două ori la Rotterdam. Drumul mi durează mult, cînd ai vînt prielnic.

Nu suflu o vorbă despre faptul că prădascră două corăbii englezești.

– Cu o lună mai înainte m-am dus la Dunkerque și Ostende, unde tocmai ajunsese flota franceză. Îți plac mătășurile de Siam?

– Desigur, surise Elizabeth, ridicînd ochii spre Joinin' care stătea lângă ea, înlăntuindu-i umerii cu brațul.

Ar fi vrut să-l întrebe cum reușise să pătrundă într-un port inamic, pe timp de război. Dar cum lordul o bănuia ține cu englezii, se mulțumi să adauge:

– Mă tem să nu-ți par lăcomă, dar să știi că-aș fi fericită să-ți plătesc oricît pentru astfel de mătășuri.

– Flăcări! Am o magazie plină. De curînd, Forbes s-a întors din Siam. Ce culoare crezi că i-ar veni bine, Munro'. Întrebă lordul de Ravensby.

- Fără îndoială verdele. Sc potrivește cu ochii ci.
- Poate și-un roșu intens, urmă Johnnic. Sau culoarea piersicii. Am să ti le trimit dc îndată cc mă întorc la Edinburgh.

Îi făcra plăcere să-i poată dăruia ceva. Se gîdea chiar la tapet pentru pereți și ceva lemn pentru ferestre, pentru Casa cea nouă - ceea cc însemna că ascultase cu atenție toată discuția dintre Elizabeth și arhitect. Cel mai bine era să-l roage pc Munro să-i întocmească o listă cu încăperile și culorile nccsarc.

Călătoria se desfășura cît sc poate dc agreabil, iar Munro auzi cu mirare că vărul său acceptase chiar să ia masa în compania unor oaspeți invitați dc Elizabeth.

- Aș putea renunța la petrecere, zise lady Graham, dar sora lui George Baldwin trebuie să sc întoarcă joi la Londra, așa îneît am aranjat să ne vedem miercuri, într-un cerc restrins. N-aș vrea s-o dczmăgsc. E o fată foarte drăguță... și cîntă minunat la harpă, îți place harpa?

Dragoste interzisă

Desi și Johnnic nu .suporta amatorismul în materie dc muzică, totuși răspunse fără să clipească:

- Foarte mult.

Luat prin surprindere, Munro începu să tușească.

- Sper că nu tc-ai procopsit cu un guturai, vere! zîmbi .iiijvjk Johnnic, în timp ce arhitectul se străduia să-și revină.

Călătoria se dovedi un prilej de dezvăluiri uluitoare, iar Johnnie Cane sc purtă cu galanterie desăvîrșită. Munro sc gîdea ca celc trei ore de drum pînă la Three Kings erau cel mai perfect exemplu de prefăcătorie și ascundere a poftelor din cite-i fusese dat vreodată să întîlncască.

Însă își dădu scama că dorința celor doi tineri era recipocă, fiindcă dc îndată cc ajunseră la Three Kings. Elizabeth si Johnnic sc făcură nevăzuți în dormitor. Munro rămase toată vara în compania lui Rcdmond, amîndoi cvitînd să 'aducă vorba despre absența cclor două gazde.

- De-ai ști cîtă plăccrc îmi face să te am în patul meu! zisc Elizabeth.

Pc masa dc lîngă terasă sc vedeau tăvi cu mîncarea aproape neatinsă. Peste tot prin iatac erau aruncate haine, exact așa cum le lăsaseră, lcpădîndu-lc în grabă. Cclc două trupuri goale și transpirate stăteau culcate în pat, unul lîngă altul.

Cu mîinile înlănțuite.

Cu mintea și sufletul răscolite de plăccrc.

- Îți sînt nespuse dc recunoscător că m-ai adus aici, latfy Graham! murmură Johnnic, vorbind rar, dc parcă ar fi fost extenuat. Dc îndată ce-mi recapăt suflul, mă gîndesc să-ți dovctie.sc cît sînt dc mulțumit...

Surișc eătre ea.

- ...chiar într-un mod fără perdea...
încă păstra amintirea talentelor lui Johnnie.

- Bănuiesc că Parlamentul se va putea lipsi de tine o săptămână, cât timp îmi faci mic pe plac.

Johnnic se gândi câteva clipe la fascinantele posibilități ce

isc ofereau, la fel de nerăbdător ca ea să exploreze ultimele limite ale plăcerii simțurilor. Amestecul de inocență și nerușinare din purtările Elizabethei îl făceau să-o dorească tot timpul.

Dar țara sa era amenințată de un evazionist fiscal ca Hamilton, de un individ cu două fețe ca Quccnsberry, iar generozitatea cu care Godolphin administra aurul englez punea în primejdie însăși existența Scoției. Oricât de mult și-ar fi dorit să rămână, duminică dimineață trebuia să fie la Edinburgh - ceea ce însemna că era silit să plece chiar de vineri.

Nu-i putea destăinui Elizabethei că el și Fletcher din Saltoun plănuiau ca încă din prima zi să adopte o moțiune pentru a pune capăt oricărei discuții despre contribuția bănească la întreținerea armatei. Cum niciodată nu știa unde se ascund spionii Angliei, se mulțumi să spună doar atât:

- Mie mi-ar conveni ca Parlamentul să se lipsească de ; mine chiar și-o lună, iar noi să nu putem bucura unul de altul.] în orice caz, la noapte și mâine toată ziua am să mă străduiesc să-mi fac datoria cât mai bine, astfel încât să nu mă uiți.

- obraznicul! îl dojeni Elizabeth.

- Ca și când tu ai fi rușinoasă și nevinovată!

- Ba chiar și virtuoasă! adăugă ea rîzînd.

Rîse și el: un rîs blînd și tandru, în penumbra încăperii luminate de sfeșnice.

- Și lipsită de bărbat. Cred că asta-mi place la tine cel mai mult.

Johnnic o strîns de mîna, mișcat de cîtă dorință adunase în ea.

- Chiar trebuie să primim oaspeți mâine?

Ar fi vrut să se încuie cu ea în dormitor, de unde să nu iu de cît abia vineri dimineață.

Elizabeth se răsuci pe-o parte, cu fața spre el. Trupul ei de alabastru strălucea în lumina luminărilor.

- Cred că-i prea tîrziu să contramandăm invitațiile... Itmciînțeles, tu nu ești obligat să stai cu noi.

- Cît vor rămîni aici? mormăi lordul, nemulțumit că ea buia să renunțe un timp la compania ei.

Era prima oară cînd i se întîmpla așa ceva, dar nu-și mai lulea capul să-și limpezească sentimentele.

- Cîteva. ceasuri.

Johnnic bombăni din nou.

- îmi pare rău. Spuneai că nu te deranjează.

- Pentru că-mi ardeau simțurile.

- Nu asta te caracterizează? îl tachină lady Graham.

- Nu mă cunoști.

Vorbise fără urmă de ironie.

- Ba da... din anumite puncte de vedere! insinuă ca.

- Călătorești vreodată? întrebă cl din senin, pc un ton absent, dc parcă n-ar fi auzit aluzia Elizabethci.

- Rareori. Văd c-am schimbat subiectul.

- Nu, răspuse cl, fără să-și ia privirea dc la grinzile sculptate ale tavanului.

Acest cuvînt căzu între ei cu greutatea unui blestem.

Elizabeth îi simți degetele încleștîndu-sc o clipă peste mîna ci.

- Dc cc nu vii la Edinburgh cu mine?

Nici nu rosti bine întrebarea, că începu s-o regrete, șocat de înțelesul ei pentru un bărbat carc ținea la propria-i libertate.

„Dumnezeule!” se îngrozi Johnnic, gîndindu-se cum ar fi putut să-și retragă spusele fără a comite o impolitețe.

Nu-i trebuia o amantă de suflet. Niciodată nu-și legase viața de-o femeie. Și încă o englezoaică, fiica lui Harold Godfrey. Era dc ncconeput, date fiind aspirațiile lui politice.

S-o aducă pc fata lui Godfrey la Edinburgh ar fi ca și cuni s-ar culca cu fiica lui Marlborough, susținînd în continuu că-i un marc patriot și că-l prccupă soarta Scoțici. Nu l-ar mai crcde nimeni.

Și nici n-ar fi dc mirare.

- Aș vrea grozav... dar nu pot... Acum... cînd cu casa răspuse Elizabeth, rostogolindu-sc spre Johnnic și sprij nindu-se dc pieptul lui. Poate mai tîrziu...

Johnnic răsufală ușurat. Fusese cît pc-aci să facă o prostie

- în orice caz, îți mulțumesc c-ai întreat! adăugă] Elizabeth, îneîntată de propunere.

- Oricum, te-ai fi plictisit dc moarte, remarcă Johnnie'; înccrcînd să pară cît mai nepăsător.

Nici acum nu-și domolise bătăile inimii.

- Cu dezbaterile din Parlament și discuțiile aprinse d la taverna lui Patrick Stcil, nu voi trccc pc-acasă decît c să-mi schimb hainele.

Elizabeth își dădu seama că Johnnic bătea în retragere dar faptul o surprinse mai puțin decît propunerea inițială. Știai că prezența ei la Edinburgh ar fi stîrnit tot felul de comentarii. Johnnic risca să fie bănuît dc spionaj în favoarea Angliei. Era cunoscut dc toată lumea că Godfrey sc afla în slujba lui Quccnsbery. Păcatcic părintelui sc răsfrîngcau și asupra flicci. I-ar fi creat tot feclul dc necazuri lui Johnnic Carre.

- Poate vei reuși să tc întorci la Three Kings cînd se vor încheia dezbaterile.

- Cînd pleacă toți acasă, să strîngă recolta, zise cl, vădit ușurat că furtuna trccusc.

Încet-încct pulsul îi revenise la normal.

- Da, încuviință Elizabeth, cînd îl vede din cale-afară de curtenitor.

Dar invitația lansată pe nepusă masă fusese o lecție pe care avea să o țină minte. De-acum încolo, orice pornire afectivă spontană trebuia trecută prin filtrul rațiunii și al prudenței. Totuși, incidentul nu-i răpise nimic din farmecul personal și nici din performanțe.

Noaptea târziu, Elizabeth își propti mâinile în pieptul lui, muimurînd:

Nu... Nu pot... Nu vreau... Nu acum... Mă doare...

Dar continua să-l dorească nebunește, deși se încăpățîna să-l refuze. Se întreba cum de putea ajunge să nu-și mai stapînescă simțurile.

- Nu-ți fă griji! o linișteți Johnnic, încrezător în priceperea lui. Destinde-te...

Se lăsă să alunece în josul patului, atingîndu-i ușor sexul congestionat.

- Cît ești de mică!

Pipăi locul dureros cu vârful degetului.

- Se pare că nu prea ai obișnuința exceselor, lady Graham, șopti lordul. Nici a bărbaților voinici, adăugă el, dîndu-i cu blîndețe picioarele.

Se culcă între coapsele Elizabeth, sprijinindu-și capul de ea, cu pletele negre răsfirate pe pielea ei marmoreană, ațîțîndu-i dorința cu răsufierea lui fierbinte. Apoi atinse cu limba carnea îndurerată a femeii, pătrunzînd dincolo de labiile strîmte.

Ea se înfioră, cuprinsă de un nou val de căldură și degetele ei se infipseră în părul lui des. Capul lui Johnnic sprijinit de coapsa ei îi dădea senzația înnebunitoare că i-a cedat, că e prizonieră în îmbrățișarea brațelor lui puternice.

Umezeala prevestitoare de plăcere luă locul durerii. Elizabeth se deschidea tot mai mult, pe măsură ce limba lui o pătrundea și mai adînc, printre labiile depărtate cu vîrfurile degetelor.

Închise ochii, lăsîndu-se în voia senzației atît de cunoscute. Zvîcnitul dintre picioare se rîngâșca în freamătul sîngelui ei. Cu cît se înfierbînta mai mult, cu atît o înfiora aerul rece al încăperii. Începu să geamă de plăcere. Durerea pierise, cedînd locul aceleiași dorințe neînfrîmate de pînă atunci.

Cîteva clipe mai târziu el se ridică, așezîndu-se în genunchi între coapsele ei. Elizabeth îi simți sexul ca piatra atingîndu-l pe-al ei. Iar gura ei o săruta purta pe buze gustul ei.

- Vezi ce ușor a fost să-ți alung durerile? șopti el.

O clipă, Elizabeth îl urî de moarte pentru experiența eiștigată cu atîtca și-atîtca femeii, alături de care trăise astfel de clipe. Dar dorința era mai puternică decît revolta față de priceperea lui. Nu putea rezista atracției lui Johnnic, așa cum nu putea opri înaintarea armatei lui

Marlborough. își ridică șoldurile să-l întâmpine și-l simți pătrunzînd-o neînduplecat. Era umedă și alunecoasă, nerăbdătoare să-l primească. Iar I spasmele și sporeau dorința lui Johnnic.

Apoi se culcară, istoviți și împăcați, căzînd într-un somn adînc, pînă în zori.

Pc la ora unsprezece, camerista veni să-i trezească, anunțîndu-i că urmau să sosească oaspeții.

Cuibărită în brațele lui Johnnic, încă somnoroasă, Elizabeth trăia sentimentul că toată lumea era a ei – plină de minunății și bucurii, gata să i se ofere.

Și simțurile lui Johnnic erau sătule și mulțumite. Pentru moment uitase de problemele politice și de primejdia care amenința viitorul Scoției. În prezent, singurul lucru care conta era dimineața frumoasă de vară și trupul Elizabethiei ghemuit lîngă al lui. Femeia asta aproape că-l putea face să uite și ura pentru cotropitorul englez.

Aproape...

Capitolul 15

Oaspeții se adunaseră în salon încă înainte ca Johnnic și Elizabeth să-și facă apariția. Munro se trezi în situația dificilă de-a face pe gazda față de oameni pe care-i vedea pentru prima dată în viață. Conversația lîncozca, deși cu două surori Gerard, la curent cu ultimele birfuri, cunoșteau deja identitatea tainicului musafir al Elizabethiei. Numai ei puneau întrebări la obiect.

Răspunsurile lui Munro erau politicoase, dar evazive. Nu știa cum va trece prin cap vărului său să nască, așa că răsufle ușurat, văzîndu-l că se arată în pragul ușii, împreună cu Elizabeth.

Din nou se făcură prezentările – de astă dată pentru Johnnic. George Baldwin și sora lui, Amic – amîndoi subțiri și blonzi – salutară gazdele cu acclăși zîmbet respectuos și plin de tact. Se considerau buni creștini, astfel că hotărîră să treacă cu vederea proasta reputație și contelui de Graden – de dragul Elizabethiei. George Baldwin se strădui să nu se lase impresionat de frumusețea lordului de Ravensby.

Lordul Ayton și soția sa, vecinii Elizabethiei, începu imediat să discute despre proiectele noii case.

– Sc pare că te-ai gîndit la toate, lady Graham, remarcă lordul – un bărbat înalt și lat în umeri. Dacă ai nevoie de ajutor, îți pot trimite cîțiva oameni de-ai mei.

– Mulțumesc, poate mai tîrziu, îl refuză politicos Elizabeth.

Cum A very n-avea mai nimic de făcut între două partide de vînătoare, Elizabeth nu ținea cîtuși de puțin să-l vadă băgîndu-și nasul în treburile ei.

– Ți-ai ales culorile pentru tapet și draperii, draga mea? întrebă corpolenta lady Ayton, răsufle zgomotos. Am un negustor la Newcastle, care-ar fi nespuse de înaintat să te povățuiască.

- E prea devreme pentru asta, lady Ayton, dar am să te rog să-mi spui numele lui, pentru când voi avea nevoie să-ți cer sfatul.

Charlotte era o femeie sinceră și săritoare, plină de cele mai bune intenții.

- Probabil că el te-a ajutat să-ți decorezi sufrageria, adăugă lady Graham, ca să-ți facă plăcere.

- Așa-i că a ieșit frumoasă? Și-i atât de confortabilă!

Lady Ayton aruncă o privire către soțul ei, care începuse să se gândească în altă parte de îndată ce venise vorba despre aranjamente interioare.

- Deși Avcry spune că nu-i place prea mult saten, adăugă ea încetiv.

Izbucni în râs.

- De altfel, lui îi rămâne biroul, în care poate să intre încălțat cu cizmele murdare de noroi. Elizabeth, te asigur că ai să faci o pasiune pentru monsieur Hugcau. Deși n-ar fi cazul să pomenim despre francii tocmai acum, când e război pe continent.

Blestematul ăsta de război al lui Marlborough a făcut să urce prețul coniacului! exclamă lordul Ayton, care prinsese li lături de conversație..

Avea o atitudine conservatoare, ca cei mai mulți nobili de la țară.

Și nu-mi mai pot permite nici mănuși de ealăric din cele fine! Numai necazuri!

Acum Marlborough e în Austria, remarcă Johnnie ca «lin întâmplare».

Veștile despre războiul de pe continent ajungeau la el mai târziu decât la guvern, pentru că negocierile îl obliga să-și aibă ochii în marile centre comerciale ale Europei.

- Sc aude că se va da o bătălie decisivă, interviu George Baldwin. Știai și dumneata?

Aflase veștile din gura unui văr de la Whitehall, care lucra ca subsecretar la Finanțe.

Johnnie încuviință din cap.

- De îndată ce Marlborough și Tallard vor stabili locul.

- Ai ucis vreodată un om? îl întreabă pe Johnnie Lucy Gerard, cu un glas încărcat de respect.

Brusc, se așternu tăcerea. O întrebare atât de personală și nelalocul ei frîngea dintr-o dată firul conversației.

- îmi pare rău, interviu Elizabeth, dar am uitat să vă prezint. Lucy și Jane Gerard - contele de Gradcn.

Surorile Gerard făcură cîte o plecăciune în fața faimosului lord de Ravensby, binecunoscut de-o parte și de alta a graniței.

Jane încearcă să flirteze cu el, dar sora mai mică, Lucy, se grăbi să explice:

-- Voiam să spun că știți atât de multe despre arta războiului...

- N-am făcut parte niciodată din armata engleză, preciză Johnnic, trecînd cu vederea faptul că slujise în cca franceză, sub comanda unchiului său.

- Ce fascinant trebuie să fie să cazi prizonier! dccla pe nepusă masă Jane, cu gîndul Ia propria-i strategie.

Atacul ei nu-l surprinse pc Munro, care luptase din răspuțeri să pareze astfel dc întrebări despre vărul său. Afirmația domnișoarei Gcrard se referea la Elizabeth, dar privirea îi rămăsese ațintită asupra lui Johnnic.

- Nu-i ccva neobișnuit în zona graniței, domnișoa Gcrard! replică Johnnic, ca s-o scoată pe lady Graham din încurcătură.

Deși stăpîn pc sine, o clipă sc simțise descumpănit dc o aluzie atît dc directă.

- Sc întîmplă deseori.

- Dumneavoastră dc cît ori ați fost acolo ? nu se lăsă Jane, arzînd de curiozitate si continuînd să se uite la Johnnic.

- Zău așa, Jane! o întrerupse Anne Baldwin, sărînd în ajutorul Elizabeth. Sînt sigură că lady Graham s-a săturat să tot spună povestea cu schimbul dc prizonieri, atunci cînd a fost ținută ostatică în casa contelui de Graden.

Toți cei din jurul domeniului Three Kings cunoșteau pățania, numai că prezența frumosului și desfrînatului lord dc Ravensby redeșteptase interesul curioaselor surori Gcrard.

- Dc cc nu nc-arăți cum merg lucrările la casa cea nouă, Elizabeth? întrebă George Baldwin, profitînd de o clipă de tăcere. înțeleg că ai și turnat fundația.

- Vrei să răspunzi tu, Munro?

Elizabeth sc întoarse spre arhitect, mulțumînd în gînd lui George Baldwin.

- Munro sc pricepe mai bine dccît mine, zîmbi ea către oaspeți.

Cu toții sc îndreptară spre ușile mari, de sticlă, ieșînd în grădină. Domeniul cumpărat de Elizabeth cu banii primiți moștenire cuprindea o construcție în stil Tudor, din cărămidă roșie, înconjurată dc o superbă grădină. Pămîntul bine îngrijit urca în terase pînă în vîrfurile dealului, pc carc cîndva sc aflase o casuta in stil roman - acum o ruină. Elizabeth sc hotărîse sa-si amplasczc noua casă tocmai pc acca colină, dc unde avea o priveliște de vis asupra întregului ținut.

Va fi o după-amiază lungă, îi murmură Johnnie la ureche furișîndu-și mîna căfre șoldul ci.

Mergeau amîndoi în urma grupului, pășînd prin grădina curată si bine îngrijită. Ravensby nu-și lua ochii dc la oaspeți, gata in orice moment să se îndepărteze dc iubita sa.

îmi închipui că surorile Gcrard vor Voi să afle în amanunt ce-am făcut noi doi azi-noapte.

- Sînt convinsă c-ar vrea să afle totul despre tine, dragul meu! rcplcă ca veselă, întoreîndu-se brusc spre el, astfel Incit rochia verde sc înfoie o clipă în jurul gleznelor. Și

de-ar li elegant să asculte cu gura căscată, fii sigur c-ar face-o.

– Ah, nu-mi mai spune! mormăi Johnnic, care detesta din principiu femeile băgărețe.

– Nu crezi că Lucy c o fată drăguță? îl întrebă Elizabeth, atihgîndu-i ușor degetele.

– Cîtuși de puțin.

– Atunci, poate că Janc c genul tău.

Rîdca, bine-dispusă.

– Tc amuză, nu-î așa? zîmbi cl. Nu, Jane nu c genul meu. Nu pot să sufăr blondele năzuroase.

– Stai, că încă n-a făcut nazuri.

– O să facă, n-ai grijă.

– Cît ești de sigur, Ravcnsby. Chestie dc experiență, nu?

– întocmai. Și dacă mă mai scoți din fire vorbindu-mi despic cleveteala lor prostescă, atunci, draga mea Bitsy, să știi că-ți fac figura dc față cu toți vecinii.

– Mă ameninți?

Nu părea cîtuși de puțin speriată.

– Chiar așa.

Ea îi aruncă o privire piezișă și glumeată.

– Poate că-ți voi plăti cu aceeași monedă.

– Imposibil, iubito! rcplcă Johnnic, uitîndu-sc la ca printre gene. Credc-mă pc cuvînt, ești cu ani întregi în urma mea.

– încrezutule!

– Nu încrezut, doar sincer. Am umblat prin lume mai mult dccît tine și-am întîlnit mai multe surori Gcrard dccît îți închipui.

Avea dreptate, după cum nu sc înșela nici cînd vorbea despre curiozitatea nepotolită a cclor două surori.

– Și-atunci cc să lc răspund? oftă Elizabeth, carc-și pierduse zîmbetul, devenind din cc în cc mai neliniștită, pc măsură cc se apropiau de grupul ajuns în vîrful dealului.

– Nimic, rcplcă Johnnic. N-au nici un drept să-și vîre nasul în viața ta particulară.

– Noiăștia, carc trăim la țară, vedem lucrurilc puțin mai altfel. Aici viața particulară a cuiva o subiectul multor bîrfe.

El ridică din umeri.

– Ca peste tot, draga mea. Dar dacă îngădui oamenilor să trcacă peste anumite limite, atunci tc mănîncă dc vie.

– Crezi c-ar trebui să mi sc facă dintr-o dată rău? glumi ca, continuînd să pășcască spre oaspeții ajunși la locul șantierului.

Posibilitatea dc a scăpa dc surorile Gcrard pentru tot restul după-amiezei era nespuc dc ispititoare.

Buzele lui sc arcuiră într-un zîmbet.

– Poate mai tîrziu. Dacă pînă atunci nu găsesc ceva mai plauzibil.

- îmi pare rău că aseară 11-am trimis un mesager, ca să contramandez invitațiile - chiar târziu, spre miezul nopții.

- Acuma spui? murmură el, luându-și o expresie zîmbitoare, pentru că ajunseseră lîngă micul grup.

- Ei, Munro, le-ai explicat că este necesară o temelie zdravănă, din piatră?

Surîsul lui era cît se poate de firesc și plin de farmec.

- Pe mine mă uluiește cum poate Munro să calculeze cu precizie greutatea zidurilor de susținere și a acoperișului. Povestește-le ce-ai învățat în Italia.

Cu mare îndemnare, reuși să conducă discuția tot timpul cît vizitarea șantierului, apoi pe drumul spre casă și, în sfîrșit, în cursul dejunului.

În istoria fel de fel de întîmplări de la Curtea Angliei - mult prea departe de Northumbria; vorbe despre mărele Chinei și despre depozitele de marfă din Orient; le descrie minunățiile palatului Versailles, ridicat de Reginald Soarce* și unde englezii «iu prea aveau ocazia să pătrundă. Făgădui să trimită doamnelor vinuri fine, franțuzești, foarte greu de procurat în Anglia de cînd începuse războiul. Se oferă să facă rost băraților de coniac vechi, pe care nu l-ar fi obținut pentru tot aurul din lume.

Discutarea din nou despre războiul de pe continent, apoi despre posibilitatea unui război între Anglia și Scoția.

- Pentru numele lui Dumnezeu, sper să nu ajungem pînă acolo! murmură lordul Ayton. Londra nu-și cunoaște interesul.

Lordul Ayton descindea dintr-o veche familie greeo-catolică și avea unele rezerve în privința succesiunii.

- Nici nu-mi pasă de dinastia de Hanovra, mîrîi el, fără a pomeni de preferința lui pentru iacobiți.

- Toată lumea știe că și Parlamentul scoțian se preocupă de succesiune, zise Johnnie.

- Și ce-au de gîitul scoțienii? Vor război? întrebă Ayton, obișnuit să vorbească fără ocolișuri, ca mulți nobili de provincie.

- Încă nu s-a hotărît, răspunse neutr Johnnie, ncvrînd să dea detalii unui englez, fie el și de la graniță.

- Vărul meu din Scoția mi-a spus că în toate comitatele; se adună oameni pentru oaste, zise Ayton. Afurisit să fiu dacă-mi miroase a bine! Iar săptămîna trecută a sosit un regiment de cavalerie de la Doncaster. Iar o să fim prinși la mijloc.

Granița dintre Anglia și Scoția era numai o linie trasată arbitrar pe hartă. Neamurile care trăiau de-o parte și de alta a acestei granițe artificiale deseori neglijau interesele naționale în favoarea celor familiale.

- Se vorbește despre alipirea Scoției la Anglia, zise George Baldwin. Oare astfel s-ar înlătura riscul unui război?

- Comisia pentru unire s-a dizolvat în februarie, răspunse Johnnie. Chipurile, aspectul acesta nu prezenta nici o importanță. Ați mai aflat ceva de la Westminster?

Era doar o întrebare politicoasă. Nimeni în Scoția nu dorea această unire, cu excepția marilor proprietari de pământuri. Accștia dețineau terenuri în Anglia și locuri în comitctul dc conducce al Companiei Indiilor de Est, astfel îneît, în caz de război, ar fi pierdut și una și alta. Iar interesele bănești de la Londra și Bristol, sub controlul cărora se afla Parlamentul, se opuneau categoric* pătrunderii comerțului scoțian în teritoriile lor. În ce privește Curtea, dacă englezii obțineau aprobarea succesiunii de către scoțieni, atunci puteau păstra în continuare drepturi depline asupra Scoției. Pentru moment, nici una din cclc două țări nu dorea unirea.

- Thurlow, carc reprezintă secțiunea noastră administrativă, mi-a spus că din cînd în cînd, conservatorii mai abordează subiectul, ca să vadă care-i atmosfera.

- Sau să-și cunoască mai bine dușmanii, adăugă Johnnie.

- Așadar, curînd vă veți întoarce să luați parte la lucrări? se interesă George.

- Cît sc poate dc curînd, răspunse Johnnic destul de 'evaziv.

Găsise o cale de scăpare, pentru cl și pentru Elizabeth.

- N-a fost dccît o scurtă amînarc. Vă invit să-mi faceți o vizita, dacă vreodată vă aflați în trecerc prin Edinburgh sau Ravensby, încheie el cordial.

În linii mari reușise să sc facă agreabil nobililor dc prin partea locului. În plus, izbutisc să lc împiedice pe surorile Gerard să-i mai adreseze întrebări impertinente.

- I-am promis lady-ei Graham să-mi arunc o privire iisupra pivnițelor ei - spuse Johnnic la desert. După cc mă voi întoarce la Ravensby îi voi trimite un nou transport. Îmi pare rău, dar timpul mă presează. Am să vă rog să nc scuzați. Toată lumea dădu din cap, înțelegătoare.

După ce băuse zdravăn la dejun, nici Munro nu sc supără că tot cl trebuia să conducă oaspeții la plecare. Cele două orc în compania cxcclentelor vinuri ale lui Johnnic îl duseseră la concluzia că nici ',blondele năzuroasc" nu erau dc lepădat.

Johnnic și Elizabeth sc retraseră în apartamentul lor, fcriciți că scăpaseră așa ușor.

- Îți mulțumesc din suflet, șopti ca, ghcmuindu-sc la pieptul lui Ravensby, încă din prag.

- A fost o pornire cu dcsăvîrșirc egoistă, draga mea, murmură el, închizînd ușa cu piciorul. Pur și simplu numărăm minutele. Nu voiam să-mi pierd timpul cu niște străini.

- Mmni, îmi place să tc simt.

Mîinile ci alunccară pc haina de culoarca cafelei de lapte.

-• Toată după-masa abia m-am stăpînit să nu tc ating.

- Iar mic-mi venea să .te scot cu sila din sufragerie și să- i trimit pc toți la di acu!

- Surorile Gerard ar fi trăit o viață întregă dintr-o bîrfă ca asta.

- Vezi de cc n-am făcut-o?

Rîdca, și rîsul lui era numai pentru Elizabeth.
Susan Johnson

– Mai averii o zi și jumătate... murmură ca, surîzînd cu o umbră de tristețe.

– Două zile jumătate.

Ea se trase un pas înapoi, ca să-l privească mai bine.

– Spuneați că pleci vineri la sase dimineața.

El o strînse ușor la piept, cu aceeași gingășie ca și surîsul aplecat deasupra ei.

– M-am hotărît să plec sîmbătă.

Ochii ei verzi străluceau de fericire.

– Pentru că mă iubești... zise încetișor.

– Pentru că te iubesc, repetă el.

Pctrecură două zile de vis, trîndăvind în pat ceasuri întregi, luînd micul dejun tîrziu, către amiază, plimbîndu-se alene prin pădure sau de-a lungul râului ale cărui ape curgeau molcom în arșița verii. Făcură și un drum călare, dar a doua zi de dimineață, cînd el propuse să repete experiența, ca să sprijini de gardul de piatră al pășunii, murmurînd:

– Fundul meu e prea sensibil pentru așa un sport...

El o săltă în brațe și o duse în casă.

– Ca să te păstrez... pentru mai tîrziu... îi șopti, cu ochii arzînd de dorință.

Luau cina cu Munro, care se minuna de comportarea vărului său, știind că acesta nu obișnuia să-și exteriorizeze sentimentele în public.

Johnnic o numea pe Elizabeth „iubito” și „scumpa mea”. Stătea tot timpul lîngă ea și o servea cu ce era mai bun. La fel și lady Graham. Munro nu văzuse nicicînd așa ceva la Johnnic Carre. Și se putea spune că-I cunoștea de-o viață întreagă.

În ultima noapte împreună se arătară mai mult tandri decât lacomi. Apropierea clipei despărțirii domolise foamea simțurilor din zilele care trecuseră.

Amîndoi păreau să înțeleagă că peste cîteva ceasuri vacanța iubirii lor avea să ia sfîrșit.

Sărutările erau dulci, încete, languroase, astfel îneît amintirea lor li se întipărea puternic în memorie. Făcură dragoste blind și fără grabă. O profundă sensibilitate și emoție luase locul febrei violente și pătimașe.

Elizabeth nu numea această trăire „dragoste”, pentru că nu era un cuvînt potrivit cu viața de dcsfrîu a lordului de Ravensby, dar se simțea cuprinsă de o pasiune arzătoare, știind că va suferi cumplit după plecarea lui.

Și Johnnic avea sentimentul despărțirii – confuz și neobișnuit pentru el. N-ar fi recunoscut iubirea nici dacă i-ar fi bătut la ușa, înveșmîntată în aur, cu numele brodat pe piept. Tot ce simțea era că va tînji după Elizabeth, ceea ce-l făcea să reverse asupra ei o ncsfîrșită tandrețe.

În acea noapte binecuvîntată, Elizabeth se gîndi că minunat ar fi fost să poarte în pîntece copilul acestui bărbat frumos

și îndrăzneț. Dar își dădea seama că era o dorință absurdă și irațională.

Totuși, gândul continuă s-o obsedeze, la fel ca multe amintiri trezite la viață din negura uitării. Întotdeauna își dorise un copil, chiar și în trista-i căsnicie cu Hotchanc. Dai' fiecare ciclu venit cu regularitate de ceasornic în cei opt ani de măritiș o umpluse de disperare și durere. Îi fusese mai ușor să arunce vina asupra vîrstnicului și soț, decît să înfrunte adevărul că poate ea însăși era stearpă. Dar nu putea fi sigură.

Anii treceau și-odată cu ei creștea și dorința de-a avea un copil. Începuse să întoarcă privirea după copii și bebeluși. Ardea de dorul de a le mîngîia trupuşoarele dolofane, bucurîndu-se de zîmbetele lor și ștergîndu-le lacrimile. Se întreba dacă într-o zi un glăscior subțirel îi va adresa cu vîntul „mamă”.

De la moartea lui Hotchanc își uitase visul, prinsă în vîltoarca vieții ei de văduvă. Nu-i rămăsese timp să mai viseze, trebuind să lupte cu insistențele înverșunate ale tatălui său, care dorea s-o mărite din nou, apoi să cumpere pămînt, să întocmească schițe și să angajeze lucrători. Dar gândul începea din nou să-i dea tîrcoul, acum că se alia lîngă un bărbat atît de frumos și puternic ca Johnnic Carre.

– Ai copii?

Șoapta ei pluti o clipă în penumbra încăperii.

Trezit din reverie, Johnnic o privi nedumerit, neștiind dacă auzise bine.

– Te-am întrebat dacă ai copii.

– De ce? Încercă el să ocolească un răspuns direct.

– Pentru că vreau să știu.

Simțindu-i fereala, pe Elizabeth o fulgeră ghimpele invidiei, închipuindu-și că exista o femeie care avusese norocul să rodească din sămînta lui.

– Habar n-am.

Răspuns ambiguu, tipic bărbătesc.

– Spunc-mi, insistă Elizabeth.

Johnnic oftă, înțelegînd din tonul ei că n-avea șanse să evite subiectul.

– Sînt vreo cîțiva... mărturisi ei, fără prea mare tragere de inimă.

– E puțin cam vag.

– Ba de loc. Pur și simplu nu știu sigur, pentru că nu m-am culcat niciodată cu o fecioară. Prin urmare, e cam greu de aflat cine-i tatăl. Și chiar de-aș ști cu precizie, nu poți întotdeauna să-ți recunoști bastarzii.

– Vrei să spui că-i vorba de femeia măritată?

– În general, da! oftă Johnnic. Dar nu înțeleg de ce trebuie neapărat să vorbim despre asta.

– Pentru că mă gândeam că bine ar fi să avem un copil împreună.

- Dumnezeule!... gemu Ravensby, cu toate simțurile la pîndă.

- Nu-ți fă griji. Nu ți-aș ccrc nimic în schimb.

- E cam tîrziu pentru discuția asta, zise Johnnic circumspect, deși nu prea alarmat de perspectiva pierderii libertății, știindu-sc capabil să evite o astfel de primejdie.

Glasul i sc înăsprise. își luă brațul dc pe umerii ci si sc lostogoli deoparte, cu mîinile sub cap, privind-o cu atenție.

- De fapt, ar fi trebuit să mă gîndcsc dinainte la urmări! mlăugă el morocănos, întrcbîndu-sc dacă Elizabeth avea dc j'Jiul să abordeze vreun subiect cît sc poate de neinspirat: hiinii sau căsătoria.

- Nici unul din noi nu s-a prea gîndit la urmări, rcplcă liniștită lady Graham. Ți-am spus să nu tc temi, fiindcă nu t aut avantaje dc pc urma ta.

- Ți-a mers vestea că nu poți să faci copii, spuse cl încetișor, crezînd că eliminase măcar un motiv dc îngrijorare.

În privința banilor, Ravensby sc arăta generos cu amantele. Cînd era vorba dc pat, nu sc uita la bani.

- Vezi că n-ai dc cc să-ți fie teamă? sc grăbi ca să-i răspundă.

Dar ochii i sc umplură dc lacrimi si buzele începură să-i tremure. Niciodată nu sc împăcase cu gîndul că nu putea să fie mamă. Nicicînd nu-și pierduse speranța.

- Iartă-mă... Tc rog, iartă-mă... murmură Johnnic, trăgînd-0 lîngă el si strîngînd-0 în brațe.

O mîngîie pc păr.

- N-am vrut să te jignesc.

- Nu știaî... cc mult... mă doare... răspunse ca dc-abia auzit, luptîndu-sc să-și stăpînească lacrimile.

Dar grija și tandrețea lui nu făceau decît să-i sporească suferința.

- Nu plîngc. Tc rog, nu plîngc! șopti Johnnic, simțînd pc piept primii stropi dc lacrimi. Poate totuși într-o zi vei avea un copil, adăugă cl.

Erau niște cuvîntc atît de neobișnuite pentru Ravensby, îneît o clipă sc întrebă dacă nu cumva își pierduse mințile. Se simțea profund mișcat de tristețea ci. Dintr-odată, Elizabeth îi părea nespuc dc vulnerabilă.

- Asta nu trebuie să tc preocupe pc tine, șopti lady Graham, abia suflînd, străduindu-se să-și vină în fire.

își dădea perfect de bine seama că subiectul copiilor îl indispuinea cumplit pc Johnnie. Dar pe ca o chinuia vechiul sentiment de zădărnici și ncîmplinirc.

- Să nu mai pomenim despre asta.

- Bucuros! sc grăbi să răspundă Johnnic.

Ca toți bărbații din aristocrație, îi plăcca să ducă o viață de distracții și lipsită dc răspunderi. Pentru cci bogați ca el nu existau prea multe legi. Vremurile îngăduiau plăcerile cărnii, îndeosebi pentru nobili, pentru cci cu bani, pentru

cei ce puteau face rău semenilor lor. Numai sărăntocii erau obligați prin lege să ia dc neveste pe mamele copiilor lor.

– Cred c-ar trebui să tc înveselesc cumva, murmură Ravensby, trăgînd-o la pieptul său.

Trupul femeii sc frccă de părul aspru dc pc picioarclc lui Johnnie. Pielea lui fierbinte promitea clipc dc extaz.

– Ți-aș putea cînta cev'a, adăugă, zîmbind poznaș.

Elizabeth îi privi chipul frumos, pc care flacăra luminărilor dansa într-un joc dc umbre și lumini. Ochii albaștri se uitau la ea pc sub genele lungi și negre, făgăduindu-i dinainte tot ce-ar fi dorit să-i ceară. Buzele lui îmbiau la cu totul altceva, dccît la cîntece. Elizabeth se lăsă pradă farmecului său irezistibil. Surise și ea, luminîndu-sc la față, cu ochii aprinși dc dorință.

– Acum, Ravensby, ia spune tu... – murmură lady Graham, cu același zîmbet seducător – de cc crezi c-aș vrea neapărat să-mi cînți, cînd simt cum sexul tău ccl imbatabil îmi face semne nerăbdătoare?

– Va să zică, ai în minte altceva!

în. privire i sc aprinsese un licăr jucăuș.

– Mai pot profita dc tine numai cîtcva orc.

– Atunci voi încerca să tc distrez, vorbi cl abia șoptit.

– Cc bine ne înțelegem amîndoi!

Elizabeth ridică mîna să-l mîngîic pc frunte.

– Ca întotdeauna, scumpa mea Bitsy, nu-i așa? replică cl. Dragoste interzisa

îi luă mîna și, ducînd-o la gură, începu să-i muște ușor degetele, unul cîte unul.

Dimineața sosi prea curînd. Soarele se ridică deasupra orizontului, rcvărsîndu-și lumina strălucitoare peste tot ținutul Redcsdale. Cei doi amanți văzură cum umbrele din încăpere se topeau încct-încet, alungate dc razele voioase. Amîndoi știau că plecarea la Edinburgh nu mai putea fi amînată. .

Cu trupul mulțumit, dar deja plină dc dor și dragoste, Elizabeth sc lipi dc pieptul vînjos al lui Johnnie, murmurînd:

– Nu uita să vii să mă vezi de îndată cc-ți îngăduie treburile statului. îți voi arăta niște camere noi.

– Am să vin, făgădui Johnnic, cuprins dc pasiune, mîngîindu-i spatele catifelat cu vîrful degetelor. Cu prima ocazie.

între ci se înfiripase un fel dc dragoste – sau afecțiune, sau tandrețe – greu dc prins în cuvinte: o vrajă binccuvîntată. Sărutul de despărțire fusese nespus dc cald și pătimaș.

își mai luară o dată rămas-bun în public, pe drumul presărat cu pietriș – dc față fiind Munro, Rcdmond, gărzile și servitorii. Ravensby se înclină curtenitor, iar ca zîmbi grațios, amîndoi adrccsîndu-și fraze banale dc despărțire. Apoi cl îi sărută ușor mîna și, săltînd în șa, dădu pinteni calului, ajungîndu-l din urmă pe Munro, carc-l aștepta.

- Mergi cu bine, Johnnie! îi ură Elizabeth, fluturînd mîna într-un ultim gest de bun-rămas.

Aplccat în şa, ca să vcrificc scăriţa, Johnnie părea să n-o fi auzit, dar Munro îi dădu un ghiont. Atunci întoarse capul către ea, spunînd:

- Rămii sănătoasă, Elizabeth!

Glasul îi sunase ușor distant, de parcă numai în cîteva clipc, gîndul îi zburase dcja spre alte griji.

Ea încercă să nu-i ia în seamă răceala și să privească realitatea în față. Johnnie Carrc era un om cu multe preocupări. Intîrziase cu o zi să-și ia în primire răspunderile în cadrul Parlamentului. Trebuia să aibă grijă de flotă și de domeniile aflate în proprietatea sa.

Nu-și putea trăi viața numai în funcție de plăcerile unei femei. Dar inima refuza să ascultc argumentele rațiunii și durerea începu încet'-încct să-și facă loc în negrăita fericire pc carc i-o sădise în suflet prezența lui.

Cei doi bărbați porniră în galop, știind bine cît drum aveau de mers pînă la Edinburgh. Munro era convins că nu vor ajunge la timp pentru lucrările de dimineață. Nu era rost să stea de vorbă, dccît dacă urlau unul Ia altul, ca să acoperc şuietul vîntului și tropotul copitelor.

Atîta pagubă, își spunea lordul, convins că Munro îi va reproşa motivul rămîinerii la Three Kings. Și chiar avea dreptate. Dar gîndul lui Johnnic zbura acum numai spre Parlament - de parcă ar fi întors o nouă pagină din viața lui. Trebuia luată urgent o decizie privind Actul de Securitate. Dacă Londra se declara de acord, atunci va fi cel mai important eveniment din istoria Scoției, după alipirea la Anglia. Dar dacă Londra va opune rezistență, vor li nevoiți să consolideze opoziția față de adepții Curții. Dacă aurul reginei reușise să convingă încă vreo cîteva lorzi „nevoiași, în răstimpul scurtei vacanțe parlamentare, îmsemna că Londra dispunea de suficiente voturi pentru a promulga decretul de susținere bănească a armatei. Johnnic începu să treacă în revistă numele parlamentarilor: voturile sigure, cclc împotrivă, abținerile - obicei care, după doi ani, îi intrase în sînge.

Cînd sc opriră să-și adape caii și să servească masa, Johnnic sc pregăti de discuția pc carc-o aștepta - sau, mai curînd, de „interogatoriu, dată fiind expresia de pe chipul arhitectului.

Conversația începu în limitele de politeții, la o stacană de berc, în timp cc așteptau să li sc aducă bucatele ccrutc. Vorbiră despre noua casă a Elizabethci, despre minunatul ei amplasament, despre vecinii pc carc-i cunoscuseră, despre surorile Gcrard si despre îndemîn&rea lui Rcdmond la aruncarea cuțitului.

- Tu nici nu l-ai văzut, așa-*? întrebă Munro.

- Tocmai mă luase de braț lordul Ayton, ca să-mi arate calul lui. Am văzut vreo șasc-șaptc aruncări... E, fără

îndoială, remarcabil. Țasta îți taie aripile unei muște dc la zece pasi.

– Are noroc Elizabeth cu un căpitan ca cl.

– Dar si cl cu ca! i-o întoarse Johnnie. îmi închipui c-o preferă ca stăpînă, în locul lui Hotchanc.

– E tare blîndă, ceea cc nu se prea întîmplă cu femeile frumoase. Și arc extrem de multe calități. Nu ești dc părere că proiectele pentru fațadă au fost foarte bine întocmite?

– Extraordinare! Dar si ca c o femeie extraordinară, încuviință Johnnic, în timp ce fata dc la han le aducea la masă pîne proaspătă și friptură dc curcan. Atîta doar, că mi-ar placc s-o știu mai disponibilă.

Munro îl fulgeră cu privirea, rămînînd cu cuțitul în aer, deasupra farfuriei.

– Vorbești ca și cum n-ar fi!

– Nu așa cum înțeleg eu. Știi bine că n-am de gînd să mă însor, iar Elizabeth nu-Lgenul dc femeie pe care s-o ții doar. ca amantă.

– Vrei să spui că-i prea binecrescută? Atunci Roxanc...? întrebă arhitectul, punînd cuțitul deoparte.

– Roxanc nu-i amanta mea oficială. Nici Janet Lindsay, nici altele! adăugă Johnnic, ghicind că Munro va ridica problema clasei sociale. Pc urmă, nu uita că-l disprețuiesc pc Harold Godfrey mai mult dccît pc oricare alt om dc pc pămînt.

– Bine, dar ca n-are nici în clin, nici în mînccă cu taică-său!

Johnnic întoarse pc toate părțile copanul pc carc-1 ținea în mînă.

– Mă aflu cumva la interogatoriu?

– Nu vreau s-o faci să sufere. Știi bine asta.

– N-am făcut-o pînă acum și nici n-am s-o fac vreodată.

Ravensby puse copanul în farfurie, privindu-și vărul drept în ochi.

– Și Elizabeth, și cu înțelegem foarte bine natura legăturii dintre noi, zise cl cu blîndcțe.

– Mic mi s-a părut că sc așteaptă s-o vizităm din nou, la întoarcerea de la Edinburgh.

Johnnic avu bunul-simț să sc arate încurcat.

– Se prea poate să fi spus cu așa ccva.

Munro sc aplecă spre el.

– Dar de fapt nici nu te gîndești să te-ntorci!

Johnnic șovăi cîtcva clipc. Pe chipul și în glasul lui Munro se ghicea o furie abia reținută.

– Nu, răspuse cl în cclc din urmă. Indiferent cc simți tu... E fiica cclui mai mare dușman al clanului Carre. în momentul dc față, Anglia sc dovedește și ca a fi un dușman dc moarte... Vezi cum își întărește garnizoanele dc la graniță și nc păzește cu săbiile trase cînd nc întrunim la Parlament. Dar lăsînd deoparte politica, motivul principal c cît sc poate dc egoist: nu vreau să mă însor.

Munro se lăsă pe spătarul scaunului, abia stăpînindu-se să nu izbucnească.

– Iar în cazul Elizabeth, ar trebui să ajungi aici! spuse el, apăsător.

– Întocmai. Îmi pare foarte rău.

Johnnic ştia că mult ţine Munro la Elizabeth. Şi el o regreta sincer: nu era o femeie pe care să o poţi uita uşor.

– Sînt sigur că va supravieţui durerii! zise Munro, surprinzător de calm, de parcă s-ar fi declarat de acord cu hotărîrea vărului său. După opt ani mizerabili lângă Hotchanc Graham – adăugă el, cu sinceritatea unui vechi prieten – dezamăgirea pe care i-o vei provoca tu va trece aproape neobservată.

– Chiar așa!

Johnnic îi adresă un surîs dezarmant, fcricit că Munro redevenise cel de altădată. Nu-i plăcuse să-l vadă în postura de cavalier galant.

– Elizabeth mi-a spus deseori cît se simte de liberă de cînd a rămas văduvă. Nu cred că va suferi din calc-afară de dorul meu.

– Mai ales că săptămîna viitoare încep lucrările la casă și doi ani de-aici încolo va avea o mulțime de treburi pe cap.

– Pe urmă mai e și George Baldwin, care se ține de coada ca un câțel! glumi Johnnic, deși simțea un ușor ghimpe în inimă.

Încercă să-și alunge gîndurile negre.,

– Vrei să pui prinsoare cîți din partidul lui Twcedalc au fost mituiți în lipsa noastră? întrebă el deodată, simțind nevoia să schimbe subiectul. Eu zic că Bclhavcn și Montrose, poate și Selkirk.

– Aș putea mai curînd să-mi dau cu părerea cît le-au plătit! replică Munro, începînd din nou să mănînce. Toți trei au vîndut Scoția pe tavă.

Johnnic tăcu o clipă, apoi răspunse, clocotind de ură:

– Anglia joacă un joc murdar. Iar Scoția e prea săracă pentru a-i ține piept.

– S-ar putea ca totuși Curtea să piardă bătălia.

– Nu-s așa de sigur, răspunse Ravensby, cu glas obosit.

– Îi ținem pe englezi în șah de aproape doi ani.

– Poate că ai dreptate, surîsc Johnnic. Cine știe dacă nu cumva... David al nostru îl va învinge pe Goliath al lor? Dacă și războiul de pe continent va fi în avantajul nostru...

– Și dacă Londra va aproba Actul de Securitate...

– Așa e... Dacă...

Situația gravă a Scoției pusese în umbră grija pentru viitorul Elizabeth Graham.

Capitolul 16

În ziua de dimineață intrară în Edinburgh, ruși de oboseală, cu caii în spume. Ceva mai tîrziu ajunseră la Ravensby House, unde Johnnic abia avu timp să se spele, să

mănince ceva și să se îmbrace înainte de-a pleca la întâlnirea fixată cu Roxburgh și cu Fletcher. își propuseseră să discute strategia ce trebuia abordată în ziua de luni.

– Arăți ca dracu'! exclamă Roxburgh, văzându-l pe Johnnic că se trântise pe un scaun, la masa lor din taverna lui Steil.

– Oricum, mai bine decât mă simt!

Johnnic se lăsă pe spătarul scaunului, trezindu-și mâna prin părul încă ud.

– în ultimele zile n-am dormit aproape deloc, / .isc cl, cu glasul răgușit de oboseală. Spune-mi ce s-a întâmplat între timp.

– Mai întâi află că ai ratat croaziera Roxanci, glumi Roxburgh.

– Dumnezeule! gemu Johnnic.

Uitase să se scuză că nu va putea veni.

– în orice caz, ți-a ținut locul frate-tău, continuă la fel «le poznaș Roxburgh. Asta dacă-ți face vreo impresie.

– Har Domnului!

Cuta dintre sprâncene îi dispăru brusc.

– Cum? Nu ești disperat și nici nu te interesează? se miră Roxburgh, care era prieten cu Johnnic de ani de zile.

– Voiam să știu dacă am pierdut vreun eveniment politic, sublinic Ravensby, care nu intenționa să discute cu alții despre fidelitatea față de amante.

– Trimișii Londrei au băgat bani frumoși în buzunarele proprietarilor stațiilor de poștă, remarcă ironic Fletcher, fără să-și ridice ochii din farfurie. Tweeddale face presiuni asupra lui Godolphin, ca să aprobe rapoartele privind Actul de Securitate.

– Ați aflat cumva și ce intenționează Londra să răspundă?

Lumea politicii era mică. _

– Umblă vorba că Godolphin va capitula.

Johnnic nu sări în sus de bucurie. Ii cunoștea bine pe englezi, astfel că rămânea circumspect.

– Crezi că-i adevărat?

Fletcher ridică din umeri, rupînd o coajă crocantă de pâine, pe care o muie în ceașca de cacao.

– Vom afla curînd.

Însă discuțiile și negocierile de culise durară încă două zile, în timp ce guvernul se lupta cu disperare să-și salveze programul, ncvrînd să accepte înfrîngerea.

Dacă Tweeddale nu înțelegea că sesiunea din 1704, la fel ca și cea din anul precedent, va refuza să aprobe întreprinderea armatei, nu va accepta succesiunea. Ordinele primite de la ministrul de finanțe Godolphin – prim-ministru al Majestății Sale, regina Ann – fuseseră cât se poate de clare. Datorită situației militare nesigure din Europa, care primejduia piețele și băncile engleze, orice provocare la adresa Scoțici ar fi fost

o imprudență. Dacă nu se ajungea la nici o înțelegere și negocierile eșuau, Tweeddale – înaltul Comisar Regal penn;

Scoția –avea aprobarea lui Godolphin să dea Actului de Securitate putere de lege.

Ceea ce s-a și întâmplat la 5 august.

Parlamentarii izbucniră în urale și aclamații fericite. Parlamentul scoțian, care timp de doi ani fusese fidel politicii sale de preluare a puterii din mâinile suveranului englez, câștigase o victorie remarcabilă.

Numai că ideile lui constituționale și intenția sinceră de a-și consolida puterea în dauna monarhiei erau considerate un exemplu rău pentru alte țări.

La 28 august, înainte de dezbaterile cu privire la înarmarea Scoției, Tweeddale primi poruncă de la Londra să suspende lucrările, precizând că vor fi reluate la 7 octombrie.

Însă Londra nu avea nici cea mai mică intenție de-a convoca Parlamentul scoțian înainte ca Anglia să-și fi recăpătat controlul asupra Scoției. La 13 august, Marlborough obținuse o mare victorie asupra Franței, în bătălia de la Blenheim. Curtea regală primise vestea pe data de 21. Acum sosise momentul să le dea o lecție scoțienilor pentru îndrăzneala, lor.

În timp ce pe Johnnie îl preocupa dorința de independență a țării sale, Elizabeth se confrunta și cu probleme importante, deși de cu totul altă natură.

Pentru prima dată îi întârziase ciclul. La început nici nu-i trecuse prin minte că ar fi putut rămâne însărcinată. Trăise de multe ori dezamăgirea de a-și vedea speranțele înșelate. Ar fi fost mult prea frumos să i se împlinescă visul de-a purta în pântec copilul lui Johnnie Carre. Încercase, fără succes, să-și alunge acustic iluzii deșarte.

Și totuși, nu găsea nici o altă explicație. O copleși o lăcrășă bucurie – a trupului, a minții și a sufletului: numără zilele la nesfârșit, pe degete sau în scris, de parcă timpul ar li zburat mai repede, odată socotit cu cerneală pe hârtie. Tremură cinci zile, apoi o săptămână...

Oare era cu puțință, când așteptase atât de mult și-și făcuse utitea iluzii?

Trecă zece zile din august, și iar două săptămâni se hrănea cu vise și se îmbăta cu speranțe, încetă să se mai ocupe de proiectul casei, care până acum lusesse marcată de plăcere. Deși se ducea zilnic pe șantier, dându-și părerea, dirijând lucrările și venind cu lămuriri, totuși își pierduse entuziasmul. Singura ei grijă rămânea ciudățenia din propriu-trup.

Oare era posibil să nu fi fost stearpă? Nu cumva, în sfârșit, va avea și ea un copil pe care să-l iubească? Dar dacă Dumnezeu îi împlinise rugăciunile. În lacrimă, printr-o stranie întorsătură a soartei, atunci când Robbie fusese luat prizonier?

Gîndul la bebeluși doțofani și trandafirii nu avea nimic de-a face cu Johnnie Carre. În noaptea dinaintea plecării, lordul își exprimase foarte clar părerea despre copii. Iar de-o lună

încoace nu primise nici o veste de la cl, deși îi trimisese mătăsurile făgăduite – o căruță plină! – de nu cumva fusese mâna lui Munro. Nu era sigură dacă biletul care le însoțea era scris chiar de Ravensby. Frazele scurte pe care Ic citise nu păreau să fie ale lui. Îi scrisese doar să poarte sănătoasă mătăsurile și să-și termine casa cu bine. Semnase simplu „Ravensby”, de parcă i-ar fi scris avocatului familiei.

Nici Elizabeth nu se așteptase la mai mult, dată fiind atitudinea lui la despărțire. Nu fusese nici surprinsă, nici îndurerată. De prea multă vreme se obișnuise cu compromisurile și jumătățile de măsură, ca să accepte că dintr-o dată avea parte de o fericire cerească. Totuși, în prima zi a lui septembrie își îngădui un răgaz de destindere. Până la următorul ciclu mai rămâneau două zile.

Și George Baldwin îi remarcă buna-dispoziție din act după-amiază. Călărise până la Three Kings, ca să-i aducă 6 carte nouă, abia primită de la Londra, și să vadă cum progres lucrările la casă.

– Arăți excepțional, Elizabeth! îi spuse cl, pe când serveau ceaiul împreună. Nu cumva ai stat prea mult la soar și i-a furat toată strălucirea? glumi tânărul, fcrindu-sc de o aluzie prea personală.

Elizabeth zîmbi, gîndindu-se cît de mult se deosebea George de Johnnie Carre, care nu se dădea înapoi de la ninr și nu se sfia să ia singur ceea ce-și dorea.

– S-ar putea să fie soarele, George... Ori ceaiul prea fierbinte, răspunse ea. Dar trebuie să recunosc că-s foarte veselă. Casa merge bine, minți ca fără să clipească.

Bucuria reușise să-i înăbușe pornirea spre sinceritate.

– Nu încetez. să mă minunez de calitățile tale, Elizabeth. Majoritatea femeilor se mulțumesc cu treburile casnice.

Lady Graham ar fi vrut să-i spună că majoritatea femeilor nu avuseseră un tată ca Harold Godfrey și un soț ca Hotchance Graham. Învățase repede să fie pricepută la toate, astfel încît să se poată feri de bărbații fără scrupule.*

– Și acesta e un exemplu de a te ocupa de treburi gospodărești, glumi ea. Iar ca văduvă, sînt nevoită să fac totul de una singură, adăugă, convinsă că George va înțelege acest răspuns politic și convențional.

– Dar nu ești obligată să răniți văduvă, Elizabeth. Acceptă-mă ca soț și sînt gata să iau orice povară de pe umerii tăi.

Își puse ceașca pe farfurioară, privind-o cu sinceră afecțiune.

– Îți mulțumesc, George! zise Elizabeth, obișnuită cu repetatele lui declarații în căsătorie. Știi cît prețuiesc prietenia ce mi-o porți, dar și cît țin la libertatea mea. Hotchance era un om dificil.

Fără să se tulbure, începu să-i povestească verzi și uscate, ținîndu-și pleoapele plecate, în speranța că reușea să afișeze o expresie tragică.

- Un om îngrozitor, întări George. Tu meriți mai mult de la viața. Însă nu toți bărbații sînt ca Hotchanc, adăugă el, înțelegîndu-i aversiunea față de căsătorie, după o astfel de experiență. Dar pentru că nu mă îndoiesc de meritele tale, voi fi onorat să-ți ofer inima mea, dacă vreodată vei avea nevoie să-ți alini singurătatea.

George Baldwin era o enigmă pentru Elizabeth: prea binevoitor și prea moral pentru o societate care nu ținea la mare cinste nici una din aceste calități. Niciodată nu stia cum să se poarte cu el, pentru că nu-i trezea alte sentimente decît prietenie și perplexitate.

- Ești foarte drăguț, George, dar te rog, hai să vorbim și despre altceva. Nu mă grăbesc să mă mărit. Zău că nu! Hotchanc s-a acătat generos cu mine măcar prin testament, așa că pot trăi foarte bine pe picioarele mele.

- S-ar putea ca într-o zi să te simți singură, Elizabeth.

Se simțea de pe acum. Tînjea după un tînar năvalnic și ncîmblînzit, care probabil că o va da uitării foarte repede, însă prudența cîștigată din experiența unor ani de zile îi alungă pornirile afective.

- Nici n-ai avea timp să-mi dai seama că sînt singură. Vezi bine cîte treburi au rămas pe capul meu.

- Să știi că nu renunț, zîmbi George.

- Nici cu, replică Elizabeth. Dar îmi face plăcere să treci pe la mine, George. Încă o dată, îți mulțumesc pentru carte.

- Cel puțin, îmi dai voie să-ți măresc biblioteca. Însă mi s-a părut că domnul Folscy e prea blînd cînd critică Western Rising. Eu unul i-as fi azvîrlit pe toți rebelii în Turn¹.

- Asta depinde de convingerile tale politice. Alții ar fi dorit să-i vadă liberi sau pe tron.

- Iată o soluție tipic feminină!

- Și realistă, dacă ai fi de partea lui Monmouth.

După vreo săptămînă, sosiră la Three Kings doi dintre fiii lui Hotchanc. Motivele lor nu erau cîtuși de puțin protocolare la fel ca și purtarea. Elizabeth regretă că se arătase atît de îngăduitoare, permițîndu-le să treacă de paznicul ei, Redmond.

Matthew și Lawson Graham fuseseră nevoiți să-și lase armele la ușă, și totuși, stînd față în față cu ei, Elizabeth simți cum o străbate un fior. Amîndoi erau mai mari ca ea, solizi și lați în umeri., și semănau foarte bine cu tatăl lor. Matthew, fiul cel mai mare al lui Hotchanc, avea cincizeci de ani, iar fratele lui - patruzeci și șase. Amîndoi o fixau cu privirea rece și distantă a părintelui lor.

- V-aș oferi ceva de băut, zise ea, încercînd să-și țină firea, dar presupun că-ai venit cu treburi urgente.

La poarta conacului îi așteptau mai mulți oameni înarmați.

- Am hotărît că trebuie să te recăsătorești, zise Matthew, fără altă introducere.

Se oprise în prag, profilîndu-se pe lumina de-afară.

- Curînd va lua sfîrșit anul de dolieu.

Vorbea cu atîta indiferență, dc parcă i-ar fi anunțat starea vremii.

– Vă mulțumesc pentru grija cc-mi purtați, răspuse tăios Elizabeth, iritată de aroganța lor. Numai că eu nu doresc să mă recăsătoresc, declară ca cu îndrăzneală, strîngîndu-și pumnii, ca să-și stăpîncască trcmurul dc enervare.

Tocmai venise din grădină și rochia dc vară era murdară llc (Alină, astfel îneît înfățișarea nu sc potrivea deloc cu tc» mi (a tea vorbelor ei.

– Iar tatăl vostru, adăugă ca imediat, irti-a lăsat sufi-llc nți hani ca să-mi pot permite accastă alegere.

– Tata ți-a lăsat bani pentru că i-ai sucit capul! se răsti Miilthcw.

Elizabeth sc înfioră, văzîndu-i privirea disprețuitoare.

– Tatăl vostru era prea lipsit dc sensibilitate ca să-i lucească cineva capul! rcplcă ca, înfruntîndu-i pe fiii lui Hotchanc cu tăria și curajul deprinse în ani întregi petrecuți In preajma trădătorilor.

– Ți-am spus că nu va vrea să nc asculte! murmură nwsn, mutîndu-sc neliniștit dc pc un picior pe altul, ca un luptător gata dc atac.

Fratele său mai mare întinse mîna, ca să-l domolească.

– N-arc importanță! spuse cl, fără a-și lua privirea dc l.i Elizabeth. Ne-am gîndit că tc-ai putea mărita cu Lukc. Ncvastă-sa a murit anul trecut.

Glasul lui, lipsit dc oricc inflexiune, amintea dc cel al lui Hotchanc.

Siguranța dc sine a lui Matthew o făcu să-i sară țandăra. Mezinul lui Hotchanc băgase deja în pămînt două neveste, iar ea n-avea dc gînd să fie a treia.

– Uite cc c, Matthew! izbucni ca, mînioasă. Nu pot să vă sufăr, nici pc tine, nici pc frații tăi. Iar Rcdmond c chiar și mai pornit ca mine. Prin urmare, v-aș ruga să plecați, atîta vreme cît mai sînteți încă întregi.

Trase adînc aer în piept, apoi adăugă cu un calm înfricoșător:

– Și spuneți familiei voastre că banii lăsați de Hotchanc sînt ai mei. Nu puteți pune mîna pc ei.

– Ești îndrăzneată, Elizabeth! răspuse fiul cel mare al lui Hotchanc. Probabil că asta l-a atras pe tata. Numai că noi n-am venit singuri – poate că ai observat. Ne însoțește un grup dc oameni înarmați.

Nu se clinti din loc, sigur pe poziția și pe forța lui.

– Faci cum crezi, Matthew. Să te văd cum scapi de-aici. Redmond abia tc-așteaptă! Și să mai știi că nu primesc ordine de la tine.

– Am putea apela la tribunal, să te declare vrăjitoare.

Părea să nu-i fi auzit cuvintele.

Elizabeth își aminti că și Hotchanc reacționa cu același sînge rece și se înfioră de teamă. Dar în clipa următoare

încercă să-și țină firea. învățase că tiranii hăituiesc doar prăzile ușoare.

– Nu uita că eu nu sînt fricoasă ca nevastă-ta sau ca fetele alea ale talc, Matthew. Poți să m-ameninți, că mă lasă rccc.

Privirea lui dc gheață îi strecură un fior pc șira spinării.
?

– N-ai decît să mergi la tribunal, dar în cazul acesta n-ai să vezi banii în vecii vecilor. Nu uita că am trăit opt ani cu tatăl vostru, care era dracu-n persoană. Voi, dragii mei, sînteți ' niște dulci copii!

Se opri să-și tragă sufletul. Tremura toată dc indignare, dar sc străduia să nu arate nici un semn dc slăbiciune.

– Vă sfătuiesc să nu vă pierdeți timpul de pomană, continuă ea, cu glas ccva mai liniștit. Ziceți mersi că tatăl vostru nu mi-a lăsat mie tofj banii. Și dac-ar fi adevărat că i-am făcut vrăji, să știți că nu m-aș fi mulțumit cu șaizeci dc mii dc lire.

– Nc înfrunți ca un bărbat, Elizabeth – declară netulburat Matthew –dar nu uita că ești numai o femeie: singură și ncmăritată.

Matthew era capul familiei Graham nu numai în calitate dc frate mai mare, dar și pentru că avea o imaginație bogată.

– Unele tribunale ar putea decide că nu ești capabilă să-ți administrezi singură averea.

Vorbise foarte încet, continuînd să rămînă nemișcat.

– Iar unii judccători ar putea considera că ai nevoie dc un soț.

– în schimb alții cred că fratelui tău ti trebuie o amantă, iui o nevastă! Matthew, te rog să pleci și să-ți scoți din minte haniile mei. Du-te să bagi mîna în buzunarul altora. Pleacă! Chiar acum – spuse ea cu un calm la fel dc neclintit ca al lui – altfel îi poruncesc lui Rcdmond să tc facă bucățele!

– Nc vom întoarce, Elizabeth. Cu avocații.

– Vă pierdeți vremea inutil!

– Pentru șaizeci dc mii dc lire parcă mai face să-mi pierd vremea! replică cl cu un surîs atît dc rece.încît Elizabeth avu senzația că în încăpere suflasc un vînt de gheață. Hai, Lawson! își chemă cl fratele ca pc un cățel.

Cei doi fii ai lui Hotchanc părăsiră casa, dar amenințarea continua să plutească în urma lor.

De cum sc închise ușa, Elizabeth sc prăbuși pc jilțul cel mai apropiat, dc teamă că n-o mai țin picioarele. Rezistase numai prin puterea voinței. începu să tremure din toate încheieturile, deși afară era soare și cald. Nu pentru că nu s-ar fi așteptat la vizita lor. Dc la început știuse că vor încerca să-i ia banii într-un fel sau altul. Dc asta își și tocmise paznici. Dar pînă acum nu-și dăduse scama cît era dc singură. Brusc, simți cum o cuprinde spaima.

Spre deosebire de tatăl ei, pentru care totul avea un preț, familia lui Hotchanc continua să trăiască după vechi tradiții, care nesocoteau progresul civilizației, redueându-și la tăcere dușmanul prin forța armelor. Iar pădurile din Redcsdalc îi apăraseră întotdeauna de oameni și de lege.

Cu două săptămîni în urmă, ar fi fost mai îndrăzneată și nu s-ar fi simțit atît de intimidată. Dar dacă... Nu se lăsase prea mult în voia visului ci de-a avea un copil. Dar dacă, într-adevăr, purta în pîntecul copilul lui Johnnic, atunci trebuia să se apere. Nu într-un mod violent și sîngeros, carc risca să-i facă rău pruncului ci, ci prin forța rațiunii, printr-o judecată limpede și cumpănită.

În aceeași clipă înțelese că trebuia să se gîndească bine la cererea în căsătorie a lui George Baldwin.

Elizabeth îl chemă înăuntru pe Rcdmond și-i povesti discuția avută cu Matthew Graham.

– Oare cîți oameni ar putea s-adune? întrebă ea, vrînd să cunoască gravitatea pericolului pe care-l avea de înfruntat.

De curînd, Margot Talmadge – o tînără văduvă moștenitoare – fusese răpită de familia Matchmont și silită să se mărite cu unul dintre fiii lor. Deși decizia tribunalului fusese în favoarea neamului Talmadge, totuși răpitorii o reținuseră cu forța și-o brutalizaseră vreme de cîteva luni.

Cazuri ca ale tinerei Margot Talmadge nu erau ieșite din comun, cînd se găseau în joc sume mari de bani.

Famiiliile fără scrupul sau celc nevoiașe pur și simplu încălecau pe cai și sileau femeile să se mărite. Indiferent de hotărîrea tribunalului, femeile erau nevoite să îndure același tratament. Chiar Elizabeth cunoștea niște cazuri tergiversate în tribunal de ani de zile.

– Două sute de oameni – poate și mai mult, dacă reușește să-i atragă și pe Graham-ii din Dunstable.

– Asta o să-l cam coste.

– Dar el va considera că merită banii, dacă stai și te gîndești ce-ar putea cîștiga.

– Atunci noi avem nevoie de mai mulți. Prefer să-mi cheltuiesc banii singură decît să-i dau Graham-ilor. Cît de curînd poți angaja alți oameni?

– Cel mult o săptămîină-zeci zile. Dar mai există o soluție – vorbiți cu glas tăios și recc, jucîndu-se cu mînerul de os al pumnalului, l-am putea încolți în pădurea Redcsdalc.

Cu mulți ani în urmă, iubita lui Rcdmond căzuse pradă poftelor brutale ale lui Matthew Graham, și numai credința față de Elizabeth îl oprise să nu se răzbune luînd viața ticălosului.

– Catherinci Blair nu i-ar placc să te vadă murind inutil... și nici mie.

La auzul numelui tinerei sale logodnice, chipul bronzat ni lui Rcdmond se îmbujoră.

- Și totuși, zise el cu răceală, ar fi o binecuvîntarc pentru loatft lumea să fac dc petrecanie fiilor lui Hotchanc. Ar trebui Uiiși ca niște fiare.

- Deși sînt întru totul de acord cu tine, n-aș vrea să am pe conștiință moartea lor, dccît ca ultimă soluție. Dc fapt. aș prefera să nu-i mai văd și nici să nu mai aud de ci.

Oftă adînc.

- Dar după cît dc lacom c Matthew, slabă nădejde!

Se sprijini de spătarul canapclei, privind-l pe Rcdmond cu un zîmbet trist.

- Așa că dacă nu putem ferici lumea, măcar să tocmim mai mulți soldați.

- Știi că nu tc vor lăsa să tc bucuri prea mult de banii lui Hotchanc! îi aminti Rcdmond.

Vorba-i liniștită contrasta puternic cu înfățișarea lui războinică.

.Elizabeth privi o clipă spre bărbatul care-o păzise încă de cînd sc măritase cu Hotchanc Graham. Acum bănuia că sarcina lui fusese nu numai să împiedicc fuga tinerei soții, dar și s-o apere dc propria familie a soțului. Redmond sc așeză într-un jilt, chiar în fața ei. Teaca și mîncrul spadei, prccum și pistoalele vîrîtc în cingătoare sclipeau în lumina soarelui, iar părul roșcovan era tăiat scurt, spre deosebire de un alt bărbat puternic pc care-l cunoștea și ale cărui plete pînă la umeri trădau o eleganță aristocratică. Elizabeth sc întrebă cum dc ajunsese să i se schimbe dintr-o dată cursul vieții. Cu numai cîtcva luni în urmă trăise într-un adevărat paradis, iar acum sc afla în primejdie dc moarte.

- Am crezut că se vor mulțumi cu partea lor, zise ea cu amărăciune. Cele șaizeci dc mii dc lire ale melc nu sînt decît o mică parte din averea lui Hotchanc.

- Dar c atît de simplu să ia și partea dumatiale! Cum îți închipuiai c-or să renunțe la o pradă așa ușoară?

- Zău că mi-ar face marc plăcere să-i ucid, murmură; ca cu răceală, dar mă preocupă probleme mult mai grave.

Privirea i se împăienjeni deodată și glasul începu să-i tremure.

- Ceva mai important dccît lăcomia lui Matthew și dccît banii aștia blestemați.

- Copilul, încuviință Rcdmond, fără să clipcască.

Elizabeth făcu ochii mari, ncputînd să articulezc nici un sunet.

- Dc unde știi?îngăimă ca într-un tîrziu.

- Dc la Catherine...

Șovăia să sc avîntc într-o discuție atît dc personală. Ca bășbat, îi venea greu să vorbească despre întîrzierca sau absența ciclului.

- Mi-a spus că, după cît sc pare, ai cămas însărcinată, adăugă cl stînjcnit, cu obrazul stacojiu.

- Probabil și ca a aflat dc la Molly.

Camerista Elizabethiei lua lecții dc citire dc la logodnică

lui Rcdmond, carc preda la școala din sat.

– Va să zică, toată lumea dc la Three Kings îmi ține socotcala, zise Elizabeth, izbucnind în rîs.

El surise ușor, în semn dc încuviințare.

– Pari foarte fericită. Toată-lumea sc bucură pentru dumneata și-ți urează să ai noroc.

– Încă nu știu sigur, deși ai dreptate, Rcdmond: sînt foarte fericită. Sau mai binc-zis eram, înainte de venirea lui Matthew. Acuzația dc vrăjitorie mă neliniștește în bună măsură, ilc cînd a fost arsă pc rug femeia aceea din Lanehead, MI primăvara trecută. Toată lumea știe că judecătorii din Kalesdalc sînt în solda familiei Graham. Dc altfel, și Matthew părea foarte sigur pc cl cînd mi-a spus că trebuie să mă recăsătoresc și că o femeie nu se poate descurca singură. De unde știu eu că n-a vorbit deja ci judecătorul? Mă întreb ducă și căsătoria ar fi o garanție.

– Ravensby arc mai marc influență decît Graham-ii. sint convins că ți-ar putea oferi protecție.

– Dar bineînțeleles că va refu/.a.

– Ce? Să-ți ofere protecție?

– Nu, să se însoare cu mine.

– I-ai spus de copil?

– E prea devreme. Și chiar dc-aș fi sigură, oricum n-am dc gînd să-i spun.

– Poale că cl vrea să știe.

– Sînt sigură că nu, Redmond. Sînt foarte sigură. Prin urmare* – continuă ea, de parcă ar fi discutat despre solda gărzilor și nu despre viitorul ci – mă gîndesc foarte serios să accept cererea în căsătorie a lui Gcorgc Baldwin. Sc trage dintr-o familie puternică, iar unchiul lui face parte din Curtea cu Juri de la Hexham. Baldwin-ii au fost secole de-a rîndul șefi ai districtului Tynedale. El mi-ar putea oferi protecția de care am nevoie, față dc avocații și judecătorii plătiți de familia Graham. Iar tu tc-ai putea ocupa dc contrabandiștii lor. Cred că-i o soluție destul de bună.

– Nu-l preferi, totuși, pc Ravensby? întrebă cl cu blîndețc.

– Rcdmond, tc rog, nu mă întreba.

Închise ochii, cuprinsă brusc dc un dor ucigător. Dar o clipă mai tîrziu, cînd ridică privirea spre căpitanul gărzii, pe chipul ei sc așternuse aceeași expresie indiferentă.

– Există o sumedenie de motive pentru care pc Johnnic nu-1 interesează situația mea, răspunse ea cu voce joasă. În primul rînd, nici nu vrea s-audă dc însurătoare. Arc deja iha mulți copii, Rcdmond, dar tot nu s-a însurat. Un amănunt trebuie reținut. Așadar, prefer o soluție mai practică, pc cat s-o pot pune în aplicare.

În glasul ci se citea o hotărîrc febrilă.

– George Baldwin c un bărbat foarte drăguț, așa îneît nu văd dc cc să nu-1 aleg pc cl. Oricum, Rcdmond, cele mai multe femei nu sc mărită din dragoste. Nici căsătoria mea cu George

Baldwin n-ar face excepție. Și nu uita că nu-ți cer consimțământul, adăugă ea cu blîndțe, răsucindu-și între degete poala rochiei. Vreau doar să-mi spui dacă, după părerea ta, îi putem opri pe Graham-i să-i facă vreun rău pruncului pe care poate că l-a zămislit pîntecele meu.

– Fii liniștită, îi vom opri! zise el simplu, dorindu-i în gînd să aibă parte de toată fericirea de pe lume. Cu puterea lui George Baldwin în Northumberland și cu soldații mei, copilul va fi în afară de orice pericol.

– Îți mulțumesc, Rcdmond! spuse Fli/.abcth, căreia siguranța lui îi dăduse încredere. Îți sînt nepus de recunoscătoare.

– Aș vrea să ți-l pot da pe Ravensby.

– Uneori și cu aș vrea zîmbi Elizabeth. Dar să știi că-s foarte fericită aici. Iar dacă, într-adevăr, voi avea acest prunc...

Începu să rîdă ca o copilă fără griji.

– Nici nu-mi doresc mai mult.

– S-ar putea ca George Baldwin să fie de altă părere, o preveni Rcdmond. Cei mai mulți bărbați ar vrea să te aibă like the old chief¹.

Ea clătină din cap încet, dar hotărît.

– Niciodată, Rcdmond. Jur! Nici chiar din dragoste. Dacă George va vrea să se însoare cu mine, atunci cu voi pune condițiile. Nu voi renunța la libertatea mea pentru

Like the old chief (cngl.) – cum te-a avut batrînul (adieft nepri- tiffinilfi). (n.t.)
nimic în lume, nici chiar pentru protecția pe care mi-ar nli'ri-o. Altfel, voi căuta alte căi de-a mă apăra de uneltirile lui Matthew Graham.

– Oh, Baldwin va fi de acord cu tot ce-i ceri! exclamă Iflj'Aduiala?

– Contractul de căsătorie va cuprinde clauze foarte clare, npusc Elizabeth, strîngîndu-și buzele. Voi avea grijă de fiocare mînanunt.

– Dar copilul? Dacă va fi băiat, nu cred că George va accepta ca domeniul său să fie moștenit de fiul unui alt bărbat.

– Nici nu i-aș cerc una ca asta.

– Înțeleg, lady Graham! Zîmbi ea, liniștindu-se pe deplin. Într-adevăr, te-ai gîndit la toate. Așadar, tot ce-mi rămînc de făcut, e să-ți găsesc niște oameni care să-i urască atît de mult pe Graham-i, încît să nu se sfiască să-i ucidă.

– Nu cred să-ți fie prea greu! risc Elizabeth, mulțumită de planul ei și știind, la fel ca Rcdmond, că Graham-ii făceau sistematic incursiuni în Northumberland, ca să fure vite.

– Voi fi silit să-i alung de pe pămîntul nostru, zîmbi ea.

Elizabeth amîină discuția cu George Baldwin încă două săptămîni, ca să fie sigură că rămăsese însărcinată, înainte de a-și vinde o parte din libertate unui bărbat pentru care nu simțea nimic deosebit. În tot acest timp, trăi într-o

atmosferă de permanentă teamă, pîndind sosirea vreunor călăreți necunoscuți, trăgînd cu urcchca la cc vorbeau gărzile de noapte și luînd lecții de tras cu arma de la Rcdmond. Se întreba ce pune la cale Matthew Graham.

Rcdmond mărise numărul oștenilor cu încă o sută de oameni bine pregătiți, astfel îrifcît acum Three Kings aducea mai mult a tabără de luptă dccît a conac.

Acclași lucru îl remarcă și George Baldwin, intrînd în salonul Elizabethei, într-o frumoasă dimineață de septembrie. Arăta proaspăt și elegant în haina de stofă cafenie și cămașa albă de in. Deși dispunea de o avere considerabilă, îi plăcea să se îmbracc.simplu.

- Sc parc că vrei să te aperi fără ajutorul Angliei, de-o fi să ajungem la război cu Scoția! rîsc cl, scoțîndu-și mănușile de călăric. Văd că ți-ai strîns soldați înarmați pînă-n dinți. '

- E o măsură de prccauțic, spuse ca evaziv.

Nu era pregătită să discute adevărata cauză.

- Pentru război? înălță el din sprîncnc.

- Pentru viitor, replică Elizabeth, la fel de ambiguu. Ce servești, ceai sau coniac? se grăbi ea să adauge, înainte ca el să-i pună și alte întrebări.

George ceru coniac. Încîntată,-Elizabeth îi umplu paharul, gîndindu-sc că avea nevoie de un întăritor, ca să asculte ce ; voia să-i spună.

Discutară despre vreme, în salonul însorit cu vederea spre grădină. Ferestrele erau larg deschise, ca să primească razele neobișnuit de calde ale soarelui de septembrie. Apoi , conversația alunecă spre stadiul rccolțci. Vorbiră în treacăt și despre sănătatea reginei, care suferise un nou atac de gută, și, în mod firesc, ajunseră și la subiectul războiului.

În tot accst timp, Elizabeth răsucea în minte fel de fel de introduceri pentru chestiunea pe care dorea s-o abordeze, dar nici una nu se potrivea cu situația ei ieșită din comun. Deodată, fără voia lui, George îi veni în ajutor.

- Cred că-ți priește toamna, Elizabeth. Arăți minunat, îi declară cl galant. Annc își făcea tot timpul griji că ești prea slabă și n-ai poftă de mîncarc. Nu C:aș fi de acord cu ea - se grăbi cl să-i cxplicc. Eu întotdeauna te-am găsit pe gustul meu. Dar nu pot să nu remarc cum ai înflorit așa, deodată. Și-ți stă nespuse de bine.

Ea se înroși de plăccrc auzind complimentul, dar și de tuținc, știind pica bine cărui fapt îi datora o înfățișare atît de fericită.

- Îți mulțumesc, George,răspunse Elizabeth. Intr-adevăr, IHA simt minunat.

Îi surîsc cald, gîndindu-sc în acclași timp că tînărul era încă scund și avea părul prea dcschis la culoarc. Bărbatul • nruia ar fi trebuit să-i facă declarația avea părul negru ca miezul de noapte și umplea casa prin prezența lui...

- De fapt, te-am invitat tot din motive de sănătate, urmă
t'.i repede, de teamă să nu-și piardă curajul, lăsându-sc în
voia unor vise fără rost.

- Doamne sfinte, dar sper că ești sănătoasă! exclamă el, cu
un ușor tremur în glas.

- N-ai teamă!

Ridică palmele ca să-l liniștească, simțindu-se din nou
stăpîină pe sentimentele ei, acum că-și învinsese teama.

- Și totuși, vreau să discut cu tine o chestiune delicată.

- Îți stau la dispoziție, răspuse el imediat, galant ca »lc
obicei. Iar între prieteni nu poate fi vorba de probleme
delicate. Deși știi bine, adăugă încetisor, că aș fi dorit să
fim prieteni mai apropiați.

- Tocmai despre relația noastră c vorba... încep Elizabeth
cu glas nesigur, căutînd cuvintele cclc mai potrivite. Aș vrea
să-ți fac o propunere mai neobișnuită...

- Te ascult.

Gorgc își puse paharul deoparte, curios să afle ce urmează.
Ochii lui căprui o fixau cu o privire pătrunzătoare.

Ea răsuflă adînc, apoi spuse repede, de teamă să nu sc
răzgîndească:

- Aș vrea să-ți propun o căsătorie de conveniență.

- Răspunsul meu c da, surîsc Gorgc.

- Mai este ceva.

- Mi-am închipuit, murmură el, din moment ce Ravensby a fost
pe-aici.

Ea rămase năucită.

- Se pare că nu-i nici un secret...

- N-am auzit bîrfe pe scama ta, Elizabeth - dacă asta vrei
să știi. Dar nu-s nici cu picat din cer! Așadar, ai nevoie de
un soț.

Ea încep să-și frămîntc mîinile, străduindu-sc să-i
explice, în termeni cît mai ocoliți, că-i era necesar
sprijinul unui bărbat numai din cauza amenințării primite de
la familia Graham. Cum să-i spună unui bărbat carc-o iubea că
de nu s-ar fi temut pentru viața copilului ei, nu l-ar fi luat
niciodată în căsătorie?

- Acesta-i motivul propunerii mele, urmă ea, încpînd să-i
povestească despre vizita lui Matthew Graham și despre
necesitatea de-a sc ști protejată și prin lege, nu numai prin
forța armelor.

El o ascultă politicos, deși nu avea nevoie de argumente ca
să se însoare cu Elizabeth Graham. Cînd ea sfîrși de relatat
tot ce sc petrecusc, el o privi în ochi, spunînd:

- M-aș simți onorat să-ți apăr interesele în fața
tribunalului. Iar idcca că ai fi o vrăjitoare c de-a dreptul
ridicolă pentru oricine, îi afară de sălbaticii ăia din
codrul Rcdsdalc. La urma urmei, am putea ccrc ca Graham-ii să
fie arestați din clipa în carc ar pune piciorul în Tynedale.
Sau spînzurați pentru furt de vite. *

îi surîsc Elizabeth, întinzînd mîna după paharul cu coniac.

- Cu Graham-ii am încheiat și n-ai de ce să-ți mai faci griji.

Vorbise la fel de liniștit și sigur pe el ca Matthew Graham, iar Elizabeth simți că i se luase o piatră de pe inimă.

- Îți mulțumesc, George! Îți mulțumesc din suflet, murmură ea, cu ochii plini de lacrimi de recunoștință. Ești un om bun.

Și, dintr-o dată, izbucni în plîns, descărcîndu-se de toate emoțiile din ultimele săptămîni.

George se repezi la ea și i-o luă în brațe.

- Nu-ți vor face nici un rău. N-am să-i las să se apropie «Ic tîne, o liniști el, strîngînd-o la piept. Eu te iubesc destul pentru amîndoi, Elizabeth... Te rog, nu plînge...

Vorbele lui o făcură să hohotească și mai tare, copleșită de un sentiment de vinovăție. Cum să profite de iubirea lui (George, cînd îmbrățișarea lui nu-i trezea nici cea mai mărunță senzație? Nu cumva se pripea, din cauza spaimei, punîndu-se (11 bună-știință într-o situație și mai delicată? Dar dacă, pentru

ii-și salva copilul, făcea o imensă greșală?

- Poate n-ar trebui să mă grăbesc așa... șopti ea, desprinzîndu-se ușor din brațele lui și ștergîndu-și lacrimile cu dosul palmei, pradă disperării și nchotărîrii.

Își simțea sufletul inundat de o durere fără margini.

- Îți cer prea mult, murmură din nou. Am fost prea îndrăzneată, ai să mă crezi lipsită de educație... Poate...

- Să știi că nu-ți îigădui să-ti retragi oferta, draga mea! surîse George. Ai idee de cînd aștept cu ziua asta? încă de-acum un an, cînd te-am întilnit întîia oară, venită în căutarea unui loc de casă. Iar la cci treizeci și opt de ani ai mei, nu mai vreau să aștept cînd mi-am găsit femeia pe care o iubesc. Șterge-ți lacrimile, iubito - o îndemnă el, intinzîndu-i o batistă -și hai mai bine să ne gîndim cum facem nunta. Cînd ai dori să aibă loc ceremonia?

- Cît de curînd, răspunse Elizabeth, abia stăpînindu-se să nu fugă din salon.

Dar glasul rațiunii o reținu pe loc, făcînd-o să se simtă, în accllc clipe, nu o femeie independentă, care-și croia singură un drum în viață, ci un copilăș părăsit de toți cei dragi.

Așa că își șterse ochii, pentru că mai avea destule de povestit lui George și pentru că nu era chiar un copil - cu excepția rarelor cîmomente de derută - avînd în schimb pe umeri grija de a-și pune la adăpost propriul copil.

Elizabeth hotărî ca nunta să se țină peste trei săptămîni. Atît dura pînă cîc avocații aveau să întocmească actele necesare. Apoi mai trebuiau să dea anunțul și să obțină dispens de căsătorie.

- Nu putem lipsi de formalități, dacă așa vrei tu, decla George. Vărul meu e judecător de pace și s-ar bucura ncspu să se ocupe el de cele necesare. Dacă dorești, ne puteri căsători

numaidecît. Adică... dacă te temi că vor începe fel de fel de bîrfci.

„Nu, e prea curînd”, se gîndi Elizabeth, dorindu-și în sinea ei să întîrzie cît mai mult evenimentul, deși știa că era necesar să se termine totul cît mai repede.

– Atunci, să zicem mai bine două săptămîni. În prima zi a lui octombrie? Vremea va fi încă frumoasă.

– Perfect.

George ar fi fost de acord să se însoare chiar și a doua zi.

– Unde vrei să ținem nunta?

– Oriunde.

În bucătărie, în dormitor – puțin îi păsa'.

– Atunci voi încerca să fac pe plac numeroaselor mele rude, zise George rîzînd, și voi alege catcdrala Hexham.

Ea aducea ca zestre zccc mii de livre.

– Restul va fi păstrat pentru copil, fiindcă nu-țiixer să-i dai nimic din ce-i al tău.

– Ține-ți banii, Elizabeth. N-am nevoie de ei. Sînt fericit să-ți pot întreține copilul. Îți pun la dispoziție titlul și averea mea, dacă vei dori ca el să moștenească baron ia. Lumea nici nu trebuie să știe că nu-i al meu.

– Îți mulțumesc, dar ești prea generos. Moștenirea va reveni cuiva de-același sînge cu tine. Nu-ți pot pretinde altceva.

„Doamne, cît de darnic poate fi!” se mira ea.

Dar George era și cel mai egoist dintre bărbați, pentru că o voia pe Elizabeth cu orice preț.

– Fleacuri, răspunse el, fluturîndu-și mîna ca pentru a-i îndepărta împotrivirea. N-am cine știe ce simpatie pentru strămoșii mei plecați de mult dintre cei vii.

Ridică din umeri și adăugă:

– Nici pentru alte rude, în afară de familia mea. Pe urmă, am avere cît să las la doisprezece copii, nu la unul – plus moșiile din Yorkshire, Buckinghamshire, Kent, Middlesex și Lincolnshire, dacă vreunul dintre ei ar prefera alt loc decît Northumbria.

Se așeză lîngă Elizabeth, cu paharul în mînă, în culmea fericirii că, dintr-o dată, femeia pe care crezuse că n-o va avea în vecii vecilor se hotărîsc să-i aparțină.

Cuvintele „doisprezece copii” o lovira pe Elizabeth în moalele capului. În clipa aceea îi veni să urle, disperată: „Nu, nu vreau decît acest copil! Nu pe-ai tăi, nu pe-ai noștri! Doar pe-al lui\”

Se întrebă dacă va fi în stare să îndure o astfel de căsătorie. Însă știa că nu putea pune în pericol viața acestui prunc, pe care și-l dorea cu orice preț. De asemenea, înțelegea că un copil fără tată nu putea crește așa cum trebuie. Oricare ar fi fost averea sau sentimentele Elizabeth, acest copil avea nevoie de un nume și de protecția lui George Baldwin în fața neamului Graham.

– Cum dorești, George.

își auzi răspunsul dc parcă l-ar fi dat altcineva și sc întrebă dacă va putea păstra accleasi aparențe dc politețe și bună- creștcre o viață întreagă.

La plecare, îi îngădui lui George s-o sărute. Cum l-ar fi putut refuza? Ba chiar reuși să Zîmbească atunci cînd el își luă rămas-bun. Plină.de amărăciune, se hotărî ca în lunile ce vor veni să devină o actriță desăvîrșită.

Dar copilul ei se afla în siguranță.

Elizabeth era mulțumită.

Capitolul 17

ia 29 august, prima zi după suspendarea lucrărilor Parlamentului, Johnnic pornise pc mare către Rotterdam, aflînd din surse sigure că Godolphin nu avea intenția dc-a redeschide din nou lucrările. îl interesa să alic vesti despre mersul războiului, ori forțele aliate sc găseau Ia Haga. Ofensiva aliaților asupra Franței avea mari consecințe asupra viitorului Scoțici.

Pc lîngă aceasta, în port erau ancorate două corăbii dc-ale lui – una sosită recnt dc la Canton, urmînd a fi descărcată, iar mărfurile duse în depozite, pentru a fi vîndutc în Olanda. Pctrccu o săptămîină la Rotterdam si Haga, împreună cu Robbie, carc sc afla aici dc peste o lună. Amîndoi sc ocupau ziua dc magazii si dc vînzări, rczervîndu-și noștile pentru distracții. La o masă bună sau la un joc dc cărți puteau mult mai ușor obține știri despre mersul campaniei militare, în săptămîină următoare Johnnie străbitu Țările dc Jos, în căutarea regimentului unchiului său. în ziua dc toamnă cînd Elizabeth acceptase să-l ia în căsătorie pc George Baldwin, lordul dc Ravcnsby sc afla în tabăra unchiului său, mareșalul dc Turcne.

Habar n-avea că era pc calc să devină tată, în schimb era nespus de tulburat dc veștile aflate.

După dezastrul dc la Blenheim, statul majorai generalului francez era în derută, în vreme cc regele¹ nu sc baza dccît pc sfatul ultimului său favorit, ducele de Chevreusc sau pe ccl al metresei sale dc suflet, doamna de Maintcnon² – fără ca vreunul din aceștia să fi ocupat vreo funcție oficială.

– Nu poți ajunge la urechea regelui decît c-o liturghie. Doamna de Maintcnon nu lasă în preajma lui dccît smintiți habotnici ca și ca! murmură mareșalul. Tallard, care-a pierdut lupta dc la Blenheim, e terminat – ca și Marsin. Pc dc altă parte, tînărul Bcrwick, bastardul lui Iacob[^], a cîștigat teren, dar Chamillard, partenerul de biliard al lui Ludovic, ține ca fratele prietenului său, contele dc Gacc, să fie avansat mareșal. Mcrdc*\ O să fie al dracului dc greu să cîștigăm războiul ăsta, cu toți aristocrații carc luptă carc mai de carc pentru bastonul dc mareșal, în timp cc Marlborough nici nu-și bagă în scamă aliații și face după cum îl taie capul. Și nouă nc-ar prinde bine unul ca cl, numai că cine îndrăznește să-și riște pielea la Curte?

Sc încruntă, dînd drumul unui potop de înjurături, într-un incredibil număr de limbi, pînă ce păru să-și mai domolească furia.

– Dracu să-i ia! oftă el. Am pensia mea, castelul meu... Doar vor mai fi războaie...

Zîmbi eătrc nepotul său.

– Cît poți rămîncf

Renunțară la discuția inutilă despre viitorul națiunilor trccînd ia subicctc mai plăcute.

– O zi sau două. De-aici mă duc la Ostcnde, să prime raportul omului meu de-acolo.

– Mai bine spune-mi despre nou-cîștigata independență a Scoției, îi ceru unchiul său, rîzînd binc-dispus. Dacă scă de blestemații de englezi, poate mă întorc și cu acasă.

– Oricum, păstrează-ți domeniile din Franța. Dacă Marlborough va cîștiga războiul, Anglia nu va mai avea nici un motiv să menajeze Scoția. Atunci Londra se va ocupa pe îndelete să llc aducă în genunchi, folosind drept ghioagă armata victorioasă a lui Marlborough.

– E îngrozitor să te simți atît de mic în înfruntarea dintre popoare!

– Și cumplit de trist!

– Dar am aflat că totuși tu ai reușit să faci avere pe spinarea Angliei.

– Deștul de bine, răspuse Johnnic, schițînd un surîș. Asta-i și mica mea satisfacție. Fregatele mele întrec orice corabie englezească.

– Fii cu băgare de scamă, Johnnie. Se vor găsi destui politicieni veroși carc să vrea să se răzbune pentru c-ai susținut în Parlament independența Scoțici – sau, mai curînd, fiindcă ai nesocotit Actcie de Navigație. Nu uita că Wcstminster-ul e condus de oameni de afaceri, și ăstora nu le place să lcc vîrc cineva mîna în buzunar. Totuși, te anunț că ești oricînd binevenit la mine, în Franța.

Unchiul său știa bine ce vorbește: și el fusese scos în afara legii pentru părerile sale politice și emigrase în Franța, ca mulți alți scoțieni de-a lungul veacurilor, pornind o nouă viață, pe un pămînt mai ospitalier.

– Corăbiile mele răspund de-o bună parte din comerțul Scoției, xisc Johnnic, privindu-și unchiul pe deasupra paha-iului cu vin. Ar fi o prostie din partea englezilor să mă exileze. Depozitele mele din străinătate adăpostesc marfă destinată unui mare număr de negustori scoțieni. Și ce-i mai important, n'se el, în mîna mea se află cele mai multe polițe ale lor. Oricum, am să țin mintoHnvițaia, pentru orice eventualitate. Acum spune-mi ce mai fac mătușa Giselle și fiicele dumitalc.

încă sase, se imbarcă în portul Leith, pornind spre casă. La Edinburgh petrecu o noapte neliniștită lîngă Roxie. într-un tîrziu, se sculă din patul ei în miez de noapte, după care se îmbracă în grabă și plecă. Morocănos și prost-dispus, se opri

la mai multe taverne, în drum spre Ravensby House, dar chiar și vinul îi părea oțetit, ca toată viața lui în ultima vreme. Lăsînd neatins ultimul pahar, porni pe străzile întunecoase, grăbindu-se spre patul său de la Ravensby House, unde nu-l aștepta nimeni.

-Săptămînile pline pe care le avusese de la plecarea din Scoția îl ajutaseră să-și mai alunge din cînd în cînd din minte chipul Elizabeth, care altfel îi umplea gîndurile, tulburîndu-l de la treburile zilnice și făcîndu-l posomorît și arțagos.

Dar odată întors pe pămîntul natal, ca îi păru atît de aproape, atît de accesibilă, îneît încercu s-o dorească pătimaș, fără a se mai feri de ceilalți - deși nu avea nici cca mai mică intenție de a-si potqli focul.

Fiind un bărbat cu voință de fier. știa să-și stăpînească pornirile și să-și țină în frîu sentimentele. Dar societatea din Edinburgh nu-i mai făcea nici o impresie, iar Ravensby House devenise prea tăcută. Descoperirea cît de banală era înalta aristocrație a capitalei. Dacă mai rămînea aici, trebuia

Două zile mai tîrziu, Johnnie se afla la Ostende, iar peste să-i dea Roxanci o explicație plauzibilă pentru purtarea lui neobișnuită - ori el nu era în stare să găsească un pretext mulțumitor. Spre dimineață, cînd păsările începură să ciripească printre frunzele merilor din grădină, Johnnie se hotărî să plece către Goldichouse. Dar acolo îl așteptau alte amintiri despre Elizabeth. Așadar, își încetini pasul spre casă, oprindu-se să-și vadă cîtiva prieteni și amînînd o confruntare cu trecutul. Știa că încă din pragul casei va trebui să înfrunte copleșitor ei absență.

Cinci zile mai tîrziu, intra pe poarta de la Goldichouse.

Era în după-amiaza zilei de 30 septembrie.

Toți servitorii îi ieșiră în întîmpinare.

- Bine-ai venit, Johnnie, că mult timp ai fost departe! zise Dankil Willie.

- Din cauza afacerilor și-a lucrărilor Parlamentului, răspunse Johnnie, deja conștient de prezența Elizabeth în propria lui casă. Dar unde-s ceilalți? întrebă el repede, dînd frîul în mîinile rîndașului, dornic să scape de gîndurile dureroase.

- Cei mai mulți sînt la grajduri. Mînjii pe care-i știi sau au făcut mari. Adam și Kinmont au plecat dis-de-dimineață la Kalso, iar Munro e în aripa cea nouă, ca de obicei. Vrei să-l vezi pe Red Rowan?

- Mai tîrziu! Sînt pe drum de două zile. Cred că mai înainte de orice aș vrea să beau ceva.

Se întoarse către doamna Reid, care rămăsese lîngă Willie, fulgerîndu-l cu privirea.

- Bine te-am găsit! zise el, cu glas blînd și șovăielnic.

- Ce cauți aici? se răsti ea, cu ochii scăpărînd le mînie.

- Am venit în vizită acasă, replică Johnnie fără chef.

Dragoste Unterzisă

n»

– Pff! Așa-s băbații!

El se străduie să găsească o explicație pentru această întâmplare, fără a fi prea sigur că avea nevoie de una. Căci doamna Reid îl crescuse încă de la doisprezece ani, de când murise mama lui, o întrebă cu blândețe:

– S-a întâmplat ceva?

– Așa s-ar spune, dacă ai avea un pic de conștiință. Johnnie își rotește privirea peste servitorii adunați la intrare, apoi din nou spre chipul supărat al doamnei Reid.

– Poți să vii o clipă în bibliotecă și să stăm de vorbă?

– Îmi închipui că nu vrei să afle toată lumea de ce ești în stare! i-o întoarce ea, minioasă. Te porți ca un descreierat!

Johnnie știa că nu e adevărat – sau, cel puțin, nu credea că ea vorbea serios.

– Spune-le slujitorilor să plece, murmură el către Willie, încercă să o ia de braț pe doamna Reid, dar ea se smulse, îndepărtându-se de el, supărată nevoic-mare. Johnnie se întoarce către Willie, înălțând nedumerit din sprâncene.

– Tu ai cumva idee despre ce-i vorba?

"Willie se înroși până la rădăcina părului său de culoarea morcovului.

– Mai bine întreab-o pe ea!

– Adică toată lumea știe, numai cu nu?

– Da, Johnnie. Îmi pare rău, dar așa e.

– Atunci, să încalce și să plece din nou, Willie? întrebă el ironic, neputând înțelege ce greșise.

– Nu mă întreba pe mine, Johnnie. Fă cum vrei./

Nu era imediat răspuns mulțumitor.

Câteva minute mai târziu, se duse în bibliotecă, fără a fi sigur că o va găsi pe doamna Reid, care plecase atât de supărată.

Și totuși, ea îl aștepta, stînd înțepată într-unul din jilțuri.

– Știi că se mărită? i-o trînti doamna Reid, fără altă introducere.

Vorbele ei răsunară ca o lovitură de trăsnet în tăcerea încăperii.

Nu era nevoie să o mai întrebe la cine se referă.

– Arc tot dreptul, nu? replică lordul, pășind înăuntru și închizînd ușa după el.

Totuși rămase în prag, de parcă distanța dintre ei putea să împiedice discuția care urma să aibă loc.

– Nu ți se pare ciudat că n-a anunțat pe nici unul dintre noi?

– Și totuși, văd că știi.

– Asta pentru că ieri i-am trimis niște fructe din grădină, și la întoarcere, slujitorii mi-au dat vestea. Nu i-a spus nici măcar lui Munro! Tie nu ți se pare ciudat, măi băiete?

– Elizabeth își are viața ei.

- Dc carc ție nici nu-ți pasă?
- Oare chiar merit tot perdaful ăsta?

Nu reușea să-și înțeleagă vina și nici dc ce toți erau atât de porniți împotriva lui. La urma urmei, după atîția ani, menajera ar fi trebuit să știe natura relațiilor lui cu o femeie.

- Va să zică, habar n-ai că-i gravidă în două luni? Sau poate nici de asta să nu-ți pese?

- Cine ți-a spus? întrebă cl, cu glas schimbat.

- Nu-i un scrcrt pentru nimeni dc la Three Kings, așa că servitorii ne-au adus știrea și nouă. Toți spun că lady Graham c nespus de fericită că va avea un bebeluș!

- Cu cine se mărită? întrebă cl scurt, fără a se mai obosi cu alte politețuri.

- Cu Gcorgc Baldwin.

O clipă, Johnnie rămase încremenit, părînd că a uitat si să mai respire. Inima i sc oprise în loc. Pc fața lui nu tresări nici un mușchi. Apoi, încet-încct, începu să-și vină în lire, devenind din ce în cc mai conștient dc realitate.

- îți mulțumesc pentru informație, doamnă Reid, spuse cl cu un calm înfricoșător. Trebuie să le trimitem uii dar frumos tinerilor căsătoriți. Tc las pc dumneata să alegi.

- Ești un ticălos lipsit de suflet!

La auzul acestor cuvinte, Johnnic sc întoarse spre ca, cu mîna pc clanță, și răspunse fără să sc tulbure:

- Știu.

în seara aceea, la cină, Johnnic nu vorbi cu nimeni, iar mai tîrziu, după cc se strînse masa și se aduse coniacul, deveni si mai ursuz.

Nimeni nu deschise discuția despre apropiata căsătorie a Elizabcthei, deși cu toții cunoșteau atît evenimentul cît și motivele care-l determinaseră. Munro era la fel dc supărat ca vărul lui - poate chiar mai mult, din cauza principiilor sale de morală. Kinmont sc străduia să limiteze conversația numai la domeniul afacerilor. Adam și alți cîțiva tineri făcuseră prinsoare privind modul cum sc va sfîr.și seara, si nu-l scăpau din ochi pe lordul de Ravensby, care sc pusese zdravăn pe băut.

Puțin înainte de ora două noaptea, Johnnic zise deodată, vorbind împleticit:

- Cîți Oameni putem aduna cam într-o oră?

Auzindu-l, Kinmont, carc ațipise într-un jilt, sări ca ars, iar Munro zise pe un ton mușcător:

- Era și timpul!

Adam zîmbi cu gura pînă la urechi. Cîștigase pariul în ultima clipă.

- Trei sute! declară cl, cu siguranța unui clarvăzător.

Johnnic se ridică din jilt cu o agerime carc-i dezmințea numărul sticlelor golite pînă atunci, și 'întoarse către ceilalți

cu o privire limpede, de parcă n-ar fi pus în gură picătură de băutură.

— Deci fiți gata într-un ceas și înarmați-vă cu toții. Aduceți și-un cal cu șa de damă. Pornim către Three Kings!

Îndată se dădu alarma, cu focuri și corn de vânătoare. În mai puțin de-o oră, clanul Carre se adunase cu mic cu mare, gata de plecare. Noaptea fără lună nu le permitea „să meargă” în goana cailor, dar le ascundea numărul. Porniră pe drumuri lăturalnice, îndreptându-se spre graniță. În urma lor, prin sate, se aprindeau lumini și, din când în când, răsună câtc-o urare: „Mergi cu bine, Johnnic!”

Sătenii din Roxburgh îi recunoșteau pe vitejii scoțieni care făceau incursiuni nocturne peste graniță, iar urările lor îi însoțeau ca niște stindarde fluturând în vânt.

Mica armată trecu în Anglia pe la Carter Bar, chiar când începea să se lumineze de ziuă. În frunte se afla Johnnic, pe armăsarul lui cel iute de picior, urmat de Munro, Kinmont și Adam, toți dând pinteni cailor, ca să țină pasul.

Johnnic aruncă o privire de cunoscător spre geana de lumină cenușie de la orizont, încercând să-și dea seama cam cât se făcuse ccazul. Știa că până la Three Kings ar mai fi avut de mers vreo două ore. La 7 trebuia să fie acolo. Nimeni nu se ducea la nuntă așa devreme. Va ajunge la timp.

Iritat și prost-dispus după două ore petrecute în șa, cu tâmpilele zvâcnind, mahmur după beție, îi era greu să-și adune gândurile. Sau poate nici măcar nu încerca să gândească. Poate plecase către Three Kings condus doar de instinct. Poate-l mîna un impuls necontrolat sau fatalitatea. Nu era în stare să chibzuiască, să argumenteze. Nu-și dădea seama ce-l durea mai mult: că Elizabeth purta în pînțec copilul lui sau că urma să i se dăruiască lui George Baldwin.

Tot ce știa era că trebuia s-o oprească cu orice preț!

Cînd ajunseră la Three Kings, casa era cufundată în tăcere, iar soarele de dimineață stălucea deasupra noii construcții de pe deal. Chiar și șantierul arăta a loc părăsit.

Munro, la fel de arțăgos ca și vărul lui, după atîta drum și după o noapte de beție, la care se adăuga vechiul lui resentiment față de Johnnic, mîrîi furios:

— Ai ajuns prea tîrziu.

— Mușcă-ți dracului limba, Munro! îl repezi Johnnic, sărind din șa înainte ca armăsarul să se oprască. Nimeni nu se mărită la șapte dimineața. Trebuie s-o găsec! îi strigă el peste umăr, începînd să alerge către casă.

În timp ce oamenii lui umblau de colo-colo prin curte, lordul se năpusti spre intrarea conacului de cărămidă roșie. Găsind-o încuiată, începuse să bată cu pumnul, atît de puternic încît ușa se zgîlțîi din toate balamalele.

Îndată un servitor veni să deschidă, înspăimîntat de priveliștea atîtor oameni înarmați.

— Unde-i lady Graham? întrebă Johnnie, cu glas gîtuit, rcmărcînd absența lui Redmond și a gărzilor sale.

Slujitorul îl recunosc pe Johnnic.

- La Hexham, înălțimea Voastră, răspunse el repede. La catedrală.

Nimeni la Three Kings nu se mai îndoia cine e tatăl copilului Elizabeth.

- La ce oră-i nunta?

Servitorul se uită la Johnnic, apoi la însoțitorii lui, înarmați pînă în dinți. Pînă și o minte simplă ca a lui înțelegea ce căutau acolo.

- La unsprăzice, domnule, dar e acolo și Redmond! îl preveni cel pe Ravensby.

Era însă prea târziu. Lordul nu-l mai auzi. Alerga cu pași mari spre calul lăsat în curte.

- La Hexham! strigă el către ceilalți, sărind în șa. Trebuie să ajungem înainte de unsprezece!

Își întoarse calul frînt de oboseală și-și înfipse pinteni în el pînă la sînge.

Nu numai Johnnie Carre se grăbea spre Hexham, ca să împiedice nunta Elizabeth și Graham. Neamurile fostului soț auziseră cînd și unde va avea loc căsătoria și, spre deosebire de Ravensby, aveau un plan foarte bine pus la punct. În aceeași dimineață, din codrul Redcsdale își făcuseră apariția două sute de oșteni zdraveni, porniți să răpească mireasa, - ca să-o conducă în fața altui mire.

Toți cei cinci fii ai lui Hotchance erau veseli și bine-dispuși. Nimeni nu se aștepta la venirea lor tocmai în cetatea episcopală, iar elementul surpriză era la fel de important ca și numărul oltenilor.

Aveau tocmai gînd să ajungă la catedrală cu puțin înainte de ceremonie, cînd toată lumea se va afla deja înăuntru. Rareori se petrecuseră expediții armate în cursul zilei. Ei, vor lua ca din oală. Călăreau încet, într-o atmosferă aproape sărbătorească. Luke purta pe sub platoșă straie de mire și-și legase panglici la lanca, în cinstea fericitului eveniment. Abia aștepta să-o aibă în patul lui pe maică-sa vitregă, în timp ce Matthew se bucura mai ales la gîndul că-și vor lua înapoi banii lăsați de tatăl lor.

Spre deosebire de lăcomia și poftele nesățioase ale fraților Graham, Johnnie era mînat la Hexham de sentimente năvalnice și contradictorii. A avea nenumărate motive pentru a ajunge în oraș înainte de ceremonia nupțială, deși la cît era de cătrănit, ar fi luat-o cu el pe Elizabeth Graham, indiferent dacă ar fi fost sau nu femeie măritată. Atingerea spadei îi dădu un sentiment de siguranță. Între el și Elizabeth se aflau doi bărbați: Redmond și George Baldwin. Ziua nunții se anunța a fi una sîngeroasă.

Munro îi arătă la orizont turlele orașului Hexham, cu catedrala înălțîiului-sc în vîrful unei coline. Johnnic iuți pasul calului.

Cînd clanul Carre ajunse pe malul râului Tync, frații Graham tocmai ieșeau la lumină din pădurea din nord-vestul orașului.

Mai rămîneau zece minute pînă la ceremonie. Dimineața era minunată, iar rîul curgea alene în lumina soarelui de toamnă.

Neașteptata apariție a unui grup de călăreți înarmați pe drumul din apropiere îi luă pe nepusă-masă pe frații Graham, care se așteptau să aibă de înfruntat numai gărzile Elizabethei. Vsc opriră în loc, încercînd să-și dea seama ai cui erau soldații.

– Cîți crezi că sînt? îl întrebă Matthew pe fratele său, care privea printr-un ochean. *

– Vreo șazeci... sau poate chiar optzeci... murmură Andrew, mutînd ocheanul către colinele înverzite, unde călăreții se profilau pe bolta cerului, cu platoșele și armele lucind în soare.

– Atunci îi așteptăm la pod. Să vină ei la noi. S-ar putea să se decidă că n-are rost să se măsoare cu noi. Ai idee cîți sînt?

– Nu văd nici o figură cunoscută, dar oricum, vin de departe. Caii lor sînt plini de spume.

– Norocul nostru! zise Matthew, aranjîndu-și oamenii, cu gesturi simple, sigur pe numărul însoțitorilor săi.

– Nu-i cumva Rcdmond? întrebă Munro, oprindu-se în vîrfurile dealului și privind la grupul de oameni înarmați, care se pregăteau de luptă în capul podului spre Hexham. Singurul autor cîtat cu șase stele de prestigioasa Affaire de Coeur

mai strălucitoare decît Sandra Brown

Era o blondă seducătoare, care-l făcea s-o dorească cu disperare... și să uite că erau dușmani!

– N-arc importanță! răspunse see Johnnic, uitîndu-se în urmă, să vadă dacă toți ai lor se adunaseră la un loc. Tu treci în stînga, Adam în dreapta, iar eu rămîn la mijloc. Nu trebuie să le lăsăm timp să ne încercuiască. Pornim de îndată ce vă luați locurile în primire. Ascundeți-vă în jos de culmea dealului pînă atacăm. Duceți-vă

îi făcu semn cu mîna lui Adam să vină pînă la el.

După cinci minute de învălmășeală și ordine strigate în stînga și în dreapta, fiecare era la postul lui. Johnnie călărea de la unul la altul, dîndu-lc ultimele instrucțiuni, cuprins de un nou elan. Cînd se asigură că toți au înțeles ce aveau de făcut, se așeză în fruntea lor, ridicînd mîna înmănușată. Rămase o clipă astfel, neclintit, cu părul negru fluturînd în vînt.

În secunda următoare, coborî brusc brațul, și calul țîșni ca o săgeată. Strigătul de bătălie al lordului sfîșic tăcerea dimineții, uynat de altele asemănătoare, în timp ce clanul Carrc se năpustea ca o vijelie în urma căpitanului.

Nu avuseseră timp să pună la punct un plan de bătăie, dar fiecare știa instinctiv ce arc de făcut, după experiența cîștigată în ani întregi de încăierări la sud de graniță.

Dînd pinteni calului, Johnnic se repezi în josul dealului, urmat de ceilalți, prăvălindu-se la vale într-un tropot

asurzitor de copite. Strângînd din dinți, își spunea că cei din fața lui vor trebui să se dea la o parte, ori să cadă striviți sub copitele cailor. Părul negru îi unduia în bătaia vîntului, își ținea ochii pe jumătate închiși și degetele pe mînerul pistolului. Trebuia cu orice preț să ajungă pe malul celălalt al rîului.

În depărtare se zăreau zidurile solide ale catedralei, atrăgîndu-i privirea ca un magnet. Iar acolo, înăuntru, se găsea cîi.

Năvălind în lunca rîului, porni în galop nebun spre grupul dușman, apoi, scoțînd strigătul de bătălie al clanului Carrc, se năpusti ca o vijelie înspre pod.

În ochii înspăimîntați ai fraților Graham, mîna de călăreți de pe botul dealului se preschimbă într-o armată diavolească, prăvălindu-se în șiruri nesfîrșite către ei, pe pantele ierboase, ca un bici de foc necruțător. Așteptau înspăimîntați lîngă pod, înțelegînd că dinspre nord veneau nu optzeci de oșteni, ci de zece ori pe-atît. Pămîntu! de sub ei se cutremura sub picioarele cailor, făcînd să le înghețe sîngelc în vine.

Acești călăreți ai iadului năvăliră asupra lor, cu strigătul lor înfiorător, ca un mesager al morții, cu pistoalele în mîini, ca tot atîtea guri de foc.

Graham-ii se dădură înapoi, iar Matthew se simți cuprins de spaimă văzînd acel potop dezlănțuit și însetat de sînge, care se repezea spre ei, cu spada ridicată. Își întoarse brusc calul și porni în galop spre vest, urmat de ceata lui îngrozită, care se retrăgea în dezordine, risipindu-se în cîmpie, pe dealuri și pe malul rîului.

Johnnie zîmbi, cu dinții ca un fulger alb pe chipul ars de soave. Fără a-și domoli galopul, se îndreptă spre podul de piatră. Era primul zîmbet de cînd plecaseră de la Goldie-house, cu multe ceasuri în urmă. Trecuseră printre rîndurile inamicului ca o lovitură de pumn într-o seîndură putredă.

Se gîndi că Dumnezeu era cu ei. Îi ajutase să pună pe lugă o mîift de fricoși – oricine ar fi fost ei. Dacă i-ar fi la fel de ușor și cu gîrzile lui Redmond...

Înăuntrul catedralei, corul tocmai sfîrșise de cîntat liturghia, cînd liniștea sfîntă fu sfîșiata de strigătul* războinic al clanului Carrc, o amenințare trimițînd ecouri pe sub bolțile înalte, de piatră, ale bisericii medievale.

– Stai lîngă ca! îi strigă Redmond lui George Baldwin, ridieîndu-se de la locul său din primul rînd și alergînd printre strane, spre intrare, cu spada în mîină, urmat de gîrzile Elizabethci.

În cîtcva minute oștenii înconjuraseră catedrala. Cînd Johnnie Cane și însoțitorii lui urcară drumul pietruit ce ducea pînă la impunătoarea biserică din vîrfurile dealului, găsiră aici un zid compact de oameni înarmați.

Piațeta din fața catedralei era ncîncăpătoare pentru călăreții lui Johnnic, care se înghesuiau, încercînd să-și facă loc printre dughene și birouri avocațești. După o clipă de surpriză, se așezară în formație de luptă, gata să înfrunte gărzile lui Redmond.

Johnnic se îndreptă la pas spre zidul jos de piatră din jurul catedralei, apoi descălecă, cu o îndrăzneală care-l umplu de admirație pe Redmond, și se apropie de căpitanul gărzilor, rămas de pază la intrarea în biserică.

– Cei de la pod erau oamenii tăi? întrebă lordul, seurturîndu-și praful de pe pantaloni.

– Dacă ai reușit să-i pui pe fugă, atunci nu. Nu cumva un grup pestriț, condus de niște indivizi pe cai suri?

– Întocmai, rîse Johnnic. Să nu spui că te-am scutit de-o treabă!

– Ba chiar așa, însă doar pentru moment. Erau fiii lui Hotchane.

– Voiau să-i ureze miresei cele convenite? continuă Johnnic să surîdă, în timp ce privirea îi devenise de oțel.

– Mă îndoiesc. Vor s-o mărite pe Elizabeth cu unul dintre ei.

– Ca să aducă banii în familie. Numai că am auzit că lady Graham a ales pe-un altul, urmă el, ușor batjocoritor.

– S-ar putea.

Brusc, Johnnic încetă să se mai poarte ca un om de lume. Chipul i se înăsprî și zise cu un calm înfricoșător:

– Ce vrei să spui cu asta?

– Vreau să spun că nici nu știu de cine s-o mai apăr, Ravensby. De dumneata sau de mire.

– Lasă-mă să-i vorbesc.

Glăsuț, ochii, expresia lui rămîneau de nepătruns.

Trăcu o clipă, apoi încă una. Lordul de Ravensby aștepta supus, uitînd de insolența lui obișnuită.

Apoi Redmond încuviință din cap.

Johnnie zîmbi cu toată gura.

– Redmond, îți mulțumesc pentru credința ce i-o porți.

Johnnie Carre păși în naosul bisericii, plin de praf, cu părul și hainele în dezordine.

Cizmele lui trezeau ecouri în liniștea adîncă, iar zăngănitul metalic al spadei și al pintenilor îi însoțea fiecare pas către altar. La vederea acestui bărbat cu plete negre și zburlite, cu platoșa sclipind în lumina luminărilor, cu pistoalele vîrîte în cingătoare, toți nuntașii înghețară de spaimă.

El nu privi nici în dreapta, nici în stînga, neputîndu-și lua ochii de la mireasa din altar, înveșmîntată într-o rochie de un alb strălucitor. Ajuns lîngă ea, îi spuse încet, de parcă celălalt bărbat nici n-ar fi existat:

– Nu crezi că trebuia să știu și eu despre copil?

– Nu-i nevoie să-i răspunzi, Elizabeth! se repezi George.

Johnnie păru să-l remarce pentru întâia oară.

- Dacă n-ai nimic împotriva, Baldwin, acum vorbesc cu ea.

- Numai că cu nu-ți îngădui!

Johnnie își duse fulgerător mâna la minerul spadei, dar Elizabeth îl opri.

- Să nu cumva să îndrăznești! izbucni ea.

Johnnie șovăi o clipă, iar Elizabeth se întoarse către George.

- Lasă-mă să-i vorbesc, îl rugă. Mă întorc imediat.

Johnnie o conduse către o strană lăptosă, strângându-brațul ca într-un clește.

- Cum de ți-a dat voie Raymond săi intri? se răsti ea.

- Pentru că mă place, răspunse el scurt, fără s-o privi în ochi.

Continuă să înainteze printre rândurile de bănci, nepăsându-i de zecile de invitați, care-i fixau într-o tăcere uluită.

- Sau poate nu-l place pe George Baldwin.

Ajungând lângă zidul bisericii, el o opri, strângându-i mâna gata să i-o sfărâmc.

- Acum explică-mi tu ce nu mi-ai spus nimic de copil!

- Nu.

Împotrivirea ei înverșunată îl lăsă fără replică. Dar după șapte ore petrecute în șansa nici Johnnie nu era mai îngăduitor, așa că-i vorbi pe un ton coborât și amenințător.

- Vrei să te măriți cu el, deși porți în pântecul copilul meu?

- Nu credeam că are vreo importanță, risc ea disprețuitoare, la fel de pornită și de furioasă ca el. Pentru tine e doar unul din cei mulți pe care-i ai.

Johnnie abia se stăpîni să n-o palmuiască peste gura care zâmbea batjocoritor. Vru să spună ceva, cu nările fremătînd de mîncă, dar se strădui să-și țină firea și-i zise cu un calm deșăvîrșit:

- Nu-i adevărat. Trebuia să-mi spui.

- Și de ce, mă rog? Adică te-ai însurat cu mine numai pentru că am un copil, altfel nu?

- Vrei ca alt bărbat să crească pruncul meu? o repezi lordul.

- N-ar fi singurul!

- Vorboște-mi despre copilul ăsta, afurisito! spumegă Johnnie.

Nu se îndoia că era al lui. Și nu-i era deloc indiferent.

- Ai băut! se răsti ea, simțindu-l că duhnea a rachiu. Mîncă-ai să te miri și tu c-ai băut atîta caie pentru un fleac.

- De șapte ore n-am pus în gură nici un strop de băutură, replică Johnnie, strângînd din dinți. Sînt al dracului de treaz. Și-ți cer să-mi răspunzi la întrebare.

O lipi cu spatele de zidul de piatră.

- Așadar, doamnă - șuieră el - nu crezi că ar fi trebuit să-mi spui și mie?

- Poate nici nu-i al tău.

- Cc vorbești, Bitsy? Pînă și vizitiii mei știu al cui este. Și servitorii! Toți, în afară dc mine.

- Nu vreau să umbli după mine numai pentru copil. Acum ai priceput?

Rămase privind-l cu buzele strîns.

- Dacă tot c vorba să priccpcm fiecare cîte ceva, atunci află că nu vreau să te măriți cu George Baldwin.

- Dar dacă n-ai fi avut un copil cu mine, tot așa ai fi gîndit?

Îl blestemă în gînd, văzînd că nu-i răspunde.

- Vezi? șopti ca cu tristețe. Îmi pare rău că tc-ai ostenit degeaba pînă aici.

- Văd că n-ai înțeles, i-o, întoarse el la fel dc încct. Mergi cu mine la Goldiehouse.

- Redmond nu va fi de acord.

Johnnic remarcă, satisfăcut, că ca nu pomenise numele lui George Baldwin.

- Dc ce nu-l întrebi? îi spuse Johnnic cu blîndcțc, trăgînd-o după el, către ușa dc sub scară, care dădea spre chiliile călugărilor.

Cîtcva clipc mai tîrziu se găseau afară, în lumina unui soare strălucitor, între două tabere dc călăreți înarmați, ale căror căpetenii sc măsurau încruntate una pe cealaltă, lîngă o mireasă uluită.

- O iau cu mine la Goldiehouse, îi spuse Johnnie lui Redmond. Ai ceva împotrivă, ccva cc nu s-ar putea rezolva între...

Aruncă o privire rapidă către soldații înarmați.

- ...să zicem, patru-cinci sute dc oameni?

- Dar cu nu vreau să merg! protestă Elizabeth.

Redmond îl săgetă pe Johnnie cu privirea* înălțînd mirat din sprîncnc.

- Unde ți-c darul vorbeii, Ravensby?

Johnnic ridică din umeri, la fel dc furios si dc nesigur pe propriile-i sentimente ca si Elizabeth.

- Îți dau un răgaz dc două săptămîni, Ravensby, zise Rcdmond. Încearcă să tc lămurești cu lady Graham. Pc urmă voi veni după ca.

Elizabeth își fulgeră căpitanul cu o privire mînișasă.

- luda! Ce-i asta? Un joc între bărbați, în carc cu sînt miza?

- Tc pun la încercare, Ravensby! vorbi apăsât Rcdmond, uitîndu-se la Johnnic cu o expresie dc nepătruns. Nu-i nevoie să rămii mai mult dc-atît, Elizabeth - adăugă el cu ochii la lady Graham. Tc poți întoarce oricînd, să tc măriți cu Gcorgc Baldwin. Am să-i spun și lui.

- Eu n-am nici un cuvînt dc zis?

- în două săptămîni vom asculta cuvîntul tău.

- Dracu să tc ia, Rcdmond! Dc cînd te-ai făcut îngerul meu păzitor?

„Dc azi-dimineață, dc cînd tc-am văzut plîngînd, înainte dc plccarca la biserică*4, ar fi vrut cl să spună.

Dar sc gîndi să nu-i ofere lui Ravcnsby un avantaj asupra ci, așa că sc mulțumi să-și ceară iertare.

– Peste două săptămîni poți renunța la mine, dacă vrei! zisc cl liniștit, făcînd o plecăciune.

Apoi o ajută să uree pe iapa înșeuată pentru ca.

Cei trei sute de membri ai clanului Carre porniră spre casă, împreună cu Elizabeth.

Odată ajunși în Scoția, cei mai mulți călăreți își continuară drumul, iar o mică escortă rămase s-o însoțească pe Elizabeth pînă la Goldiehouse. Călătoriră la pas, cu grijă pentru starea ei, oprind din cînd în cînd la hanuri, să se mai odihnească și să bea ceva.

Johnnie nu veni niciodată lîngă ea. Furia încă nu i sc domolise cu totul, iar gîndurile îi erau prea învălmășite ca să poată susține o conversație normală cu Elizabeth. Cum trebuia să-i vorbească fără martori, preferase să rămînă afară, lăsîndu-i pe Munro, Adam și Kinmont să-i țină de urît.

Puțin după orele zece se zări în depărtare Goldiehouse, cu toate ferestrele luminate. Johnnie trimisese mesageri din Jedburgh, ca să-i anunțe sosirea, astfel îneît oamenii ieșiseră afară cu torțele aprinse, ca să le lumineze calea.

Elizabeth sc gîndi că s-ar fi bucurat dc primirea făcută, ile n-ar fi fost adusă aici fără consimțămîntul ei. Ce fericită ar fi fost să știe că Johnnie Carre venise după ea fiindcă o iubea! Dar el nu voia dccît să împiedice un alt bărbat să-i ia copilul. Iar Elizabeth îl ura pentru această izbucnire dc orgoliu.

Prea mult luptase să-și croiască o viață liberă de controlul oricărui bărbat se dăruise lui Johnnie Carre cu tot sufletul, întrucît pentru prima oară avusese dreptul să aleagă. Dar el nu-i remarcase dorința de independență. Sau poate nu-i păsasc. Ar fi putut redeveni proprietatea lui Hotchanc sau a tatălui ei. Numai că acum intrase în posesia lui Johnnie Carre.

Și ranchiuna îi întuneca inima și mintea.

Dar toți slujitorii lui Johnnie o întîmpinară cu brațele deschise. Doamna Rcid o strînse la piept ca pe copila ei și fiecare sc grăbea să-i ureze „bun-vcnit”, cu un zîmbet sau o vorbă bună. Dankcil Willie îi făcu o plecăciune pînă la pămînt, cu chipul luminat dc bucuric. Apoi i sc adresă în numele tuturor, zicînd:

– E o marc fcrircire să vă avem din nou la Goldiehou. înălțimea .Voastră!

O mulțime dc servitori o însoțiră pc scara cunoscută, care ducca la camera din turn. Aici o aștepta Helen.

– Acum, my lady, nu mai aveți nimic dc făcut! zise fata, Zîmbind veselă, cu obrazul îmbujorat. Stați să vă odihni' după atîta drum, iar cu o să am grijă dc toate.

Făcu o scurtă plccăciune și-o conduse pc Elizabeth pînă la patul carc fusese deja pregătit pentru ca.

Elizabeth îi mulțumi Helenci, pentru că, într-adevăr, fusese o zi obositoare, iar cu o noapte în urmă nu închisese ochii – ca și Johnnie. Adormi înainte ca Helen să-i fi încheiat nasturii de perle ai cămășii de noapte.

– Biata doamnă... murmură camerista, făcând semn celorlalți slujitori să iasă din iatac.

– Dc cum se scoală, trimite-mi vorbă să aduc dc mîncare! îi spuse doamna Reid, care rămăsese la piciorul patului, privind cu duioșie somnul adînc al Elizabethci. Lordul vrea să-i facă drăguței lady Graham niște veșmînt noi. Zice că nu poate să vadă în ochi rochia aia dc mireasă. A trimis pe cineva la Kalso, s-o cheme aici pe doamna Lamieur, pentru mîine dimineață.

– Chiar are nevoie dc rochii, cu copilașul pe care-l așteptăm! rîse Helen.

– Lordul spunea ceva și de-o nouă rochie dc mireasă,! adăugă fericită doamna Reid.

Amîndouă își zîmbiră, mulțumite.

Evident, nimeni nu ceruse și părerea Elizabethci Graham. A doua-zi dc dimineață, Johnnie intră în odaia Elizabethci. Servitorii tocmai strîngeau masa după micul dejun. Helen părăsi încăperea. așa cum primise poruncă. Din prag, se întoarse, sfătoasă:

– Aveți grijă cu copilul, my lord...

– Ce i-ai spus? o întrebă Johnnie pe Elizabeth, cînd ușa se închise în spatele cameristei. Că vreau să te violez ca un tâlhar?

Ridică din sprîncene, în semn dc dojană.

– N-am nici cca mai mică intenție să fiu violent.

Se așeză în jilț, liniștit și nepăsător, ca un om dc la Curte, elegant și mirosind a colonie. După o noapte dc odihnă își recăpătase stăpînirea de sine.

Ea se îndreaptă către fereastră. Inima i se zbatea în piept nebunește, încă din clipa cînd îl zărise în prag.

– Ai dormit bine? o întrebă el, grijuliu.

O privea cu atenție, fără urmă dc mîncare, acum cînd o avea în locul în care dorise mereu s-o știe.

– Vrei cumva să discutăm și despre vreme, de parcă ieri nu s-ar fi întîmplat nimic deosebit, de parcă nu m-ai fi răpit chiar de la propria mea nuntă?

– Mărită-te cu mine! spuse el scurt, răspunzînd potopului de întrebări.

– Nu vreau să mă mărit cu un bărbat care n-a dat un semn de viață săptămîni întregi după ce a părăsit Three Kings. Nu-mi trebuie un om care se simte obligat față dc mine numai pentru că-i port pruncul în pîntecele meu. Nu doresc un soț care nu ezită să-mi nesocotească vrerea. Oare toți bărbații au un sentiment al posesiei atît dc dezvoltat? Dacă-i pe-asa, află că refuz să fiu din nou proprietatea cuiva!

- îmi pare rău că nu ți-am scris... și că mi-am făcut astfel apariția în viața ta. Nu înțeleg ce vrei să spui cu „sentimentul posesiei. Si nu-i vorba de obligație, Elizabeth.

- Atunci de ce? Pentru că mă iubești? Îndrăznești să spui că ai fi venit după mine de n-ar fi fost copilul?!

Johnnic era obișnuit cu dialogurile fine și subtile, așa sinceritatea ci îl lăsa fără replică.

- Vezi că am dreptate?

- Nu poți separa una de alta. Copilul există, știu că există, iar cu vreau să te măriți cu mine. Nu vreau să iced bărbat nici pe George Baldwin, nici pe oricare altul.

- Ei, să știi că asta chiar sună a declarație de dragost

El oftă adânc, vrînd să arate că-i înțelege sentimentele și străduindu-se să le exprime pe-ale sale.

- Uite că, cu nu sînt obișnuit să fac astfel de declarații dar vreau să ne căsătorim. Cît de curînd posibil.

- Dar dacă nu-i copilul tău?

Johnnic închise ochii o clipă, iar cînd deschise pleoapei din nou, în privirea lui albastră scîlipi un fulger de mînic.

- Doamne, Elizabeth, de ce-mi îngreunezi situația?

- Iertare, Ravensby. Am uitat că nu cunoști decît suprafața. Bărbații ca tine, care conduc două-trei mii de oameni, știu doar să dea ordine, nu să și primească. Dar nu ești sigur că-i copilul tău, așa că, Johnnic? Și-n acest caz, ai face o prostie să te însori cu mine.

- Ah, cît de rea poți fi cîteodată! murmură el, înclucștîndu-și degetele pe brațele jilțului, pînă că i se albiră încheieturile.

Făcuse cca mai mult concesie din viața lui: îi oferea numele, familia, averea, cînd pînă atunci nu acceptase nici în ruptul capului căsătoria. Iar ca îi răspundea în batjocură.

- Bun, atunci să zicem... să zicem că-mi asum riscul, în speranța că e copilul meu.

- O împrejurare că nu-ți e deloc străină! nu-l iertă Elizabeth, furioasă că el nu-i înțelegea motivul împotrivirii.

își închipuia că, dacă-i cîrcă scu/c, putea șterge cu buretele săptămîni întregi de indiferență sau incidentul cu răpirea din catcdrala Hcxham - deși aici și Rcdmond își avea partea lui de vină.

„Ah, bărbații!” își spuse ea, clocotind de furie. „Dracu să-i ia pe toți!”

în clipele accica uitase de îndemnul rațiunii, purtată de valul de mînic care-i întuneca gîndurile. Nu se va mărita cu Johnnie Carre, nici de-ar fi ultimul bărbat de pe pămînt.

Se grăbi să-i anunțe această hotărîre, în cuvînt cît se poate de reci.

O fracțiune de secundă, el se întrebă dacă nu cumva făcea o mare greșală - cu sau fără copil. Dar avea încercat în propriul instinct, care de multe ori îl ajutase să supraviețuiască. Iar în drumul spre Three Kings avusese

destulă vreme să se răzgîndască în legătură cu hotărîrea de a lua de soție.

— La zece jumătate vine doamna Lamicur, să-ți ia măsura pentru haine! vorbiți cu blîndțe, mușeindu-și limba ca să-și stăpîncască o replică tăioasă. Să-ți alegi materialul pentru noua rochie de mireasă.

— Și dacă nu vreau?

— Atunci am să-l aleg cu.

Într-adevăr, curînd după sosirea croitoresei își face apariția și Johnnie, de parcă ar fi fost obligația lui de stăpîn al casii. Se instalează comod într-un jilț, de unde putea privi și zîmbi la toată lumea — la servitoare, la doamna Lamieur, la Helen și în special Elizabeth, care stătea îmbufnată în mijlocul grupului de femei, numai în corsetul cu panglici și în jupă.

— Lady Graham va avea nevoie de garderobă completă, spuse el, lăsîndu-se pe spate în jilțul pe care al cărui spătar erau sculptate chipuri de apostoli. Rochii speciale pentru sarcină.

Elizabeth se făcu roșie ca sfecla, iar croitoreasa se opri în loc, șocată.

— Poate mai întîi ar trebui să alegă rochia de mireasă, adăugă lordul. Ai vreo preferință, draga mea? se întoarce el către Elizabeth, cu o privire amuzată.

— Ceva negru! se răsti ca printre dinții strînși.

— Eu prefer brocart crem, urmă Johnnie, ncluînd în seamă spusele Elizabeth. Avem nevoie de rochie cît mai curînd. Crezi că se poate, doamnă Lamicur? o întrebă el pe croitoreasă, cu o politețe desăvîrșită.

Fără a îndrăzni să se uite în ochii celui mai mare senior din ținutul de la graniță, doamna Lamicur bolborosi ceva aducînd la încuviințare. Se gîndea că de data asta lordul o făcuse lată! Auzi, să-și aducă acasă viitoarea nevastă cu o escortă de trei sute de oameni! Toată lumea vorbea numai despre asta. .Și încă o femeie care părea a se împotrivi căsătoriei — ncuipunînd la socoteală faptul că era gravidă! Dar cum Ravensby plătea regește, ce rost avea să se mai mire de ciudățeniile lui?

— Poate așa ceva, my lord... își dădu ca cu părerea, arătîndu-i cîtva acuarele cu diverse modele de rochii.

— Vino să te uiți, Elizabeth! porunci Johnnie, fără a ridica tonul.

În tăcerea care se lăsase, toți așteptau să vadă reacția Elizabeth.

— Se vede foarte bine și de-aici.

— Nu te purta ca un copil.

Elizabeth nu avea de ales. Dacă nu-și ținea firea, s-ar fi pus într-o situație penibilă în fața slujnicilor. După cîtva clipe de gîndire, porni spre masă unde se aflau schițele.

Johnnie zîmbi binevoitor. Lady Graham se uită repede pe desene, iar după ce alese cîtva, toți din odaie îi auziră

icnctul. Johnnic o apucasc de mîna și, trăgînd-o înspre el, o silise să i se așeze în brațe.

– Acum arată-nc și materialele, doamnă Lamicur. Niște cașmir călduros și stofe de lînă, pentru că vine iarna.

Johnnic simțea trcmurul Elizabeth și, fără voia lui, vcchca patimă se trezi la viață. îl cotropi o dorință pătimașă

dc-a o posedea, atît de insuportabilă, încît îi venea să strige

tuturor să-i lase singuri. Coapsele ei calde așezate în poala lui îl excitau. Faptul că îi putea atinge pielea catifelată, neapărată nici măcar dc mătăsuri transparente, îi stîrnca simțurile, dincolo de orice închipuire. Se întrebă dacă nu cumva tocmai fluidul de virtute neîntinată pe care-l emana toată ființa ei îi făcea pe toți bărbații să o dorească.

Ea îi simți sexul întărindu-se sub ea, apoi fierbințeala trupului, a cărui forță o tulbura ca un afrodisiac. încercă să-și stăpîncască valul de dorință care-o cuprindea puțin cîte puțin, mai copleșitor ca niciodată. își îndreptă spatele, dczlipindu-se de pieptul și de brațele lui Johnnie, dar mișcarea o făcu să i se lase și mai mult pe coapse. O nouă zvîcnitură a sexului lui îi trimise fiori în tot trupul. Într-o pornire disperată de-a se elibera dc sub vraja bărbatului, alese la întîmplarc vreo douăzeci dc schițc, fără a distinge nici desene, nici culori, și zise:

– Asta... asta... asta... și acelea...

Doamna Lamicur ceru din ochi aprobarea lordului dc Ravensby, apoi spuse:

– Cred că pentru început ajunge, lady Graham.

– Atunci am terminat? întrebă ea crispată și înspăimîntată dc vcchilc senzații care-i curgcau în vine ca un foc.

Se temea dc atingerea lui răscolitoare, știind că trupul ei nu va întîrzia să răspundă chemării lui Johnnie Carre.

– Trebuie să vă mai iau măsuri, my lady. îmi permiteți, my lord... adăugă ea cu teamă croitoreasa, așteptînd un semn din partea lordului.

– Desigur, răspunse Johnnie, "cît se poate de politico.

Rcspcctul arătat dc doamna Lamicur, nu ei, ei lordului Ravensby, spori furia Elizabeth, domolindu-i pentru o clipă dorința arzătoare. Împingîndu-l violent cu cotul, sări din brațele lui și porni hotărîtă spre masa plină dc acc și alte ustensile dc croitorie.

– Bine că nu durează mult, zise Elizabeth cu răceală. Mi s-a făcut foame.

– Dacă vrei să niănînci, Elizabeth – spuse lordul, aruncînd o privire spre ceasul din colțul încăperii și zîmbind plin de înțeles – doamna Lamicur poate veni ceva mai tîrziu.

își încrucișa picioarele, ca să-și ascundă erecția, apoi își frecă ușor pieptul, acolo unde ea îl împunsese cu cotul, amintindu-și cît era dc aprigă la pat.

- Doamna Lamicur va rămîne la Goldiehouse pînă-ți termină rochiile, așa că se poate întoarce oricînd dorești.

Temîndu-se că Johnnie va trimite afară slujitorii și se va trezi singură cu ea, Elizabeth se grăbi să răspundă:

- Nu-i nevoie. Nu mi-e chiar atît de foame. Să terminăm întîi cu luatul măsurilor.

Nu putea fi sigură pe ea; tot trupul îi ardea de dorință.

- My lady, cred că ar trebui să vă măsoar fără corset...
Ăăă... Mă gîndeam la săptămîinile ce vor veni... adică... talia dumneavoastră...

Văzîndu-i stînjcncala, Elizabeth se înroși din nou - poate pentru că se vedea în situația de-a discuta despre sarcină în prezența unor servitoare și-a unei femei necunoscute.

- Adică, my lord... continuă doamna Lamicur, dacă n-aveți nimic împotriva... Vreau să spun... Corsetul... Of, Doamne! exclamă ea, sub privirile amuzate ale celui mai nedomolit dintre lorzii de la graniță.

- N-ai de ce să te jenezi, doamnă Lamicur, îi spuse Johnnie cu bunăvoință. Toată lumea-i fericită pentru copilul pe care-l poartă în pîntecul lady Graham. Vino-ncoace, Elizabeth, să-ți desfăc corsetul.

- Pot să mi-l desfăc și singură, Ravensby! îi replică, furioasă că ceilalți vorbeau de parcă ca nîc nu ar fi existat, de parcă fiecare măsurătoare, fiecare semn cu creta și fiecare eșantion de material avea nevoie în primul rînd de aprobarea „marelui senior”, care trona netulburat în scaunul lui cu apostoli, amintindu-i că puțin avea de-a face cu sfinții un diavol ca el.

- Dar vreau să-ți-l desfăc chiar eu! insistă Johnnie.

Deși vorbea în șoaptă, toată lumea îl auzise clar, ghicind că sub vorbele lui liniștite se ascundea o notă de iritare. Și autoritate.

Porunca sunase ca șfichiul unui bici cu canaf de mătase. O clipă Elizabeth se chirci, de parcă într-adevăr ar fi primit olovitură. Rămase nemișcată cîtiva momente. Ceilalți nu-și mai luau privirea de la frumoasa femeie blondă, pe jumătate dezbrăcată și în picioarele goale, a cărei voință o înfruntau pe cea a unuia din cei mai puternici nobili scoțieni.

- Vrei să te joci de-a camerista, Ravensby? întrebă ea, ascunzîndu-și furia sub un zîmbet angelic și batjocoritor.

- Cu cea mai mare plăcere. Hai, vino! insistă el, fără a da nîc o atenție ironiei, stăpîn pe rolul său de mare senior.

În tonul lui aparent liniștit se ghicea o voință de oțel.

- Desigur, lord de Gradcn, răspunse ea, cu prefăcută supunere. Dacă așa vrea înălțimea Voastră... adăugă, încercînd să aibă ultimul cuvînt într-o confruntare inegală.

- Așa vreau, lady Graham, replică el, cu un surîs vesel.

Iar cînd Elizabeth ajunse îngă el, îi murmură la ureche:

- Acum e rîndul tău să-mi dai riposta finală.

- Rîndul meu o să fie cînd va veni Redmond să mă ia, Ravensby.

- Nu va veni. Acum apropic-te, să-ți desfac panglicile.

- Cum adică, nu va veni?

Rămase în fața lui, încremenită de uimire.

- Pentru că i-am trimis vorbă că ne căsătorim. Zilele astea aștept de la el un mesaj de felicitare. Dă-te mai încoace sau te fac de rîs față de servitori.

- Mai mult ca pînă acum?

- Mai mult ca oricînd, răspuse el cu răceală, privind-o drept în ochi. Uită-te aici!

Îi arată spre pantalonul umflat între picioare.

Ea se supuse, știindu-l în stare de orice.

Închise ochii cînd el îi lărgi corsetul pe pîntec și se întrebă dacă va suporta atingerea mîinii lui.

- Ți s-au mărit sînii, șopti Johnnie cu buzele aproape de urechea ei, învăluind-o cu parfumul părului. Oare cum i-aș simți acum?

Își trecu ușor mîna peste sînii ei. Glasul îi fusese tainic, tremurînd de dorință și încărcat de amintirea plăcerilor din trecut.

- Te rog, Johnnie, nu fii asta! Îl imploră ea, strîngîndu-și pleoapele, să-și stăvilească valul de căldură care-o cotopea puțin cît puțin. Nu de față cu toți.

- Oricînd vei vrea tu, iubita mea! murmură el cu blîndete, simțindu-i trupul prin pînza subțire a bluzei. Adu-ți aminte! Șopti, atingîndu-i în treacăt sfîrcurile sînilor, înainte de-a o elibera de sfrînsoarea corsetului.

O senzație copleșitoare îi fulgeră tot trupul, pînă în lăcașul cel mai tainic al dorinței. Se clătină pe picioare, ajunsă la capătul puterilor.

El o sprijini în brațe.

- Nu încă, draga mea, îi murmură, punîndu-i mîinile pe umeri și îndepărtînd-o de el, cu sîngere rece căpătat în ani întregi de aventuri amoroase. Acum deschide ochii... o îndemnă încetișor. Privește cum cei din jur abia așteaptă să vadă cum o să se întîmple.

- Te urăsc! șopti Elizabeth, în ai cărei ochi verzi continua să ardă pasiunea.

- Înțeleg cum vine asta, pentru că și cu te urăsc... dar puțin mai altfel.

Zîmbi ușor răutăcios, rîzîndu-se de spătarul jilțului.

- Și totuși, nu trece o clipă fără să te doresc!

Ridică, ironic, din sprâncene.

- De-aș fi un om cu frica lui Dumnezeu, aș crede că-mi primesc pedeapsa pentru nenumăratele mele păcate. Dar așa... E doar o dilemă personală, pe care-o voi lămuri curînd.

- Desigur, fără învoirea mea.

- Asta te privește pe tine, draga mea.

Brusc se ridică în picioare, fără a-și părăsi zîmbetul batjocoritor, și-i cuprinse cu privirea pe toți cei din încăpere.

- îți mulțumesc pentru amabilitate, doamnă Lamicur, sc adresa cl politico modistei, de parcă pînă atunci nu discutase cu Elizabeth dccît despre croitorie. Lady Graham îți va spune personal dacă dorește și altceva. Vă urez tuturor o zi plăcută.

Sc înclină spre cci prezenți, apoi sc întoarse către Elizabeth, făcîndu-i cu ochiul.

- Noi doi discutăm mai tîrziu. Abia aștept să tc dezbrac dc rochiile cele noi.

Toată ziua nu-și mai făcu apariția, si Elizabeth nu dădu cu ochii dc cl decît a doua zi dc dimineață, cînd lordul veni în iatacul ci, ncinvitat, ca de obicei.

- Ai hotărît cînd vrei să ținem nunta? întrebă el, lăsîndu-se greoi într-un jilț si făcînd servitorilor semn să iasă.

- Spune-mi cît mai durează jocul accsta ridicol? izbucni Elizabeth*.

Ridicînd ochii de pe cartea pe care o citea, îl privi peste masă și-și împreună palmele, zicînd:

- Nu accept să mă supun poruncilor talc, fie ele și politicoase, legîndu-mă printr-o căsătorie care nu-i altceva dccît o tranzacție. Mulțumcsc, dar am mai avut parte dc așa cc va.

- Chiar vrei să tc rog în genunchi? Cred că dc la Hcxham, într-un fel am și făcut-o de nenumărate ori.

- Tc amuză, așa-i? Chiar și căsătoria asta. Cum oare reușești să-ți stăpînești atît dc bine sentimentele?

- Iar tu nu poți! Haide, haide, Elizabeth, și tu încrci să-ți ții sentimentele în frîu, la fel ca mine.

începu să rîdă.

- Desigur, în afară dc dorință, carc nu-i deloc greu dc stîrnit.

- Ca și a ta.

El rîsc și mai tare.

- întotdeauna am spus că ești o adevărată comoară!

- Pur și simplu, nu consider că pofta cărnii c un moti suficient pentru căsătorie.

- Tot e mai bine decît să n-ai nici un motiv, cum s-întîmplat cu tine și George Baldwin.

- Aveam nevoie dc cl, ca să mă apere dc frații Graham. Ce-i atît de rău în asta? Tu nu-i cunoști pe Graham-i, așa că scutește-mă de critici. Viitorul acestui copil e cea mai marc grijă a mea.

- Și-a mea-

- Vezi bine că așa ajungem la un punct nevralgic.

- Uite ce e! suspină cl, descurajat. Nu știu cxact ce înseamnă cuvîntul „iubirc”. deși noi doi nc-am contrazis mereu privitor la o definiție exactă. Dar dacă dragostea înseamnă să-mi fie dor de tine și să tc doresc atunci cînd știu că n-ar trebui, și c-aș fi dc-o mie dc ori mai fcricit să nu mă gîndesc la fiica unui blestemat dc englez ca Harold Godfrey -

ci bine, atunci nenorocirea pe care o îndur acum se cheamă dragoste.

— Înduioșătoarea ta explicație nu face decât să-mi întărească hotărârea de-a nu mă mărita cu tine. Cum am putea trăi împreună, când între noi c-atîta ură?

Ar fi vrut să-l mai întrebe cum să nu fie geloasă pe cclelaltc femeii din viața lui, dar nu voia să se umilească într-atît.

— Nu întotdeauna poți găsi răspunsuri satisfăcătoare, Elizabeth. Nici chiar prin forța minții și a rațiunii.

Iar el, care trăia tot timpul în miezul evenimentelor, știa asta mai bine ca oricîc.

— Nici tu nu poți face întotdeauna numai ce vrei, Johnnie.

El sări în picioare, de parcă ar fi primit o palmă. O clipă Oprivi pătrunzător, apoi își întoarse ochii pe fereastră.

— Poate am să-l chem pe preotul familiei. Să terminăm odată cu povestea asta! spuse mînios, neobișnuit ca o femeie să lsc pună împotriva alîta timp, și cu răbdarea ajunsă la limită.

Era o epocă a suveranității bărbaților. Părerile femeii nu contau prea mult.

— Oare de ce mă port așa frumos cu tine? șopti, vorbind ca pentru sine.

Dar ca îl auzi și-i răspunse, la fel de înverșunată:

— Pentru că tu-ai putea face de rîs în plină nuntă, strigînd în gura marci cîc ești.

Johnnie își dădu seama că Elizabeth nu înțelegea adevăratul motiv al purtărilor lui galante, nici cîtc compromisuri făcuse de dragul ei. Puțin îi păsa lui Johnnie dacă mireasa va striga în gura mare, la altar, în fața unui preot care, oricum, era în slujba lui. Nu-l interesa nici de-ar fi strigat către tot satul. Tot ce-și dorea Ravensby era să știe ce se petrece în sufletul Elizabeth. Și, dintr-o dată, descoperi că procedase greșit, arătîndu-se blînd și înțelegător.

Doar și legătura lor era împotriva firii. Acel ceva care-i atrăsese unul către celălalt, dăruindu-le plăcerea și păstrînd vie amintirea ei în mintea lordului, nu avea nimic de-a face cu rațiunea. Între ei exista o atracție fizică atît de intensă, îneît Ravensby se întreba dacă nu cumva această căsătorie îl va duce la pierzanie. Dar tot așa cum nu încercase să facă deosebire între patimă și iubire, nu-și dădea scama nici că sentimentele lui pentru Elizabeth Graham nu se asemănau cîtuși de puțin cu ceea ce simțise pentru cclelaltc femeii din viața lui.

Se întoarse cu fața spre ea, spunînd:

— Mă întorc discară.

Vorbise cu răccală, de parcă vorbele lui ar fi fost lipsite de semnificație.

— Adică?

Elizabeth își dădea scama că sarcina o făcuse să aibă reacții contradictorii. Asprimea întrebării încercase să

ascundă fiorul dc dorință care-o străbătea din cap pînă în picioare.

– Adică tc rog să îmbraci ccva care să-mi placă.

îi zîmbi seducător.

– Ai să vezi că ai să-ncerci să-mi faci pc plac.

Capitolul ÎS

Tot restul zilei nu știu cum să-și mai umple timpul, atît era dc tulburată dc apropierea scrii. încercă să citcască, să meargă la plimbare cu Helen, pctrcu după-amiazaîn bucătărie, aseultînd-o pe doamna Reid cu tot felul dc istorioare despre copilăria lui Johnnic, carc nu reușiră decît să-i sporească neliniștea. îi era din cc în ce mai greu să-și păstreze judecata limpede, cînd însuși faptul că trăia în casa lui Johnnic Carrc îi strccura în suflet o emoție necunoscută.

Spre seară, Helen se strădui s-o îmbrace mult mai frumos ca de obicei, cu grijă să-i așeze faldurile rochiei și să-i potrivească dantela dccolțului. O parfumă cu esență dc trandafiri și-i legă părul cu o panglică aurie, dc accași culoare cu broderia noii rochii dc mătase.

Văzînd atîta meticulozitate, Elizabeth încercă să protesteze, dar Helen îi zîmbi cu blîndețe.

– Văd că pruncușorul v-a cam făcut nervoasă, spuse ca. Dar sînt aproape gata, my lady. Astă seară trebuie să fiți cît mai frumoasă pentru domnul.

– Și dc ce, mă rog? întrebă ca, iritată. Nu văd dc ce seara aceasta c mai altfel dccît celelalte.

Camerista își feri privirea.

– Helen, îiiii ascunzi ceva! zise Elizabeth, simțind o strîngere de inimă, convinsă că rochia nouă și înfățișarea pregătită cu migală aveau cu siguranță un rost.

– Nu, my lady, nu știu nimic... bîigui Helen, cu tremur în glas, evitînd în continuare s-o privească.

N-avca rost s-o necăjească pc biata fată. Era limpede că isc poruncise să-și țină gura. Dar Elizabeth deveni și mai circumspectă. Dc altfel, întotdeauna tre'buia să fie cu ochii în patru, cînd era vorba dc planurile lui Johnnie Carre.

La cină abia sc atinse de mîncarc, pc care Helen o așezase frumos în fața ci, pe masa împodobită cu trandafiri. Cînd auzi o bătaie cunoscută în ușă, tresări violent.

în prag sc ivi Johnnie. Fără a-i mai ccre îngăduința de-a păși înăuntru, spuse:

– Mulțumesc, Helen.

își trase un scaun lîngă masa unde se afla lady Graham. Cîtcva clipe mai tîrziu se găseau împreună, singuri.

Chipul lui era cu totul altul în lumina aurie a luminărilor dccît în soarele timid dc dimineață. își pierduse aerul timid și rugător, dc parcă ar fi fost mai obișnuit să comande.

Purta o haină neagră de catifea, despicală pc brațe și la piept, unde lăsă să se vadă o superbă cămașă albă, din pînza cea mai fină. La gît și la mînici avea o spumă de dantele, iar la jabou era înfipt un enorm diamant. Pantalonii scoțieni,

negru cu gri, și pantofii de piele roșie se potriveau perfect cu jartierele roșii de mătase de la genunchi. își legase părul lung și negru cu o panglică de un albastru strălucitor.

– Complimentele mele doamnei Lamicur! zise el, zâmbind fermecător, cu obrazul luminat de flacăra sfeșnicelor. Rochia ta e o minunăție.

Pc un fond verde și purpuriu era aplicată o broderie de mătase aurie, iar decolteul și manșetele erau împodobite cu panglici colorate.

– Îmi închipui că ar trebui să-ți mulțumesc că ai cheltuit atâția bani cu mine, zise ea, știind că multă costă dantela făcută de mână. Dar te anunț că n-am nevoie de rochia asta.

– O clipă, draga mea! o opri Johnnic, ridicând ușor din umeri. Nu uita că astfel dai de lucru la douăsprezece croitorești din sat!

Rîsc nevinovat, ca un copil.

– Atunci îți mulțumesc că ai grijă de săteni, răspunse ea cu o umbră de zâmbet.

Buna lui dispoziție era molipsitoare.

– Ți-am adus ceva, urmă Johnnic, întinzându-i o cutioară de catifea. O nimica toată, adăugă el, surîzând.

Elizabeth ridică încet capacul de catifea albastră. Înăuntru se afla un inel din piatră de jad, pc care era gravată fațada noii case de la Three Kings.

– Cît e de frumos! exclamă ea.

– M-am gândit că poate ai vrea să-ți folosești propria schiță de arhitectură ca sigiliu. .

– Asta înseamnă că mă întorc la Three Kings? întrebă ea, cu ochii strălucitori.

– Poate, rîsc el. De fapt, vreau să te iau de soție, nu să te știu proprietatea mea.

– Chiar așa?

– Chiar așa, Elizabeth. Discutăm inutil. După căsătorie poți face orice vrei. Nu ești pupila mea.

– Și tu poți face orice vrei?

În glasul ei se citea o undă de mânie. Johnnic nu știa ce să-i răspundă.

– Vrei să mă atragi în cursă? întrebă el, zâmbind.

– Răspunde!

– Ce să-ți răspund? i-o întoarse el, avînd senzația că se duela legat la ochi.

– Ce vrei.

– Atunci am să te rog să vii cu mine. Vreau să-ți arăt ceva.

Era un om de acțiune. Se săturase de discuții, de politice și de așteptare.

O luă de mână și porni pe coridoarele înguste, coborînd două etaje, după care străbătură holul mare de la parter, trecînd printr-un portal frumos ornamentat. Ajunseră într-o încăpere mare, cu tavan pictat, cu ziduri îmbrăcate în lambriuri din lemn de pin, în culoarca mierii. Pc jos erau întinse covoare

persane. Pretutindeni se vedeau vase chinezești pline cu trandafiri galben-aurii.

– Bine, dar ăsta-i dormitorul tău! exclamă Elizabeth,* care nu se aștepta să dea cu ochii de o asemenea priveliște.

Patul mare cât peretele avea un baldachin verde de brocart, sprijinit pe patru stâlpi, înalți pînă la tavanul cu îngerași pictați.

– Îți place? întrebă el copilărește, de parcă ar fi fost preocupat doar de iatac și nu de chipul ei emoționat.

– Plec!

– Nu cred.

– Vrei să mă ții aici împotriva voinței mele?

Nu se gîndisc că s-ar putea s-o silească să rămînă aici.

– Da, răspuse el încetșor. Am să te țin. Pentru că vreau să te am în patul meu și în casa mea. Vreau să mă însor cu tine, Elizabeth Graham. Tot ce ne trebuie pentru o căsătorie după lege sînt o dispensă, un preot, acordul tău și-al meu, precum și doi martori – la ccremonic și la pat.

– Chiar așa? murmură ea, uluită. Ca o brută?

– Ca o brută, răspuse scurt, cu hotărîrea de neclintit a unor ore și zile de așteptare.

– Iar cu nu am nici un cuvînt de spus?

– Nu.

– E împotriva legii. O astfel de căsătorie nu va fi recunoscută de nici un tribunal. Nu poți găsi martori care să îngăduie așa o mișelie. Cu atît mai puțin un preot! protestă ea.

El zîmbi, parcă înduioșat de atîta naivitate.

– E cît se poate de legal, iubito. Și nu știu dacă preotul și martorii „vor îngădui așa o mișclie”, dar tot ce pot să-ți spun e că nc-aștcaptă. în încăperea alăturată.

– în încăperea alăturată? repetă ea în șoaptă.

– Văd că nu ții așa cum faci cînd te lași în voia poftelor cărnii, zîmbi el.

– Ești hotărît să mergi pînă la capăt, nu-i așa?

– Ceremonia propriu-zisă va avea loc mîinc, la biserică.

– Am impresia că te-ai gîndit la toate.

– întocmai, încuviință el, cu o umbră de surîs.

Dacă n-ar fi fost atît de pus la patru ace, poate s-ar fi abținut să-l plesnească peste față cu toată puterea. însă furia îi întunecă mintea, făcînd-o să uite de orice prudență.

Iar de nu l-ar fi plesnit, poate că nici el n-ar fi reacționat într-un mod atît de neașteptat.

Rămase încremenit cîtiva clipc, cu palma lipită de obrazul arzînd. Simți pe limbă gustul sîngelui și-abia se înfrînă să n-o plesnească și el. Apoi vorbi cu un calm cutremurător:

– Ai nevoie să te învețe cineva bunele maniere.

– Nu cumva tu ești acela? îl repezi Elizabeth.

Dar în aceeași clipă își mușcă limba, văzînd_sclipirea mînioasă din ochii lui. .

– Mai mult decît oricare altul, murmură el.

încă dc Ia Hexham sc supusese capriciilor ei, cu o bunăvoință care nu-i stătea în fire, dar acum ajunsese la capătul răbdării. Fără să-i mai pese dc reacția Elizabeth, sc îndreptă către ușă, pc care o încuie, aruneînd din mers cheia tocmai pc un dulap.

- Acum să ne ocupăm puțin dc educația dumitale, zise Johnnie, folosind pluralul dc noblețe cu o eleganță dcsuvîrșită.

Pornind spre ea, își scoase haina neagră dc catifea și-o așeză jos. își dcscălță pantofii cu tocuri roșii și sc apropie, numai în ciorapii albi de mătase, ca o pisică uriașă.

- Nu te teme, lady Graham, murmură el, pășind către Elizabeth, care rămăsese împietrită în mijlocul uriașului dormitor. Nu vreau să-ți fac nici un rău.

- Ce ai dc gând?

Stătea dreaptă în fața lui, refuzînd să-și arate teama.

Văzîndu-i curajul, Johnnie zîmbi.

- Credeam că ești gata să înveți cum trebuie să se poarte, o soție.

- Nu.

- Îți promit că n-o să doară, my lady.

- Nu m-atinge!

- Mă tem că n-am încotro.

Glasul îi era îngăduitor, nu și privirea. O apucă dc umeri, cu degetele lungi și frumoase încleștate pe rochia de mătase, și-o trase spre el, spunînd:

- Trebuie să înveți să spui: „Da, my-lord”.

- Am să țip și preotul ăla al tău va fi silit să plece.

Ai

să vezi că, pînă la urmă, nu ne căsătorim.

- Nu-ți fă iluzii, draga mea. Oamenii nu vor pleca nicăieri fără semn de la mine. Ia să vedem! Cred că mai întîi ar fi cazul să mă săruți tu.

Își aplecă fruntea, continuînd s-o strîngă în brațe, și-i atinse ușor buzele cu buzele lui-. își trecu încetișor limba peste buzele ei pline, apoi dezlipindu-le, pătrunse printre ele.

Ea începu să se zbată, lovindu-l cu picioarele. Johnnie scoase un geamăt dc durere și-și încleștă și mai puternic degetele pe umerii ei. O mîna coborî spre șoldul Elizabeth, lipind-o violent dc el, în timp cc continua s-o sărute cu atîta patimă, îneît ea își lăsă capul pc spate.

Elizabeth nu putea nici să respire. Simți în gură gustul singelui lui Johnnie, iar pc pînătecc sexul lui în erecție. Se luptă să sc elibereze din îmbrățișarea aproape brutală.

Zbaterea ei nu făcea dccît să sporască atingerea dintre sîinii plini și coapsele ei ale Elizabeth și trupul excitat al lui Johnnie, stîrnindu-l și mai mult. Elizabeth simți cum i sc întăreau sfîrcurile sînilor, mult mai sensibile dc cînd rămăsese însărcinată, apoi o fierbințeală i sc răspîndi în tot trupul, într-o secundă dc luciditate, încercă să-si alunge sau

să-și stăpîncască senzația. Dar percepția se împletea cu amintirea și se simți trădată de propriul ei trup. Simțurile se supuneau în fața dominației bărbatului.

Îi veni în minte senzația înnebunitoare a sexului lui Johnnic înlăuntrul ei și văzu cu disperare că răspunde din toate fibrele la această amintire. Într-o imagine de-o clipă, pe care nu și-o putu înfrîna cu nici un chip, toate senzațiile pe care le crezuse îngropate în uitare se treziră la viață: cum îl simțea în adîncurile ei, cum o făcea să se cutremure în așteptarea descătușării, cum o mîngîia în lăcașul intim al dorinței... și peste tot... în urechi îi răsunară propriile gemete de plăcere din nopțile de extaz de la Three Kings...

Toate stăvilele rațiunii și logicii, pe care le ridicase în calea lui Johnnic Carric în săptămînile care trecuseră, se prăbușeau jalnic una cîtc una, în fața inexplicabilului val de dorință care-o cuprindea.

Și Johnnic simți schimbarea, de parcă s-ar fi lăsat cortina după primul act al unei piese. Elizabeth începu să se mai zbată, și deschise buzele, gata să-l primească, la fel de blîndă și supusă ca altădată. Coapsele ei se lipiră ușor de sexul lui excitat.

El își domoli violența, începînd s-o sărute cu arta pe care o deprinsese în nenumărate budoare parfumate, cu răbdare de călugăr care-și face rugăciunea, pînă ce o auzi gemînd și răsuflînd din greu. Elizabeth își împinse trupul plin de dorință înspre al lui, agățîndu-se de el și chemicîndu-l spre plăceri nebănuite.

Atunci Johnnie declară ritos:

- Ei, acum începe educația ta...

Ea clătină din cap, scuturîndu-și cîrlionții aurii peste mîna care-o ținea prizonieră.

- Nu, nu acum... Nu vreau să mă mai joc...

Se lăsă pe spate în brațele lui și-i zîmbi, cu ochii pe jumătate închiși de plăcere.

- Vreau să te simt... Scoate-ți hainele... Sau măcar o parte din ele, șopti ea, și mîna îi alunecă de pe spatele lui Johnnie, în căutarea șlițului de la pantaloni.

- Mai tîrziu, spuse el liniștit, prinzîndu-i mîinile într-ale sale.

Continuă s-o țină lipită de coapsele lui, plimbîndu-și privirea, sugestiv, pe trupul ei îmbietor.

- Mai întîi te dezbraci tu.

- Poate chiar vei reuși să mă convingi, murmură ea în glumă, legăndu-și promițător șoldurile.

- Mi-am închipuit cu, șopti Johnnie, cu buzele arcuite într-un zîmbet. Poate vei vrea să vii și-n patul meu?

Făcu un semn discret cu capul în direcția imensului pat comandat pentru el tocmai la Macao.

- Numai odată cu tine.

- E plăcerea mea! replică el, pășind către pat.

Sc opri lîngă unul din stîlpîi baldachinului și-o trase ușurel înspre cl.

– încă o clipă, draga mea! îi spuse el, dueîndu-i ușor mîinilc la spate.

– Grăbește-te! gîfîi ea, ridicîndu-sc pc vîrfuri ca să-l sărute pc bărbie și răsufînd fierbinte în obrazul lui.

– Pari să fii gata, șopti Johnnie, lipind-o cu spatele dc stîlpul baldachinului, cu mîinilc petrecute în jurul acestuia. Nu durează mult, adăugă cu blîndcțc, începînd s-o lege de pat cu șnurul de mătase al draperiei patului.

– Cc-i asta? întrebă Elizabeth, cuprinsă brusc dc teamă.

Un fior rccc îi străbătu trupul înficrbîntat, amintindu-și cum fusese legată și răpită tot dc Ravensby, care-și făcea singur legile.

– Ne distrăm... răspunse el cu nepăsare, privind-o detașat. Iar cu îmi vărs nițel năduful!

– Eu nu mă distrez.

Încpcu să se zbată, copleșită dc un potop de gînduri și emoții contradictorii, în care simțurile înfierbîntatc se luptau cu furia carc-o cuprinsese... și cu spaima.

– Ai răbdare, încă nici n-am început, surise cl.

Întinse mîna și-i atinse sfîrcurile sinilor prin mătasea rochiei, mîngîindu-lc ușor cu vîrful degetelor, cu priceperea unui artist.

– Dczlcağă-mă? îl rugă Elizabeth abia șoptit, tremurînd din nou de dorință.

El o auzi și, în același timp, simți cum sfîrcurilc sc întăresc sub mîngîicrcra lui, ca niște mici pietre prețioase. Zîmbi liniștitor.

– Pînă la urmă am să te dezleg... dar mai întîi trebuie să ne scoatem hainele. Roagă-mă frumos, așa cum se cuvine unei soții ascultătoare, o îndemnă cl cu blîndcțc, dîndu-sc un pas înapoi. Hai, roagă-mă frumos să tc dczbrac, așa cum face o soție iubitoare.

– Nu poți să mă silești, zise ea, privindu-l temătoare, deși ochii continuau să-i strălucească dc dorință. Decît dacă vreau eu.

– Tc pot sili să faci orice, iubito! o asigură el, fără să ridice tonul.

– Numai acum, cînd mă ții legată! murmură Elizabeth, ridicînd ușor bărbia ca să-l privească în ochi, cu trupul chinuit dc patima devastatoare carc-i pulsa la tîmplc și între picioare.

– Atunci, află că te pot ține legată cît poftesc! replică Johnnic. în felul ăsta, ai să mă dorești tot mai mult. Așadar, scumpo, roagă-mă frumos, și-atunci am să tc dczbrac și-o să trcccm la lucruri mai plăcutc.

Îi atinse sîniî plini, pc deasupra dantelei decoltcului, plimbîndu-și ușor degetele pc rotunjimea lor.

- Ei, cum îți place? Nu simți cum fiorul se coboară pînă jos, în adîncul tău? N-ai vrea să mă simți înăuntru? Spune-mi ccca ce vreau eu să aud, și-atunci am să-ți fac pe plac.

La auzul asprimii din glasul lui, ea deschise brusc ochii.

- Hai, fă-o pentru mine.

Elizabeth vedea clar că Johnnie era cît se poate de serios.

- Ai terminat cu politețea?

- Da. Nu înțeleg nici cu de ce, dar nu uita că n-am fost niciodată însurat.

- Și dacă refuz să te ascult?

El răsufală adînc. Niciodată nu trăise astfel de sentimente răscolitoare.

- Atunci s-ar putea să fiu în stare de oricî. îmi pare rău.

Poate voia s-o pedepsească pentru George Baldwin și pentru că fusese cît pe-aici să încredințeze pruncul său unui alt bărbat. Ori, cine știe, poate chiar pentru propria-i dorință și supunere în fața ei în zilele carc trcuscră. Nu cumva îi cerca să plătească și pentru anii în carc se oferise supusă soțului ei? îl tortura o furie inexplicabilă și tot ce-și dorea era s-o vadă umilită în fața lui.

Ea îl privi o clipă, în carc rațiunea se lupta să învingă emoțiile, dar fierbințeala trupului îi arăta, mai mult ca oricînd, irezistibila atracție dintre ei. îl dorea cu o patimă de neînchipuit, iar răspunsul pe carc i-l dădu lui Johnnie reflecta atît propria-i pasiune, cît și anii de supunere umilitoare.

O voi face numai dacă am să vreau eu.

El zîmbi cu cruzime. Un zîmbet diabolic.

- Iar voința mea este să fac ce-mi ceri, adăugă Elizabeth, cu un surîs plin de înțelesuri, mulțumită de hotărîrca luată și de lupta carc se dădea în sufletul lui Johnnie.

Se ridică pe vîrluri, trăgînd de legături, și-l sărută pe buze.

- Numai de data asta... murmură ea.

- Pentru că vrei să mă simți în trupul tău?

- Da.

- Da... ce?

Elizabeth îl privi cu ochii ei verzi și strălucitori.

- Da, my lord.

- Ce bine e să ai o soție ascultătoare! murmură el încetișor, îmblînzindu-și privirea. Ei, află că pentru un astfel de răspuns, am să te răsplătesc.

Apucă delicat cu vîrful degetelor un capăt al dantelei de colțului, trăgînd-o ușurel afară.

Ea simți cum alunecă mătasea pe pielea ei, ca o șoptă fierbinte pe carnea trmurînd de dorință, de parcă Johnnie i-ar fi promis mai mult, dacă și ea continua să-i îplinească voia.

- Acum rochia... gemu Elizabeth, supusă și cuminte, înțlcgînd că prin această atitudine putea obține mult. Deschic-mi rochia.

își frecă spatele de stîlpul baldachinului ca o pisică în călduri, cu sînii albi umflați deasupra dcoltcului adînc. Fără dantelă, sînii sc vedeau aproape în întregime, trcmurînd ca niște fructe pîrguite. Smuci ușor cordonul de mătase.

– Tc rog, Johnnic, scoate-mi rochia îi ceru ca încetișor.

Avea senzația că veșmintele o string și o înăbușă, atît de fierbinte îi era trupul. Dorea nebunește să lc lepede cîtcolo, să simtă pielea lui pe pielea ci.

– Dar tot nu m-ai rugat cum trebuie, remarcă Johnnic, punîndu-i un deget pe buze.

– Tc tog, my lord! repetă ca, fixîndu-l cu ochii verzi, neliniștiți și chemători. Tc rog, scoate-mi rochia.

– Vai, cît respect! Cum aș putea să te refuz?

Sc aplecă ușor și o sărută pe gîtul alb si neted.

Ea sc lipi de trupul lui, dăruindu-i-se, arzînd să-i simtă sărutarea, pe gură, peste tot...

– Tc rog, Johnnie... Nu mai pot s-aștept...

El făcu un pas înapoi, treeîndu-și palma pe sînii albi și plini, simțindu-i fierbințeala prin mătasea rochiei.

– Sigur că poți... replică lordul, care-și cerea prețul pentru împotrivirea ci de pînă acum. Poți, pentru că... trebuie.

Elizabeth închise ochii, tremurând sub atingerea lui aproape insuportabilă.

– Nu pot... murmură ea.

– Trebuie!

Puterea trecuse în mîna lui. Femeia care de la Hexham îl refuzase și-l chinuisc tot timpul, îl ruga acum s-o atingă.

– Nu tc mișca! îi ceru el.

Elizabeth sc supuse, ghicind în glasul lui amenințarea. Sc temea că se va îndepărta de ca, care-l dorea mai mult ca oricînd aproape.

Rămase neclintită, în vreme ce Johnnie îi desfăcea copcile una cîte una, cu încetineală, de parcă n-ar fi fost și cl cuprins de aceeași dorință. În tăccrca încăperii se auzea numai foșnetul mătăsii, pocnetul copcilor și răsufierea precipitată a Elizabethci.

Cînd cl termină de desfăcut și ultima copcă, rochia de mătase se prelinse pe trupul ci, căzîndu-i la picioare.

– Mai c ceva, vorbi Johnnie.

Șovăi puțin, întîlnindu-i privirea.

– Orice... murmură ca.

El surâse, îneîntat de atîta generozitate.

– Acum am să tc dezleg, ca să-ți scoți rochia, dar pe urmă va trebui să stai din nou cu mîinile la spate.

– Da... da... Tot ce vrei tu...

Cîtcva clipc mai tîrziu, superba rochie de mătase zăcea prăvălită pe covor. El îi duse încet mîinile la spate, pe după stîlpul baldachinului, dar de astă dată n-o mai legă.

– Acum ești prizoniera propriei talc pasiuni și dorințe.

– Doresc numai o parte din tine, gîfii Elizabeth.

- De carc tc vei bucura la timpul potrivit, rcplică cl, cu o aroganță lipsită dc rușine. E neapărat nevoie să'porți asta? o întrebă, punîndu-și degetul pc balenele corsetului d mătase. Nu-l cam înghesuie pc fiul meu?

- Sau pc fiica ta?

- Va trebui să iau în scamă și-o astfel de posibilitate! rîsc cl. Asta înseamnă să renunț la spadă și la lupte?

- Lasă-mă pc mine! șopti ca, cu gînd că poate sc va mișca mai repede. Și-acum, lordul și stăpînul meu nu vrea să-mi scoată tot cc ani pc mine, precum și propriile sale veșminte, ca să aibă bunătatea dc a-și face datoria față de minei

El era gata să-i dea ascultare, dar brusc își aduse aminte cum batjocorise Elizabeth ccrerca lui în căsătorie, cu numai cîtcva clipe mai înainte. își schimbă gîndul, obligînd-o să-l aștepte, în timp cc-i scotea bluza și corsetul.

Rămase privind-o cîtcva momente, pentru prima oară conștient de faptul că era însărcinată. Trupul zvelt și subțire căpătase o nouă voluptate, mai subtilă.

- Sîinii tăi sînt cu totul altfel... murmură Johnnic, înțelegînd pentru prima oară în viață miracolul unic al sarcinii.

- Mai catifelati și mai sensibili, șopti ea, întîlnindu-i privirea, la fcl.de senzuală ca atingerea degetelor.

- întotdeauna? întrebă el, cu o îndrăzneală sugestivă și provocatoare.

- întotdeauna, răspuse ca cu vocc rugătoare.

Johnnic veni și mai aproape, pășind fără zgomot pc covorul gros.

- Vrei să-i mîngîi?

Ea dădu din cap, ncmaigăsind putere să vorbească.

El îi apucă ușor sfîrcurile între degetul marc și arătător, și le strînsu ușor, simțindu-lc cum sc umflau și sc întăreau la atingerea lui. Continuă să lc mîngîie, uluit dc subita lor transformare.

- Ia tc uită cc mari au crescut! exclamă cl.

Elizabeth rămase cu pleoapele pe jumătate lăsate, tremurînd dc dorință.

- Privește... repetă Johnnie.încetișor, frămîntînd între degete bobitele trandafirii.

O sărută pe pleoape, silind-o să deschidă ochii.

- Nu vrei să-mi dai și mic un strop de lapte, cînd sîinii tăi stau gata să plesnească?

- Da... da... Cerc-mi orice...

Glasul i sc stinse. Tot cc simțea era zvîcnetul fierbinte și intens din trupul ci.

Johnnie sc uită la ca, cu o umbră dc surîs.

- Vreau să țipi de plăccre, murmură cl.

Sc aplccă și prinse între buze sfîrcul taie ca un giuvaer și începu să-l sugă, întîii încetișor, apoi cu tot mai multă forță, pînă cc extazul ci .sc prcfăcu în geamăt.

- Ești crud! gîfîr Elizabeth, înnebunită de plăcere, dar luptînd să se stăpîncască, dc teamă să n-o audă oamenii din încăperea alăturată.

El înălță brusc fruntea, aproape zvîrlindu-i brațele în lături, și Elizabeth rămase cu ochii la el, înspăimîntată că Johnnie o va părăsi. Căuta să-i citcască gîndurile, ca să-i poată face pc voie. Numai astfel îi va dăruî și el plăcere.

- Greșești! replică Johnnie, privind-o țintă, cu ochii unui străin. Mi-am schimbat toată viața dc dragul tău.

Elizabeth nu-l văzuse niciodată astfel: nici urmă din farmecul lui jucăuș de pînă atunci. Nici urmă din asprimea de mai adineauri.

- Iartă-mă, murmură ca, înțelcgînd dintr-o dată cît fusese dc egoistă cînd îi nesocotise sentimentele.

În clipa următoare, el își revenise, recăpătîndu-și zîmbetul.

- Să nu încerci să profiți dc mine, îi zise, îndrăzneț ca de obicei.

- Nici n-aș putea vreodată. Îți datorez atît dc mult, răspunse ca, fără a-i lua în scamă ironia. Tu nu știi cît mi-am dorit acest copil... încă de la început! adăugă încet, vrînd să-i ofere ceva în semn dc recunoștință pentru sinceritatea acelei mărturisiri și să-l facă părtaș la bucuria dc-a purta în trupul ci o nouă viață.

- Atunci ar trebui să-mi fii recunoscătoare, rîsc cl.

Vorbea cu voită nepăsare, nefiind obișnuit cu sentimente atît dc profunde și adevărate. Dar nu sc mai putea împotrivi dorinței dc-a o posedea - dincolo de orice poftă -ale cărnii - dc parcă, dintr-o dată, Elizabeth ar fi devenit tot ce avea mai scump pe lume. își petrecu brațul pc sub genunchii ei, săltînd-o dc la .«mînt.

- întotdeauna îți voi fi... recunoscătoare... șopti ea, înlănțuindu-i gîtul cu amîndouă brațele și sărutîndu-l cu tandrețe. Nu ți-ai schimbat doar viața ta, ci și pc-a mea. Voi avea un copil, continuă ea fericită. Copilul nostru.

El zîmbi, fericit dc fericirea Elizabethci și întrcbîndu-sc dacă nu cumva bucuria ci de-a zămisli era molipsitoare. O sărută cu nespusă dragoste și-o purtă în brațe pînă la pat. Aici o culcă pe cuvertura verde, dc mătase, și sc lungi lîngă ca, cu tîmpla în palmă, încă îmbrăcat, dc parcă tot nu s-ar fi hotărît cc să facă cu ca. își plimbă âegetul de la gît pînă la pînteec.

- E... cu totul altfel... murmură cl, punîndu-și palma caldă pc pîntfccele ei. Nu-s obișnuit să am dc-a face... cu femei însărcinate.

- Vrei să spui cu o soție... îl corectă ea. Dacă tot mai ții să fiu a ta.

- Cum să nu, scumpa mea Bitsy! replică Johnnie, cu un aer grav și tandru. Mai ales dacă asta înseamnă să tc leg dc patul meu o viață întregă.

- Văd că mi-ai dat drumul mai devreme, îl necăji Elizabeth. Oricum, recunosc că știi să fii din cale-afară de convingător...

- Cît de convingător? i-o întoarse Johnnic, pe un ton insinuant.

Începu s-o mîngîie ușor pe pîntec, privind-o cu ochi circctători.

- Nu mă pricep deloc la copii mici.

- Nici eu.

Mai puțin temătoare, Elizabeth se mîndrea cu starea ei prezentă.

- Vom învăța împreună.

Pe fruntea lui se așternu un nor.

- N-ar trebui să întrebăm vreo moașă? Să ne sfătuim cu cineva.

- Acum? Nu, răspunse ea, simțind că se îmbolnăvește de dorință.

- Am mai putea aștepta, zise Johnnie, făcînd un suprem efort să se înfrîneze, acum că se simțea capabil de dăruire.

- Nici gînd, se opuse categoric Elizabeth. Și din moment ce astă-scară tot am vorbit de îndatoririle fiecăruia, c ceva ce te-aș ruga să nu uiți niciodată.

- Cam greu, risc Johnnie. Cu tine alături, goală... Și cu toți trandafirii din jurul nostru...

Ea continua să-l privească plină de îndrăzneală.

- Pentru că sarcina le face pe femei... mmm... cam pofticioase, să știi că voi avea pretenții de la tine cam tot timpul - doar dacă nu dormi.

Îi făcu cu ochiul, fără nici un pic de jenă.

- Dar ițhiar și-atunci. s-ar putea să te trezesc.

EI începu să rîdă, fără fereală, ca și Elizabeth.

- Poate c-am murit și-acum mă aflu în ceruri...

La început se arătă cu marc băgare de scamă, dar Elizabeth îi spuse, alintîndu-se:

- Dacă nu te culci peste mine, my lord, nu-mi rămînc dccît s-o fac cu - sau să-mi găsesc un altul...

El o privi printre gene, arzînd de dorință.

- Atît ți-ar trebui, că n-ai mai apuca ziua următoare.

- Atunci, my lord, la-ți datorია! încheie ea, încolăcindu-și picioarele în jurul lui.

Johnnie risc, obișnuit să facă pe placul femeilor.

- Și dacă accept, ai să-mi dai vreo răsplată?

După ceasuri întregi de dragoste prenușțială, cînd amîndoi ajunseră să înțeleagă sensul vorbelor „dorință nepotolită**”, Johnnic se prăvăli deasupra ei, suflînd greu după cel de-al doilea orgasm.

- Dacă-mi... îngădui... un scurt răgaz... de odihnă... cred c-am auzit pe cineva... bătînd la ușă.

Prima dată nu luase în scamă ciocăniturile. Apoi își înălță capul să asculte, și, văzînd că persoana de dincolo nu avea de gînd să renunțe, se hotărî să dea un răspuns.

- Cît de... bine-crcscută... tc simți... în clipa asta?
Ea se întinse alene, ca o pisică supărată și, privind spre el, șopti provocator:
- Iar ți-a venit vreo idee?
- Următoarele șapte luni promit să fie foarte interesante, murmură el, cu un licăr jucăuș în ochi. Și nu... nu încă, draga mea mireasă. Ascultă.
Ciocăniturile sc repetară.
- Te caută cineva?
- Vrei să spui nc caută...
- De cc? întrebă ea, neputîndu-se gîndi decît la propria-i dorință.
- Ca să nc căsătorească.
- Vai, Johnnic! exclamă Elizabeth, aruneînd o privire sproccasul dc pc consola șemineului.
- Trebuie să lc deschidem. Bănuiesc că-i doamna Reid. Numai ea nu-mi respectă autoritatea în casa asta! rîsc lordul.
- Acum?
Era ora zece scara.
- Așa cum sîntem?
- Dacă n-ai nimic împotriva...
- Dezbrăcați?
- E prea* cald ca să purtăm haine și din moment cc Oricum va trebui să ne supunem ritualului de-a ne culca împreună în prezența martorilor... La cc bun să ne îmbrăcăm si să ne dezbrăcăm din nou? N-ai dccît să tragi cuvertura peste tine.
Ea făcu ochii mari, înspăimîntată, așa că Johnnie sări jos din pat si începu să scotocească prin sertare, după o cămașă de noapte de-a lui. Elizabeth și-o puse repede, apoi își netezi părul, iegîndu-1 la spate cu panglica lui albastră, descoperită pc undeva, pc sub cuvertură.
- Ei, acum arăți exact ca o mireasă! rîsc el, aranjînd pernele, ea un părinte îndatoritor.
- Ar mai fi un mic amănunt, își aminti Elizabeth, stînd în fața lui, cu cămașa prea lungă căzînd în falduri la picioare și cu mîncilc răsucite dc cîteva ori.
îi aruncă o privire nesigură.
- Cît dc mic? întrebă cl, măsurînd-o dc sus și pînă jos, fără să-i pese că era gol, cu părul negru răsfirat pc umerii lați și vînjoși.
- Potrivit...
El înălță din sprîncnc, fără să înțeleagă.
- E cumva o ghicitoare, ca aia cu elefanții și cutiile?
- Nu glumesc, Johnnie.
- Tc-ascult! răspunse el, devenind brusc serios.
- E vorba dc jurămintele noastre și... știi tu...
- Spune, draga mea! Sînt gata să-ți împlinesc orice dorință.
- Bine... Dacă cu făgăduiesc să tc iubesc, să tc cinstesc și să-ți arăt supunere, atunci și tu să juri la fel.

Johnnie, acest copil al soartei, care nu înclinase niciodată capul în fața nimănui, rămase o clipă pe gânduri.

– Poate că ar trebui să renunțăm la chestia cu supunerea... mormăi el.

De prea mult timp voința lui fusese lege, ca să accepte chiar și un ritual.

– Nu-am înțeles, surîse ea.

El îi răspunse la surîs. I-ar fi plăcut să pună lumea întreagă la picioarele Elizabeth.

– Ajuta-i tot?

Ea încuviință, împăcată că scăpase de spaima trecutului.

Johnnie îi dădu deoparte o șuviță răzlecată de pe frunte, zicînd:

– Adum treci în pat, iubirea mea, ca să-i pot chema pe toți curioșii carc-aștcaptă afară.

De scuit ușa și se întoarse cu pași mari spre pat. Elizabeth se aștepta să-l vadă intrînd pe capelan, care ar fi dat cu ochii de Johnnie în pielea goală. El se sprijinise în perne, cu învelișul verde ridicat pînă la brîu, dar cei de afară păreau să nu-și fi dat seama că ușa fusese deschisă. Johnnie se uită cu tandrețe la viitoarea lui mireasă, care se înroșise pînă în vîrfurile urechilor, la gândul că va fi găsită aici.

– Stai liniștită, o calmă Johnnie. Ai să vezi că toată lumea va fi drăguță cu tine. La urma urmei, tot ceremonialul ăsta e pentru cei ce trebuie să afle că nu-am căsătorită).

– Ca tatăl meu! suspină Elizabeth.

– Sau ca frații Graham.

– Și ca nenumăratele tale iubite, pe care le-ai lăsat cu buza umflată! rîse ea.

Johnnie știa că nici una dintre femeile pe care le cunoscuse nu s-ar fi împiedicat de faptul că el era acum bărbat însurat, însă nu voia să tulbure fericirea Elizabeth, așa înecînd din cap a încuviințare.

– Iar George Baldwin va înțelege că nu mai ai nici o obligație față de el, adăugă Johnnie. Așa că nu vreau să mai aducem vorba despre consumarea căsătoriei – mai ales că mîncîm vine pe lume un copil! o rugă el, văzînd că se întredeschide ușa.

Helen își vîrî capul înăuntru.

– Toată lumea de la Goldiehouse e fericită că vrei să-mi fii soție. Îndeosebi doamna Reid, care consideră că, în sfîrșit, i-am făcut și ei pe plac.

Văzînd numărul celor care se înghesuiau în dormitorul lordului, Elizabeth rămase uluită. Deși legea nu avea nevoie de doi martori, Johnnie își luase măsuri de precauție, chemînd pînă și oameni din sat. În caz că s-ar fi pus la îndoială validitatea căsătoriei, mărturia unor oameni cu nu se aflau în slujba lui cîntărea cu mult mai greu. Lordul avusese grijă să cheme și un jepiscop anglican, pe lîngă capelanul

bisericii scoțiene. Se gândise absolut la toate. își cunoștea dușmanii foarte bine.

După ce-i înștiință pe cei doi prelați despre mica modificare din jurământ, se lăsă din nou pe pernele de dantelă, în vreme ce multe femei nu-și mai puteau dezlipi privirea de pieptul lui gol. Apoi, luând mâna Elizabeth și într-una sa, de parcă la nuntă ar fi asistat numai conți în pielea goală și aristocrate ciufulite, spuse scurt:

– Sîntem gata.

Reverendul și episcopul începură să citească ficcarc din cârticica lui, ferindu-se să se uite prea insistent pe cei doi miri. Elizabeth și Johnnie dădeau răspunsuri și pentru unul, și pentru celălalt. Schimbară verighetetele, apoi martorii și participanții își puseră semnătura pe dispensa de căsătorie, iar actul fu înregistrat în ambele registre ale parohiei. Și cu aceasta, ceremonia luă sfîrșit.

– Acum aș putea mânca ceva? șopti Elizabeth la urechea proaspătului ei soț, în vreme ce martorii se

înghesuia să-i felicite, iar cei doi oameni ai bisericii se ocupau de ultimele formalități.

– Nu cumva după căsătorie, în loc să mă mai vrei pe mine, tînjești după un cotlet de vițel? o tachină Johnnie.

– Ba chiar așa... N-am mâncat nimic astăzi-scară. Eram atât de emoționată pentru...

Se opri, zîmbind.

– Acum înțeleg că nu aveam motive de neliniște... Oricum... Mă simt foame aproape tot timpul, sfîrși ca în chip de scuză. De cînd cu copilul.

Johnnie făcuse deja semn doamnei Rcid, chiar înainte ca Elizabeth să-și fi dus pînă la capăt explicația șovăielnică.

– Nu ar trebui și un banchet de nuntă! îi spuse el menajerei, care rîdca fără încetare, fericită că-și văzuse visul cu ochii.

– Ați pregătit sala de mese?

– Bucatele așteaptă, iar muzicanții sînt gata să înceapă. Totul ca așa cum ați poruncit, my lord.

– Cum lady Carre se simte puțin cam obosită, noi nu vom coborî alături de nuntași! minți lordul fără să clipească, ncvrînd să renunțe la plăcerea de-a rămîne doar cu soția sa, într-o noapte ca aceasta. Te rog să nu scuzi față de invitați...

Ca și cum cuvîntul „obosită” ar fi răsunat ca o lovitură de tun, doamna Rcid începu imediat să-i împingă afară pe toți musafirii, de altfel dornici să se veselească la banchet.

– Cît despre tine, se întoarse menajera către Johnnie cu o privire încruntată, dacă lady Elizabeth nu se simte bine, vezi să nu te porți cu ea ca un animal. Mititica așteaptă un copil și are nevoie de multă grijă și tandrețe. Cred că ai înțeles ce-am vrut să spun! preciză ea, amenințătoare.

După cele aproape două ore de dragoste epuizantă cu tînăra sa soție, Johnnic se gîndi că doamna Rcid habar n-avea ce rezistentă e Elizabeth, dar cum nu voia s-o supere, îi adresă un suris fcrmecător.

– Fii liniștită, doamnă Rcid. îți dau cușintul meu c-am să-i port de grijă.

– Hm! pufni ca, încă bănuitoare. Atîta-ți trebuie să nu-ți ții făgăduiala!

Și ridică degetul spre el, cu autoritatea unui despot.

– De fapt, chiar mă simt slăbită, vorbi încet Elizabeth, prăbușindu-se între perne, cu un suspin melodramatic, ca o actriță de provincie.

– Vezi? bombăni doamna Rcid, aruneînd o privire încărcată de reproș spre Johnnic, carc-abia își mai stăpînca rîsul. Lady Carrc nu-i ca dezvățatele alea ale tale din Edinburgh, gata să se ducă după primul bărbat carc le iese în calc.

My lady arc nevoie de multă blîndețe și căldură sufletească. Ce doriți să mîncați, my lady? gînguri doamna Rcid, aplecîndu-se deasupra Elizabethci, ca s-o învelească mai bine.

– Poate puțină supă, murmură Elizabeth, cu un zîmbet abia schițat. Și niște tartă cu mere.

Apoi oftă cît se poate de credibil.

– Și o bucățică de plăcintă cu carne, ca cea carc mi-ați trimis-o pentru cină... dacă nu cer prea mult.

– Bucătarul ar sta și toată noaptea să gătească pentru dumneavoastră, my lady, dacă asta v-ar fi voia. Doar trebuie să nasteți un prunc voinic și sănătos!

Într-adevăr, bucătarul rămăsese de serviciu peste noapte, gata să îndeplinească toate capriciile și poftele Elizabethci. Mult mai tîrziu, cînd luminările erau pe sfîrșitc iar iatacul fusese învăluit de un amețitor parfum de trandafiri, cînd pe tot patul erau înșirate farfurii cu resturile festinului de nuntă pentru cei doi miri, Johnnie se întoarse, uluit, către Elizabeth:

– Cum poți mînca așa de mult?

Elizabeth îi zîmbi, cu ochii la așternutul mototolit și la farfuriile cu resturi de mîncare:

– Și tot nu m-am săturat. Vrei să-mi dai, te rog, o prăjitură cu cremă?

Johnnie mîncase cu poftă, ca de obicei: plăcintă cu carne, o sticlă de vin roșu și o farfurie de tartă cu mere. Își privi Zîmbind mireasa pofticioasă, cu obrazii îmbujorați și degetele lipicioase de la prăjitura cu cremă, cu părul lung și blond despletit și ciufulit, radioasă de fericire.

– Mic nu prea mi-c foame, miști cl. Mai vrei niște plăcintă cu rinichi? Cred că-ți prinde bine pentru bebeluș.

În noaptea aceea, în reședința baronială de la granița Scoțici exista un al doilea Eden: dormitorul somptuos, cu pat imens, cu perdele de brocart, carc-i izolau pe cei doi îndrăgostiți de tot restul lumii. Pentru Elizabeth și Johnnie

raiul pogorîsc pe pământ, pentru că după luni întregi de frământări și chinuri descopereau cu iubirea. Și chiar dacă sub elegantul baldachin de mătăsuri italienești nu erau chiar în Paradis, măcar știau că se află la un pas de acolo.

Timp de două zile nimeni nu dădu cu ochii de lordul Carré și soția lui, excipând servitorii care aduceau mîncarea și luau tăvile goale, sau cei care se îngrijeau să îl umple baia, să îl schimbe florile din vase și să facă focul în semineu. Dar chiar și aceștia îi vedeau rareori, pentru că, de regulă, cei doi tineri erau ocupați în spatele perdelelor verzi de brocart.

Își făcuseră apariția abia a treia zi de dimineață, cînd Elizabeth urma să probeze rochia de mireasă comandată de Johnnic doamnei Lamicur. Ceremonia oficială fusese stabilită pentru ziua următoare.

– Vai de mine! exclamă Elizabeth, stînd în picioare în mijlocul unui roi de slujitoare, ajutoarele doamnei Lamicur, în timp ce croitoreasa se chinuia să-i încheie rochia la spate.

– V-ați mai îngrășat, my lady! murmură nemulțumită modista, trăgînd zdravăn de cele două părți ale corsajului – dar fără succes.

Elizabeth prinse privirea lui Johnnic, undeva în spatele doamnei Lamicur, și pufni în rîs.–

– Ia vino-ncoară, iubito! o chemă el. Hai să vedem cît ai de gînd să-i dai de furcă doamnei Lamicur.

Văzînd-o pe Elizabeth pășind spre soțul ei, legănîndu-și soldurile ademenitor, croitoreasa înțelese că, între timp, tinerii se împăcaseră. Rămase uluită, martoră fără voie la încercarea Elizabeth de a-l seduce pe Johnnic, ca și cum ar fi fost singuri în cameră.

Păși între picioarele lordului, care stătea jos pe scaun. Se Jipi de el și se aplecă să-i spună ceva la ureche, plimbîndu-și degetul pe buzele lui. Apoi îl sărută și-și îndreptă spatele.

El o reținu prizonier? Mitre picioarele sale și mîinile îi alunecară pe soldurile ei, tot vorbind încetîșor numai pentru ea. Apoi își vîrî mîna prin decolatura rochiei, făcînd-o pe doamna Lamicur să încască de surpriză.

În clipa următoare, amîndoi începură să rîdă de ceva ce știau numai ei, iar Elizabeth se lăsă pe genunchii lui, alene ca o curtezană, frecîndu-se de el cu mișcările unei pisici care se cercălește. Își sprijini capul de umărul lui, iar Johnnic o înlănțui cu brațele, strîngînd-o la piept.

– Întrucît lady Carré nu va mai purta corsete – spuse el, deloc stînjinit de tulburarea asistentei, în timp ce Elizabeth îl mușca ușor de gît –, toate rochiile vor trebui ajustate. Sper că nu-ți va fi prea greu, doamnă Lamicur.

– Cîtuși de puțin, my lord! răspunse doamna Lamicur, întrebîndu-se cît de repede ar fi putut trimite după alte

materiale și cum să-i poată vorbi lordului, când nevastă-sa începuse să-i descheie vesta.

– Am hotărât amândoi că așa-i mai bine pentru copil, adăugă Johnnic, sărutându-și soția de față cu toată lumea, cu o tandrețe care i-ar fi uimit pe oricare din vechii lui prieteni. Pentru nunta de mâine va trebui să te descurci fără nici o probă, urmă cl, cu o mână pe mîna Elizabethci.

Apoi, zîmbind tuturor, adăugă:

– Și-acum, v-as ruga să ne scuzați. Lady Carre ar dori să se odihnească.

Toată lumea înțelegea perfect despre ce fel de odihnă era vorba. Helen coborî la bucătărie, să-i dea raportul doamnei Reid despre uluitoarea comportare a stăpînitorilor în timpul acelei scurte ședințe de probă, și încheie, cu sufletul la gură:

– Ar fi bine să pui bucătarul la treabă. În curînd my lady va avea o foame de lup!

Doamna Reid își încrucișă obrazul într-un zîmbet fericit.

– Sper că my lady o să-i dea de lucru cîtva timp stăpînitorului, așa că probabil vom scăpa de lady Lindsay. Și asta mă umple de încredere.

– După cum se vede treaba, cred că my lady o să-l țină de-acum numai la Goldiehouse.

– Foarte bine! aprobă, satisfăcută, doamna Reid. Goldiehouse e locul cel mai potrivit unde să-și crească copilășii.

Capitolul 19

În timp ce la Goldiehouse domnea fericirea, Harold Godfrey era la Londra, uneltind să pună capăt căsniciei fiicei sale cu lordul de Ravensby.

– Actele pot fi întocmite aici, la Londra, îi spuse el superiorului său, ducele de Queensberry – un bărbat subțire și negricios, de vîrstă mijlocie.

Se plimbau prin St. James's Park, astfel înceu discuția să nu ajungă nici la urechile nobililor din suită, nici la ale servitorilor. Era greu de spus care mai erau credincioși.

– Violul ar fi mai ușor de dovedit în fata judecătorului, zise Queensberry, deși am putea lansa și acuzația de trădare.

– E deja însărcinată, mîrii Godfrey. Chiar dacă Ravensby se însoară cu ea, vom susține că a forțat-o să-l ia de bărbat.

– N-ar fi greu să plătim niște martori, murmură Queensberry.

– Sau măcar să-i facem să dispară pe cei supărători.

– Bineînțeles, zîmbi ducele. Acum, spune-mi cît de mare e averea lui Ravensby. Și de ce documente ai nevoie.

Bunăvoința lui Queensberry era în parte naturală și în parte jucată. Ducele se dovedea un curtean perfect. Dacă în înfățișare și conversație se arăta amabil și atent, nimic nu-i stătea în cale cînd era vorba de interesele lui. Se spunea că-i foarte lacom și cheltuitor. Dacă Johnnic ar fi fost acum/at

de viol, domeniile lui. ar fi fost confiscate, trecând în posesia ducelui.

- în caz că obții o aprobare specială din partea reginei, am putea începe primele formalități. Nu contează dacă lordul asistă sau nu la proces.

- Dar dumneata ai prefera să fie prezent.

Queensberry cunoștea dușmănia neîmpăcată dintre cei doi bărbați.

- Mai are o datorie la mine. Poate chiar și o a treia, dacă mă gândesc la prima răpire a fiicei mele. Mi-ar face plăcere să-l văd în lanțuri.

- E un tânăr impulsiv și yreu de stăpînit. Deși, desigur, dumneata înțelegi cât se poate de bine motivul obrăzniciei și lipsei lui de cumpătate.

Se zvonea că Harold Godfrey fusese amestecat în uciderea tatălui lui Johnnie, eontic de Gradcn. Cînd Johnnie Carre, în vîrstă de numai șaptesprezece ani, venise din Franța ca să preia titlul, alergase îndată la porțile castelului din Harbottle, și-l provocase la luptă pe Harold Godfrey.

Spadasin neîntrecut, Godfrey acceptase provocarea și fusese gata să-l ucidă pe tânăr. Luptaseră aproape o oră și, în cele din urmă, forța fizică își spusese cuvîntul. Harold Godfrey nu reușise să-i dea lovitura de grație, deși avea avantajul experienței. Iar cînd, în cele din urmă, Johnnie îi pironise vîrfurile spadei în piept, contele de Brusisson negase cu tărie orice amestec în uciderea contelui de Gradcn. La șaptesprezece ani, tânărul Carre credea în tot felul de principii înălțătoare și nu se putuse hotărî să omoreze un om care se pretindea nevinovat, așa că-l lăsase să plece.

- Johnnie Carre e blestemul vieții mele, zise tatăl Elizabeth, cu glas de gheață. Așa cum a fost și taică-său, cîndva. Mi-ar face o neputință plăcută să-l las fără avere.

- Cîte domenii are? întrebă încetîșor Queensberry. Și cam cîte corăbii?

- Vreo douăsprezece domenii în tot ținutul Lowlands. Și paisprezece corăbii... plus încă două noi, pe care și le construiește în Olanda.

- Văd că te-ai interesat, murmură ducele. Mă întreb dacă o parte a averii ar putea rămîni fără acte.

Ridică ușor din sprîncene.

- Pentru moment...

- Ca să evităm o pierdere prea mare...

- Ca să evităm orice fel de pierdere, zîmbi ducele. Asta-mi amintește de ura violentă la adresa Scoției. Havcr-sham din Camera Lorzilor a cerut parților să asculte o declarație privind amenințarea pe care o reprezintă Actul de Securitate al Scoției. Fără îndoială că ne putem sluji de resentimentul și setea lor de răzbunare în folosul nostru. Lordul de Ravensby are relații în Franța - rude și angajați de-ai lui în cîteva posturi franceze și din Țările de Jos. Sînt convinși că are legături și la Curtea din Saint-Gennain. Avem nevoie de

una sau două scrisori, cu semnături potrivite. Crezi că poți face rost de ele?

- E posibil să-mi ia ceva timp. După ce-a pățit Simon Fraser anul trecut, puțini mai îndrăznesc să lucreze cu amatori.

- Te-aș putea pune în legătură cu cineva de pe continent. Între timp, hai să-i dăm bătaie cu acuzația de viol. E clar că ți-a luat fiica. În ce privește relația cu iacobiții, vom aduce argumente la momentul potrivit. Cărcărcărc mulți prieteni în Parlamentul scoțian. Nu-s prea sigur că vom reuși să-l învinuim de trădare.

- Nici chiar prietenii lui nu-l pot apăra de acuzația de viol. Toată lumea știe că umblă după fuste.

- Ce bine că s-ă înamorat de fiica dumitale!

- Nu-i vorba de amor! mîrîi Godfrey. Pur și simplu, individul pune mîna pe orice femeie dorește.

- Atunci crezi că fiica dumitale va semna plîngerea? Harold Godfrey tăcu o clipă, amintindu-și firea independentă a Elizabethei.

- O fac cu să semneze! declară el, hotărît.

În noiembrie. Camera Lorzilor și Camera Comunelor se întruniră la Westminster. De ambele părți, spiritele erau încinse. Toti voiau să ceară socotală pentru aprobarea Actului de Securitate. Anglia consideră această măsură o amenințare și o insultă, iar înarmarea gărzilor scoțiene devenea dovada unor intenții ostile.

Cînd pairii se întîlniră la 20 noiembrie, neliniștea provocată de Actul de Securitate se ghicca limpede din faptul că în Camera Lorzilor se strînsesc un public numeros, ca să asculte cuvîntărea lui Haversham, pe tema atitudinii alarmante a răzvrătiților scoțieni.

La 7 decembrie, lorzii formară un comitet însărcinat să discute ce mai potrivite măsuri menite să facă ordine în Scoția. Comitetul hotărî că represaliile ar grăbi stabilirea succesiunii - problemă de o covîrșitoare importanță pentru siguranța Angliei față de pretendentul aflat în Franța. Fu aprobată în unanimitate rezoluția lordului de Halifax, ca toți scoțienii - cu excepția celor stabiliți în Anglia, Irlanda și colonii sau cei angajați în armată și marină - să fie declarați străini, pînă la o eventuală unire a Angliei cu Scoția sau stabilirea succesiunii. Lorzii împuterniciră Amiralitatea să echipeze crucișătoare pentru a captura toate corăbiile scoțiene care făceau comerț cu dușmanii Angliei. În același timp, o sfătuiră pe regină să pună garnizoanele de la graniță în stare de alertă. -

Pe scurt, Parlamentul englez era pornit să înăbușe orice încercare a Scoției de a deveni independentă.

Curînd știrile ajunseră și la nord de graniță, stîrnind mînia și împotrivirea înverșunată a scoțienilor față de tirania engleză.

între timp, frații Graham din Rcdcsdale – carc nu cunoșteau nici fierberea dc la Westminster, nici uneltirile lui Harold Godfrey – își făcuseră și ei un plan, cu gând să pună mâna pe moștenirea Elizabethci. Imediat după întoarcerea de la Hcxham chemaseră judecătorii și începuseră demersurile legale, pentru a o acuza pe Elizabeth că-l ucisese pc tatăl lor prin vrăjitorie. Desigur, martorii trebuiau învățați ce urmau să spună, iar plîngerea avea să fie înmînată magistratului local, carc urma să cerceteze acuzata și toate actele trimise, în eventualitatea că plîngerea va ajunge în fața unui tribunal, înscenarea era perfect pusă la punct, martorii plătiți cum sc cuvinc și toată lumea își cunoștea rolurile.

în primele zile de- după nuntă, tinerii căsătoriți își împărțiră timpul între Three Kings și Ravensby, ocupîndu-se de casa aflată în construcție și... de ei înșiși, descoperind o nouă profunzime în sentimentul care-i lega. Mesagerii îl țineau pe Johnnie la curent cu cc sc întîmpla la Westminster, dar oricum, tînărul nu se aștepta ca Parlamentul să se arate îngăduitor față de Scoția.

într-o după-amiază, pe la sfîrșitul lui octombrie, în timp ce sc întorceau dc la plimbare, Johnnic și Elizabeth văzură o calcașcă trasă la intrare. își petrecuseră dimineața împreună cu Munro, asistînd la curățarea noului lac, rc/.ultat din legarea mai multor cJeștce. Ziua era caldă și însorită, iar frunzele parcului sclipeau în lumina aurie.

– Avem un oaspete, zise Elizabeth. 'Stii cumva a cui e calcașcă?

– Nu. minți Johnnic, deși o recunoscuse din prima clipă. Dar îmi închipui că vecinii s-au gândit că a trccut destulă vreme de la nuntă, ca să-și înceapă vizitele.

în holul de la intrare răsuflă ușurat cînd Dankcil Willie îl înștiința că lady Lothian era însoțită dc bărbatul ci. Zări undițele lui, proptite de perete.

– Vă așteaptă în salonul Jupiter, my lord! zise Willie, cu mare ceremonie.

– Cine-a venit? întrebă Elizabeth.

Observase privirea rapioă aruncată dc Willie stăpînului său și era curioasă să afle răspuns jl.

– Culross și Janet! răspunse Johnnic. .

Pe chipul său nu sc clintise n.ci un mușchi.

– Ca să pescuiască?

Remarcasc și ea superbe undițe, deși nu și-o putf i închipui pe îmbufnata Janet Lindsay suflccîndu-și poalele ca să intre în rîu pînă la genunchi.

– Si ca să tc vadă pe tine. spuse Johnnic, cu glas neutru și lipsit de inflexiune, pornind spre aripa de miazăzi a castelului, cu Elizabeth dc mîna..

în prima clipă, ca vru să sc împotrivească, amintindu-și de ultima întrevedere cu contesa. Apoi întrebă, cu o vagă urmă de ironie în glas:

– Cît de politicoasă trebuie să mă arăt față dc...

- Pe-atunci nu eram căsătorit!
- Dar ca era! nu se lăasă Elizabeth. Cum te împaci cu soțul ei?

- Sîntcm vechi prieteni.
- îmi închipui, din moment cc cl acceptă cu atîta seninătate să-i pui coarne.

- N-a luat-o din dragoste.
- Nici ea pe el, după cum sc parc.
- Știi bine că asa sc obișnuiește în lumea noastră.
- Rămîn la noi mai multă vreme?
- Sper că nu! oftă cl.

încetini pasul și sc opri în fața portretului bunicii lui, pictat dc Van Dyck.

- Îmi parc rău, iubito! șopti cl, privind-o tulburat. De-aș putea s-o țin departe, fii sigur c-aș face-o. Dar întotdeauna cci din Roxburgh nc-aii vizitat destul dc des - la fel și contele și contesa dc Lothian.

Elizabeth surise, înțclegîndu-i stînjcncala, dar mulțumit? că-i cerusc scuzc.

- Nu te teme, n-am să mă iau dc păr cu ca! Și nici n-am să-i zgîrii cu unghiile obrazul ăla pictat. Atîta vreme cît cu te am și ea nu - adăugă, ridicînd ușor din sprîncnc - dispoziția mea c cxcelentă.

El sc liniști și începu să rîdă.

- Totuși, să stai lîngă mine. E mai bine pentru siguranța ta. Nu-ți garantez că și eu va fi la fel de binevoitoare.

- Vorbești serios?

- E imprevizibilă, răspunse Johnnie, cu chipul lipsit dc expresie.

Pc Elizabeth o întristă faptul că soțul ei o cunoștea atît de intim pe contesă, așa că nu sc putu stăpîni să nu adauge, înciudată:

- Probabil mai puțin ca Hotchanc.

- Nu uita că cu n-am fost căsătorit cu ea.

- Nici eu cu tine. Ia început! Să nu-mi spui că tc-a silit cineva s-o primești în patul tău.

Johnnic tăcu, ncștiind cc să răspundă. Forța nu i'acca parte din stilul lui dc distracție amoroasă. Răsuflă adîne, apoi zise: - Poate totuși vor pleca înainte dc cină.

Bineînțeleș că sc întîmplă exact contrariul - precum prevăzuse si Elizabeth. Știa că nici o Janet Lindsay din lume n-ar fi acceptat cu bunăvoință o înfrîngere, așa cum n-âr fi îndrăznit să apară în lume fără a-și picta buzele și obrazul.

După-amiaza trecu fără incidente. Elizabeth îi însoți pc bărbați la pescuit, în timp cc Janet rămăsese acasă, ca să-și ferească de razele soarelui pielea delicată. Cei trei plecară, luînd cu ei un coș cu mîncarc, și coborîră panta către riul Tweed, dc Unde cît vedeai cu ochii se întindea domeniul Ravcnsby. Bărbații începură să umble de colo-colo pc mal, azvîrlindu-și undițele, iar Elizabeth se așeză pe iarבă, ca să deseneze minunatul peisaj.

Chiar și cina începu fără incidente. Elizabeth se gândi că era căzui să se felicite pentru cât de bine făcea față unei situații atât de neplăcute.

La felul întâi, discuția se învîrți în jurul unor subiecte obișnuite: recolta, starea economiei, acum cînd^după ani de foamete urmaseră două toamne bogate, și, desigur, problemele discutate de Parlamentul de la Westminster.

Tocmai cînd credea că seara va decurge frumos și liniștit, remarca năucitoare a Janetci o lovi în moalele'capului:

– Cc groaznic trebuie să te simți acum că ai rămas însărcinată! zise contesa, privind-o pc deasupra paharului cu vin. Curînd ai să fii grasă și n-ai să mai poți face nici o mișcare. Și cred că deja renunți la multe plăceri...

Elizabeth puse furculița pc masă, gîndindu-sc că, pînă atunci, scara trecuse fără probleme. Apoi, silindu-sc să nu se arate jignită, zîmbi împăciuitor:

– Dc fapt. niciodată nu m-am simțit mai bine și mai în putere.

– N-am știut că-ți plăceau copiii! se întoarse Janet către Johnnic.

Vorbise pe un ton cald și intim, care-o scotea din sărite pe Elizabeth.

Johnnic își puse mîna pe mîna soției sale.

– Amîndoi așteptăm cu nerăbdare acest bebeluș, spuse cl.

Înălță capul, învăluind-o pc Elizabeth cu una din privirile arzătoare despre care doamna Lamicur nu contenea să povestească în Kelso de două săptămîni încoace.

– Iar eu îmi doresc de mult să am un copil, adăugă Elizabeth, răspunzînd cu un surîs expresiei răutăcioase de pe chipul Janetci.

– Dar acesta se va naște înainte tic soroc! i-o întoarse contesa, cu nevinovăție.

– Destul. Janet! îi tăie vorba Culross. Ai băut cam mult.

O clipă, contesa păru că se gîndește cc replică să-i dea soțului ei. își încruntă sprîncenelc și-și strînsu buzele într-o linie subțire. Dar contele Lothian – căruia anii nu-i știrbiseră cu nimic înfățișarea distinsă – vorbise pe un ton hotărît, cc nu admitea nici un fel de comentarii.

Soția lui se lăsă pe spate în jilț și-și ridică paharul către el, cu prefăcut respect.

Din acel moment nu mai scoase nici un cuvînt, continuînd însă să bea pahar după pahar, astfel îneît Johnnic se aștepta ia noi surprize înainte de închiderea scrii. La băutura, Janet Lindsay devenea periculoasă, ca un butoi cu praf de pușcă.

După cină rămaseră cîtcva minute în salou, apoi Johnnic. își ceru scuze pentru cl și pentru Elizabeth, spunînd că, dată fiind starea ci, amîndoi erau nevoiți să sc retragă mai devreme.

Soții Lindsay urmau să rămînă peste noapte, așa cum se obișnuia deseori între vecini, întrucît între casele lor erau distanțe considerabile, iar drumurile cu hîrtoapc făceau

imposibilă călătoria după lăsarea serii. Cum se mai întâmplase să fie găzduiți la Goldiehouse, servitorii aveau să-i conducă în iatacul lor.

– Sper că nu va fi nevoie să primim în vizită prea multe din fostele talc amante, glumi Elizabeth, când ajunseră amîndoi în dormitor. După al zcccclcu pahar de vin, cred că toate ar deveni la fel de îmbufnate.

Era o replică provocatoare și Johnnic își muscă buzele, în căutarea unui răspuns inofensiv. Din nefericire, în împrejurimi mai existau vreo. cîtcva femei care făceau parte din această categorie și care, mai mult ca sigur, îi vor vizita curîml, împreună cu soții.

– îmi parc rău, spuse el în cele din urmă. Mă simt al dracului de stînjnit.

– Cum pot să lc înfrunt, în halul în care sînt? izbucni Elizabeth, dînd glas mînici pe care și-o reținuse toată seara. Afurisita asta are dreptate. Curînd am să fiu grasă și greoaie, și va trebui să înghit toate aluziile femeiuștilor din Roxburgh la cît de intime au fost cînd va cu tine.

Stătea în picioare în fața oglinzii uriașe din dormitor, strîmbînd din nas la propria-i imagine. Lăsînd deoparte catifeaua roșcată și dantela de culoarea fildeșului, talia începuse să i sc îngroașe, iar sîniile din ce în ce mai grei adăugau noi rontunjimi formelor cL-și-așa prea pline.

Johnnic se apropie pe la spate și-i murmură la ureche:

– Ești de o mic de ori mai frumoasă ca oricare dintre ele. Nici nu știi cît te iubesc. Și-mi plăci grozav așa, însărcinată.

– Spui asta doar ca să mă liniștești.

Știa că vorbise ca un copil supărat. Dar după cc orc întregi privise frumusețea fără cusur și trupul zvelt al Janctci Lindsay, simțea cum o cuprind năbădăile.

Susan Johnson

– Și mai o și-o tîrfă nerușinată! își vărsă focul Elizabeth.

Johnnic se gîndi că tocmai asta îl si atrăsese la contcsă – deși totul rămăsese de domeniul trecutului.

– Voi avea grijă să plece mîinc dimineață, murmură el, punîndu-i ușor mîna pe braț, sătul de-atîtea politicțuri la care-l silise această vizită nedorită.

Elizabeth se răsuci fulgerător spre el.

– Nu crcd că ca vrea să piccc.

Johnnie învățase de mult cum să răspundă unei femei arțăgoase.

– De cc să nu vorbesc în seara asta cu Culross? propuse el cu blîndețe. Ca să fiu sigur.

– Adică s-o vezi din nou!

– Nu, Doamne Dumnezeule, sigur că nu! Mai bine n-ar mai fi venit!

Aruncă o privire spre acele ceasornicului.

- La ora asta, cred că bătrînul Culross joacă biliard cu ceilalți bărbați.

- „Și ce face contesa - sau ce face de regulă cînd soțul ei joacă biliard? întrebă .pornită Elizabeth. Te-aștcaptă în dormitorul ei?

Johnnic trebuia să admită cu tristețe că intuiția soției sale fusese remarcabilă. Dintr-o dată, se simți nespuns de vinovat față de un om care nu-i pusese niciodată cîntea la îndoială.

- Uite, trimite-o pe Helen să mă însoțească... sau să mă păzească. îți jur că nu vreau decît să vorbesc cu Culross. El va înțelege.

- Că va înțelege? Că nevastă-sa e geloasă?

- Nu. că pe viitor vreau să mă viziteze doar în prezența altor oaspeți.

- Sau mai bine deloc! declară Elizabeth, neînduplecată.

- Nu-i pot face asta lui Culross, spuse el încet, dar ferm. A fost prietenul tatălui meu.

- Atunci să divorțeze de nevastă-sa!

Resentimentele se dovedeau mai tari decît logica.

- N-ar fi exclus! spuse el, alcg'îndu-și cu grijă cuvintele.

- Dar nu toți bărbații ale căror neveste s-au culcat cu line pot să divorțeze!

„Și nici nu s-ar grăbi s-o facă, își zise Johnnie.

Bărbații erau privilegiați. Johnnic n-ar fi fost singurul care să se culcat cu femeii măritate.

- Pe-atunci încă nu te cunoscuse, spuse el cu sinceritate. Dar acum îți garantez, că situația nu se va mai repeta. Vrei să mergă Helen cu mine?

- Da... Nu! Da... Fir-ar să fie! Sînt o nevastă geloasă.

- Atunci chem-o pe Helen.

Johnnic înțelegea bine ce înseamnă gelozia. El unul era gelos și pe răposatul soț al Elizabethci.

Așa cum se așteptase, îl găsi pe Culross în sala de biliard, jucînd cu Adam și Kinmont. Munro plecase la Edinburgh în aceeași după-amiază, în căutarea unui inginer care să lege lacul de rîu. Iar Janet rămăsese în camera ei. Nu-i plăcea să asiste la jocul bărbaților.

Johnnic și Culross luară loc în două jilțuri trase în fața fixului, fiecare țînînd în mînă un pahar de coniac, recent adus din La Rochelle. Helen rămăsese la o distanță respectuoasă, nu prea sigură că va reuși să-l supravegheze pe neîmplînzitul ei stăpîn. Dar așa sunase porunca Elizabethci, iar camerista nu-și lua ochii de la lord. Cei doi bărbați vorbiră cîtva timp despre calitatea coniacului și despre soiurile de vin preferate. Apoi Culross spuse încet:

- Janet e capriciul meu de om bătrîn.

- înțeleg, răspunse Johnnic. Și eu aș proceda la fel.

„Nici gînd!” își zise în sinea lui. „Niciodată!”

El n-ar avea puterea să-și vadă nevasta cochetînd cu alți bărbați.

– Elizabeth e mult mai susceptibilă acum, dc cînd cu sarcina, explică lordul. Vezi. bine că astă-seară am o guver¹nantă.

– Observ că-i faci pe plac soției tale! remarcă Lindsay ridicînd o sprinceană. Probabil o iubești, asta se vede de la o poștă – chiar dacă pînă la Roxburgh n-au ajuns prea multe povești despre modul tău ciudat dc a-i face curtc. Știu bine cum sc poartă femeile gravide, adăugă el. Și Janetta mea a fost cumplit ile dificilă timp dc nouă luni.

Zîmbi, amintindu-și de prima lui soție, care murise, după cc-i făcuse șase copii – acum toți mari. avînd și ci copii, la rîndul lor.

– Nu vreau ca Elizabeth să sufere, zisc Johnnic, răsucind între degete paharul cu coniac.

– Ti-ai închipuit vreodată, băiete, că tocmai tu, carc gustai din plin toate plăcerile vieții, vei ajunge să tc îndrăgostești? întrebă contele de Lothian, ațintindu-și privirea limpede asupra lui Johnnic.

Tînărul lord sc îmbujoră, auzindu-i remarca cc dovedea un ascuțit simt dc observație.

– Pe vremea aceea nu știam că există și iubire adevărată... Sau poate nu-mi păsa...

– Pînă cînd ți-a vindecat pornirea către viciu...

– Da, încuviință Johnnic, zîmbind ușor.

Privi o clipă la paharul pe carc-1 ținea în mîna, apoi la Culross.

– Ciudat, adăugă el. Totuși, nu regret nimic.

– Mîine dimineață am s-o iau pc Janet acasă. Spunc-i soției tale să doarmă fără grijă, zise încetișor contele.

– îti mulțumesc. Te rog s-o ierți pe Elizabeth dacă nu va veni să vă conducă. De obicei doarme pînă mai tîrziu.

Desigur. N-arc rost să se trc/.ească prea devreme din l*iicina noastră, răspunse politicoș contele la minciuna sfruntată pc care tocmai o auzise. Uneori Janet e foarte dificilă, urmă el. Nu suportă să fie respinsă și nici nu înțelege cc înseamnă să iubești. N-o să se împiedice de faptul că te-ai însurat.

– îți mulțumesc că m-ai avertizat, spuse Johnnic.

Era pentru prima si ultima oară Cînd rccunoștcau deschis că împărțeau favorurilc-acelciași femei.

ușa Elizabethci răsunară cîtcva ciocănituri discrete. Lady Carrc sc duse să deschidă și sc trezi față în față cu Jan'ct Lindsay.

– Vreau să vorbesc cu Johnnic, spuse contesa dc Lothian, fără nici o altă introducere.

Rămăsese în prag, cu un pahar de vin în mîna, cu trupul superb, înveșmîntat în șaten alb, pus în evidență dc ghirlandele sculptate în lemnul ușii.

- Nu-i aici, răspuse Elizabeth, șocată, reușind cu greu să-și ascundă trcmurul din glas.

- Undc-i acum?

- Nu-i nici, repetă Elizabeth, gata să închidă ușa.

- Minți! sc răsti Janet, strecurându-sc înăuntru.

Străbătu cu pași mari dormitorul, îndrcptându-se spre cabinetul de toaletă, cu siguranța unui obișnuit al casei. Aruncă o privire înăuntru, apoi sc duse pînă în ușa camerei alăturate, rotindu-și ochii peste tot. Sc răsuci pc călcîie și întrebă, insinuant:

- I se întîmplă des să tc lase singură noaptea?

- Asta nu-i treaba dumitalc.

Elizabeth nu sc urnise din ușă. Abia își mai stăpînea furia, văzînd-o pe fosta amantă a lui Johnnic în dormitorul ci dc femeie măritată.

în timp cc bărbații își mai turnaseră un pahar dc coniac, în

- N-o să-ți fie niciodată credincios! rîsc disprețuitoare Janet.

- Bănuiesc că nu ți-a fost nici dumitalc! i-o întoar Elizabeth, cu satisfacție răutăcioasă.

- Nu-ți fă iluzii, iubito. Oricum o să tc înșele.

- Fidelitatea soțului meu nu mă privește decît pe mine.

Janet Lindsay pjifni într-un rîs triumfător.

- Fidelitatea lui Johnnic Carrc. Sună frumos... Parcă ai spune „mila Angliei"... sau „copiii Papci"... Scumpete, îți mai dau o lună. încă nu ți-ai pierdut dc tot silueta. Știi bine că niciodată n-a dorit copii.

- Poate nu pc-ai dumitalc, o repezi Elizabeth, deși i sc strînse inima văzînd cu cîtă siguranță îi vorbise contesa.

- Dc acord. Ia spune, ți-1 poți închipui ținînd în brațe un plod carc urlă și dă din picioare? N-a pus în viața lui mîna pc un copil.

- Dc unde știi?

Dar dc îndată cc scăpă cuvintele, îi veni să-și muște limba.

- Pentru că-1 cunosc, fetiço, încă dinainte dc-a fi lord. Eu știu cc-i poate pielea, dar tu nu.

- Atunci păcat că nu te-a luat pc tine dc nevastă.

Brusc, expresia Janctei Lindsay sc schimbă și o violență ncstăpînită luă locul disprețului. Obrazul i sc înroșise, schimonosit dc furie.

- Cățea spălăcită! șuieră ea. în mai puțin dc două săptămîni se va întoarce în genunchi la mine.

- Ți-ai pierdut mințile, Janet? se auzi glasul lui Johnnic, vorbind cu răceală din întunericul coridorului.

Amîndouă femeile întoarseră capul spre ușă. Johnnic sc oprise în prag. Lumina din încăpere făcea să-i străluccască haina dc catifea roșcată. Surîdca ușor, dar fără urmă de căldură.

- Am vorbit cu Culross despre tine, zise cl pc ton șuierător. E un om foarte înțelegător. Cîndva a avut și cl o soție pe carc a iubit-o.

Brusc, glasul îi deveni tăios ca o lamă de oțel.

– Acum ieși afară!

Fără să mai aștepte vreun răspuns, se îndreptă spre Elizabeth, oprindu-se la câțiva pași de ea.

– Te rog din nou să mă ierți, murmură el.

Sc teama's-o atingă, neștiind carc-i va fi reacția.

– Să te ia dracu! strigă contesa de Lothian, aruneînd în el cu paharul de vin. Ce știi tu despre dragoste?!...

Cu o mișcare fulgerătoare, Johnnic o trase pe Elizabeth deoparte, ferindu-și și el capul de proiectilul azvârlit de furioasa Janet.

Băuse prea mult ca să mai fie docilă – și-așa blînduța nu-i stătea în fire. Johnnic o înșfăcă de amîndouă mîinile, imobilizînd-o.

– Să nu crezi că mă poți da pe mine afară, blestematul!

Încercu să se zbată și să se împotrivescă, dar Johnnic o împinse afară din cameră și, închizînd ușa, răsuci cheia în broască.

– Acum e rîndul tău! oftă el, sprijinindu-se cu spatele de ușă. Tipă, zgîric-mă – așa cum ar face orice nevastă după o vizită ca asta. Nu am nici o scuză pentru purtarea Janctei. Dar nu va fi nevoie să mai dai ochii cu ea. Mă pot vedea cu Culross și în altă parte.

– Nici gînd! i-o trînti Elizabeth.

El ridică uluit din sprîncene.

– Din cîtc-o cunosc, va fi și ea acolo. Să știi că sînt al dracului de posesivă. Contele poate veni aici oricînd, dar singur. –

El o privi cu un aer circumspect.

– Ești cumva paznicul meu?

– Te crede că sînt! Poate-ar trebui să-ți previi celelalte amante din împrejurimi că pot veni aici doar pe riscul lor.

EJ începu să rîdă.

– Va să zică, mă priponești din scurt! .

– Te strîng de gît!

Johnnic surîdca amu/.at.

– Sună al naibii de indecent. Nu vrei să încercăm figura în chiar astă scară?

Elizabeth pufni în rîs și ea.

– Să nu-ți închipui că mă duci cu zăhărelul. Nu glumesc. Ești al meu, Johnnic Carrc, și n-am de gînil să te împart cu nimeni alta.

– Mmimat! șopti el, plîcînd de lîngă ușă și apropiindu-se de ea. Abia aștept să văd cum îți respecti cuvîntul. fiindcă te obligă la o oarecare... intimitate.

Rămase la un pas de ea. înalt, frumos, cu chipul bronzat încadrat de părul negru ca tăciunele.

– Te iubesc pe zi ce trece tot mai mult, spuse el, renun-tînd la ironic și privind-o cu ochi limpezi și sinceri. îmi pare rău de toți anii irosiți din viața mea, pînă să te întîlnesc. Chiar vreau să fii posesivă cu mine.

- Știu, răspunse ea cu simplitate, liniștindu-se ca prin farmcc și dînd uitării toate Janctele Lindsay din trccutul soțului ci - așa cum și meritau.

După ani întregi cînd fusese lipsită de dragoste, acum înțelegea cc înseamnă minunea unui sentiment curat.

- Ești sigură?

- Foarte sigură.

- Poate că... zîmbi el, aplccîndu-se și atingîndu-i ușor buzele cu ale sale. Poate vei lansa o nouă modă... Fidelitatea...

La sfîrșitul lui noiembrie, navigația pc Marea Nordului sc redusese la minimum, iar corăbiilc cu mărfuri sc făccau tot mai rare, din cauza furtunilor prevestitoare dc iarnă. Johnnic și Elizabeth hotărîră să sărbătorească Crăciunul la Goldiehouse, avîndu-l ca oaspete pe Robbie, dc-abia întors de la Rotterdam. Toată lumea petrecca cu marc fast, deși biserica avertiza împotriva sărbătorilor păgîne și papistașc. Clanul Carre serbase întotdeauna Crăciunul, încă dinainte dc apariția mănăstirilor.

Johnnic hotărîse să-i ofere tinerei sale soții cîtc o piatră prețioasă în fiecare din cele douăsprezece nopți, deși încă din a treia scară Elizabeth începu să protesteze, spunîndu-i c-o răsfață.

- E prea mult, dragul meu! murmură ea, ridicînd capacul cutiei în care se afla o percchc dc cercei cu perle enorme.

În dormitorul lor era liniște, deși zarva mesenilor răzbătea din cînd în cînd pîna la ci. încăperea mirosea a brad. Eli/abcth zîmbi spre Johnnic, care stătea culcat alături.

- Tc-au costat o avere...

- Sînt perle scoțiene, spuse el. îmi închipui că pot să-i cumpăr bijuterii soției melc dacă așa doresc.

Surîsc angelic.

- Te rog să ți-i pui. Vreau să văd cum îți stă goală, cu cerceii din perle.

- Libertinulc! șopti ea.

- Știu, răspunse `cl, ridicînd o clipă din sprîncene. Nu-i grozav că ne împăcăm așa dc bine?

- Pentru că tu-mi faci toate chcfurile! rîse ea.

- Bănuiesc că-i vorba dc datoria mea dc soț! rcplcă el, privind-o cu tandrețe.

- îți ccr cumva prea mult?

El izbucni în rîs.

- Nu tc teme, iubito! Cred că pot facc față!

Într-o după amiază rccc și geroasă, cînd Elizabeth rămăsese la Goldiehouse să tragă un pui dc somn, Johnnic sc duse la Kelso, la cursele de cai, unde participau și doi din armăsarii iui.

Elizabeth sc trezi pe la apusul soarelui și se sprijini în perne, privind pc fereastră cum asfințea soarele de iarnă. îi era dor de Johnnic. Dc cînd sc căsătoriseră, lipsise rareori de acasă.

Lady Carre sc cuibări mai bine între perne, dorindu-și deja soțul lângă ea –sau'mai curînd înlăuntrul ei. cum își spunea, nostalgică și visătoare. Trupul, nervii și toate simțurile erau în permanentă așteptare și sc întreba dacă și alte femei gravide ajungeau să sc gîndească doar la dragostea fizică. Nu îndrăznea să întrebe pe nimeni – cu siguranță, nu pe Helen și nici pe doamna Reid. Iar Johnnic părea îneîntat de apetitul ei sexual.

Se întinse alene, simțind atingerea lenjeriei calde pe pielea goală. Aruneînd o privire spre ceasul de pe consola șemineului, văzu că acele arătau patru și jumătate. Era aproape întuneric. Cursele se vor sfîrși curînd. Nu-și putea stăpîni nerăbdarea.

Rămase în pat încă vreo cinci minute, privind cum minutarul înainta încet pe cadranul pictat și filigranat cu aur. S-o sune pe Helen, ca să aprindă luminările? Să ceară ceva de mîncare? Să-i spună s-o ajute să se îmbrace? Oare Johnnic făcuse ceva planuri pentru scara aceea? Aveau cumva invitați? În agitația sărbătorilor Crăciunului, pur și simplu nu-și mai amintea. Nu-i era nici foame, nici sete și nici nu simțea nevoia de compania cameristei. Era agitată, frămîntată și neliniștită.

11 dorea pe Johnnic.

Deodată, zîmbi de una singură. Îi venise o idee cum să-și petreacă timpul pînă la întoarcerea lui, făcîndu-i o surpriză – carc s-o mulțumească și pe ea.

Zvîrli deoparte cuverturile și sări jos din pat. Aprinse singură cîteva lumînări, ca să 11-0 mai cheme pe Helen, și mai puse cîteva cărbuni pe foc. să păstreze căldura din cameră.

Pentru mai tîrziu.

Apoi adună toate giuvaerurile pe carc și i dăruise Johnnic în ultimele zile și se duse în cabinetul de toaletă.

Cu ajutorul unei luniînări de spermanțet aprinse sfeșnicele aflate de-o parte și de alta a oglinzii vcncticnc. apoi începu să sc studieze, surlzînd propriei imagini. Obrazul îi-era încă imbujorat de somn, iar părul ciufulit ar fi avut iievoic.de o perie.

„Mai tîrziu“, își spuse Elizabeth, îndrcptîndu-sc spre măsuța de toaletă, unde se afla un sfeșnic cu cinci lumînări, rare sporeau lumina încăperii, ca și cclc aprinse de-o parte și de alta a ușii.

Lăsă ușa întredeschisă, ca să audă din timp venirea lui Johnnic, apoi azvîrli luminarea de spermanțet în soba verile de porțelan și înccpu să-și pună ideea în aplicare. înclină oglinda astfel îneît să sc poată vedea de la măsuța de toaletă, apoi înccpu să scormonască prin mormanul de bijuterii, în căutarea cerceilor cu perle.

Cum cerceii nu se vedeau de sub părul despletit pe umeri, se hotărî să-și ridice în creștet buclele aurii, prinzîndu-le cu agrafele de jad dăruite de Johnnic cu o seară în urmă. Prețioasele podoabe, ce aparținuseră ctoulva unei prințese din

dinastia T'ang, erau minunat șlefuite și sculptate cu complicate motive florale.

„Așa!” își zise ca, mulțumită.

Acum cerceii scoțieni se vedeau perfect, ca niște lacrimi uriașe, agățate de două rozete de diamant. Își întoarse capul într-o parte și-n alta. Ca să-i admire cum se mișcau, sclipind în lumina lumînărilor.

Apoi își prinse la gât un medalion de aur – primul dar de Crăciun al lui Johnnie – pe o parte încrustat în diamante, pe cealaltă împodobit cu o inimă deasupra căreia se vedea o coroniță. La dreapta și la stînga erau gravate literele J și E, iar pe margine inscripția Fidel iuscj A L;t Mort*•. Mîngîic o clipă literele, mișcată de jurămîntul lui, apoi lăsă medalionul să-i alunece între sîni goi.

Își puse două inele: unul de aur cu diamant, iar eclălalt un rubin siamez, de o culoare atît de intensă, îneît în tara unde fusese lucrat numai regelui îi era îngăduit să-l poarte – așa-i spusese Johnnie.

Apoi alese din grămada de bijuterii o cingătoare din ambră de Baltica și-și frecă de piele mărgelile magnetice, simțind pe trup seînteia de energie. Se întrebă ce femei mai purtaseră această neasemuită podoabă. Catarama aurie cu turcoaze avea un model egiptean, cu un motiv delicat, reprezentînd un palmier stilizat.

După ce admiră cingătoarca translucidă, și-o potrivea pe șolduri, apoi își prinse cîte o brățară la fiecare încheietură: una de aur, cealaltă cu safire de un albastru violet. La gleznă își uscă o a treia, din zale de aur, prinse cu o încuietore în formă de inimă. Cînd își mișcă piciorul, lanțul seînteia în oglindă, făcînd glezna să pară și mai subțire. Gîndindu-se la înțelesul ascuns al acestui simbol, simți înlăuntrul ei arsura unei limbi de foc. .

Apoi scoase din grămada strălucitoare șiragul de perle dăruit de Johnnie în a opta zi de Crăciun. Îl potrivea la gât. Apoi altul, și altul – toate cu minunate perle din mările Sudului, pînă ce pieptul i se acoperi de o cascadă de perle. Cum unul dintre colicrc era cu mult mai lung. Îl puse în două, petrecîndu-l pe sub sîni, astfel îneît să-i susțină, cu sfîrcurile ridicate obraznic în sus.

La cea mai mică mișcare, giuvacurile carc-i împodobeau trupul zornăiau și sclipeau în lumina lumînărilor.

„Ce minunat dar de Crăciun!” se gîndi ca, privindu-și în oglindă sfîrcurile trandafirii ale sînilor și cingătoarca de ambră carc-i înlănțuia mijlocul ca o podoabă mistică.

Iar jurămîntul de credință al lui Johnnie era îngropat în scobitura adîncă a sînilor. În timp ce în jurul gleznei strălucea un lanț de aur.

Simți cum văpaia crește încet-încet în trupul ei, ca o neliniște turnată în singele-i fierbinte. În clipa în carc se întoarse să privească ceasul, auzi deschizîndu-se ușa dormitorului.

Elizabeth se ivi în pragul cabinetului dc toaletă.

– Crăciun fericit, my lord!

Johnnie ridică ochii și rămase mut de uimire, cu mâna încremenită pe mănuașă dc piele neagră, pe jumătate scoasă.

Își plimbă privirea peste trupul pîrguit al soției, minunat în goliciunea lui, și chipul i se destinse într-un zîmbet, în timp cc ochii îi străluceau admirativ.

– Dc-aș fi știut ce mă așteaptă în după-amiaza aceasta, iubito, caii mei ar fi alergat și fără mine.

– Te-ai întors la timp, murmură ea. N-ai pierdut nimic. Îl privea lasciv și senzual, ca și Cleopatra.

El zîmbi larg și-și scoase mănuașile.

– Ce noroc pe mine! Va să zică, m-ai așteptat.

– M-ai răsfățat, spuse Elizabeth, apropiindu-se de el. cu sfîrcurilc sînilor la fel dc rotunde si tari ca perlele din urechi. N-am nevoie dc substitute, cu te vreau pe tine.

El începu să-și descheie în grabă haina.

– Sînt la porunca ta! îi zise, dczbrăcîndu-și haina și aruicînd-o cît-colo. Numai o clipă, să-mi încălzesc mîinilc, ca să nu tc fac să tremuri.

– Atinge-mă cu degetele reci! îl rugă în șoaptă.

Cuvintele abia auzite îi deșteptară o dorință pătimașă. O așteptă să ajungă lîngă el, înfiorat dc senzualitatea ei provocatoare și de sexul lui carc crcștea și se întărea. Văzu ochii Elizabethci înălțați spre el, tulburați de dorință. Sc aplecă spre ea și-o strînse în brațe, strecurîndu-și mîna stingă printre coapsele ei fierbinți, în timp cc cu dreapta o cuprinse pe la spate, oprindu-și degetele pe sexul ci, pregătit să-l primească.

Ea icni scurt, luată prin surprindere. Degetele lui înghețate îi îndurerau trupul, dar în același timp i-l umpleau dc o dulcc înfiorare. Sfîrcurilc sînilor i se întăriră, de parcă le-ar fi atins cu o bucată dc gheață. Apoi în pîntcccle ei explodă o dorință sălbatică, invadîndu-i toată ființa si lăsînd-o fără suflare. Își sprijini fruntea dc umărul lui, amețită de o senzație copleșitoare. Scoase un geamăt surd cînd degetele lui reci începură s-o deschidă, căutînd o poartă, apoi găsînd-o, pătrunseră în miezul ci cald.

Țipătul ci de plăcere îl înfioră pînă în străfundul sufletului. fi simțea greutatea în palmele lui dc căuș, pentru că n-o mai țineau picioarele. O ridică ușor, apoi își împinse degetul și mai adînc în sexul ei palpitînd dc dorință.

Elizabeth era acum conștientă dc propriilc-i zvîcniri, în timp cc carnea ei ceda, lăsîndu-sc pătrunsă dc degetul lui Johnnic si o senzație de plăcere pînă la delir îi invadea simțurile.

– Strînge-mă în brațe! murmură cl, săltînd-o dc la pămînt.

Ea se supuse, agățîndu-sc dc gîtul lui.

Johnnic o duse pînă la jilțul cel mai apropiat, unde o sprijini de spătar, sărutîndu-i buzele dulci, în vreme ce-și retrăgea încetișor degetele.

Apoi îi ridică bărbia, privindu-i ochii înceteșoși de plăcere.

– E cel mai frumos dar de Crăciun pe care l-am primit vreodată.

Nările ei prinseră propriu-i miros, de pe degetele lui Johnnic. O cuprinsc o tulburare profundă.

– Sărută-mă din nou... șopti Elizabeth, înălțîndu-și fața către el și tînjind să se afle iar în puterea lui.

El îi atinse buzele, ușor și fără grabă. Întotdeauna își stăpînea nerăbdarea, știind bine ce efect avea această amîinare.

– Acum... murmură el, sărutîndu-i obrazii îmbujorați, n-ai vrea să-ți primești darul pentru a unsprezecea zi de Crăciun?

– Da, dacă tu ești acela! răspunse ea, plimbîndu-și degetele prin părul lui mătășos.

Ii rîsc, răsuflînd fierbinte peste pielea ei.

– Ce ușor te pot mulțumi!

– Pentru că știi cum!

El se ridică, ținînd-o de mîna și admirîndu-i cu un aer poznaș trupul împodobit de giuvaeruri.

– De cînd ești însărcinată, draga mea, nu mi-a fost greu să-ți fac pe plac. Iată darul meu!

Surîse, pentru că mîna Elizabethci îi conducea degetele înlăuntrul ei.

– Mai am o podoabă pentru tine.

– Ca să străluces și mai mult... gîfîi ea, răscolită de atingerea lui tulburătoare.

El tăcu o clipă

– Da, și pentru asta.

– Cît ești de puternic... șopti Elizabeth, mișcîndu-se astfel îneît să-l simtă cît mai mult în adîncurile ei.

– Pari nerăbdătoare! rîsc el, privind-o cu ochi jucăuși.

– Și-atunci? i-o întoarce ea, cu un ușor aer de comandă.

– Atunci așteaptă, mă întorc îndată!

Își eliberă degetele, ridicîndu-se de pe scaun.

Se duse la un dulap minunat sculptat și trase unul din sertarele de jos. Era îmbrăcat simplu, ca un nobil de țară, într-o haină brumăric, cu cizme și pantaloni negri, cu părul fiuturînd pe umeri. Elizabeth își zise că era cel mai frumos bărbat pe care-l văzuse vreodată – înalt, puternic, grațios – și nu se mai sătura privindu-i chipul pe care-l cunoștea pînă în cele mai mici detalii.

Johnnie scotoci repede prin sertar și scoase la iveală o cutioară plată* de catifea albastră. Fără a mai împinge la loc sertarul – crescînd cu o armată de servitori, nu prea era obișnuit să facă singur ordine – se întoarce lîngă Elizabeth, întinzîndu-i cutia, cu un surîs afectuos.

- L<> mulți ani pentru a unsprezecea zi de Crăciun, iubito. Sc așeză pe alt jilț și-și scoase cizmele.

Elizabeth văzu stema familiei Valois, încrustată în aur pe cutie, și ridică, fascinată, capacul. Dând cu ochii de giuvaerul scintilătos dinăuntru, simți că i se taie răsuflarea. Pe pernuța de șaten alb se afla un minunat rubin, oval și șlefuit cu migală, iar pe el se vedea încrustată Leda și lebăda, scena fiind încadrată de un rîu de diamante scintilătoare și unul de perle de aceeași mărime. În partea de jos a colierului atârnavă trei perle uriașe.

- E incredibil de frumos, șopti ea, plimbându-și degetul pe conturul scenei mitice gravate în rubinul scintilătos.

- Un dar de la Carol al VIII-lea pentru Agnes Sorci. Robbie l-a descoperit la Amsterdam și mi l-a adus mie, explică Johnnie, venind în fața ei. Se potrivește de minune cu cerceii tăi din perle.

- E magnific... murmură Elizabeth, imaginându-și cum i-ar fi stat cu cele două podoabe.... Și Agnes Sorci... Că romantic...

- Un dar din dragoste, spuse încet Johnnie. Și atunci, ca și acum.

Ridică grijuliu colierul din cutie, apoi puse cutia pe covor.

- Depinde cum vrei să-l porți, zise el, ținând giuvaerul în palmă. Ai nevoie de un lanț de aur... sau... vorbește aproape în șoaptă.

- Sau? repetă ea, chinată de sensul acciei insinuării.

El păru că nici n-o auzise. Puse încet podoaba pe jilț, fără a-și lua ochii de la sînii ei.

- Ți-a alunecat colierul...

Îi ridică ușor sînul drept în palmă și-i așeză șiragul de perle astfel încât să-l susțină ca înainte. Apoi îl mîngîie pe stîngul, admirîndu-i lucirile marmorate.

- Că sîni superbi! murmură el, plimbându-și degetele de jur-împrejurul sfîrcurilor rotunde, care răspunseră atingerii lui, întărindu-se.

Elizabeth își arcui spinarea de plăcere, simțind cum o inundă un val de căldură.

Îmi place să-i văd așa, goi și obraznici! murmură Johnnie, continuînd să le mîngîie rotunjimile susținute de magul de perle: sînii ei voluptoși de femeie însărcinată.

- Așa speram și eu... gîfîi Elizabeth, cu un surîs arzător.

Atingerea lui făcea să crească în ea o fierbințeală amețitoare.

- Din motive cât se poate de egoiste...

Se lăsă pe spătarul scaunului, cu trupul alb și catifelat împodobit cu bijuterii scintilătoare - ca o Șeherezadă de basm, născută pentru dragoste.

Johnnie îi îndepărtă ușor picioarele și-și scoase haina, slirnit de căldura provocatoare a trupului ei. Întinse mîna

după rubinul care se pierdea printre culorile broderiei de mătase a tapițeriei.

– Rubinul ăsta are o poveste, spuse el șoptit, desfăcându-i coapsele și îndoindu-i ușor genunchii, ca să-i admire sexul palpând de dorință.

Începu să-i mângâie coapsele, apoi degetele lui urcară alene, începând să se plimbe pe buzele sexului.

Elizabeth își ținea ochii pe jumătate închiși. Atingerea lui îi trezea senzații atât de intense, înecat nu putea nici să vorbească.

– Regele a vrut ca Agnes să poarte rubinul la un bal... Poate că îți se pare rău... urmă Johnnie.

Îi desfăcu buzele sexului umede de roua dorinței și-i mângâie carnea înfierbântată, pregătind să primească uriașul rubin.

Așeză cu grijă piatra ovală între faldurile moi, până ce rubinul rămase prizonier în carnea pietroasă dinăuntru. Rubinul se potriveau perfect, iar chenarul de perle, în ușoară fricțiune cu țesutul catiflat, îi stăruia dorința. 'Diamantele se întorceau sărbătorește.

Johnnie se așeză la picioarele ei, cu ochii la această, priveliște unică, apoi întinse mâna, atingând ușor cele trei perle agățate în partea de jos a rubinului.

– Regele controla din când în când dacă perlele atârna liber... murmură el. Le simți...

Ea nu răspunse. Tremura toată de dorință, răsuflând iute, cu gândul pierdut în imagini doar de ca știute.

Vibrația aproape insesizabilă se transmisese simțurilor ei înfierbântate, trimițându-i în tot trupul val după val de dorință. Trupul ei era o vâpaie, iar tremurul perlelor îi intensifică febra cărnii. |L

– Curtenii puneau prinsoare cam cât va rezista doamna noastră. Pune și tu mâna, o îndemnă Johnnie, conducându-i mâna între picioare. Încetșor, să nu împingi rubinul prea adânc.

Îi plimbă degetul pe netezimea pietrei, în vreme ce el îi mângâia ușor țesutul întins peste asprimea chenarului de perle. La atingerea lui. Elizabeth simți cum i se iuțesc bătăile inimii. Degetele ei lunecară peste rubinul pe a cărui suprafață sângeric sclipea acum umezeala ei perlata. Așteptă, cu tot trupul zâcnind de dorință.

– Și ea era ca tine, murmură Johnnie, apropiindu-i coapsele și ținându-i mâna prizonieră pe rubinul dinăuntru.

Ea gemu, simțind cum rubinul alunecă ușor în sus.

El îi aruncă o privire, ca să vadă dacă geamătul nu însemna cumva durere, apoi îi prinse șoldurile în mâini și începu să lege ușor când într-o parte, când într-alta. Senzația de plăcere se intensifică, odată cu o dorință copleșitoare de a-l avea pe Johnnie, de-a se elibera de așteptarea adunată înăuntrul ei.

– N-a rezistat decât un singur dans, adăugă el încetșor.

- Dar cum a putut...? gîfîi Elizabeth, abia reușind să mai vorbească, în timp cc piatra dinăuntrul ci îi trimitea fiori în tot trupul, împinsă adînc dc propria-i mîină.

Johnnic zîmbi cu acrul unui cunoscător.

- N-a putut... pentru că uite'cc făcea regele...

își strecură mîna printre picioarele ei și-i conduse degetele IN chenarul de perle al rubinului. Apoi își apăsă degetele peste ale ei. Cînd partea convexă a rubinului atinse clitorisul Elizabethci, începu să-i miște degetele în sens circular.

Ea gemu încetișor, prevestind primul spasm al exploziei care-i răvăși tot trupul cu asemenea forță, îneît nu-și putu stăpîni un țipăt - după care în încăpere se așternu tăcerea.

Elizabeth rămase gîfîind, cu trupul seînteind în lumina focului. în liniștea iatacului nu se auzea dccît răsufllarea ei.

- Crăciun fericit! șopti Johnnie, aplccîndu-sc să-i sărute obrazul îmbujorat.

Ea deschise pleoapele.

- Te doresc tot timpul! murmură, cu un fel de mirare.

- Norocul meu! răspunse el, mîngîMidu-i ușor bărbia cu dosul palmei, îneîntat de uimirea dc pc chipul ei.

Elizabeth își ridică brațele deasupra capului și mișcarea făcu să sc atingă iar rubinul dc carnea ei. își privi soțul cu un aer mulțumit.

- Acum cc vei face tu ? întrebă ea încetișor.

- Bine, răspunse el, cu un calm dcsăvîrșit.

- Vreau să spun, cc vei face cu asta? insistă ca, plimbîndu-și degetele pe sexul lui în crcçtic, reliefat de pantalonul strimt de lîină.

- De fapt, vorbi Johnnie, surîzînd ușor și apăsîndu-i mîna pc sexul lui, mă gîndeam să iau eu locul rubinului lui Agnes Sorel.

- Dar dacă pc mine nu mă mai interesează? îl necăji Elizabeth, a cărei privire începea deja să sc aprindă, pe măsură ce-l simțea crcscînd în palma ci.

El rîsc fără grijă.

- Atunci, mă gîndeam să mai aștept cinci minute, pînă cînd tc va interesa din nou.

în realitate a fost nevoie de mai puțin de cinci minute.

Johnnic îi îndepărtă încetișor giuvaerul - a cărui atingere avu darul dc a-i trezi iarăși dorința. Apoi își scoase pantalonii și cămașa și-o ridică pc Elizabeth pc genunchi, făcînd-o să alunece pc sexul lui în ercçtic. Cu șiragurile dc perle trcmurînd între trupurile lor. amîndoi începură să se miște repede, pătimaș, năvalnic, pînă cc terminară împreună, gcmînd dc plăccrc.

După acca, Elizabeth îi făcu în glumă vînt dc pc scaun, rostogolindu-l pe covor, și sc culcă lîngă cl, freeîndu-se de trupul lui și sărutîndu-l, dornică să-i simtă fiece păticipică a trupului muscular. în mișcarea ei nestăpînită, colicrcle sc

rupscă deodată, trimițând în toată încăperea sute de perle transparente.

Speriată, Elizabeth începu să-l adune, umblînd de colo-colo în patru labe și strîngîndu-le într-un vas luat după măsută. Johnnic stătea tolănit în fața focului, privind-și cu nesăț soția, fascinat de mișcările trupului ei gol. De trcmurul ușor al Sînilor plini, carc-1 umpleau de îneîntare, de rotunjimile șoldurilor, de poziția ei provocatoare, carc parcă-l îndemna să-t) pătrundă.

Ea se apropie, în căutarea unor perle rostogolite sub scaun, și-atunci Johnnic întinse mîna și-i atinse ușor coapsa, suind spre vulva umedă, apoi pe fesele albe – de parcă ar fi vrut să-și afirme puterea și drepturile asupra ei.

– Lasă-lc! El va culege camerista! spuse el, stîrnit de priveliștea sînilor plini și a șoldurilor netede, de jocul giuvaer rurilor pe trupul gol și de urmele dragostei pe coapselc ei albe.

La atingerea lui, Elizabeth încremeni, cu inima zbătîndu-se nebunește, și un fior de plăcere o fulgeră pînă în'ccle mai adînci tainițe ale ființei. După ceasuri întregi de hîrjoană, trupul ei era gata oricînd să-l primească, supunîndu-se mîngîicrii, glasului, precum și capriciilor soțului.

– Lasă-lc! repetă el și mai apăsător.

Ea întoarse capul, privind-l prin valul de păr blond despletit pe obraz.

– Vino aici!

Penisul lui începu să crească și să se întărească sub ochii lui Elizabeth se cutremură YĂZînd cît o dorea. O fierbințeală cunoscută îi cuprinse trupul. La vederea acestui bărbat arzînd de aceeași patimă ca a ei, simți cum se deschide, cum se umezește, pregătindu-se să-l primească.

-- Vino aici! Acum repetă el nerăbdător, din ce în ce mai excitat.

Se întinse și-i apucă glezna încătușată în lanțul de aur, tragînd-o înspre el. Apoi îi eliberă încheietura și se culcă spate, strecurîndu-se sub trupul ei.

Sîni ei provocatori tremurau chiar în dreptul buzelor lui lohnnic, atît de aproape îneît, vorbind, răsufierea lui fierbinte îl încălzea sfîrcurilc trandafirii.

– Nu ajung pînă la tine, gemu Johnnic, încercînd să apuce cu buzele sfîrcurilc înfiorate.

Ea se supuse tremurînd și se lăsă mai jos. Buzele lui cuprinseră un sfîrc, trimițîndu-i în tot trupul o dorință năvalnică. Încet și fără grabă, începu să-și plimbe buzele pe aureola sînilor, atît de sensibilă acum, de cînd cu sarcina. Buzele lui începură să-i caute mugurii trandafirii, ca un prunc înfometat. Apoi, brusc, îi încercui sfîrcul, făcînd-o să se cutremure de o plăcere fără seamăn.

Continuă să-i sărute sîni, jucîndu-se cu ei, mîngîindu-i cu hlîndcțe, aducîndu-lc sfîrcurilc spre buzele lui, apăsîndu-și degetele în carnea ei ascultătoare.

Dorindu-l cu aceeași disperare ca întotdeauna, cu sexul palpitând în același ritm cu zvicnetul din tîmple, Elizabeth întinse mîna, prinzîndu-i penisul cu atîta putere, îneît el gemu de durere. Apoi degetele ei coborîră rapid în jos, iar Johnnic simți cum îl inundă o senzație dc plăccre înnebunitoare. Elizabeth privi o clipă vîrful de un roșu întunecat și lucitor, după carc își mișcă degetele în sus, atingînd cuta umflată și sensibilă. Johnnie gemu din nou, desclcștîndu-și o secundă buzele de pe sînul

– Vreau să tc simt, îl rugă ca, cu trupul arzînd.

încercă să-si schimbe poziția, ca să sc aseze deasupra lui, cuprin/.îndu-i soldurile între coapse. Dar dinții și niîinilc lui îi țineau sîniî în continuare captivi.

– Johnnic... murmură ca, gîfîind dc dorință si miscîndu-si soldurile, ca să sc lase pe cl.

Johnnic o strîns c și mai tare si plăccrea aproape că deveni durere.

O clipă mai tîrziu îi sărută cu tandrețe amîndouă sfîrcurilc, parcă ccrîndu-si iertare că le-ndurcasc:

– Nu tc grăbi, iubito! murmură cl. strccurîndu-și degetul înlăuntruî ci.

O trase deasupra lui, silind-o să rămînă astfel, și-i privi zîmbind ochii verzi si pătimași.

– Numai unul din noi poate să-și impună voința.

– Adică cu.

– Tu faci întotdeauna cum vrei tu, rîse cl scurt.

– Văd că ești om dc afaceri, așa c-am să tc mituiesc.

începu să-i murmure cu glas seducător:

– îți dau toate giuvacrurile mele și-am să-ți aduc micul dejun la pat toată săptămîna.

– N-am cc facc cu giuvacrurilc talc, răspunse cl, intrînd în joc. Și cum să-mi aduci micul dejun cînd tu. tc scoli cu mult în urma mea?

Ea își țuguie buzele, bosumflată.

– Altceva vreau de la tine.

Elizabeth ridică brusc ochii, întîlnindu-i privirea.

– Mai avem două ccasuri pînă la sosirea oaspeților, zise cl.

– Avem oaspeți la cină? aproape că țipă Elizabeth.

– Doamna Reid se va ocupa dc toate, continuă Johnnie fără să sc tulbure. Așa că-ți fac o propunere.

Privirea lui era senzuală și plină dc subîncelesuri.

La auzul perspectivei dc-a primi oaspeți tocmai cînd scara devenea mai promițătoare, ca surîsc voluptuos – surîs lainic, de femeie pricepută la toate vicleşugurile.

– Am să fac cum vreau cu, insistă Elizabeth, frecîndu-și sexul dc al lui.

– Și eu la fel, replică cl, la fel dc zîmbitor.

își deschise brațele larg, surîzînd provocator.

– îți stau la dispoziție sau, mai binc-zis, o anumită parte din mine. Cînd si cum ți-ar place să te folosești de ea?

- Hmm! zis.c Elizabeth, căzînd pe gînduri.
Dcscălecă de pc trupul lui Johnnic, măsurîndu-l cu atenție din cap pînă în picioarc.
- Cred că mai întîi...
El înălță din sprîncene.
- N-ai pus nici o limită, observă ea, asezîndu-se alături, cu picioarele încrucișate.
- Pînă sc va naște copilul, am s-ajung numai pielea și osul! se jelui Johnnic.
Evident, glumea. Era puternic ca un armăsar tînăr, numai forță și energie.
- Nu prea ai aerul c-ai să leșini în următoarele cinci minute! rîse Elizabeth. Așa că, mai întîi, am să trec eu deasupra...
- La dispoziția dumneavoastră, doamnă! șopti cl, provocator, făcînd un senin spre sexul lui în așteptare.
Nici nu sc clinti cînd ca se lăsă pe penisul lui în ercctie, cu o încetineală înnebunitoare. O privi pc sub genele negre, cu un surâs în colțul buzelor, apoi își puse palmele pe șoldurile ci și o conduse la climax atît dc repede, îneît Elizabeth rămase uluită.
Dc îndată cc sc potoli orgasmul, sc rostogoli deasupra c' și în cîtcva sccondc o aduse din nou în pragul descărcării. O ajută să se cliberc/.c repede, de două ori una după alta, timp în carc cl sc reținu să termine. Apoi îi sărută buzele întredeschise, lăsînd-o întinsă pe covor, ca să sc liniștească, iar cl se duse să sc așeze comod, pc un scaun.
După cîtcva clipe ca deschise ochii, căutîndu-l din priviri. Zărindu-l pc scaun, scoase un geamăt dc plâccrc.
- îți mulțumcsc, Johnnic... îți mulțumesc... Ești perfecțiunea întruchipată.
- Eu te aștept...
- Mmm... sc întinse ca. Poate mai tîrziu. Acum nu mai am poftă.
- Ești sigură? insistă cl, bine-dispus.
Ea încuviință din cap și sc rostogoli pc o parte, ca să fie cu fața spre el.
- Tc superi?
El clătină din cap, zîmbind și plimbîndu-și ușor degetul pc penisul în ercctie. în sus... și-n jos... Fără grabă... își mișca mîna cu ușurință și naturalețe, fără urmă dc stînjencală.
- Să nu faci'asta! șopti ca, înspăimîntată.
El se opri o clipă, privind-o cu mirare.
- Numai cu mine! insistă Elizabeth.
- Parcă spuneai că nu mai ai chef, zîmbi el. Așa că dc data asta, nu cu tine.
- Lasă pe mai tîrziu.
- Atunci, ai să mă ai mai tîrziu.
Penisul i sc mărise în volum, devenind tare ca piatra.

- Johnnic... șopti Elizabeth, ridicîndu-sc repede și apropiindu-sc dc cl, neliniștită.

- Eu nu m-am eliberat de patru ori pînă acum, iubito! îi aminti Johnnic cu blîndcțc. Am fost un gentleman. Cc vrei, nu poți să Ic ai pc toate deodată.

- De ce nu? întrebă ea, pe un ton cc nu admitea replică.

- Pentru că... nu-s chiar atît dc gentleman.

- Dă-mi mic voie!

Nu, ești prea obosită... Și de altfel, nu durează mult.

Dar cu așa vreau! insistă Elizabeth, cu îndîrjire, simțind t lini o cuprinde iar dorința.

Mina lui sc opri. O privi pc Elizabeth printre pleoapele pc jumătate lăsate.

- Cît de mult vrei? întrebă, plimbîndu-și ușor degetele pc penisul în erecție.

Vorbise blînd, dar autoritar.

- Mai mult dccît tine.

In șoapta ei gîfîită se ghicea dorința nepotolită și pătimașă t.irc-i pusese stăpînirc pc toate simțurile, din clipa cînd-îl cunoscuse pe Johnnic Carre.

- Atunci vino, murmură cl.

Se trase pe marginea scaunului și-și depărtă picioărclc, iiștctînd-o.

Ea se apropie în genunchi, apoi sc lăsă pc spate, sprijinindu-se pe călcîic, și-șf plimbă palmele pe picioărclc iui desfăcute.

- Am devenit foarte posesivă, zise încetișor.

- Știu. La fel și,eu.

își puse mîna pc ceafa ei și-i trase încet capul înspre cl.

- Vreau să văd ce simt cînd mă atingi cu limba, murmură Johnnic.

Ea atinse cu vîrful limbii vîrful catifelat și neted, apoi începu să-l înconjoare cu mișcări circulare.

- Numai vîrful, îi ceru el în șoaptă. Ținc-mă cu mîinilc tale.

îi conduse mîinilc acolo unde voia s-o simtă.

- Așa... acum prinde-mă cu buzele... E bine...

închise o clipă ochii. Încet-încct, Elizabeth începu să tremure dc vechea patimă. Stătea în genunchi în fața lui, ținînd între buze vîrful penisului în erecție.

- Acum, primește-mă tot! ceru el și sc mișcă pînă cc penisul îi pătrunse cu totul în gura ei.

Susan Johnson

Rămase o secundă nemișcat, lăsîndu-și simțurile o dc o plăccrc fără seamăn. Apoi răsufală adînc, atingînd degetele fața Elixabcthei, simțindu-și sexul prin carnea fină a obrazului. își trecu ușor palma peste fruntea ci, îndcmnînd-o să-l privească în ochi. Apoi îi Zîmbi și-i cuprinse tîmplele cu mîna, începînd să sc miște încet înainte și înapoi. Contactul cu buzele și limba ci îi dădeau o senzație

nemaiîntîlnită, hi fel ca și punctul cel mai depărtat, cînd îi atingea fundul gîtului

– Privește, îi șopti, făcînd semn spre scena reflectată în oglindă. Uită-te și tu.

Oglinda îi arăta din profil: Elizabeth îngenuncheată, cu trupul alb și frumos rotunjit, cu părul blond despletit pe umeri și pe picioarele lui.

El îi petrecu pe după urechi eîteva șuvițe răzlețe, astfel îneît să-și poată vedea chipul în oglindă. În timp ce trupul lui se mișca înainte și înapoi. t

Elizabeth se uită cu coada ochiului și privea buzelor ei care-i primeau sexul înfierbîntat îi trimise un val de foc în tot trupul.

– Parcă s-ar uita cineva la noi, șopti Johnnie, mîngîindu-i obrazul, cu ochii la buzele ei iubitoare. Ce-ai zice dacă în clipa asta s-ar uita cineva la tine? urmă cl, retrăgîndu-se din nou, cu aceeași încetineală. Poate că-și așteaptă rîndul... Te pricepi foarte bine...

Își plimbă degetul pe conturul buzelor ei, rotunjite ca să-l primească.

– Ți-ar plăce să săruți astfel un alt bărbat?

Ea clătină din cap, rușinată de dorința nouă trezită din adîncuri și de zvîcnetul cunoscut dintre picioare.

– Ești sigură? murmură cl, citindu-i dorința în privire și în trmcurul trupului. S-ar putea să-ți placă...

Elizabeth negă pentru a doua oară și mișcarea vehementă a capului ei îi dădu o senzație răscolitoare, făcîndu-l să închidă ochii o clipă.

Johnnie îi cuprinsese și mai strîns tîmplele în palme, și-o piivi în ochi, cu o expresie de nepătruns. Dintr-o dată își dăduse seama cît eră de dornică și de nepotolită. Ochiul lui experimentat îi citea reacțiile fără greș.

– Dacă vreodată ai să te culci cu alt bărbat, să știi că te omor! șuieră, împingîndu-se din nou printre buzele ei strîns. Ba nu, am să-l omor pe el! Pe tine am să te zăvorăsc, să nu MAI vezi lumina zilei.

Pătrunsese cu totul în gura ei și-i ținea capul în mîini, privind-o cu sprîncenele încruntate.

– Nu vreau să fii ca femeile care vin la curse, mormăi el.

De cînd se căsătorise, nu se mai gîndise la cele care se îngrămădeau cîndva în preajma lui, oferindu-i-se carcă mai de care.

Elizabeth se întunecă la față și-și înălță brusc fruntea, înfigîndu-și dinții în el.

– Carcă femeii? se răsti ea, rămînînd îngenuncheată și fulgerîndu-l cu privirea mînioasă a ochilor ei verzi.

– Mă doare! mîrîi Johnnie.

– Foarte bine! Carcă femeii? insistă ea cu încăpăținare, punîndu-și mîinile în șolduri.

- Nu-i vorba dc nici o femeie! încercă să mintă Johnnie. Am spus și cu un euvînt la întîmplarc. Iar dacă îndrăznești să mă muști așa...

- Nu mi-ai spus că aveai de gînd să reînnozi vechile talc prietenii la curse. Bănuicsc că dc asta nu m-ai invitat și pe mine!

Acum îl vedea în adevărata lumină, cu sexualitatea lui provocatoare. Dumnezeu știe ce surprize îi mai rezerva.

- Va să zică, n-ai fost numai la curse, ci și după femei?

- Elizabeth, am fost la cursc. Cu asta am încheiat discuția. Cum dracu* vrei să mai umblu după altele, cînd tu mă storci dc vlagă dc douăzeci dc ori pc zi?

încă nu-i trccuse supărarea pentru mușcătură. Penisul îi zvîcnea, iar pe vîrf se vedeau urmele dinților ei. Și cum toată ziua nu făcuse dccît să respingă avansurile unei armate de femei - exact contrariul apucăturilor lui dc burlac - acuzațiile Elizabethi îl deranjau cumplit.

- Dacă o faci din obligație, atunci tc scutesc de osteneală! se stropși ea, furioasă și jignită.

- Crcdc-mă, Elizabeth, dacă ar fi o obligație, n-ar trebui să-mi spui tu să mă opresc.

- Dar întotdeauna vor fi o groază de femei care abia te-așteaptă - la curse, la vînătoare, sau chiar aici, la masa mea! izbucni Elizabeth, mușcată de șarpele geloziei.

- Adevărat, încuviință Johnnic, la fel de supărat. Dar întrueît eu nu te vreau dccît pe tine, restul nu mai contează! adăugă el, încrunțat.

întinse mîna și i-o puse pc sîni, cu un gest hotărît și lipsit de blîndetc.

Ea îi dădu mîna deoparte.

- Să nu îndrăznești să mă atingi după cc ai flirtat cu altele toată după-amiaza.

Furios la culme, Johnnic reuși totuși să se stăpînească. i

- Cc vrei să spui? Cum adică „să nu îndrăzncsc să tc ating”? mîrîi cl.

- Exact ccca cc-am spus! i-o întoarse ca, aproape cu grosolănie.

- Pentru că tu ești geloasă fără motiv? întrebă cl, cu glasul brusc îmblînzit.

Ea sc zbîrli, simțind în tonul lui o provocare.

- Explicația ta nu mă mulțumește.

- Iar pe mine mă scoate din fire amenințarea ta. Am să tc ating oricînd doresc, Elizabeth.

Ea dădu să fugă, dar el i-o luă înainte, culcînd-o cu fața pe covor, lîngă piciorul scaunului, cu fesele ridicate provocator înspre cl.

- Ia să vedem! zise cl, cu un aer pervers. Iu să vedem dacă te pot atinge.

își plimbă penisul pe sexul ei, înainte și înapoi, stîrnindu-i carnea fierbinte, dc parcă ar fi fost o iapă înainte de montă, pînă cc Elizabeth începu să freamăte de

dorință. Apoi o pătrunse încot și rămase nemișcat, lăsând dorința să crească, pînă la disperare.

Ea se sili să nu-i răspundă, dar dorința o cotropea valuri- valuri, iar sexul i se încleștase strîns în jurul lui. Încercă să-și aducă aminte cît era de furioasă, dar el alunecă încă puțin înlăuntrul ei, iar Elizabeth i se supuse fără voce, venind în întîmpinarea plăcerii care se lăsa atît de așteptată. El continuă s-o ademenească, înaintînd cu o încetineală chinuitoare, forțînd-o să recunoască ce mult îl dorea, apoi retrăgîndu-se în clipa cînd ea începea să-i răspundă, și pătrunzînd-o din nou, de îndată ce trîmțurii ei se potolea. După cîteva minute, cînd Elizabeth îl simțea adînc înlăuntrul ei, cînd prezența lui copleșitoare îi aprinsese la maximum dorința, carnea și întreg universul, Johnnie o prinse brusc de cingătoarea de ambră și, ținînd-o astfel, se împinse cu forță în ea, făcînd-o să țipe de plăcere.

Atunci el își reluă mișcările înainte și înapoi, ispitind-o să-i iasă în întîmpinare. Trupul lui zvelt impunea un ritm alert, în timp ce umezeala ei făcea ca fiecare pătrundere să fie tot mai ușoară. Cînd ea începu să răsuflă precipitat și Johnnie simți că nici el nu se mai putea stăpîni, se împinse în ea adînc și amîndoi gemură de plăcere.

Elizabeth îl primi cu propriu-i tumult, gîfîind din ce în ce mai tare, pe măsură ce fiecare mișcare o aducea aproape de delir. Patima ei era la cel de dureros ca dorința lui. Apoi amîndoi izbucniră într-o descărcare năvalnică, ucigătoare, epuizantă, cu puterea unui cataclism.

— Așa! declară el satisfăcut, înainte să-și recapete suflarea. După cît se pare, nu te-ai deranjat că te-am atins.

Începu să se retragă, dar ea îl hîrzi prin surprindere; trîntindu-l la pămînt și azvîrlindu-se deasupra lui, cu o niînă încleștată pe testicule.

— Și-acum, îi șuieră, cu o privire fioroasă, spune-mi de femeile alea de la curse.

Cu un simplu gest al mîinii, Johnnie ar fi putut-o azvîrli pînă în celălalt capăt al încăperii. Dar îi înțelegea furia, pentru că și el suferise tot așa. Acum regreta că mai adînc încercase să se răzbune în felul lui.

— Iartă-mă! murmură el. Am fost dur și grosolan.

— Spune-mi despre femeile alea! replică ea, neînduplecată.

Nu avea rîmșcări și nici nu se îmblînzisc, ca Johnnie, care-și desăvîrșise răzbunarea. O scoțea din fire că nu-i rezistase și că el se ferise cu încăpățînire să-i dea un răspuns direct.

— Fără ocolișuri, Johnnie. Vreau să-mi răspunzi deschis. Trebuie să aflu totul despre femeile cu care ai fost la curse azi după-amiază - cele despre care zici că nu vrei să le semăn.

Degetele ei se încleștară și mai strîns. Johnnie schiță o grimasă de durere.

- Vezi bine' că nu-mi pun mintea cu tine, zise el, în timp ce ochii albaștri aruncau vâpăi.

- Cît ești de cavaler! îl ironiză Elizabeth, fără să-i fi trecut cu totul supărarea. Aștept!

Johnnic încercă să se elibereze din strînsoarea ei.

- Dă-mi drumul. Cum crezi că pot gândi, când mă strivești în halul ăsta?

- încă n-am auzit explicația.

- Bine... oftă el.

Începu să vorbească, printre dinții încleștați de durere.

- Acolo toți ne cunoaștem foarte bine... «Și toată lumea bea zdravăn, inclusiv femeile, E multă veselie, mai ales acum, de sărbători, și... au venit vreo câteva să-mi facă curte.

Asta-i tot! își încheie cu versiunea prescurtată a nenumăratelor avansuri primite din partea femeilor prezente la curte. Îți spun drept că am fost surprins. Uitasem cum se distrează voi de acolo.

Se distrează! pufni ea, disprețuitoare. Nu-i un euvînt I II di blînd?

Toată lumea știe că sînt îndrăgostit de tine. Nu trebuie să-ți fie teamă de ele.

Poate că lor nu le pasă dacă ești sau nu îndrăgostit de mine.

- Dar mie îmi pasă, și ele știu asta foarte bine.

Vorbise calm și liniștit, iar ochii lui albaștri erau limpezi, ca de copil.

- Te rog, iartă-mi amenințarea de-adîncăuri, deși să știi că n-aș ezita să o pun în practică și ziua când te-ai comporta la fel ca elc. Nu numai că te iubesc foarte mult, spuse el, oltind din adîncul sufletului, dar te iubesc cu trupul, cu inima și cu mintea.

Ea își slăbi strînsoarea, cu ochii în lacrimi.

- Nu știu cum mi s-aîntîmplat una ca asta tocmai mie, vorbi el încetișor. Dar n-am ce-i face! Nu pot trăi fără tine. Toți au rămas în continuare la crîșma lui Wat Harden, numai cu am plecat, urmărit de rîsetele și batjocura celorlalți, care făceau haz că am ajuns sub papuc. Dar știam că tu mă aștepti, șopti, alungîndu-i un cîrlionț de pe obraz, și-atunci m-am întors acasă, la tine...

O trase lîngă el, sărutîndu-i ochii înlăcrimați.

- Sînt de-o gelozie feroce, mărturisii Elizabeth, ghemuindu-se la pieptul lui. întotdeauna aș vrea să fii cu mine, în mine, lîngă mine, peste mine... murmură ea, încă obsedată, de propriile-i temeri.

- Știu, o liniști Johnnic. Și eu simt la fel. Dar acum sînt aici.

O strînsă la piept și amîndoi rămaseră tăcuți, în lumina focului. Trupul Elizabethci se pierdea pe lîngă al lui - singurul adăpost și sanctuar, singura împlinire pe care și-o dorea.

- Tu ești scumpa mea soție, șopti ei, cu buzele lipite de tîmpla ei. întotdeauna voi rămînc lîngă tine.

În zilele următoare, ca și în toate cele scurse de la nunta lor, nimic din lumea din afară-nu veni să Ic tulbure viața și iubirea lor singuratică și liniștită. El îi făcea toate chcfurilc, ferind-o de orice umbră de întristare, și-și aranjase astfel programul, îneît să-i fie ei pe plac. Nu erau acum decît un nobil de țară și soția lui, preocupați de micile probleme de pe moșie, tot timpul împreună și mulțumiți de intimitatea lor.

Nici nu era nevoie de altcineva, cînd se aveau unul pe altul. Rareori își doreau altă companie, preferând să trăiască retrași de restul lumii.

Iubirea le ținea loc de orice altceva. Era tot ce aveau mai scump pe lume.

În zilele de după Crăciun, Elizabeth începu să arate a femeie însărcinată, rotunjimile pîntecului ei devenind tot mai vizibile. Amîndoi făureau planuri pentru viitorul copilului. Johnnic, care nu se gîndisc niciodată la bebeluși sau la copii, trăia o fcrirc necunoscută și copleșitoare. Uneori se întreba dacă nu cumva visează, atît de deosebită era viața lui de-acum de cca din trecut.

Elizabeth era fcricită cum nu fusese nicicînd pînă atunci. Nu-și puna nici un fel de întrebări, considerînd că pe undeva i se cuvine această fcrirc, după atîția ani de tinerețe irosiți.

- Mă simt sănătoasă și în putere, de parcă menirea mea ar fi să aduc pe lume copii! spuse ea într-o dimineață, întinzîndu-se alene în pat, lîngă Johnnic. Datorită ție! murmură, rostogolindu-se spre soțul ei și îmbrățișîndu-l, cu glasul tremurînd de chemare.

- Plăcerea a fost de partea mea, răspunse el încetișor, Inconjurîndu-i umerii cu brațul. Oricînd dorești, nu trebuie dmt să-mi dai de stirc... rîsc, amuzat.

- Te doresc mereu... Te doresc nebunește... Nu mi-a fost rău nici măcar o zi... și-mi place să palpîtesc de dorință... gîndește-te că în curînd vom ține în brațe copilul nostru. Ah, Johnnic... murmură ea. cu ochii în lacrimi. Te iubesc atît de mult, îneît uneori simt că mă cuprinde teama.

- Liniștește-te, murmură lordul, lipind-o strîns de trupul lui. Sînt cu tine... Acum și întotdeauna.

O sărută cu blîndețe pe obraz.

- Vom fi mereu împreună. N-ai de ce să te temi.

- Spune-mi că n-ai să mă părăsești niciodată.

Îl privea înfricoșată ca un copil, fără a putea uita demonii trecutului.

- N-am să te părăsesc niciodată, răspunse el cu simplitate.

Elizabeth încercă să schițeze un surîs și șopti:

- Iartă-mă... Știu că... bărbații detestă...! femeile... prea pretențioase.

- Nu-mi pomeni, te rog, de alți bărbați! murmură el încruntat, adunându-și aminte de primul ei soț, pentru care nutrea o gelozie adâncă, aproape irațională. Nu suport gândul „să te atingă alt bărbat.

Ea se uită repede pe fereastră, de parcă ar fi vrut să înțeleagă de ce se întristase dintr-o dată.

- Johnnic, hai să vorbim de altceva... Am senzația că dincolo de ușa asta ne pîndește un pericol groaznic.

- Mai bine spune-mi unde te lovește acum bebelușul, scumpa mea Bitsy. Pericolele să le lași în seama mea. Hai, arată-mi. Aici? Sau poate aici?

Începu să-o atingă, priceput ca întotdeauna să alunge din mintea unei femei orice gând în afară de plăceri. Și în dimineața aceea de ianuarie, spaimile Elizabethci se risipiră, sub mîngîierile lui.

Peste două zile, magistratul local din Kclso veni să-l viziteze la Goldiehouse. Cîteva momente mai tîrziu, un valet bătu în ușa biroului lui Munro, să-i dea de veste lui Johnnic despre această vizită neașteptată.

- Mă întorc îndată, scumpa mea! îi spuse lordul Elizabeth.

Stăteau unul lângă altul, frunzărind o hartă cu desene.

- Trebuie să fie ceva în legătură cu nepotul lui Crawford. Săptămîna trecută, la întrunirea cu guvernatorul regal, s-a discutat despre numirea lui ca receptor. Imediat ce pleacă mă întorc, și Munro o să-mi povestească ce-ați mai găsit interesant.

Toți trei își petrecuseră dimineața analizînd diverse variante de detalii pentru decorarea interioară. Construcția noii case fusese terminată cu puțin înainte de Crăciun, iar acum începuseră lucrările la amenajarea interiorului.

- Poate că-a primit ceva vești din Edinburgh, spuse Munro. Întreabă-l dacă știe ce s-a votat în Camera Comunelor.

- Mai ai vreo întrebare? îi zise ironic Johnnic, ridicîndu-se din jilțul său.

- Sper că va fi întotdeauna primăvară, oftă arhitectul.

- De-aia ești arhitect și nu politician, replică Johnnic. Anglia vrea să ne oblige la supunere, sub amenințarea ocupării teritoriului și a nimicirii comerțului scoțian. Problema care se pune nu e dacă-i putem învinge, ci dacă ne putem salva Parlamentul.

- Gîndești practic, ca întotdeauna.

- Doar realist, răspunse Johnnic. Dacă fiind starea de spirit de la Westminster, nu m-aș mira să trimită trupe ca să ne oblige să rămînem ficcari în casele noastre. După cît se pare, Nottingham și Rochester se pricep grozav să ațîțe furia Angliei.

- Crezi că vom ajunge la război? întrebă încet Elizabeth, știind că de cîteva săptămîni Londra se declarase categoric împotriva independenței Scoției.

- Sigur că nu, răspuse repede Johnnic, dornic s-o apere pe Elizabeth de celc mai cumplite temeri ale sale. Doar că toți sc bat cu pumnul în piept. Ei, mă duc să văd cc vrea Drummond și mă întorc la voi.

Cîteva minute mai tîrziu îl salută călduros pe Jack Drummond, care-l aștepta în birou.

- Cu cc-ți pot fi de folos, întrebă lordul, făcînd semn tînărului judecător să ia loc în jilțul lui. Iar sc agită Crawford pentru slujba aia a nepotului?

- Binc-ar fi să fie așa, my lord! răspuse grav judecătorul, numit în funcție de Johnnic. Mă tem că am vești proaste.

- Dă-i drumul! în situația actuală a țării, nc așteptăm zilnic la vești proaste.

- E vorba de lady Gradcn, my lord.

- Cum?

Johnnic, care fusese pe punct să sc așeze, rămase în picioare, împietrit, cu ochii țintă la tînărul din fața sa.

- în calitate de șerif al ținutului Ravensby, ieri am primit o citație din Rochester, my lord.

Jack Drummond înghiți în sec, își șterse sudoarea de pe frunte și continuă:

- Lady Graden c chemată în fața magistratului dc acolo, ca să răspundă în fața învinuirii dc vrăjitorie, adusă de frații Graham din Redesdalc. Ei o acuză că ar fi avut un amestec în moartea primului său soț.

- îi omor! șuieră Johnnie.

Tînărul avocat șovăi, neștiind ce să-i răspundă.

- Citația e pentru miercurea viitoare, urmă cl. Nu-i rămînc prea mult timp ca să-și construiască apărarea, dar dacă pot fi de folos, my lord, vă rog să acceptati ajutorul meu.

Jack Drummond datora totul lordului de Ravensby, dar oferta lui nu sc explica doar prin loialitate. Johnnic sc ocupase îndeaproape de familia lui, sprijinind-o cu bani, ca cei doi frați mai mici să poată merge la universitate. Jack Drummond tinea nespus de mult la Johnnic.

- My lord, n-aș fi venit aici cu citația, dac-aș fi avut de ales... murmură el în chip dc scuză. Dar m-am gîndit că-i mai bine să aflați din vreme...

- înțeleg, Jack.

Cdasul lui Johnnic venea dc foarte departe, ca și cum s-ar fi gîndit la altceva.

- Cît timp avem la dispoziție? întrebă el, rccăpătîndu-și calmul dintotdeauna.

- Zecc zile, my lord.

- Ar trebui să nc ajungă.

- My lord, trebuie să plecați neîntîrziat la Edinburgh, să vă găsiți un avocat - sau poate, dacă-mi îngăduiți, chiar la Hoit, în Londra. El a reușit să obțină achitarea în cîtcca cazuri similare.

- Avocat? Ah, da... Desigur.

Johnnie se întoarse cu spatele, rămânând cu privirea pironită pe parcul înghețat. Tăcură un Jimp amîndoi: lordul – nemișcat, Jack Drummond – nespus de stînjedit. Apoi Johnnie Carrc se îndepărtă de fereastră și, ducîndu-se la un dulăpior, scoase o cheie din buzunarul vestei și-l deschise. Trase două sertărașe, din care luă cîtcva pungi mari, de piele, pe care le puse pe birou, în fața lui Jack.

– Dacă ai putea să trimiți banii la tribunalul din Edinburgh, cu rugămintea de-a amîna procesul încă două săptămîni, li aș fi recunoscător. Am să-ți dau și un însoțitor. Dacă dai do Comyn, el te va ajuta și fără plată, adăugă Johnnie. Îmi e dator pînă peste cap.

– Desigur, my lord! încuviință Jack Drummond.

Și înțelegând din tonul lordului că întrevederea s-a încheiat, se ridică să plece.

– Vă pot fi de vreun folos cu știința mea, my lord?

– Sper să nu ajungem pînă acolo. Jack – răspunse Johnnie, cu o expresie cruntă – pentru că am de gînd să stau de vorbă cu frații Graham.

Noaptea tîrziu, după ce Elizabeth adormise, Johnnie se duse în camera de arme, unde-l așteptau locotenenții săi, cărora le expuse planul de atac asupra fraților Graham.

– Am nevoie de două mii de oameni, cu care să mă văd la Carter Bar poimîinc noapte, începu Johnnie, stînd sub un drapel englez capturat la Bannockburn¹ de către unul din strămoșii săi. Mergeți pînă acolo în grupuri mici. Nu întîlnim spre seară. Avem nevoie de scări și gheare de pisică.

Vorbea fără intonație, de parcă n-ar fi discutat despre preludiul unei lupte sîngeroase.

– Aveți grijă să nu aflu nimeni. Să nu cumva să ajungă ceva la urechile fraților Graham – sau ale soției mele. Vom ataca în număr foarte mare. Frații Graham trebuie uciși. Există întrebări?

– Ești sigur că se află în pădurea Redcsdalc?

– Voi afla în dimineața atacului.

– I-am putea găsi în castel?

– Posibil. În acest caz, avem nevoie de mai mulți oameni.

Discutarea cum era mai bine să deplaseze o mie de oameni pe parcursul a treizeci de mile, fără a stîrni vreo bănuială, apoi cum puteau transporta scări, rîngi de fier și toporiști, pentru asalt. Aveau nevoie de merinde și de hrană pentru cai. Fiecare sugestie era binevenită.

– Mîine trimitem iscoade, să aflu de ce forțe dispun ei! spuse Johnnie. Dar oricare ar fi situația, îi vom ataca! urmă el, neînduplecat. Nu vreau ca Elizabeth să ajungă la judecată.

– Sînt niște Iași, Johnnie, lovesc într-o femeie.

– Tocmai de-aia e cazul să-i învățăm cum trebuie să se poarte! replică el încet.

Johnnie îi spuse Elizabeth că trebuia să plece cîtcva zile la Jedburgh, ca să se ocupe de domeniul vărului său. Cînd își

luă rămas-bun o apucă dc umeri, privind-o lung cîtcva momente, parcă pentru a-și întipări în minte figura ei.

Elizabeth purta o rochie lungă și largă, de un roșu intens, iar părul blond fusese strîns la ccafa. Pc umeri își aruncase un șal brodat, ca s-o ferească de gerul dc ianuarie.

– E pentru prima oară dc la căsătorie cînd mă lași singură. O să-mi fie îngrozitor de dor dc tine.

îl privi cu ochii în lacrimi.

– Dc cc nu pot veni și eu?

– Știi bine că nu poți să călărești acum, iubito... Nu uita dc copil. S-ar putea întîmpla ceva...

– De cc să nu tc urmez într-o trăsură? I-aș spune vizitiului să mîne foarte încct...

Johnnic îi luă mîinile într-alc sale.

– Drumurile sînt atît de înghețate, îneît tc-ar zgîlțîi cumplit, oricît dc încct ar merge caii. Mă întorc în două zile, cel mult trei. Am să-ți scriu în fiecare zi. Iartă-mă că mă agăt așa dc tine, oftă ca.

Apoi zîmbi.

– Cred că sarcina mă face atît dc emotivă... In ultimul timp mi-a fost așa dc frică! Ai grijă de tine!

– Nu mă duc prea departe, răspuse cl evaziv. La Jedburgh nu-i nici un pericol.

O strînse ușor de mîină.

– Hai, sărută-mă și du-tc în casă, altfel ai să răcești.

Cîțiva pași mai încolo îl'așteptau vreo doisprezece călăreți înarmați pîină în dinți – escorta pîină ta Jedburgh!

– Ia-mă în brațe! murmură Eliz'abeth, cu o privire rugătoare în ochii înlăcrimați.

Jojinnie o trase lîngă el, strivindu-i trupul subțire dc pieptul lui vînjos, simțind că tristețoa ci îi sfîșie inima.

– Ești toată viața mea, îi murmură, îmbătat de parfumul t i cc amintea mireasma petalelor de trandafir, rcdcștcptîndu-i imaginea nopților petrecute împreună.

– Atunci ia-mă cu tine, îl imploră Elizabeth, atîmîndu-sc de gîtul lui, cu ochii încețoșați de lacrimi.

– Nu sc poate.

Ea întelese că nu avea rost să mai insiste și încercă măcar să-ț smulgă o făgăduială.

– Doar două zile!

El încuviință în tăccre.

– îmi promiți?

– îți promit, șopti Johnnic, deja rcfacînd în gînd planul expediției.

– N-am să pot dormi fără tine.

– Nici eu, murmură lordul, care nicicînd nu făcuse declarații unei femei.'

– Și nu ic superi pe mine?

El clătină din cap, apoi se aplecă și-i sărută obrazul ud de lacrimi.

- Am să număr ccașurilc pînă fa întoarcere, îi șopti, lipind-o strîns-do cl cîtcva clipc.

Susan Johnson

Apoi sc desprinse brusc.

- Ai grijă dc copilul nostru, îi spuse cu duioșie, după carc sc întoarse brusc si se îndepărtă cu pasi mari.

Sări în șa, făcîndu-i semn cu mina, apoi dădu pinteni calului si porni în trap, urmat de oamenii lui.

Se opri la capătul celălalt al aleii și aruncă o ultimă privire spre silueta micuță a soției lui, carc nu sc clintise din locul în care o lăsase. În spatele ei sc ridicau zidurile masive ale castelului Goldiehouse.

Trupele clanului Carre se adunară în aceeași scară, la Carter Bar. Johnnic își ținu făgădiiala de a-i scrie Elizabethci. Stînd în șa, unde avea să rămînă ceasuri întregi dc-acum înainte, și neștiind cc-l aștepta în viitor, așternu în grabă, cîteva rînduri cu creionul pc un pctec de hîrtic.

timp decît să-ți spun că te iubesc mai mult dccît orice pe lume si că de-abia aștept să te string din nou fa piept. Scriu aceste rînduri cu tine in jjt'ttd, ca întotdeauna.

După ce trimise un mesager cu scrisoarea pentru Elizabeth, Johnnic porni călarc prin noapte, urmat de oamenii săi, spre pădurea Rcdesdale. Ajunseră la castelul Graham cu două ceasuri înainte dc ivirea zorilor și încercuiră castelul, sprijinindu-și scările de ziduri, chiar sub nasul sentinelei, care-și făcea rondul sus, pe creneluri. Soldații de pază nu bănuiau nimic depre atacatorii ascunși în întuneric. Johnnic lăsă cîteva călăreți să păzească drumul spre castel, astfel îneît să-și asigure retragerea, dc îndată cc sc va încheia atacul. În ceața dinaintea zorilor, totul era cufundat în tăcere. Deodată, Johnnie își propti cizma pe prima treaptă a unei scări și, la semnalul său, o mie dc oameni sc puseră în mișcare.

Lordul dc Ravcnsby conducea atacul, și umbrele negre itlo oamenilor săi se ridicau încct pe ziduri, ca valurile tăcute ale unei mări aducătoare de moarte. Cu spadele ascunse în teaca și cu pumnalele în mînă, clanul Carre sc pregătea deatac, pentru viața stăpînci lor, lady de Ravcnsby.

îndată străjile fură reduse la tăcere, prăbușindu-se pe pietre, cu beregata tăiată.

În fortăreața fraților Graham din pădurea Redesdalc nu se auzea nici un zgomot. Numai cîinii din curtea castelului începură să sc agite, simțind în nări mirosul sîngelui, dar atacatorii de pe ziduri le aruncară cîteva hălci dc carne, aduse IN desagă, și cîinii sc potoliră, văzîndu-și dc ospățul lor.

Cînd cei din clanul Carrc puseră drugul de fier în poarta mare sc dădu alarma și începură să bată tobele, chcînd la luptă soldații din castcl. Johnnic își conduse oamenii pc poarta sfărîmată. pătrunzînd mai întii unul cîtc unul, pînă cc sc făcu destul loc ca să intre odată mai mulți. își croiră drum pc scara principală pînă la primul cat, lovind cu spada

în dreapta și în stînga, superioritatea numerică nefiind de nici un folos într-un spațiu atît de strîmt, unde ai cască cunoșteau fiecare cotlon și ficcc treccre secretă. Dar Johnnic sc lupta cu disperarea omului căruia i-a fost furat ceva de preț, de parc-ar li vrut să-i zdrobească pe toți carc-i ieșeau în cale, știind că nu-și va potoli avîntul pînă cc nu-i va trece prin sabie pe frații Graham. Ca multe alte castele de la graniță, și acesta lusesse construit pentru apăraft, astfel îneît clanul Carrc sc văzuse silit să spargă vreo douăsprezece uși pînă în locul unde se așteptau să-i găscască pe stăpîni. Dar în uriașa încăpere nu descoperiseră decît niște femei și copii, adunați laolaltă și trcmurînd de frică.

- E o nimica toată. Graham-ii au renunțat să lupte d îndată cc le-au fugit conducătorii. De altfel, nici nu m așteptam să facă minuni de vitejie. Ai auzit, probabil, Matthew a scăpat. Marc porcăric!

- Mi-a zis Kinmont că-i în Carlisle.

- Posibil... sau chiar în drum spre pădurea Redcsdale Crccd că va rămîne la Carlisle, doar e una din fortărețele păzi de garnizoane engleze. Am trimis un grup de-al nostru să-l găsească. I-am promis Elizabcthei să mă întorc în două zile așa că iată-mă.

- Nu-l poți lăsa în viață pc Matthew.

- Nu. răspunse Johnnie, încleștîndu-și si dcscleștîndu-ș pumnii, în nerăbdarea lui de a-i veni de hac lui Matthew Graham.

- Trebuie s-o faci chiar tu? Trimite pe altcineva.

Johnnie îl privi printre gene, apoi rîsc scurt si cinic.

- E-al meu. -

- Nu-ți risca viața pentru el.

Nici n-am de gînd! rîsc iarăși Johnnic, de astă dată cu voie bună. Oricum, îți mulțumesc că-mi porți de grijă.

- Cînd,vrei să pleci?

- De îndată ce primesc veste de la Adam. Probabil în două-trei zile.

- Bun, atunci nu te mai rețin, spuse Munro cu generozitate, făcînd semn spre usă. Elizabeth va fi fericită să te revadă acasă.

- Aș străbate tot pămîntul ca s-ajung la ca... murmură Johnnie.

- N-ar fi rău să-i spui si ei, replică Munro. A plîns fără încetare după tine.

- Din cauza copilului... Acum e foarte emotivă...

- Cine Stic dacă n-a avut vreo presimțire. Puteai să-ți pierzi viața.

- Atunci m-aș fi întors si de pe lumea cealaltă, numai să fiu cu ca.

Munro îl privi o fracțiune de sccondă, gîndindu-se cc mult se schimbasesse vărul său.

Dacă cineva ar putea trccc peste fluviul negru, zise liniștit, atunci numai tu ai fi acela.

Ai dreptate! rîsc vesel Johnnic. Hai să nu fim macabri. Mit*
Uite ca m-am întors, n-am dccît o zgîrictură, iar sus ma
asteaptă cea mai frumoasă femeie de pe pămînt Mă duc
repede să-mi schimb hainele. Pc mîinc!

Ridică din sprinceană, cu subînțeleles.

- ...Ceva mai spre prînz!

Cînd Johnnie păși în cameră, Elizabeth stătea în
fatageamului , într-un halat dc catifea dc culoarea nopții, cu
parul auriu strălucind în lumina flăcărilor. Văzîndu-l, scoase
un țipăt de surpriză și alergă să-l întîmpinc, cu mînele
largi fluturînd ca niște aripi.

El se apropie cu pași mari, atît dc fericit s-o regăscscă,
Incît sc întrebă cum dc reușise să trăiască înainte dc-a o
întîlni. Elizabeth i sc aruncă în brațe, iar cl o prinse,
învîrtindu-sc prin odaie cu ea. Elizabeth scăpă un țipăt de
bucurie, și Johnnic începu să rîdă, vesel ca un adolescent.

- Ai lipsit prea mult, sc plînsese ea, deși tot chipul îi era
numai zîmbet.

Lordul o puse ușurel cu picioarele pe pămînt.

- Voi încerca să te despăgubesc! făgădui cl, surîzînd
șăgalnic și înlănțuindu-i mijlocul cu brațele.

- Crezi că-ți va fi așa ușor? îl nccăji ea.

- Știu că mi-e ușor întotdeauna... replică cl, cu un aer
seducător, trăgînd-o spre el.

Îi lipi coapsclc de ale lui, silind-o să-l simtă.

- Dc cînd tc-am cunoscut pc tine, am devenit frivolă, șopti
Elizabeth, al cărei trup răspunsese imediat dorinței lui.

- O calitatc Iară preț la o soție, murmură Johnnic, co
rîndu-și mîna de-a lungul rochiei de catifea. Dovedește-mi..

Elizabeth îi prinse obrazul în palmele ei micuțe și,
trăgîndu-l spre ca, îl sărută luug și apăsă pe gură.

- Dc două zile n-am făcut dragoste, murmură ca, cu buzele
lipite dc-alc lui.

Aluzia ei devadineauri îl stîrni și mai mult. •

- Te pot ajuta cumvaV întrebă Johnnie, mîngîindu-i părul
auriu.

- Să ne gîndim... răspunse ca, făcînd un pas înapoi și
cîntărindu-l din privire.

Își plimbă degetele pc pieptul lui, peste catarama cnturii,
apoi coborî spre umflătura vizibilă prin pantalonul din piele
dc căprioară.

- Mmm... Remarcabil...

- Mă bucur că apreciezi, rîseel. Ai nevoie și de ceva
măsurători?

- Mi sc pare acccptabil, zise Elizabeth, cu o privire
șircată.

Degetele ei alunecară dc-a lungul sexului-lui Johnnic, care
începuse să crească sub ușoara apăsare.

- M-am liniștit, murmură el, cu un surîs luminos.

Apoi gemu scurt, cînd,degetele ei apăsară experte vîrful
penisului.

Cîtiva clipe mai tîrziu își potoli bătăile inimii și deschise ochii. Înțelegînd că nu visa, o ridică în brațe pe Elizabeth, ducînd-o pînă la pat, unde o așeză încet pe cuvertura de mătase.

– Parcă nu ți-am dat voie... șopti 'ca, privindu-l cu ochi verzi și arzători și rămînînd culcată între faldurile de catifea de culoarca întunericului.

– Nu zău! răspuse el, desprinzîndu-și cingătoarca. Crezi că asta ar trebui să mă oprească?

– Eu așa gîndeam... îl tachină ca cu cochetăric.

– Atunci află că sînt lipsit de maniere, declară Johnnie, aruneînd cingătoarca pe covor și dezlegîndu-și eșarfa de la gît.

Va să zică, aștepti ca o soție să fie supusă? întrebă Eliahcth, privindu-i cum își deschidea cămașa.

Aștept să-mi faci o primire călduroasă... Fierbinte... limbi el, școțîndu-și cămașa. Ce zici, se poate?

Ea își mișcă ușor buzele, parcă pentru a-i răspunde, și-și încleșta degetele pe faldurile de mătase și catifea. Ridicîndu-și poalele halatului și ale rochiei de noapte, își dezveli încet picioarele, pînă la coapsele marmorcenc.

Johnnie, care se asezase pe marginea patului să-și scoată cizmele, rămase cu ochii la puful auriu dintre picioarele ei.

Se aplecă spre Elizabeth și-și puse palma peste cîrlionții mîlăsoși, cu un gest posesiv, la fel de firesc ca răsufierea.

– Astcaptă-mă... șopti el. Vin îndată.

– Ești rănit! țipă ea, ridicîndu-se în capul oaselor.

Zărise rana de la braț.

– O zgîrietură, minți el. A fost o încăierare în tavernă. Mi-o oblojești tu mai tîrziu.

Își apăsă palma pe sexul ei, silind-o să rămînă culcată.

– Ești sigur?

Mîna lui începu să i se plimbe pe pubis, și Elizabeth amuți, cuprinsă de o dorință pătimașă.

– Oare am să mă satur vreodată de tine? șopti ea, simțind « um îi pulsează sîngele în vine și neputîndu-și lua ochii de la pieptul lui musculos și de la brațul puternic ce-o ținea captivă.

– Nu, răspuse el fără ezitare. Niciodată.

O clipă mai tîrziu își azvîrli cizmele și pantalonii cîtcolo și-o ridică pe Elizabeth în capul oaselor, ca să-o dezbrace.

– Sărută-mă, îi spuse ea, ca un copil, înălțînd buzele spre el, cu un amestec de nevinovăție și perversitate.

El o sărută cu blîndețe, încercînd să-i descheie rochia.

– Încă o dată... șopti Elizabeth, așezată în mijlocul valurilor de catifea.

– Îndată... murmură el.

Îi desprinse în grabă copcile rochiei și-i dezveli umerii, scoțîndu-i mînele una cîte una, fcriindu-se cu grație de mîinile care-l căutau, dornice să-l înlănțuiască.

Cînd rămase goala, el nu se mai feri și se aplecă s-o sări strivindu-i trupul sub al lui. cuprins dc-accași febră, în vreme ce oftatul de plăcere al Elizabethci plutea pe buzele lui.

Elizabeth dorea să posede forța lui nudă, cu egoism celor două zile tic absență. Ar fi vrut să-l cuprindă și s topească în ființa ei. încerca să sc gîndcascâ doar la senzații! fizice, ca să-și alunge din minte spaima și temerile încolți în timpul absenței lui.

- Atinge-mă pc tot trupul... șopti ca.

- Ca să știi că 111-ani întors acasă... murmură Johnni atingîndu-i buzele cu ale iui.

- Ca să te pot păstra lîngă mine...

Glasul ei era încărcat dc ispita legendarei Eva.

Iar Johnnic îi făcu pc plac, dîndu-și seama ce mult dorea să se împlîntc în adîncul accstci femei. Mîinilc lui lunecau pe sîinii plini și rotunjiți dc sarcină*, ca o făgăduială a abun denței, pc sfîrcurilc delicate, pc despicătura dintre sîinii depăifînd cele două globuri albe și transparente astfel îneît ca să-i simtă grei și să sc-nfioarc de sensul acestei plenitudini

Cînd își retrase mîna, sîinii ei tari zvîcniră ca două fructe] coapte agățate pc o creangă prea subțire. încă mai tremurau cînd palma caldă a lui Johnnic coborî spre pîntcccclc ei, apoi pe coapsele mătăsoase. Degetele lui se jucară o clipă cu puful cîrlionțat, apoi dispărură între buzele sexului ei pulsînd de dorință.

- Acum mă simți?... murmură cl. privind-o drept în ochi și cunoscînd dinainte răspunsul.

- Mă bucur că tc-ai întors acasă... spuse Elizabeth, cu glasul trecmurînd de pasiune.

- Văd...

Degetele lui se umeziseră.

- Acum culcă-tc pe spate și desfă-ți picioărclc, zise cl, zîmbind șiret. Vreau să-ți'arăt cc bine-mi parc mic c-am venit acasă.

O sărută fără grabă, făcînd-o să-l dorească din toate fibrele ființei ci.

Mirosul paradisului... Parc-ar fi nucă dc cocos...

sopti ea

-Mmm... murmură cl, atingîndu-i buzele cu vîrful fierbinte al limbii. Paradisul meu...

Mina lui se strecură din nou în sălașul cald și umed al dorintei ei, apoi Johnnic își duse degetul la buze.

...are mai curînd yust dc crcvctc...

lubeștc-mă... gemu Elizabeth, stîrnită de mireasma propriei dorințe.

Asta și fac, răspunse el. luîndu-i capul în mîini și sarutînd-o.

Nu mi-e de-ajuns, protestă Elizabeth, atingîndu-i sexul, pe carc-1 simțea tare. pe pîntecclc ei. Vreau altceva.

EI îi făcu pe plac. O întoarse pe-o parte, lipindu-și pieptul de spatele ei, și o pătrunse încet, umplînd-o cu prezența lui. Elizabeth se arcuri înapoi, proptindu-se în trupul lui vînjos, ca să-l aducă și mai adînc în lăuntrul ei, și oftă, cuprinsă de extaz. El se retrase pînă cînd ca scoase un geamăt de protest, apoi se întoarse, îi prinse sîni în căușul palmelor și o trase mai aproape, făcîndu-i fiecare nerv să vibreze de senzația năvalnică. Ea își duse mîna între picioare și-i atinse sexul, care venea și se retrăgea iar și iar, plimbîndu-și degetele pe vinele umflate și pe pielea fină care acoperea glandul în erecție. Johnnic simți cum crește în mîna ei și rămase o clipă nemișcat, cu penisul zvicnind.

Ea gemu de plăcere, iar Johnnic surîsc, mulțumit, lipind-o mai strîns de trupul lui.

Amîndoi rătăciră prin lumea mirifică a senzațiilor, mai întii cu blîndețe, apoi cu patimă dezlănțuită.

Pentru că ei lipsise și ea înțelesese că fără Johnnic viața nu avea nici un rost.

Pentru că Johnnic găsisese singura femeie din lume pe care putea iubi și pentru că măcelul îi dădea o stare de neliniște, de care doar Elizabeth reușea să-l vindece.

Capitolul 20

Adam se întoarse după trei zile, galopînd disperat și înspăimîntat pe aleea parcului. Strigătele lui de alarmă se auzeau de departe, în liniștea peisajului de iarnă, stîrnind ecouri între zidurile mari de piatră, sperînd pînii și pe pajiștea castelului și făcînd slujitorii să-și lase treburile, dînd fuga să vadă ce s-a întîmplat. Neliniștit, Dankcil Willie aștepta pe treptele de la intrare. Adam trase de l'îrîu, oprindu-și brusc calul pe pietrișul din alee.

— Au venit dragonii! Sînt la taverna din Kelso! strigă el, sărînd jos de pe cal. Au venit să-l ridice pe lordul nostru.

Se năpusti în sus pe trepte,

— Unde-i Johnnic?

Willie se repezi pe scări, aruncîndu-i peste umăr:

— Vino după mine.

Amîndwi începură să alerge, trîcînd de ușa dublă, deschisă de doi valeți. Willie dădu în grabă cîteva porunci. Continuînd să alerge, strigă să fie chemată doamna Reid, doi rîndași, Munro

«i K Ininont, și toți să-l aștepte în sala de mese. Nu era vreme de politicuri. Oricum, curînd va afla și lady Elizabeth.

— (It timp avem? întrebă neliniștit Willie, năpustindu-se în H' coridorul care ducea spre aripa de răsărit.

Nici nu întrebuse care-i cauza. Știa că, datorită situației lini Scoția, lordul își făcuse mulți dușmani.

Adam se străduia să țină pasul cu Willie, deși răsuflea lîm TCU, după ce gonise tot drumul de la Kelso.

— l-am lăsat pe Nab... și pe Dougie... gîfii el. ...Să le imi cînte cu niște... coniac... franțuzesc... Cel mult o oră... huite nici atît...

Cu cizmele bocănind pe pardoseală, treceau ca fulgerul dintr-o încăpere în alta, grăbindu-se spre sala de mese. Privirea punea în goană frânturi de imagini: o oglindă cu rama aurită, mi tapet de brocart, roșu, verde și albastru, luciul palid al sfeșnicilor de alamă, vase chinezești din dinastia Mirig, porțelanuri olandeze, portrete ale strămoșilor, în straie severe, de la Curte.

Dădură buzna ca o vijelie în sufragerie.

De cum îi zări, Johnnic sări în picioare, făcându-le semn să aștepte afară.

– Mă întorc îndată. îi șopti că Elizabethci, cărcă se ridicase, uluită, de la masă.

Aplccându-se, o sărută ușor pe obraz.

– Adam are să-mi comunice ceva.

– Nu-s un copil, ca să te ferești de mine. .

Știa că Willic n-ar fi îndrăznit să năvălească astfel, fără un motiv serios.

– Mă întorc într-o clipă și-ți spun despre ce e vorba, surâse el. Numai cinci minute.

Ii arătă mâna, cu degetele ridicate, și ieși repede, gândindu-se cum avea să-l strângă de gât pe Matthew Graham, cu mâinile lui.

– Dragonii din Edinburgh sînt la Kelso. Au venit să te ridice! zise scurt Willie, de îndată ce Johnnic închise ușa în urma lui.

– Am plecat de lângă ci acum douăzeci de minute adăugă Adam. Erau la crîșma lui Wat Harden.

– Să mă ridice? Pe mine?

Deci nu pe Elizabeth!

– Ai aflat de ce?

Politica rămînea în continuare o ocupație riscantă, iar relațiile din cc în cc mai încordate cu Anglia primejduiau ave: uriașe și vieți omenești. Oare care din dușmanii lui voia să-I înlăture din calc?

– Maiorul spunea... că trebuie să te ducă la... Edinburgh... pentru că esti... acuzat de viol! răspunse Adam, roșu la față și suflînd din greu.

– Ce minciună! exclamă Dankcil Willic, cu ochii scâpărînd de mînie.

– Dar e singura acuzație nementionată în decretul de amnistie! observă Johnnic, căzînd pe gânduri.

– Ti vor scoate în afara legii! vorbi Adam, rostind cuvîntcic cărcă făceau să le înghețe singurc în vine.

– Proscris, spuse Johnnic abia auzit. Asta înseamnă că voi fi exilat sau spînzurat, iar averea confiscat*}, fără nici o speranță de iertare. Elizabeth va fi obligată să depună mărturie, astfel îneît va încăpea din nou pe mîna lui taică-său. Se parcă că s-a gîndit la tot.

. Desigur că Johnnic se aștepta ca Harold Godfrey să se răzbune, dar nu-și închipuise că o va face cu atîta îndîrjirc.

De felul lui, era un om repezit. Accastă lucrătură subtilă îl ducea cu gîndul la Queensberry.

– Dar Matthew Graham?

Tonul lordului devenise cel dintotdeauna.

Adam sc întrebă dacă nu cumva Johnnic nu înțelesese primejdia carc-1 amenința. Dc fapt, fusese condamnat la moarte, oriunde s-ar fi aflat.

– Nu-ți rămînc prea mult timp, Johnnic! îl zori cl.

– Nici unuia din noi nu-i mai rămînc timp, răspunse lordul, privindu-l în ochi cîtcva clipe. Va trebui să părăsim cu totii Goldiehouse – sau măcar aceia pe carc i-ar putea chema ca martori. Tolbooth nu-i un loc prea sănătos pentru o judecată. Dar mai întii spuneți-mi ce-ați aflat dc Matthew Graham, ca să stiu Ia ce nc mai putem aștepta.

E în castelul Carlisle, mort de frică, dar cînd va auzi ce-ai pățit, o să scoată nasul, ca un corb atras de-un stîrv.

lolmnie încuviință din cap, evident de aceeași părere. Dînd cu ochii dc Kinmont si Munro, îi așteptă să ajungă linga el, apoi făcu semn servitorilor adunați de Willie.

Probabil ați aflat deja că au venit dragonii din Edin-Iwrj'h să mă ridice, spuse el. Vor să mă aducă în fața tribunalului.

Adică să tc spînzure! îi tăie vorba doamna Rcid. Mai lllnc fugi!

– Plec imediat. N-am timp decît să vă dau cîtcva instrucțiuni. si v-aș ruga să mă ascultați cu atenție.

Apoi începu să dea porunci rapide și precise: lucrurile .li valoare care puteau fi scoase din castel într-o oră trebuiau puse la adăpost: slujitorii vor fi primiți în casclc rudelor si prietenilor lordului; caii trebuiau împrăștiati, ca să nu pună miiui Quecnsbcrry si Godfrey pe herghelia lui pur-sînge: > nul ajunse la bibliotecă, oftă adînc. Era considerată cea mai bogată din Marea Britanic si nu putea fi mutată într-un timp atît de scurt.

– Doamnă Reid, am nevoie de provizii pc două săptămîni, pentru mine si pentru lady Elizabeth. Munro, găsește-l imediat pc Robbie. Cum e moștenitorul meu, vor încerca să-l prindă si pe cl. Spune-i că am nevoie dc o corabie cît de curînd posibil. Știi pe unde umblă cl în East-Lothian. Kinmont, ia toate documentele care nu trebuie să ajungă la englezi. Adam, ia toate armele din castel si dă-lc oamenilor, să lc ducă de-aici. între timp, lady Elizabeth si cu mine vom aștepta verdictul într-un loc mai sigur decît Tolbooth.

Dar Johnnie stia că dcznodămîntul era inevitabil si că verdictul fusese dat deja.

în următoarele minute răspunse la nenumăratele întrebări puse de cci din jur, asigurîndu-și slujitorii că avea dc gînd să se întoarcă, și-atunci îi va reprimi pc toți la Goldiehouse. Dar nu zăbovi prea mult să-și ia rămas-bun.

– Nu-ți ici însoțitori? îl întrebă Munro, cînd toți se risipiră, să-i împlinească poruncile.

- Nu vreau să atrag atenția cu o suită prea numeroasă. Crcd că voi rămînc preț dc vreo săptămîină la Dens Cottage, pînă sc mai potolcsc lucrurilc, apoi ne vom îndrepta spre țärm. Pînă atunci, sper că Robbie va reuși să-mi aducă o corabie la Margarth Cove. Tu să fii pe vas: am nevoie dc tine la bord.

- Oare Elizabeth va reuși să călărească atîta timp?

- Asta-i și grija mea! răspunse Johnnic, încruntîndu-și sprîncenele. Noi ccilalți ne-am putea croi drum chiar și prin forța armelor, dacă va fi nevoie. Dar nu cu ca...

- Voi încerca să-ți asigur drum liber spre Margarth, ÎI încredința Munro.

- Atunci, zîmbi Johnnic, avem dc mers numai douăzeci dc mile dc la poalele pădurii pînă la țärm. Dacă nu întîlnim vreo poteră în calc, nc vedem peste două săptămîni.

Cci doi veri sc îmbrățișară - poate pentru ultima oară în casa unde crescuseră dc mici copii - apoi Johnnic sc întoarse în sala dc mese.

Aflînd ce se întîmplasc, Elizabeth sc albi la față ca varul.

- îmi pare rău, Johnnic! șopti ca. Sînt sigură că-i mîna tatălui meu.

în glasul ei sc ghicea rcmușcare și reproș față dc cumplitul preț pe care trebuia să-l plătească Johnnic pentru faptul că o iubea.

El veni repede lîngă Elizabeth și îngenunche lîngă ea, luîndu-i mîna într-alc sale.

- Nu te învinovăți degeaba, șopti cl, știind că ura lui Godfrey era cu mult mai vcchc. Aici c și mîna lui Quccnsberry. Tatăl tău n-a acționat dc unul singur.

Părul lui negru sclipea în lumina soarelui pătruns pc fereastră - decor atît dc nepotrivit cu soarta care-i aștepta.

Vatzînd așa o zi minunată, Elizabeth își zisc că n-ar trebui sa se gîndcască la trădări și persecuții.

Dar dacă te-ai duce la Edinburgh? șopti ca, plină de sperantă. Aș putea depune mărturie că nu e vorba de viol.

Le-aș spune cît tc iubesc. Si cum tc-am dorit, poate mai mult decit m-ai dorit tu. N-a fost vina ta, Johnnic... Nu.'văd dc ce nu m-ar crede...

El îi mîngîie încct degetele albe cu mîna lui bronzată. •

- Draga mea, numai cineva foarte puternic a reușit să mă acuze. Pc cei dc-acolo nu-i interesează în ce constă învinuirea.

Daca nu-i viol, vor găsi cu siguranță altceva.

Știa că era deja condamnat și că procesul ar fi fost o Minplâ formalitate.

- Singurul lucru carc nc rămînc de făcut - vorbi cl.

-iirtduindu-.se să rămîină calm - c să părăsim Scoția pentru citva timp... pînă cînd voi putea aranja ccva...

Acum nu avea vreme să-și organizeze oamenii, nici să gasească o calc de-a dejuca planurile hrăpărețului Quccnsberry si ale răzbnătorului Godfrey. Sc mișcă dc pc un picior pc altul neliniștit. Pierdea minute prețioase.

- Nu nc-a rămas decît un ceas.

Se ridică în picioare.

- Uneori îmi doresc ca tatăl meu să moară, murmură Elizabeth, cu glasul tremurînd de îngrijorare, întrebîndu-se «Iacă nu cumva și ca moștenise sîngclc perfid al lui Godfrey. în clipa aceea își simțea inima înghețată.

- Ar fi trebuit să-lucid atunci cînd am avut prilejul, declară Johnnic.

Apoi, văzîndu-i privirea întrebătoare, adăugă:

- Tu locuiai pe-atunci la Hotchanc. Erai măritată.

Scrîșni din dinți, cu gîndul la ocazia ratată.

- Iar cu am fost atît de naiv îneît să mă las dus de nas de tatăl tău.

- Cît trăiește, omul învață! vorbi Elizabeth, cu o hotărîrc de ncclintit.

- Adevărat, încuviință el. Dar acum, iubito, trebuie fugim, altfel mîine nc vom afla la Tolbooth.

Johnnic o apucă de amîndouă mîinile, ajutînd-o să ridice în picioare. Copilul din pînteele ei crescuse mare lordul sc gîndea, îngrijorat, la zilele grele care-i așteptau.

- Vom călări la pas, spuse el, pornind către ușă, ; a-i da drumul de mîna. în felul acesta nu vei păți nimic. Apoi ne vom opri în coliba paznicului meu de vînătoare, vedem ce vești primim de la iscoade.

Numai cîtiva din oamenii lui cunoșteau ascunzătoarea

- Pot să călăresc, Johnnic. Să știi că niciodată nu m-ai simțit mai bine. N-arc rost să mă cocoloșești.

El o lăsă să aștepte în salonașul de la parter, lîngă holul de la intrare, și urcă la etaj să supravegheze împachetatul. Avea nevoie de pistoale și de bani, precum și de suficient muniție cît să-i ajungă pînă pe țarm. Voia să-i spună Helcnei să pregătească rochiile groase pentru Elizabeth. Apoi o trimise jo- cu pelerina, șalul și cizmele soției, ca să-l aștepte gata îmbrăcată. Vîrî în buzunarul hainei un mic portret al părinților, apoi s duse să verifice dacă valetul îi împachetase trusa de bărbierit primită în dar de la tatăl său, cu ocazia plecării la Paris.

Elizabeth își îmbrăcase pelerina tivită cu blană de focă moale ca o catifea. își pusese cizmulele, mănușile și un șal verde, de lînă. Se plimba de colo-colo prin salon, cu sentimentul că ea era cauza tuturor nenorocirilor lui Johnnic. și-n plus, o povară în aceste ceasuri de restriște.

- Lasă-mă să te ajut și cu, o rugă ea pe doamna Reid, care venise pentru a doua oară ca să-i ceară sfatul în legătură cu proviziile.

- Dumneavoastră, my lady, să stați liniștită și să vă îngrijiți de copilaș, răspunse menajera, silind-o să se așeze pe un scaun. Am cu cine să m-ajut. Acum să-mi spuneți dacă vreți, vin dulce sau mai acru, că stăpînul n-a ales de carc.

In următoarea jumătate de oră, servitorii continuată să între și s-o întrebe ce merinde prefera să ia la drum... Apoi ce haine, cc cărți și chiar cc bijuterii. Slavă Domnului! răsufală ca ușurată, dînd cu ochii dc Iunie, gata îmbrăcat, cu cizmele în picioare, cu salul scoțian lin.i înfășurat în jurul umerilor. Credeam că înnebunesc dc grijă ihl aici.dc una singură. Nimeni nu-mi dă voie să fac nimic. Servitorii urmaseră poruncile stăpînului, dar Johnnic iubi și spuse doar atît:

Dc-acum încolo ai să-ți rupi fundulcțul în șa, draga MEA Bitsy! Următoarele orc vor fi ccva mai agitate.

- Cc se va întîmpla cu Goldiehouse? întrebă ca, ridicîn-se greoi, fără grația dc altădată.

Vom pierde unele actc și portrete dc familie. îmi Inchipui că Quecnsbcrry va face tot cc-i stă în puțință să sa steargă amintirea clanului Carre.

Ridică din umeri, acceptînd inevitabilul.

- Totuși, sînt convins că-i va place castclul meu. Deși a n-ar trebui să sc atașeze prea mult dc Goldiehouse, adăugă el. cu un zîmbet îndrăzneț.

- Și tu n-ai cum să te aperi?

- Deocamdată nu.

Sc apropie dc Elizabeth, surîzînd: frumusețea ci reușea a i alunge toate gîndurilc negre.

- Dar pînă la urmă, tot am să mă apăr, zise lordul, luindu-i mîna înmănușată într-a lui. Vorbim mai tîrziu.

Mai întîi trebuia să sc asigure că sînt în afară de orice pcricol.

O ridică în șaua căptușită cu perne și-i arată pistolul vîrît In teaca atîrnată la oblînc.

- E destul de mic să poată fi folosit dc-o femeie. Redmond mi-a spus c-ai fost cea mai bună elevă a lui.

Ea se strădui să-și stăpîncască teama și răspunse, căutînd să păstreze același ton glumeț:

- Numai să-mi spui în cc să trag.

- Dacă va fi nevoie, zise el, acoperindu-i picioarele cu poalele pelerinei, fii sigură c-am să-ți spun.

O oră mai tîrziu, Johnnic și Elizabeth erau departe de Goldiehouse, împreună cu doi cai încărcăți cu provizii și destui bani cît să le ajungă pînă ce treceau pc continent. Călăreau încet, ocolînd cu grijă satele și preferînd să travers prin cîmpie. Johnnic ar fi vrut să călătorească noaptea, d cu siguranță că dragonii din Kclso nu le-ar 'fi lăsat răgaz așa că se fereau să calce pc drumuri cunoscute.

Dc cum ajunseră în pădurea Dens, pc la începutul după amiezii, Johnnic sc opri, aruneînd o privire peste umăr.

Tufele dese îi ascundeau de ochi străini, ca și frasinii șj sicomorii înalți, sădiți de bunicul lui. înaintară puțin în desișu pădurii, ca să nu poată fi descoperiți. Abia atunci o coborî Elizabeth din'șa, ca să-și mai dezmoștească picioarele.

- Te simți bine? o întrebă grijuliu, fără a-și lua mâini de pe mijlocul ci și aplccînd capul, ca s-o privească în ochi Aproape c-am ajuns.

- Minunat, răspunse Elizabeth, zîbind îmbujorată. M s-a făcut foame. Și te rog, nu-mi mai vorbi ca unui țînc d trei ani, pentru că mă simt bine și-am să rezist la drum.

El schiță un început de zîmbet și dădu din cap în semn de încuviințare.

- Iartă-mă, dar eu nu știu cc simți și-atunci mă îngrijerez în orice clipă. Mi-c teaniă să nu pățești ceva în pustietatea asta...

Tăcu, remareînd privirea ei limpede și senină.

- Atunci să mîncăm, pînă nu sc întîmplă o nenorocire! risc Elizabeth, reușind să-i alunge temerile.

- Îndată! sc grăbi cl să-i răspundă. Așază-te aici.

Vorbea repede, ușurat de liniștea și siguranța ei. Dintr-o mișcare, își desfăcu șalul de pc umeri și-l așternu pc acele de pin uscate, care acopereau pămîntul ca un covor.

- Doamna Rcid a pregătit un coș cu merinde, dar încă nu pot s-aprind focul, sc scuză cl.

- Merge foarte bine și hrană rece. Orice, numai mîncare să fie.

Pînă atunci nu îndrăznise să spună că-i e foame, știind că încă nu scăpaseră de primejdie.

În timp cc mîncău, cl îi povesti despre căsuța din pădure, unde în copilărie petrecuse săptămîni întregi împreună cu paznicul de vînătoare altatălui său, pe nume Polwarth, carc-l învăta-se să pescuiască, să urmărească prada și să vînezc soimi.

Cît timp rămînem aici, am să te iau la o vînătoare cu inimi Spre nord se ridică o colină, pe carc sc simte briza dinspre coastă. Ai să vezi cum zboară șoimii călători, aduși dc vînt, apoi cum sc năpustesc spre pămînt, ca o săgeată. Nunii: nu face cît priveliștea unui soim care coboară ca o cată, dc Ia o înălțime amețitoare. Și-am să tc-nvăț cum sa-ti recunoști dc departe șoimul tău. Am adus și cîteva cărți.

- Mi-ar plăcea grozav.

l-ar fi plăcut să vadă și copilandrul dc atunci, cu privire curioasă și neastîmpărată. Și sc gîndi cu bucurie la pruncul din pîntcccele ei, care-ar fi putut moșteni pasiunea tatălui său pentru vînătoria cu șoimi

La ceasul cînd amurgul timpuriu de iarnă începea să arunce peste pădure umbre ccnușii, Johnnic și Elizabeth ajunse rã la căsuța cu acoperiș dc paie, aflată în margine dc luminiș.

La ferestre sc zărea lumină - o strălucirc aurie care promitea căldură și adăpost. Cînd se apropiară, sc auzi lătratul unui cîine - un collie alb cu negru, care rămase o clipă cu coada drept în sus, apoi începu s-o legene, în semn dc bucuric.

Il recunoscu pc Johnnic.

Polwarth ieși în prag să vadă cine erau oaspeții. își ținea pipa între dinți și scrută întunericul printre pleoapele apropiate, bind cu ochii dc Johnnic, îi făcu semn cu mâna.

Cei doi fugari sti aflau în siguranță.

Aproape tot atît de înalt ca Johnnic., Polwarth era un zdrahon ciolănos, al cărui păr roșcovan ajunsese cu vîrsta dc culoarea nisipului. Dar încă își ținea spatele drept, iar brațele goale, cu care-i strînse pc Johnnic la piept, erau tot musculoase și puternice.

Johnnic o ajută pc Elizabeth să descalece și-i zise lui Polworth:

- Ea c soția mea, Elizabeth.

Din vorbele directe ale lui Johnnic, lady Carre înțelese că cci doi bărbați erau foarte apropiați.

- Seara bună, doamnă! zisc politicos bătrînul, cu o plccăciunc stîngace. Va să zică, ești om la casa ta! sc întoarse el spre Johnnic. Și-mi pari din calc-afară dc fericit.

- Chiar sînt! răspuse Johnnic fără ocolișuri, simțindu-se tpt ca un băietan în fața crcdinciosului slujitor al tatălui său.

- Bag scama că nu călătorești dc plăcerc, zise Polwarth, plimbîndu-și privirea dc la cci doi cai încărcăți cu merinde la chipul tînărului lord.

Făcu un semn din cap, îndcmnîndu-I să intre în căsuță.

- Hai. băiete, du-ți nevasta înăuntru, iar cu am să-ți leg caii în grajd.

- Ajută-l, Johnnic! sc opuse Elizabeth. Pot să fac și singură cci cîțiva pași pînă la intrare.

- Mai bine mergi cu doamna, băiete! Trcptclc-s înalte, ca pentru bărbați. Pc urmă, poți veni să-mi ajuți.

- E tare dc treabă bătrînul, spuse Elizabeth, de cum pășiră în căsuța dc piatră. Acum du-tc, mă descurc și singură.

- N-am să întîrzi mult, o asigură Johnnie, aruneînd o privire dc jur-împrejur, în cămăruța curată, carc ținea loc și dc dormitor, și dc bucătărie. Așează-tc pc scaunul lui Polwarth, să tc încălzcești la foc!

După cc Johnnic plecă, Elizabeth rămase în picioare cîtcva clipe, ccrcctînd din ochi încăperea mirosind a tutun dc pipă și a lemn ars. Mobilierul era simplu și făcut pc măsura unui bărbat voinic: o masă dc stejar cu trei picioare, patru scaunc cu spătar înalt, un dulap sculptat, care ocupa aproape un perete. Vatra servea și la gătit, deși cuptorul de aramă clădit într-o parte a ci sugera o mînă dc femeie. Era cupru suedez

Dragoste Unterzisă

i cl mai hun, lustruit ca oglinda, iar aroma dc turte dc ovăz împletea cu cea de tutun și lemn de pin. Brusc i sc făcu Iile și zîmbi, amuzată de poftele ci dc femeie însărcinată. Do-o parte și dc alta a vetrei se aflau două canapele uzate, iar in fata focului, jilțul lui Polwarth. După tapițerie,

mobilierul pare să provină de la Goldiehouse: deși destul de roșu, m.iscul încă păstra scilpieri de un roșu intens. Elizabeth urmă ul lui Johnnic și se trânti în jilțul lui Polwarth, încălzindu-se fierul din vatră. Nu se ridică decât de două ori, ca să vadă dacă s-au copt turtele din vatră. Nu că s-ar fi priceput la bucatărie, dar oricum, putea să aibă grijă să nu se ardă.

Din fericire, cei doi bărbați se întoarseră înainte ca ea să nevoită să ia turtele de pe foc. De altfel, nici n-ar fi știut cum să ducă la bun sfârșit o asemenea ispravă.

Polwarth trase turtele afară cu o lopată lungă, în formă de inimă, pe care-o ținea agățată în grindă.

—Turte de ovăz! exclamă înăntat Johnnic.

Săptămîna care urmă se dovedi liniștită și plăcută, deși năpăseră ca prin urechile acului și nu știau cum să rezerva viitorul. În pădurea Dens reușiseră să uite de primejdia ce-i fiindcă dincolo de adăpostul copacilor. Erau atât de fericiți, încît se pierise din minte că se pusese preț pe capul lui Johnnie. Și de-ar fi putut lăsa deoparte răspunderile sale de stăpîn, Johnnie și-ar fi dorit să poată rămîni aici împreună cu Elizabeth, departe de oameni, fără să-i mai pese de răutățile lumii, și să-și crească pruncul în liniște.

Diminețile, după un mic dejun copios, mergeau cu toții la vînătoare cu șoimi. Elizabeth se așeza pe un vechi covor turcesc, în vârful unui dîmb. În bătaia vîntului, iar bărbații se distrau după pofta inimii. Johnnic și Polwarth vîneau cu șoimi obișnuiți, prinși încă din cuib. Aceste păsări erau cele mai bune, pentru că părinții lor — vînători neîntrețuți — îi învățau să caute și să prindă prada. Era o privește minunată să slobozi șoimii din laț și să-i azvîrli spre înălțuri. Începeau să uree încet, apoi în cercuri din ce în ce mai largi, purtați tot mai sus pe aripile vîntului. Unii se ridicau la un sfert de milă înălțime, pînă ajungeau de mărimea unei rîndunici. Rămîneau nemișcați o clipă, pe urmă își ocneau prada și se năpusteau vijelios în jos, asupra ei.

Elizabeth începea să înțeleagă plăcerea lui Johnnic de-a ieși la vînătoare cu șoimi, în răcoarea dimineții, și privea fascinată cum păsările ascultau de Johnnic și de Polwarth ca niște călci supuși.

Cînd se întorceau la căsuță, ea și Johnnic îl ajutau pe Polwarth să-și hrănească șoimii pe carcă creștea. Femelele începuseră să-și pregătească cuiburile pentru viitorii pui. Elizabeth avea ocazia să cunoască și o altă latură a firii lui Johnnie. Muncind cot la cot cu Polwarth, soțul ei nu mai era curteanul cu maniere desăvîrșite, nici căpitanul viteaz. Repara cotețele, răpădă și cu pricepere, fixînd la loc scîndurilă, la fel de obișnuit cu astfel de treburi ca oricare alt crescător de șoimi. Umbla nestîngerit cu păsările, apucîndu-le cu gesturi blînde și sigure. Iar relația lui cu bătrînul paznic de vînătoare îi dezvăluia Elizabeth cîte multe lucruri despre copilăria lui Johnnic, pentru că tînărul își

respecta prietenul mai vîrstnie, nu din politețe, ci dintr-o profundă afecțiune. Cînd mîncau, Polwarth stătea în capul mesei, punînd fiecăruia în farfurie, la fel ca stăpînul unui marc conac.

În timpul șederii la Dens Cottage, Elizabeth învătă cîtc ccva din tainele bucătăriei, aflînd de la Polwarth cum să prcgă-tcască turtele dc ovăz. În-ziua cînd scoasc din vatră primele ei turte -cu chipul mînjit dc făină și funingine, cu fruntea brobonită de sudoare și cu un zîmbet triumfător - cci doi bărbați o aplaudară din toată inima. Toți trei mîncară turtele fierbinți, cu unt și peltea de prunc, iar tînăra gospodină își primi răsplata, vâzînd că turtele fuseseră devorate pînă la una.

Elizabeth trăi un minunat sentiment de împlinire, chiar daca isprava ci era ceva obișnuit pentru majoritatea femeilor din Scoția. Dar cum nu gătise în viata ei. se bucura chiar și dc realizările cele mai mărunte.

Dormeau într-una din cele două cămăruțe din podul casei. Intr-un pat uriaș, cu baldachinul sprijinit pe patru coloane, aliat chiar lîngă fereastră. își țineau hainele într-un dulap de formă ciudată, construit astfel îneît să încapă sub acoperiș. Un semineu micuț păstra încăperea caldă și primitoare.

- Vezi inițialele de colo? o întrebă Johnnic într-o dimineață, cînd stăteau amîndoi sub plapuma din puf de gîscă. îi arată undeva, deasupra totului ușii.

- Aveam opt ani cînd le-am crestat. Mi-a luat o zi întreagă să le fac atît de adînci îneît să se vadă. Lemnul dc stejar c foarte tare.

- Spune-mi cum erai la opt ani, îl rugă Elizabeth, dornică să afle cît mai multe despre copilul pe carc nu-1 cunoscuse niciodată.

El ridică ușor din umeri, mișeîndu-și capul sprijinit pc brațul ei.

- Nu știu... Puneam o groază de întrebări... Voiam să in vâl tot ce vedeam la Polwarth...

- Robbie a venit vreodată aici?

- Mai tîrziu... dar n-a stat atît cît am stat cu. Mama a murit cînd Robbie avea patru ani, și pc urmă noi am plecat în călătorii îndelungate

Nu-i spuse că murise la naștere, odată cu copilul carc-ar li fost al doilea frate al său.

- Si tata sc ocupa de negoț, așa că era ceva obișnuit să petrecem multă vreme pc continent.

- Cum a murit mama ta?

- Nu știu nici cu prea bine, minți cl, tcmîndu-se să nu trezească ghinionul și să ll-0 alarmeze pc Elizabeth. A făcut febră...

îi luă mîinile într-alc Iui.

- Cîți ani aveai tu cînd ți-a murit mama? o întrebă cl pe Elizabeth.

Din cît c ştia, Godfrey nu sc recăsătorise, preferind să-şi ia amante.

- Doi ani... Nu-mi amintesc deloc de ca. l-a tinut locul doica.

începu să zîubească, cu gîndul la lucruri mai vesele.

- în ziua aceea, la Harbottlc, m-ai răpit din şcoala fostei mele doici... Cînd ai apărut în faţa mea aşa, deodată, îmbrăcat în sutană, am crezut că erai trimis de cer.

- Iar tu erai atît de frumoasă, îneît am făcut un efort să-mi aduc aminte de cc venisem Ia Harbottlc.

- Ştiam.

El îşi ridică o clipă capul de pe pernă, ca s-o privească în ochi.

- Nu-i adevărat. Erai leşinată de frică.

- Abia mai tîrziu am fost... replică Elizabeth, seoţînd limba la cl. Cînd m-ai dat jos de pc calul tău, la Uswayford.

- Isteaţă femeie! murmură el, trîntindu-sc la loc, pe pernă.

. - Am fost flatată de atenţia ta.

- Toate sînt flatate, rîsc cl.

Ea îl plesni cu pumnul în stomac.

- Ah! icni Johnnic, surprins dc puterea loviturii.

Apoi, zîbind angelic, zise:

- Acum m-.am făcut băiat de treabă.

- Tc sfătuiesc să nu uiţi cc-ai spus.

- Privirea ta tăioasă mă însăimîntă ca ochiul mînios al lui Dumnezeu.

- Lasă-l în pace pe Dumnezeu, îl repezi Elizabeth. Acum cu sînt îngerul răzbunării, dacă-ţi dă cumva prin minte să tc abaţi dc la calea cea dreaptă.

El ridică repede din sprîncnc.

- M-ai convins. Definitiv.

Apoi, lăsînd deoparte gluma, adăugă simplu si sincer:

- Am dscoperit ce înseamnă să iubeşti cu adevărat. De ce m-ar interesa alte femei?

Elizabeth îi înlănţui gîtul cu braţele, privindu-l cu tandreţe.

- Spune-mi că vom fi întotdeauna fericiţi împreună.

Johnnic se gîndi că, pentru moment, „întotdeauna" era iui cuvînt destul dc relativ. Dar si el spera acelaşi lucru ca Elizabeth.

- întotdeauna, scumpa mea Bitsy! zise cl încetişor, cu ochii umezi dc emoţie. întotdeauna...

Numai că prin întreg ţinutul umblau poteri, în căutarea fugarului lord de Ravcnsby.

Ceva mai tîrziu, în acccasi dimineaţă, cînd împreună cu l'olwarth dădu drumul şoimilor din vîrful colinci bătute dc vuituri, Johnnic observă că păsările zburau altfel decît în alte /ilc. Pluteau neliniştite, sc roteau în ccrc, fără să sc îndepărteze şi fără să sc avîntc prea mult în înaltul cerului.

- Priveşte, îi spuse cl bătrînului.

- Cred c-au văzut un grup marc dc oameni.
- Cheamă păsările înapoi, zise Johnnic neliniștit, făcînd deja semne șoimului său. Le-ar putea zări și s-ar putea lua după ele.

În cîtcva minute șoimii se întoarseră să stea pe degetul înmănușat al stăpînului, cu ochii acoperiți. Cei trei coborîră dc pe colină atît dc repede cît permitea starea Elizabthci.

După cc-și duse șoimul în cușcă, Johnnic spuse:

- Mă întorc acolo sus. Păsările s-au speriat dc ceva.

Sc repezi în casă, înșfăcă luneta, apoi o luă la fugă prin pidurca din spatele casei, strivind lăstarii sub picioare, sărind peste trunchiuri prăbușite, ca să nu mai piardă timp ocolindu-lc.

Începu să urce dealul cît putea dc repede. Ajuns în vîrf, își duse luneta la ochi și sc uită în grabă dc jur-împrejur, pîna cc-și rccăpătă suflul. Apoi își reluă cccrctarca, rotind luneta cu mare atenție, oprindu-sc cînd i sc părea că descoperă vreo

mişcare - vreun pastor mcrgînd pe drum, sau un călăreț singuratic pe cîmpul nearat, sau o căprioară... două - apoi trecînd mai departe. Sc concntră asupra zonei deasupra căreia se rotiseră șoimii, scormonind cu privirea întindere dc pămînt dintre el și mare.

O fracțiune de secundă, ochiul lui prinse o lumină, care dispăru aproape în aceeași clipă.

Înjură în șoaptă, recunoscînd sclipirca si spunîndu-și că poate vreun nobil de țară își cumpărase o jucărie nouă... Ce altceva putea să însemne? Dar nu-și luă ochii de la terenul deschis din spatele copacilor care-i astupau perspectiva. Rămase nemișcat, ținîndu-și răsuflarea, ca să nu miște luneta.

Din spatele copacilor își făcu apariția un dragon. Johnnie încremeni, apoi începu să numere: trei... cinci... opt, nouă, zece, cincisprcz.ecc... optsprezece, conduși dc un ofițer.

Așteptă o clipă, să vadă dacă o cîrmeau spre apus. Ofițerul ridică mîna și'trupa sc opri în loc, ca să se sfătuiască. Apoi ofițerul făcu semn către pădurea Dens - iar Johnnic, eare-l privea prin lunetă, avu impresia că arăta drept spre el. În aceeași secundă își coborî luneta. Dacă soarele ar fi lucit în lentilă...

Sc întoarse la căsuța pădurarului alergînd fără oprire.

- Vine o poteră! Se îndreaptă exact înceace! anunță el, străduindu-sc să nu pară alarmat. Trebuie să plecăm.

-r Merg și eu cu voi, spuse Polwarth.

Johnnic clătină din cap.

- Rămii aici. În caz că descoperă căsuța, încearcă să-i ții pe loc.

Își smulse din cui sabia și cingătoarea.

- Adu o carafă dc vin din pivniță, s-o găsească pe masă. Încă n-am întîlnit soldat care să refuze un pahar.

Își prinse repede cingătoarea și teaca spadei.

- Dacă poți câștiga o oră, ba chiar și o jumătate de oră, nc-ai fi dc marc ajutor.

- Dar nu puteți porni spre răsărit tocmai acum.

Vom încerca s-ajungem acolo în cîtcva zile. Plecăm apte stîna din munți, dincolo de Lctholm. Cred că-i destul de departe.

Amîndoi știau că Lctholm era si mai departe dc coastă,

• nici unul nu pomeni despre acest lucru.

- Eu pun merindele în desagi, se oferi Elizabeth, carc tiu știa nimic dc gîndul nerostit al celor doi bărbați.

Amîndoi editau să-și dea pc față sentimentele - lucru neobișnuit după zilele îii care nici unul nu sc ferise să spună ıt gîndește.

- Numai una singură, ceru Johnnic. Nu mai luăm caii .le povară. În munți n-ar avea unde să pască.

- Mîinc, sau chiar la noapte, vă mai aduc cu de-alc gurii! zise Polwarth, în timp cc-1 ajuta pc Johnnic să înhame caii.

- Nu, ai putea fi urmărit. Dacă potera vine încoace, vor i.lscoli pădurea, știind că-i pe domeniul Carre. E mai bine sft nu-ți schimbi obiceiurile, ca să nu trezești bănuieli. Proviziile ne ajung pentru cîteva zile, după care pornim spre țarm.

- M-aș putea duce la Munro și la Adam, să le spun s-aducă o escortă, să vă însoțească pînă la Margarth Cove.

- Cu Elizabeth alături, nu pot risca o încăierare. N-aș iivea cum s-o apăr. Și nici cum s-o ascund.

- Pc de altă parte, n-ar putea călări atît de repede îneît să-i întreacă pe dragonii din Edinburgh.

Johnnic clătină din cap.

- De n-ar fi fost ea, aș fi pornit direct spre țarm. Armăsarul meu c cel mai iute din Scoția. Dar Elizabeth nu poate călări în acest ritm. Dragonii nc-ar fi prins încă dc la Coldstream. Vom ajunge însă la corabie, încheie el. Numai că va trebui să facem drumul mai pe ocolitc.

Tîrziu, în acceași după-amiază, ajunseră la stîna de la poalele munților Cheviot. Zăpada de pc poteci îngreuna mersul cailor, care riscau să alunece în fiecă clipă. Johnnic o conduse

Susan Johnson

pc Elizabeth pînă la căsuța dc piatră săpată dircct în coasta muntelui, apoi făcu focul. Amîndoi erau înghețați. Din cauza altitudinii, temperatura era mult mai scăzută, iar vîntul sufla tăios, răscolind zăpada pufoasă. .

Johnnic adăposti caii, adueîndu-i în colibă, nu departe dc foc. Trebuia să aibă grijă dc ci ca de ochii din cap. Elizabeth sc încălzea în fața focului, străduindu-se să-și stăpînească tremurul convulsiv, iar Johnnie se apucă să descarce proviziile.

- Nu vom rămînc prea mult timp aici, zise el, punînd proviziile pe o masă de lemn negcluit. O zi, poate două. Ia

loc, o invită pe un ton curtenitor, trăgînd dc sub masă un scaun cu trei picioare, pe care-l aduse în fața focului.

– Cît dc departc-i Margarth Cove? întrebă Elizabeth, așczîndu-se și mulțumindii-i cu un surîs.

– Cam la douăzeci dc mile, răspunse el, rotunjind distanța, ca să nu-i alunge optimismul.

– N-ar fi mai bine să călătorim noaptea?

El încuviință din cap și sc lăsă pe vine lîngă ea, încălzindu-și mîinilc la foc.

– E mai puțin riscant.

Rămase o clipă cu privirea ațintită asupra flăcărilor.

– Deși, dacă întîlnim vreo poteră, li se va părea ciudat că umblăm la ore așa tîrzii.

– Dar douăzeci de mile lc facem în cinci ceasuri, chiar dc-am înainta ca mclcul.

Nu erau chiar douăzeci, ci vreo douăzeci și cinci, iar Johnnic știa bine, mai ales că prima parte a distanței trebuiau să meargă foarte încet, pc potcci de munte.

– Posibil, minți cl.

Se ridică brusc în picioare. Obișnuit cu o viață riscantă și aventuroasă, se împăca greu cu restricțiile impuse de starea Elizabethci.

– Mă duc să mai caut lemne pentru noapte, zise cl dintr-o dată. Dacă ți sc facc foame pînă mă întorc, ai plăcintă

• ii carne în desagă, chiar deasupra, adăugă, trăgînd masa lîngă Elizabeth.

– Simt că-ți sînt o povară! oftă ea, și aburul răsufării se răsuci în acrul înghețat. Acum îmi dau scama că, fără o armată dc slujitori, nu sînt în stare de nimic.

– Doamne Dumnezeule! Doar nu-ți închipui că m-aștept .ft știi cum să spargi lemne! Unde-ai mai văzut femeie să lică așa ceva?

îi ciufuli părul, zîmbind cu tandrețe și silind-o.să-l privească în ochi.

– Totuși, ai putea să faci ceva. Roagă-tc la Dumnezeu . a ultimul care-a trecut pc-ăici să fi lăsat ceva lemne dc foc. Altfel va trebui să cobor tocmai pînă în crîng, la vreo milă depărtare, și să dobor cîtcva trunchiuri uscate.

– Atunci – răspunse Elizabeth, străduindu-sc și ea să suridă, deși era înfrigurată, obosită și înfometată – fii sigur că mă voi ruga. Ar fi mai bine să nu pleci-pc frigul ăsta. De ce nu folosești masa ca lemn de foc?

– O idee foarte bună, rîsc Johnnie, numai că nu ne ajunge pentru toată noaptea.

Elizabeth se ghemui în fața focului, în timp cc Johnnic sc depărta prin întuneric, fiecare pas fiind punctat dc înjurături M blesteme, apoi de un țipăt dc durere, iar înjurături și, în sfirșit, un urlet de satisfacție. Cinci minute mai tîrziu, se întoarse cu un braț dc lemne dc stejar.

– Cred că începe să ne suridă norocul, zise cl vesel, scuturindu-și părul și umerii de zăpadă. Am găsit lemne

stivuite într-o văgăună din coasta muntelui. Ne ajung berechet sa nc încălzim.

Elizabeth rămase uimită de buna lui dispoziție. Soțul ei avea toate motivele să fie supărat, cînd sc pusese preț pe capul lui, cînd își pierduse titlul și averea, iar viața îi era în primejdie. Dar optimismul lui reușea s-o înveselească, făcînd-o să uite că era într-o colibă rece și murdară, că tremura de frig și că sc întreba, neliniștită, cc șanse aveau să ajungă pînă la țarm.

- Cum ai reușit? întrebă ea.

- Pur și simplu, am căzut înăuntru!

- Vreau să spun, cum ai reușit să rămîi tot timpul atît dc vesel?

- Păi nu ti-am zis? Am găsit lemne, ccca cc înseamnă că nu-i nevoie să mă duc cale de-o milă, în bezna asta, ca să tai cu toporișca lemne verzi, și-apoi să le car în circă pînă aici și să mă lupt ca să le fac să ardă.

Scutură din nou din cap și zăpada topită din păr începu să picure pe jos.

- Nu crezi că am toate motivele să Zîmbesc? Și dacă ți-aș putea aduce și niște turte de ovăz la fel de ușor cum ți-am adus lemne ca să tc încălzească, tc-aș ului cu veselia mea.

- Poate n-ar fi rău să încălzim gîsca aia friptă și să punem pe grătarul dc colo cîteva felii de șuncă, propuse Elizabeth, molipsindu-sc dc buna lui dispoziție.

- Știam cu că am o groază dc motive ca să tc iubcsc, în afară dc... ăăă...

Zîmbi, și dinții albi sclipiră în întunericul colibei.

- ...în afară dc cele vizibile pentru toată lumea: talentul la cusut, priceperea de-a pregăti masa pentru ccai...

- Nu și priceperea ia pat? îi aminti ca, clipind des din pleoape.

- Tocmai aveam dc gînd să spun...

Reușise să-i alunge foamea și oboseala, ba chiar și teama dc pericolul în carc se aflau.

Îi putea readuce surîsul pe buze chiar și așa, stînd pc un scăunel prăpădit, cu spinarea înghețată și cu fața încinsă dc căldura focului.

- Tc iubcsc, îi șopti ca. prinzînd puteri din încrederea lui Johnnic și speranță din hotărîrea lui de-a rezista.

- Vom ajunge la corabie, spuse cl liniștit.

Așeză lemnele pe pixlea și se apropie de Elizabeth, înțelc-gîndu-i disperarea.

- Știu, murmură ca, deși nu știa și sc întreba cum vor MiAhutc douăzcci dc mile fără a fi prinzi dc potcrclc carc Itnpîn/.cau întreg ținutul.

Johnnic se așeză pc podeaua de chirpici și-o luă pe Nrminchi, încălzind-o cu trupul lui fierbinte și legănînd-o im. i'tișor, ca pc un copil.

- Mîine noapte pornim spre est. Cea mai marc parte

idrumului trecc pc pămînturilc prietenilor si vecinilor moi. Totul va fi bine. Cred că Robbie a si ajuns la locul de Intîlnirc... N-ai văzut niciodată Olanda...

Ea zîmbi și Johnnic o sărută cu tandrețe.

– Acolo-i mult mai cald, șopti cl. Ai să vezi c-o sa ți placă.

– Povcstcste-mi, îl rugă Elizabeth, dornică dc imagini, do vorbe si dc vise, ca să-și uite frigul și spaima. Spune-mi despre casa ta de-acolo.

El înccpu să-i descrie casa, pînă în cele mai mici amănunte, înțclcgînd cîtă nevoie avea ea dc speranță. îi povesti despre căsuța sa de lîngă Haga, nu departe dc oraș, în mijlocul naturii, vopsită în galben deschis, cu o imensă grădină dc jur-împrejur.

– Toamna trecută, grădinarii au plantat alte cinci mii ile lalele. Vor înflori peste o lună, cînd vom fi și noi acolo.

O strînc și mai tare în brațe și-i spuse că vor găsi o moașă, la Amsterdam, la Rotterdam sau la Haga. Franțuoaicele nu erau la fel de harnice ca olandezele, obișnuite să spele treptele și aicea din fața casei în ficc arc zi. Se arată guta să locuiască în casa pc care o va alege Elizabeth, deși recunoștca că cca din Rotterdam era mai funcțională, aftîndu-se. in preajma depozitelor de marfă.

– Vom fi în siguranță, repetă cl.

– Aș vrea să nu-ți fiu o povară... să nu-ți îngreunez pasul...

El tăcu și-i luă fața micuță în palmele lui mari, apoi cu ochii în ochii ci, începu să-i vorbească încct, cît să facă auzit:

– Să nu mai spui asta niciodată. Și nici măcar să n-gîndești.

Fusese crcscut astfel îneît să-și asume răspunderea, să-și facă datoria și să înfrunte obstacolele. Iar acum avea în grijă! două vieți care pentru cl însemnau mai mult decît avcraaj și titlul. își coborî glasul, spunînd în șoaptă:

– Mîine noapte vom fi la țärm.

Ochii ci sc umplură dc lacrimi.

– Și copilul nostru sc va naște în Olanda?

El încuviință din cap.

– Ai cuvîntul meu dc Ravensby.

După cc mîncară pc săturate din hrana luată pentru drum, sc culcară pc un morman tic ferigi uscate, acoperiți cu o pătură dtf lîna. Pereții dc piatră se încălziseră de la focul din vatră. în liniștea nopții dc iarnă nu sc auzeau decît caii, care-și mestecau grăunțele. Singurătatea și tăcerea reușeau să aline temerile Elizabcthci. Lîngă trupul cald și putcnic al lui Johnnic se simțea în siguranță. Adormi fără grijă, de parcă n-ar ll fost doi fugari, urmăriți dc potcrc.

Dimineața scoaseră caii afară. Ieșise soarele și zăpada începuse să se topească, dînd la iveală pcticc de verdeață.

Ceva mai târziu, refăcură provizia de lemne. Elizabeth își ajuta soțul, înveselită de razele soarelui.

„Cît poate dura să parcurgem douăzeci de mile?” se gîndea ea cu optimism.

Sigur, doi oameni ca ei călătoreau în întuneric aveau șanse să se ferească de urmăritori. Elizabeth se îndoia că dragonii ar fi umblat pe drumuri toată noaptea. Iar Johnnie spunea că vor călători pe proprietăți private.

Cufundată în gînduri, nu era atentă pe unde calcă și deodată alunecă pe un petec de gheață. Țipă scurt și căzu pe spate cu toată greutatea, cu lemnele din brațe prăvălite peste ea.

Johnnie, care se afla chiar lângă Elizabeth, aruncă lemnele de pe umăr și îngenunche alături de ea, în zăpadă, încercînd să vadă dacă toate oasele erau întregi. Liniștindu-se că soția lui nu-și rupsese nimic, o luă în brațe și o duse înăuntru. Aici

oculcă pe patul de ferigi și-o acoperi cu cuvertura.

— De-acum încolo nu mă mai ajuți cu nimic! zise el categoric. E un ordin.

— Bine... murmură Elizabeth, cărcia forța căzăturii aproape că-i tăia răsufarea.

Văzînd privirea lui îngrijorată, nu îndrăzni să-i pomenească de spasmele care-i ardeau pînă la cap. Se strădui să liniștească, spunîndu-și că erau doar urmarea puternicei zguduituri.

Dar spasmele nu încetară. Peste un ceas nu-și mai putu ascunde suferința și chipul i se schimonosi de dureri înșelătoare. Cînd Johnnie se întoarse să-i aducă apă proaspătă de la izvorul din apropiere, ea îi șopti:

— Cred că au început durerile facerii...

Chipul lui bronzat deveni palid ca de mort.

— E prea devreme...

Se gîndi, îngrozit, că un copil născut la șapte luni n-avea nici o șansă să trăiască.

— Poate că durerile se vor opri...

Elizabeth se rugă în tăcere să fie așa, altfel știa că va pierde copilul. ,

Johnnie dădu din cap, negăsind putere să vorbească. Toată forța și voința lui nu-i mai slujeau acum la nimic. Nici măcar nu se putea duce după ajutor. Cum s-o lase singură în astfel de momente?

— Uită-te dacă sîngerez... Eu nu-mi dau scama...

„Nu!” îi veni lui să țipe, pentru că dacă sîngera, atunci copilul era pierdut.

Dar nu se putea împotrivi, oricît ar fi vrut să ignore realitatea. Ridică încet cuvertura verde și-i dădu deoparte faldurile rochiei galbene de lînă. Inima i se zbătea nebunește încercînd să nu era luminată de focul din vatră.

— Nu cred, răspuse el, silindu-se să vadă în întuneric și simțindu-se îngrozitor de nepriceput într-o asemenea situație.

- Ia eșarfa mea, îl rugă Elizabeth, desfăcându-și eșarfa de la gît. Dacă nu sîngerez... șopti ea cu glas încărcat de speranțe.

El apucă batista și i-o puse între picioare, așteptînd cîteva momente. Apoi o luă, fără a îndrăzni să respire, și-i aruncă o privire rapidă, de parcă ar fi vrut să scape mai curînd de acel moment cumplit. Se mai uită o dată. Încercu să zîmbească arătîndu-i batista de olandă și Elizabeth.

- Nimic, zise el, ceva mai liniștit.

- Cel puțin pînă acum! răsuflă ea ușurată, deși durerii nu încetaseră nici o clipă.

- Stai cît poți mai relaxată. Eu am să-ți aduc tot ce-ți trebuie, hotărî Johnnic. Spune-mi numai ce să fac - rîse vesel - dacă astfel mă pot plăti pentru halul în care te-am adus.

Încercu să-i abată gîndul - ca și pe al lui, de altfel - că în situația în care se găseau nu puteau face nimic pentru cele două vieți aflate în pericol.

- Tu ești de vină... Tu, pentru că ai venit în noaptea aceea în iatacul meu, la Goldiehouse... glumi ea, încercînd să surîdă.

- Și pentru că nu ți-am lăsat timp să spui „nu”.

- Cu tîc, nu pot spune niciodată „nu”.

Zîmbetul lui nu mai era poznaș, ca odinioară, ci o grimasă dureroasă în colțul gurii. Niciodată nu se gîndise că iubirea lor pătimasă s-ar putea sfîrși cu dureri - sau chiar moarte - pentru Elizabeth. Îngenunchă lîngă ea, cu palmele sprijinite pe coapse, cu umerii gîrboviți, cu ochii plini de lacrimi.

- Din clipa asta îți promit să nu mă mai ating de tine, | ca să nu te mai văd niciodată așa! șopti el.

- Nu mă fă să plîng, Johnnic! răspunse Elizabeth, atingîndu-i ușor obrazul cu vârful degetelor. Nu regret că te-am iubit.

El îi luă mîna, ducînd-o la buze și încălzind-o cu răsuflarea și sărută fiecare deget în parte.

- E vina mea. Am fost nespuse de egoist... murmură el, Înebuit de gîndul că-i adusese atîta suferință prin unele cîteva clipe de plăcere de-acum cîteva luni.

- Mi-am dorit copilul acesta. Johnnic. Mi l-am dorit mult iar tu mi l-ai dăruit. M-ai făcut fericită, Johnnic.

El se cutremură auzind-o. El, puternicul lord, care stăpînea peste viețile atîtor oameni. îi strecură mîna sub cuvertura (Alduroasă și-o înveli pînă sub bărbie, apoi zise neliniștit și torturat de sentimente contradictorii:

- Mă întorc înapoi. Trebuie să aduc lemne, ca să am cu ce să te încălzesc.

Pornii spre ușa scundă, trebuind să se aplece ca să treacă. și ieși afară. Se simțea un ipocrit: întotdeauna se arătase indiferent față de credința altor oameni, pentru că nu avusese nevoie de-o intervenție divină în viața lui. își încleștă pumnii și ridică fruntea spre înalțuri, cu trupul frumos profilat pe albastrul cerului.

- Nu mă cunoști, murmură el, dar ascultă-mă.

Rămase o clipă nemișcat, neștiind ce să spună după ani întregi de lipsă de credință. Apoi înclină încet pe pământul înghețat, își aplecă fruntea sub lumina soarelui și, împreună luându-și mâinile puternice, începu să se roage pentru soția sa și pentru copilul încă nenăscut.

Înălță o rugăciune scurtă, dar ruptă din suflet, grăbindu-se, și se întoarce lângă Elizabeth, care-l aștepta. Se rugă cu nădejde că tatăl său obișnuit, făgăduind să devină mai bun, să renunțe la orice altceva și oferind tot ce avea, în schimbul siguranței lor. Apoi se ridică repede în picioare, își scutură genunchii de zăpadă și-și șterse ochii de lacrimi.

Când se întoarse în colibă cu lemnele, făcu un foc drăgăstos, încălzind pereții reci de piatră, după care se așeză lângă Elizabeth, încercând să-o distreze cu istorioare ale escapadelor

lui și ale verilor săi din Ravensby, povestiri din adolescență lipsite de consistență și complexitatea vârstei mature. Tur vin în pahare pentru amândoi, apoi, când Elizabeth și se făcu foame, scoase din desagă prăjitură cu prune făcute de doamna Reid, considerând că pofta ei de mâncare era un semn bun. Ea mîncă o bucată, apoi încă una și încă jumătate. John și se trîzi țînîndu-i socotă, tot mai fericit pe măsură ce ea mîncă. Apoi îi umplu din nou paharul și, după ce-i scutu firimiturile de pe cuvertură, reluă povestirea. În liniștea colii' dintre munți se auzea doar glasul lui șoptit, alungînd gîndul la o posibilă nenorocire, ca o incantație menită să goncas forțele răului.

Când Elizabeth așipi, el continuă să vorbească, temut de tăcerea din încăperea. Nu se mișcă din loc, ci își urmă firul povestirii. Îl încerca o spaimă primitivă ca nu cumva să rupă vraja, dacă tulbura somnul binefăcător al soției. Iar când Elizabeth olină adînc, descoperindu-și fruntea și zîmbind ușor prin somn, John și se puse palma pe pîntecul ei plin de rod și așteptă să simtă contracțiile despre care-i pomenise ca mai devreme.

Așteptă, țeapăn și încordat, descoperind că firea lui rațională nu reușea să-i risipească spaima păgîncă. Numără încet pînă la cincizeci, ca un om cu judecată pus față în față cu niște dovezi empirice, apoi pînă la o sută, fără a îndrăzni încă să se bucur. Prinse curaj și numără din nou pînă la o sută, pentru că soția și copilul erau mult prea importanți ca să se lase amăgit de speranțe deșarte.

Când termină număratoarea fără a simți nici o mișcare - nici măcar un tremur sau un freamăt - își luă mîna de pe pîntecul ei, își acoperi gura cu palma și, răsucindu-se pe podeaua de pămînt, lăsă să-i scape un chiot mut de bucurie.

În aceea clipă, în coliba ciobănească, arăta nespuse de tînăr, în ciuda trupului vînjos, a faimei sale de războinic și bandit, a titlurilor și onorurilor moștenite odată cu numele de Carr.

HUNI dccît douăzeci si cinci dc ani si femeia la care ținea ca lumina ochilor – cea carc-1 învățase cc înseamnă adevărata dragoste, cînd cl nici nu crezuse că așa ceva există – ci bine, ia lui era în afară dc orice pericol, ii trimise o sărutare din vîrful degetelor. Nu-si găsea Itmpărul dc fericire, așa că sări în picioare, îndreptîndu-si pul frumos si puternic.

- îți mulțumesc, șopti cl, înălțimi ochii spre cer, cu asul trcmurînd dc recunoștință.

Elizabeth arăta atît dc liniștită în somnul ci adînc, îneît nnie sc întrebă dacă nu cumva totul fusese doar un vis Apoi zări batista mototolită si simți că i sc strînge inima. biiuu să ajungă cu bine la țarm. începu să-si facă fel dc fel planuri cu privire la drumul cc-1 avea dc străbătut, cîntărind te posibilitățile, acum cînd era nccesar să sc deplaseze cu si mai marc băgare dc scamă. Elizabeth nu avea voie să . alârească prea mult, ca să nu sc zguduie în timpul mersului. Unde să sc oprească, pc cc drum s-o ia, cît dc aproape să se țină de sate, în caz că va avea nevoie dc-o moașă?

Elizabeth era prea plăpîndă, iar cl prea lipsit de experiență i a să rămînă în continuare departe dc orice suflare omenească. Dacă pruncul s-ar fi născut înainte dc vreme, Johnnic ar fi fost pur .și simplu neputincios... Nici vorbă s-o ajute pc Elizabeth sau pe copil în caz dc complicații. Se hotărî să evite pc viitor astfel dc riscuri.

Renunțară să plece în noaptea aceea, asa cum plănuiseră, desi cînd sc trezi, Elizabeth îi spuse că-si revenise.

- Să mai așteptăm o zi! propuse Johnnic. Mîncarc avem destulă. Mai bine să tc refaci pc deplin .după căzătura de azi-dimineață. Pentru Robbie e tot una dacă plecăm în noaptea asta sau mîne.

- Dar din clipa cînd nc vom așterne Ia drum, să nu to mai oprești! spuse Elizabeth, pc un ton calm si hotărît. Indifere cum mă simt, am, să rezist patru-cinci ore. Doamna Reid mi-a spus că la primul copil durerile facerii sînt îndelungat Uneori o zi sau două.

în lumina roșictieâ a focului, chipul lui Johnnic păli vizibi

- Două zile? repetă el cu glas gîtuit. Dumnezeule!

- Făgăduicștc-mi, Johnnic. Nu vreau să fii prins diii pricina mea. Și așa ți-am distrus viata.

- Nu-i adevărat. Cine sc opune pe față Consiliului dc Coroană al Angliei Stic bine cc riscă. întotdeauna am fost conștient de cc mă așteaptă.

- Dar acuzația dc viol c în legătură cu mine, și-a fost lansată dc tatăl meu și dc Quccnsbcrry. Mă simt vinovată.

- Dacă-i vorba dc vinovăție, draga mea, remarcă cl galant, atunci nu uita că eu am fost cci cc-am încercat să tc seduc, îți dai scama că nu aveai nici o șansă.

Elizabeth oftă.

- Ești mult prea generos!

- Nu și când e vorba de seducție, risc Johnnic. Dar dacă așa vrei tu, atunci măcar noaptea vom merge fără odihnă, urmă; el, nevrînd să continue o discuție inutilă, despre un subiect asupra căruia avea păreri bine definite. Ai câștigat!

Dar era prea vesel ca să nu trezească bănuielile Elizabethci, carc-și dori - ca de-atîtca ori în ultimul timp - să nu fi fost însărcinată într-up moment atît de nepotrivit.

Capitolul 21

Părăsirea coliba de la poalele munților Cheviot chiar când limba nouă începea să se ridică pe cerul de iarnă. Coborîrca pe pantele acoperite de zăpadă era înșelătoare, pentru că zăpada topită de soarele din ajun înghețase peste noapte într-o pojghiță subțire. Armăsarul lui Johnnic alunecă și căzu în jvunchi pe gheață și pe pietre, și nu reuși să se salte în picioare decât pentru că în aceeași clipă Johnnic sărise jos din șa. După acest incident se hotărî să meargă pe jos, ținînd mîndoi caii de căpăstru, ca să evite o eventuală alunecare a ralurii Elizabethci.

Odată ajunși în câmp, Johnnic mîna caii la pas. în ciuda împotrivirilor soției sale.

Ocoliră satul Eccles, unde numai doi câini le remarcară pie/cnța, apoi Johnnic o porni peste câmp, către Blackadder - domeniul verilor săi. O oră mai tîrziu, ajunseră la marginea parcului. Sus, pe un dîmb, se vedeau zidurile cunușii ale conacului, amintindu-i lui Johnnic de tinerețea sa lipsită de griji. Hăituit de dușmani, cu gîndul la tortura și moartea care-l așteptau în cazul că era prins, priveliștea vechii reședințe senioriale îl umplea de nostalgie și tristețe.

Vinovați erau Godfrey și Queensberry - marioneta I Godolphin - care nu se mai sătura de bani. Johnnic ardea și dorul răzbunării. De îndată ce-o va ști pe Elizabeth în siguranță în Olanda își va putea lua spada ca să-și pedepsească dușmîn în viața lui nu se ferise să-și înfrunte adversarii și. de n-ar fost Elizabeth și copilul, s-ar fi dus să-l caute pe Godfrey în gaură de șarpe.'

Privi în sus, spre lună. conștient de trecerea orelor. A cum se așteptase, coborîrea lui luase ceva timp. Nu mai e sigur că va reuși să ajungă la țarm înainte de ivirea zorii

- Cît crezi că poate fi ceasul? întrebă Elizabeth, ghici du-i neliniștea.

- Aproape miezul nopții. Vrei să ne oprim?

Ea clătină din cap. Johnnic își puse mîna peste a ei.

- E o noapte rece. Toți sînt în casă. Ia căldură.

- Sper că și dragonii, zise ea.

- Cred că da - indiferent de ordinele primite de la tatăl tău sau de la Queensberry. Orice soldat se gîndeste că ce-au dat porunca stau în patul lor, la căldură.

- în patul lor, la căldură... ce imagine plăcută! zîm Elizabeth.

În timp ce-și croiau drum spre țarm la miez de noapte nici unul din ei nu-și închipuia că cca cc sc petrecuse du, plecarea lor din Goldiehouse ar fi putut avea urmări asupra încercării de-a fugi din Scoția.

Westminster-ul aprobase, în sfârșit, legea cu privire la străini și, aproape imediat, crucișătoarele engleze începuse să patruleze de-a lungul țărmului, pentru „a captura toate corăbiile scoțicne care făceau negoț cu dușmanii Majestății Sale”. În plus, survenise un incident care sporise atmosfera generală de ostilitate: compania britanică East India confisca o corabie scoțiană de pe Tamisa, acuzând-o că angajase marinari englezi într-un port englezesc. Ofensați la culme, scoțicii plățiseră cu aceeași monedă, capturând vasul Worcester, în portul Leith – după toate aparențele, proprietatea com- nici East India. Căpitanul și echipajul fuseseră învinuiți de interic, jaf și crimă – toate acestea delectic fiind pedepsite în lege cu spânzurătoarea. În prezent, marinarii englezi erau încați la Edinburgh. La sud și la nord de graniță, mulțimea era furioasă, pe străzi și în Anglia, și în Scoția, starea de spirit era incendiară. Ambele țări încercaseră represaliile. Evadarea lor devenise utrm de riscantă.

Într-un târziu, Johnnie și Elizabeth ajunseră pe țărmul stincos de la Margarth Cove, tocmai când luna începea să palească.

Amândoi cercetară cu privirea golfulul unde ar fi trebuit să fie ancorată corabia lui Robbie, dar nu văzură decât întinderea cenușiu-verzuie a mării.

Nici urmă de corabie. Numai coamele albe ale valurilor și câteva păsări răzlețe. În rest, nimic.

Johnnie slobozi un potop de injurături. Elizabeth izbucni în plîns, înciudată că nu-și putea stăpîni emoțiile. Noaptea care trecuse fusese o grea încercare, ficcare milă parcursă fusese un coșmar și o spaimă continuă. Iar acum, când ajunseseră la destinație, când ar fi trebuit să se afle în siguranță, li se risipeau și ultimele șanse de salvare. Johnnie dădu pîntenii calului, venind lângă-Elizabeth. Îi merse lacrimile cu mîna înmănușată. Mănușa se încălzise de la fierbințeala pielii.

– Probabil că umblă patrula englezești. Să mai așteptăm. Nu plînge, iubito. Ai să/vezi că Robbie va veni.

– Dar dacă l-au prins?

Johnnie privi oclipă întinsul mării, apoi clătină din cap.

– Abia mai târziu vor veni după el. Când mă vor convingea pe mine. Robbie e moștenitorul meu, așa că vor încerca să-l captureze, dar...

Se opri o clipă, dîndu-și scama că uneori legile erau necruțătoare.

– ...chiar dacă cu aș fi condamnat în absentă, Robbi ar afla din vreme de la Munro.

– Dumnezeu! șopti ea, auzind cuvîntul „condamnare”

Oriunde în lume, acest cuvînt însemna moarte. încep din nou să plîngă.

– Iartă-mă, sc rugă ca, știind că acum Johnnie ave nevoie de o femeie puternică și hotărîtă, nu dc văicărcli. Tot cc pot face c să plîng... înainte nu plîngcam... Zău că nu adăugă ca.încercînd zadarnic să-și rețină lacrimile.

– Isusc Cristoase! Draga mea, dar ai destule motive să plîngi! zise Johnnic, punîndu-i o mîină pc umăr. Și mic mi au dat lacrimile cînd n-am văzut în golf blestemata aia de corabie. Uite cc facem! urmă el, pc un ton potolit, carc iul reușea să-i ascundă neliniștea. La sud de Saint Abbs c un Ir – departe de drumul marc și destul dc ferit. Pîină acolo sînt numai cîtcva mțlc. Ai obosit în șa? întrebă cu glas blînd Vrei să tc duc în brațe?

Ea clătină din cap și-i surîsc, culcgînd cu vîrful limbii o lacrimă rămasă în colțul gurii.

– Crezi că găsim și ccva dc-alc gurii?

HI înccpu să rîdă, amuzat dc pofta ci de mîncarc.

– Și încă mai gustos decît tot cc-am gătit noi doi.

– Atunci m-ai convins, zise Elizabeth, străduindu-s să zîmbcasă.

Sc așeză mai bine în șa, apoi, apucînd hățurile, zise:

– Să mergem.

După vreo oră, înainte să se lumineze dc ziuă pc deplin Elizabeth sc cuibărisc în patul cu perne dc puf din camcra dc oaspeți a hanului „Traquir”, prcgătindu-sc să dea gata cel dc-al treilea ou fiert și peste poate dc mulțumită, cu toată primejdia carc-i pîindea. Johnnic stătea lîngă fereastră, gat îmbrăcat, cu privirea ațintită asupra mării, cu un ulcior de hore în mîină. Pc masă sc vedeau farfurii, cu ce mai rămăsese dc la micul dejun.

Johnnic zărise două crucișătoare britanice în decurs de-o oră, ceea cc însemna neîndoielnic blocadă. De altfel, cînd sosiseră, hangiul le povestise, supărat, despre legea cu privire la străini, apoi despre capturarea vasului Annandalc »i represaliile pornite de-o parte si dc alta.

– Homarii¹ au năvălit peste noi, arză-i-ar focu'! Săptă-mîna trecută au venit o mulțime din Harbottlc. Și, colac l»este pupăză, dobitocii nici-nu plătesc băutura. Ca și cum nu ne-ar fi stors destul blestemații dc englezi!

– Au pus ccva întrebări? sc interesase Johnnic, pc cînd așteptau în sala dc mese să li sc pregătească o cameră.

– Se parc că umblă după un lord și o lady... cl negru la păr cam ca domnia ta, răspunsese hangiul cci vînjos, zîmbind șagalnic către Johnnic. Iar doamna cică-i blondă.

Ochii lui albaștri se opriseră o clipă asupra Elizabethci, carc stătea pc o bancă de lemn, lîngă perete.

– Acu, chiar de-i vedem pc ai dc-i caută soldații – urmase hangiul cu un zîmbet viclean – mira-m-aș ca un motian să se grăbească să-i ajute pe englezi.

Johnnic zîmbisc și cl, simțindu-se pentru prima oară liniștit după atîtca zile chinuitoare.

– N-ai putea să ne adăpostești caii ccva mai departe dc han?... vorbise Johnnic, pe un ton plin dc subînțelesuri.

Stătea mîndru și drept în fața hangiului, îmbrăcat în negru din cap pînă în picioare.

– Știi, le place liniștea...

– Bătrînul George Foulis are spațiu berechet, încuviințase hangiul, arătînd spre o fermă aflată dincolo de drum. Șj destul de ferit. Adică izolat.

– Minunat, sc bucurusc Johnnic, punîndu-i pc masă pungă plină dc bani.

Acum, cînd Elizabeth era la adăpost, iar caii bine ascu sc întreba cum să facă să-i trimită un mesaj lui Robbie, dea dc cl sau poate să închirieze o corabic carc să-i ducă Olanda. Puteau rămînc o vreme la hanul Abbs, dar nu p mult, altfel prezența lor ar fi fost remarcată. Chiar dacă hangiu era un scoțian dc treabă, poate că unii dintre slujitorii mai s s-ar fi lăsat ademeniți dc recompensa făgăduită dc englezi.

Johnnic văzuse afîția parlamentari scoțieni carc-și vîndu votul pe sume dc nimic, îneît nu-și mai făcca iluzii despre v cameristă sărmană sau vreun rîndas amărît.

Totuși, își păstra temerile pentru el, dîndu-și scama după zile întregi pe drum, Elizabeth avea nevoie dc puți liniște. Oricum, nu sc puteau aventura în afara hanului înai dc-a sc facc noapte. Oftă ușor și sc lăsă pc spate în jilțul d lemn, cu ulciorul dc berc sprijinit pc piept și cu ochii închi

– Nu vii în pat? îl întrebă Elizabeth, cu ochii verzi ațintit' asupra soțului, căruia dorea din suflet să-i poată aduce alina

Johnnic părea sfîrșit de oboseală.

– îndată, răspunse lordul, întoreînd capul și zîmbind Crezi că voi putea să dorm? o necăji cl.

– O săptămînă încheiată, replică Elizabeth, pe care dureau toți mușchii.

El duse ulciorul la gură, sorbind și ultima înghițitură ă bere, apoi puse ulciorul pc masă și sc ridică în picioarc, într zîndu-se alene, cu brațele ridicate deasupra capului. încep să umble în sus și în jos prin cameră, vcrificînd dacă ușii și ferestrele erau bine închise, și așezîndu-și pistoalele l îndemîna, pe-un scaun tras lîngă pat. își scoase pumnalul și- agăță în cui dc stîlpul patului.

– Dacă-ți închipui că toate astea mă vor facc să do fără grijă... zîmbi Elizabeth, cînd Johnnic sc așeză pc margin patului, ca să-și scoată cizmele.

El o privi peste umăr, ridicînd din sprîncenc.
Dragoste

Mic mi sc parc că imaginea unei flinte încărcate c al ıM. ului dc liniștitoare.

Ui azvîrli o cizmă, apoi pc cealaltă, și sc trînti pc spate In put, cu brațele dcsfacutc.

- Nu-ți scoți haina?

- Nu azi, risc cl. Abia în Olanda.

-Unde crezi c-ar putea fi Robbie?

Ei ridică încet din sprâncene, apoi se încruntă ușor, căzînd pe gânduri.

- După cît se parc, se ferește, de afurisiții ăștia de englezi. N-am văzut niciodată atîtca patrulare. Două corăbii în ni puțin de o oră. Practic, se țin coadă una după alta. S-ar putea ca Robbie să vină la noapte, altfel va trebui să ieșim în larg, să-l întîlnim acolo - ceea ce înseamnă să stabilim un loc și o oră de întîlnire.

- Cum?

Părea de-a dreptul imposibil. Marca era nesfîrșită și habar nu aveau unde se află Robbie.

Johnnic închise ochii, fericit să-și dezmoștească oasele într-un pat moale, cu o pernă sub cap.

Va trebui să-i dau de știre. La noapte mă duc la Ilcrwick.

Lira pe jumătate adormit. Respira din ce în ce mai egal și simțea că și se pierdu în șoapte nelămurite.

- Trebuie să-mă... dacă... ai nevoie... de ceva...

Adormi aproape instantaneu, cum și scîntîmpla adeseori.

Elizabeth își aduse aminte de alte paturi și de alte vremuri - mai fericite - cînd el adormea exact la fel, de parcă n-ar fi avut nici o grijă pe lume. Și, în mod ciudat, ca se temea puțin acum, cînd ajunseseră pe țarm. Valurile sclipitoare care se zăreau pe fereastră însemnau libertatea. Cea mai grea parte a călătoriei se sfîrșise. Se simțea nespul de bine în această cămăruță înșorită, încălzită de razele soarelui și de focul din vatră. Se uită cu drag la bărbatul pe care-l iubea cu puterea unui destin și care, în somn, părea și mai frumos: năzdrăvul destins, cu trăsături nobile, aducea cu sculpturile funerare de cavaleri în armură, care odihnesc în liniște catedralelor.

Părul lung și negru, căzut în dezordine pe umeri, învăluia obrazul în valuri de mătase. Pe frunte îi aluneca un cîrlionț răzvrătit. Sprâncenele frumoase desenate umbreau ochii acum închiși și străjuți de gene lungi și negre, ca de copil. Nasul era drept și subțire, cu nări delicate, iar gura amintea Elizabeth de cea a lui Johnnic Carre nu-i rezista ni o femeie. Avea buze pline, minunate arcuite, de o senzațională grațioasă și subtilă. Acum obrazul căpătase o tentă albastruie de la barba nerasă de cîteva zile - dovadă a condițiilor în care trăiseră în ultimul timp.

În somn, Johnnic păstrase un aer plin de noblețe: cu brațele de-a lungul trupului și cu picioarele apropiate, de ciorapii scoțieni, de lînă, galben cu negru, nu se prea potriveau cu grandiozitatea ansamblului. Dar cuvîntul „grandiozitate” cu cîți mai nimerit pentru trupul său de o forță impresionantă îmbrăcat cu vestă de piele și pantaloni, sobrietatea primitivă a veșmintelor negre îl făcea să pară și mai puternic.

Elizabeth se apucă și-l sărută ușor pe obraz. El se mișcă prin somn, trăgînd-o mai aproape și punîndu-și capul pe umărul ei. Probabil un gest reflex pentru un bărbat care avusese atît de mult de-a face cu femeile, își zise Elizabeth.

– Eu sînt, șopti ea, vrînd ca el să observe cît de clif deosebita.

– Știu... murmură Johnnic somnoros, bătînd-o ușurel pe umăr. Ce bine dorm pe umărul tău...

Se trezire tîrziu, auzind ciocănituri în ușă. Într-o clipă, Johnnic sări în picioare, cu pistoalele în mîna.

– Cine e? întrebă el, aruneînd o privire pe fereastră și încercînd să ghicească cît e ceasul.

– Mi-ați spus să vă scol la ora cinci. .

Johnnic răsufală adînc, recunoscînd glasul hangiului.

– Mulțumesc, răspuse el. Adu-mi ceva de mîncare |H' stc o jumătate de oră.

Întoarse capul spre Elizabeth, ridicînd întrebător din sprîncene.

Ea încuviință, făcîndu-i semn că voia să se spele pe mîini.

– Uite apă acolo, murmură Johnnic, arătînd spre peretele dinspre apus.

– Vreau să fac baie, șopti Elizabeth, îniprcunîndu-și mîinile într-un gest rugător.

– Avem nevoie și de apă pentru baie, strigă Johnnic.

– Îndată, my lordfrăspuse hangiul.

Abia cînd pașii se îndepărtară, puse și Johnnic pistoalele pe scaun, apoi se trînti la loc, pe pat.

– Doamne, cum îmi bate inima! Tocmai visam ceva! cxcynă el încetișor, îniprcunîndu-și mîinile sub cap. Ceva teribil de frumos!

Luă mîna Elizabeth și-o așeză pe pieptul lui. Ea îi simți în palmă zbuciumul inimii.

– Avem nevoie de un cîinc de pază, rîsc Elizabeth.

– Ba de-o corabie!

– Poate că la noapte vei afla unde se ascunde Robbie.

– Bine-ar fi!

– Crezi că-i posibil... să fi fost prins? întrebă ea, articulînd cu greu cuvintele.

El o privi fix cîteva momente.

– Nu știu, spuse cu un suspin. Peste tot mișună trupe și corăbii englezești. Dacă apucăm să fugim înainte să voteze legea!

– Nu putem rămînc aici pînă-l găsim pe Robbie? întrebă Elizabeth, care se simțea în siguranță la micul han de țară.

– Nu putem rămînc nicăieri prea mult. Toată lumea vede i-ă nu sîntem simpli călători, cînd ne ferim de drumul mare.

– Oare la Berwick ar fi mai bine? E un tîrgușor mai lăsarit... Poate n-am bate Ia ochi ca aici...

Johnnic clătină din cap, scuturîndu-și pletele negre.

– Acolo-s prea mulți englezi, murmură el. Oricum, mîne dimineață vom afla.

Ea se încruntă deodată.

– Nu-mi place s-aștept... Să nu știi unde ești și ce faci...

– Nu te pot lua la Berwick.

Vorbise calm, dar categoric.

– Înțeleg... înțeleg... oftă ca. Nu pot să călăresc, nu pot să alerg, abia mă mișc – așa că nu-ți sînt de nici un folos. E îngrozitor, mă simt ca o povară!

– Hai, taci și fii cuminte! o liniști el, mîngîindu-i obrazu cu blîndețe. Mai rabdă cîtva zile, draga mea, șopti cl.

– Vorbești serios? întrebă JSlizabeth, începînd să-și recapete încrederea.

Johnnic știa că n-aveau de ales. Nu puteau aștepta, cînd tinutul era înțesat dc trupe englezești.

– Vorbesc serios, răspunse cl.

Mai întîi, slugile aduseră căzile de baie, pc care le așezară în fața focului, umplîndu-le cu apă clocotită, cărată în găleți mari dc aramă* acoperite cu capac. Cînd rămaseră din nou singuri, Elizabeth sc lăsă fericită în apa fierbinte, cufundîndu-se pînă la gît, cu un suspin de mulțumire.

– Mă simt ca în rai sau, cel puțin, așa cred eu că arată raiul, după șapte zile de drum. Trezește-mă cînd sc răcește apa, îi spuse ca lui Johnnic.

– Stai cît vrei, răspunse lordul, începînd să sc dezbrace. Au mai lăsat la ușă cîtva găleți cu apă, așa că-ți mai torn cu cînd c nevoie.

Elizabeth rămase cu ochii închiși, bucurîndu-se de plăcerea unei băi după drumul greu străbătut prin munți, iar Johnnic păși în cealaltă cadă. Cu mintea limpede, cu forțele refăcute, cu gîndul la modul în carc ar fi putut lua legătura cu Robbie în aceeași scară, se cufundă cu totul în cadă. Apoi scoase capul, scuturîndu-si părul ud, și începu să sc spele și să sc fiece pc tot corpul. Deși căzilc de aramă erau destul dc mari, lotuși sc dovedeau neîncăpătoare pentru un om voinic ca el, Mstfcl îneît după scurt timp ieși afară și se duse pînă la ușă, să aducă celelalte găleți cu apă fierbinte.

Una o folosi ca să se clătească. Stînd în picioare, își turnă up fl pc tot trupul, apoi se șterse bine'cu un prosop marc de pinză și sc trînti pc scaunul ccl mai apropiat. Nu-și pierduse speranța că Robbie își va face apariția, astfel îneît era ferm hotărît să găsească o calc dc a-i trimite un mesaj chiar în cursul nopții. întinzîndu-și picioarclc lungi, sc tolăni în scaun,

Cu ochii la priveliștea ademenitoare pe care-o oferea soția lui. Capul sprijinit dc marginea căzii punea în evidență gîtul Inimos arcuit, dc un alb sidefiu, apoi claviculele delicate, adăpostind în căușul lor cîtiva stropi de apă. Sîinii ieșiți pe iimătate din apă străluceau în penumbra încăperii. Respirația ci liniștită făcea să sc încrețească suprafața apei, pe care pluteau ușor cîtva șuvițe de păr blond.

Johnnic se simțea nespuse de liniștit; aproape uitase de trupezle care răscoleau tot ținutul în căutarea lor și de faptul că fuseseră siliți să-și amine plecarea. îi era de-ajuns că o .tvea alături. Lumea dinafară parcă încetase să existe.

După un timp, când amurgul începea să trimită umbre în toate colțurile încăperii, Johnnie se ridică și aprinse lumînările.

1 Tot atunci li se aduse și cina. Tînărul își înfășură un prosop în jurul șoldurilor și se duse să deschidă ușa. Luă tăvile din mâinile slujnicilor și le puse pe masă, nclăsîndu-
le să intre, ca să n-o tulbure pe Elizabeth. Fără a lua în seamă privirile admirative și chicotelile lor, făcu de trei ori drumul pînă la masă și înapoi, după care le mulțumi și închise ușa.

Șoaptele și rîsctele înfundate ale slujnicilor o treziră pe Elizabeth.

– Văd că oriunde te duci ai admiratoare, șopti ea, plim-
bîndu-și privirea peste trupul solid și musculos al soțului ei.

Prosopul legat în jurul mijlocului nu reușea să ascundă prea multe.

– N-am observat. Pe mine mă interesează o singura admiratoare, zîmbi Johnnie, Nimfa udă din camera mea. C vrei mai întîi: să faci baie sau să mînci? întrebă el, ținînd încă tava în mînă. Sau poate și una, și alta.

– Mai curînd așa, răspuse ea. Apa e foarte bună, iar mic mi-e foame, ca de obicei.

– Te-ai simți bine într-un harem. Cadînele n-au altă grijă decît baia și mîncatul. Se pare că de asta ajung atît de dolofane – calitate foarte apreciată de stăpînii lor.

– Dar tu de unde stii? întrebă ea, pe un ton de nevastă arțăgoasă.

– Asemenea lucruri se învață lesne cînd faci negoț în Levant, răspuse el, cu o expresie cît se poate de serioasă.

– Sper că-ai învățat să-ți placă și femeile durdulii. Te anunț că nu-mi mai zăresc degetele de la picioare.

– Fii pe pacc! zise el, curtenitor. Cu cît ești mai durdulie, cu atît mai bine. Acum spune-mi dacă vrei să începi cu desertul.

După cinci luni de căsnicie îi cunoștea gusturile, așa că trase masa mai aproape de cadă.

începu să-o hrănească la fel ca pe un copil, astfel ca ea să-și poată țină brațele în apă caldă. Mai întîi mîncară plăcintă cu agrișe și cu smîntînă, apoi gustară dintr-o bucată de brînză proaspătă, nespuse de gustoasă. între timp, Johnnic mai turnă în cadă o găleată de apă fierbinte și răsuci lemnele pe foc, să întezească flacăra.

își lăsase deoparte prosopul, legat la brîu numai de ochii slujnicilor. Elizabeth îl urmărea cu privirea prin odaie, admirîndu-i părul negru, căzut pe umeri în șuvițe ude, și mușchii puternici, care jucau sub piele atunci cînd turna apa în

cadă. Acum, cînd era gol, se mișca prin cameră firesc și grațios, cu trupul armonios clădit, lat în umeri și athletic.

Sc ghemui în fața vetrei, ca să mai pună cărbuni pe foc și toți mușchii spatelui se încordară sub piele. Cînd se mișcă de pe un picior pe altul, testiculele se legănă în aer, profilate în lumina strălucitoare a flăcărilor.

— Vreau să mă săruți, murmură Elizabeth, cuprinsă de dorință la vederea frumuseții și bărbăției lui seducătoare.

El o privi peste umăr și zîmbi.

— Aproape am terminat.

Mai îngrămădi cîteva cărbuni pe foc, apoi se ridică și se apropie de ea. Se sprijini cu mîinile de marginea căzii și se uclcă s-o sărute.

Se opri, însă, simțind palma ei umedă mîngîindu-i ușor naxul.

— Nu, zise el după o clipă, străduindu-se să-și stăpînească dorința năvalnică care începea să-l cuprindă. N-au trecut decît . Iteva zile de la căzătura ta.

Îi desprinsese degetele cu blîndțe și se trase înapoi, ca ca sa nu-l ajungă.

-- Mă simt bine... Chiar foarte bine... Iar tu arăți... minunat... murmură ea cu admirație, fără a-și putea lua ochii .Io la sexul lui care începuse să zvîcneasce.

Chiar dacă Johnnic nu-și putea împiedica o dorință firească, în schimb hotărîrca lui era de neclintit. încă nu i se ștersese din minte criza soției, în coliba din munți.

— Spală-mă tu, șopti Elizabeth.

— Doar dacă-mi promiți că ești cuminte, zise el, cu glas răgușit și încordat, forțîndu-se să lupte împotriva ispitei.

— Am să încerc... răspunse Elizabeth, aruneîndu-i o privire irezistibilă, ca de sirenă.

Ochii lui reci îi înghețară zîmbetul pe buze.

— Zău c-am să încerc, făgădui ea.

El răsufală adînc, nemulțumit și sfîșiat între dorință și rațiune.

— După cum vezi, șopti, și cu te vreau Ia fel de mult...

— Atunci vino lîngă mine.

— Sau în tine... oftă el din nou. Nu înțelegi că mă tem pentru copil?

— Dar nu mi-e rău. Mă simt odihnită, înfîcîrbîntată și îndrăgostită, iar tu arăți...

Se opri cu ochii pe sexul lui în erecție și el îi ghici dorința și nerăbdarea.

— Nu, spuse încet dar hotărît. Nu vreau.

Răfuzul lui nu admitea replică.

— Înțeleg, vorbi ea. Am să fiu cuminte.

Johnnic umblă în sac și scoase o bucată de săpun de la doamna Reid. începu să-i spele părul cu rîvnă, pînă cînd clăbucul răspîndi în toată odaia parfum de trifoi. Avu grijă să se țină destul de departe, să nu se aplccc prea mult spre Elizabeth și nici să n-o privească prea insistent. După ce-i

clăti părul cu apă curată, zise: „Gata!”, cu satisfacția cuiva carc pusese la pământ un urs uriaș.

– Ce bine mă simt să fiu din nou curată! exclamă mulțumită Elizabeth, treeîndu-și degetele prin șuvițele ude.

Gestul îi săltă sîinii deasupra apei, ca două jumătăți de lună, cu sfîrcurile ridicatc obraznic, cu apa șiroidnd pe pielea albă și catifelată.

– Să nu faci asta, .gîfîi cl.

– Ce anume?

Johnnic îi remarcă licărul ispititor din privire și strînse din dinți ca să se stăpînească. Se afla într-o cămăruță caldă și primitoare, aproape de sfîrșitul călătoriei, și-și avea alături soția adorată, care-l ademenea ca o curtezană.

– Mai bine spală-te singură, zise el îmbufnat, întinzîndu-i săpunul.

Ea își coborî brațele, cufundîndu-le în apă.

– Sînt prea obosită.

– Atunci am să te spăl cît pot de repede, mormăi Johnnic, apropiindu-se de ea, cu o privire încruntată.

Îi săpuni în grabă sîinii, cnumcrînd în gînd constelațiile din emisfera sudică, în ordine alfabetică, dar nici așa nu-și putu opri erecția. Iar sfîrcurile sîinilor Elizabethiei se întăreau ca prin minune în clipa cînd le atîngea, în timp ce fesele ei albe îl atrăgeau irezistibil.

O ridică brusc în picioare. Gata cu baia! Simțind că nu se mai putea stăpîni multă vreme, o clăti repede, aproape superficial, apoi o ridică din cadă și, punîndu-i un prosop I>i* umeri, se îndepărtă imediat.

Neobișnuit să se abțină pînă la limita insuportabilului în prezența soției sale, dezbrăcată și gata să se dăruie, Johnnic se duse tocmai în cclălalt capăt al încăperii și începu să privească în noapte afară, cu mîinile încleștate la spate.

Cîtva clipe mai tîrziu o au'ei venind, dar cum încă nu-și recăpătase controlul, nu făcu nici o mișcarc.

Elizabeth îl atîmse ușor pe sold și el se cutremură din cap pînă în picioare. Se sili să privească în continuare pe fereastră, luptînd să reziste dor.ñței pătimașe care-i răscolea întreaga ființă.

– Nu putem totuși... îndrăzni ea.

– Dacă ne dezlănțuim tot ca prima oară, zise el cu glas repezit și aspru, atunci nu!

– Ne-ar fi mai ușor.

– Nimic nu-i ușor în clipa de față, replică Johnnic.

Niciodată nu fusese nevoit să se abțină în prezența unei femei. Dar oriec-ar fi spus Elizabeth, era hotărît să nu facă dragoste, de teama copilului.

– Nu trebuie să faci dragoste, zise ea.

El îi cîntări bine vorbele, încereînd să-și dea seama dacă i se întindea o cursă, apoi se întoarse încet spre ea.

– Te ascult, spuse prudent.

- Aș putea face ceva cu asta, începuse Elizabeth, atingându-i vârful inflamât al penisului, cu vinișoarele umflate pulsând vizibil.

- Aș putea și cu, îi zise, îndepărtându-i mâna.

- Totuși, vreau să mă lași pe mine.

- Vezi bine că încerc să mă stăpînesc, de dragul tău.

- Când am căzut pe munte a fost cu totul altceva, Johnnic.

M-am lovit rău, iar lemnele s-au prăvălit peste mine și...

Glasul i se preschimbă într-o șoaptă. Răsufală adînc, să-și domolească tremurii trupului.

- A fost altceva... Te vreau... Am de dorință să mă atingi...

El șovăi. Avea destulă voință ca să reziste. La nevoie, știa să fie neînduplecat.

Dar dorea să-i facă pe plac și Elizabethci.

- Nu-i vorba că nu vreau... Sper că înțelegi, nu-i așa?

Ea încuviință cu un gest aproape imperceptibil. Johnnic oftă exasperat.

- Poate... poate dacă te-aș ajuta în alt fel... propuse el.

Zîmbetul îi aminti de sinceritatea femeii cu care făcuse dragoste în prima noapte, la Goldiehouse: timidă, dar pătimașă.

- Ti-aș fi recunoscătoare...

Șoapta fusese ademenitoare prin însăși inocența ei.

- Voi fi foarte atent, o preveni el, neîndrăznind încă să se apropie și continuînd să-și înfrînce dorința.

- Știu... răspunse Elizabeth, rămînînd nemișcată în fața lui, fără a-și putea stăpîni tremurii degetelor.

El o luă de mînă și-o duse spre pat, întrebîndu-se dacă, într-adevăr, era în stare de atîta generozitate. O culcă pe patul cu baldachin. Camera era caldă, iar trupurile lor tinere și curate miroseau a săpun. Aveau încă părul ud. Amîndoi vibrau de o dorință aproape palpabilă.

El îi așeză pernele sub cap, ajutînd-o să se sprijine pe ele. Pielea Elizabethci era trandafirie de la baia fierbinte și de la focul dinlăuntrul ei. Își ținea ochii închiși, cotropită de o patimă năvalnică.

Johnnic nu știa cît de departe va putea să ajungă, nici în ce măsură va reuși să-i potolească foamea trupului. Se așeză lîngă ea și-i atinse ușor sfîrcul sînului. În aceeași clipă, în vârful lui se ivi o picătură ca o perlă. Nedumerit, Johnnie o culese cu buzele.

Elizabeth oftă. Atingerea buzelor lui pe sînii umflați cobora în valuri fierbinți spre pîntece.

În vârful sînului mai apărură încă doi stropi albi.

Johnnic îi ridică sînii plini în căușul palmelor, privind iitcînt cum apăreau picăturile, pe care le culcea cu buzele, una cît una. De fiecare dată, Elizabeth gemea de plăcere, amețită de senzația copleșitoare care-i inunda tot trupul.

- Uite... murmură Johnnic, strîngînd ușor între degete sfîrcul sînului. Ai lapte...

Ea deschise încet pleoapele, uimită de glasul lui fascinat. El îi zîmbi, apoi, plecînd capul, prinse între buze sfîrcul umed. Începu să sugă, simțind cum Elizabeth se cutremură de un fior magnetic și cum în trupul ei crește fierbințeala dorinței. Ea închise din nou ochii și-i apăsă capul pe sîn, parcă pentru a reține noua și uluitoarea senzație care-i răscolea toată ființa.

– încă o dată... șopti, copleșită.

Johnnic surise, fără a da drumul sfîrcului, apoi vorbi, cu buzele cufundate în carnea ei moale:

– Așa?

– Mmm... gemu ca încetișor, lăsîndu-se pradă simțurilor, cu degetele încleștate în părul lui Johnnic.

El continuă să muște încet sfîrcul, pînă ce Elizabeth începu să-l dorească nebunește. Atunci se lăsă între picioarele ei și desfacîndu-le cu multă grijă, îi prinse cu vîrfurile degetelor mugurcile sexului, pe care începu să-l apese ușor, plimbîndu-și degetul în mișcări circulare.

La atingerea lui, Elizabeth își arcui spatele, chemicîndu-l nerăbdătoare. Dar și el era la fel de dornic să se simtă înlăuntrul ei.

Totuși, își vîri degetul, cu grijă să nu intre prea adînc și rezistînd eroic tentației. Își trecu încetișor degetul peste țesuturile ei moi, mîngîindu-le pînă ce o simți tremurînd și înțelese că se apropia momentul culminant.

Elizabeth îl dorea pe el, nu un substitut, oricît de plăcută ar fi fost senzația. Cu nervii și cu simțurile pîrjolitice de dorință,

încercă să-i atingă sexul, dar el o sili să rămînă între perne și dădu mîna la o parte, strîngînd din dinți și spunînd cu hotărâre

– Nu. Lasă-mă, altfel mă opresc și eu.

Ea se supuse, cu un suspin înăbușit, iar el îi sărută coapse! albe, ca o dulce recompensă. Limba lui lăsă încet o dîr umedă, ureînd în sus, pînă ce ajunse la sexul ei fierbint. Desfacîndu-i cu grijă buzele catifelate ale sexului, începu să-și plimbe vîrfurile limbii pe țesuturile mustind de dorință. Apoi limba lui alunecă înăuntru, pătrunzînd în miezul ei dulce și zvîcnind de chemare.

Elizabeth începu să se zvîrcolească de plăcere. El o săru ușor, primind orgasmul ei pe limba care-i atîngea ușor și repetat vaginul. Cînd o auzi gemînd, porni să o muște încetișor apoi își strecură înlăuntrul ei trei degete, și în clipa acelei țîșni țipătul ei de eliberare.

– Te simți mai bine acum? întrebă el după cîteva minute³ cînd ea revenise la realitate.

– Cred că-am să te păstrez lîngă mine, șopti Elizabeth, cu un surîs mulțumit. Ai trecut toate testele.

– Mulțumesc, my lady! murmură Johnnic, rîzînd și lungindu-se lîngă ea. Îmi dau toată silința.

- Cu rezultate incredibile, adăugă ca. Nici nu mă pot mișca. Mă simt vlăguită.

- Vlăguită dc dragoste. Amețită și răscolită dc dragoste... își coborî degetul dc pc umărul ci spre rotunjimea sînilor, apoi spre cîrlionții blonzi dc pe pubis.

- îți stau la dispoziție oricînd dorești, făgădui el, mîngîindu-i părul aspru dintre picioare.

- Văd că-mi stai la dispoziție chiar și-n clipa asta, zise Elizabeth, aruneînd o privire spre sexul lui în crcție.

Johnnie se privi și el.

- După cc se va naște copilul vom fi în vacanță.

- Cîtă grijă! murmură ca.

Iii ridică mirat din sprîncenc.

- Pentru tine, zise încetișor, gîndindu-se că își petrecuse MM mai mare parte a tinereții cu spada în mîină. Și pentru copilașul nostru...

Ba își desfăcu brațele, cu lacrimi în ochi.

- Te iubcsc, Johnnic Carre... Tc iubesc atît de mult, îneît lini vine să plîng.

El o strînse în brațe, învclind-o atent cu pătura, apoi îi lipi trupul de-al lui și înccpu să-i sărute sprîncncnclc, nasul, lobul urechii, spunîndu-i în toate limbile pămîntului cc mult o iubea. Amîndoi începură să chicotească, amuzați, cînd Hlizabcth îl rugă să-i vorbească în limbile învățate la școală M in călătorii. Apoi se sărutară din nou, pentru că uitaseră de toți și dc toate, învăluiți de un nimb dc fericire.

Rămaseră astfel, mulțumiți în micul lor univers, ascultînd la fereastră foșnetul mării, carc avea să-i ducă departe dc acele locuri.

Terminară masa abia mai tîrziu, cînd sc hotărîră să se desprindă dc căldura patului. Mîncară somon proaspăt, supă de legume și cartofi, bucurîndu-se de această cină simplă și de faptul că erau împreună.

Puțin înainte de opt, cînd Johnnic sc pregătea dc plecare, nici unul din ci nu aduse vorba că era posibil să nu se mai întoarcă. El, o strînse în brațe, zicînd:

- In zori sînt înapoi. Știi unde-s banii.

- Să nu spui asta, șopti Elizabeth, care refuza pîină și nudul că Johnnie nu s-ar putea înapoia.

- Atunci, pc curînd...

O sărută apăsat și cu nemărginită tandrețe. Apoi îi înlăn mijlocul, murmurînd:

- Du-tc să tc culci, Nici n-ai să știi cînd trccc timpul pîină la întoarcerea mea. încuie ușa după mine.

Ținîndu-se departe dc drumul principal spre Berwick-on Tweed, Johnnie ajunse la marginea orașului puțin înaint dc ora zece și se duse direct la taverna dc pc țärm, unde ani de zile frații Carre vînduscră vin franțuzesc lui Charlie Fox Dc altfel, Charlie fusese prieten bun cu tatăl lor.

îmbrăcat simplu, într-o haină albastră și pantaloni negri fără alte arme la vedere decât spada, intră pe ușa scundă și se așază pe o banchetă de lângă perete. Cercetă cu privirea încăperea joasă și plină de fum, să vadă dacă erau și soldați englezi sau chiar oameni de-ai lui Godfrey – cel puțin mai greu de ghicit, pentru că nu purtau uniforme. Nu dădu cu ochii de nici un soldat. își desclăștă degetele de pe pistolul din buzunarul hainei. Când tînăra McG veni la el, ca să-l întrebă ce servește, Johnnie înțelese din privirea ci uluită că ai casei fuseseră deja întrebați dacă știau ceva de soarta lui.

– Te miră că mă vezi? întrebă el, silindu-se să zîmbească.

– Te caută peste tot, Johnnie... De la Wick pînă la Londra... murmură fata, aplecîndu-se spre urechea lui. Încearcă să treci în Olanda.

– Asta vreau și eu. Ai auzit cumva pe unde umblă Robbie?

– Da. Acum trei zile a fost aici și-a întrebat de tine. Te așteaptă, dar vezi și tu cum patrulează englezii de-a lungul țărmului. A vorbit cu Charlie. Mă duc să-i spun bătrînului că te găsește afară.. Du-te într-un loc mai întunecat.

Cîtva clipe mai tîrziu, cînd Charlie ieși pe ușa hanului, Johnnie se desprinse din umbra zidului și-l bătuse ușurel pe spate.

– Isusc Cristoâsc! exclamă hangul, făcînd ochii mari «Ir surpriză.

Întoarse repede capul și, văzîndu-l pe Johnnie, privirea i teînnegură.

– Rămîi în întuneric! se răsti Charlie, împingîndu-l pe Johnnie după colțul casei, pe un drumeag pustiu. Toate trupele de la Harbottle au fost trimise să te caute, mîrii el. S-a pus ușa un preț pe capul tău, că pînă și un om cinstit s-ar putea simți ispitit să te denunțe.

– Godfrey vrea să înșface averea mea.

– Ar fi trebuit să-i faci de petrecanie cînd a murit taică-tău.

– A fost greșeala mea din tinerețe, spuse Johnnie. Am de gînd s-o îndrept într-o zi, dar deocamdată trebuie să-i dau de știre lui Robbie sau să închiriez o corabică pînă în Olanda.

– Trimișii guvernului i-au pus în gardă pe toți căpitani de prin partea locului. Nu poți avea încredere în ei. Robbie umblă de colo-colo, de-a lungul coastei, ferindu-se de crucișătoarele englezești. Te-așteaptă, dar n-a putut să ancoreze iu golf, din cauza blocadci.

– Dacă mai trece pe-aici, spunc-i că-l aștept în golf noapte de noapte. Oricînd va putea veni, mă va găsi acolo.

– Bine. Acum du-te, că peste tot mișună spionii. Niciodată nu știi de unde sare iepurele. Cînd s-or sfîrși necazurile, adăugă el zîbind și strîngîndu-i mîna, vino să bem cel puțin împreună.

– După ce termin cu Godfrey, spuse Johnnie, fără a se feri de acest om, pe carcă-l cunoștea de mic copil.

- Aşa! Şi cînd lumea în carc trăim va fi ccva mai bună, my lord.

Capitolul 22

Începură zilele de aşteptare şi noapţile petrecute la Margarth Cove, pînă cînd zorii aduceau o nouă deziluzie. Johnnie şi Elizabeth se mutau dintr-un loc într-altul, ca să pară simpli călători şi să nu atragă atenţia asupra lor. Dar, de fiecare dată, sporea şi riscul dc-a fi recunoscuţi. Trăiau cu spaima că într-o zi, intrînd într-un sat dc pc ţărmul golfului, cineva va ghici cine erau, după dcscricrea carc fuese I răspîndită de-a lungul întregii coaste. Preţul pus pe capul lui Johnnie îndemna la trădare.

- Cîteva zile mai tîrziu fură găzduiţi atît de aproape dc Margarth Covc, îneît Johnnic îi spuse Elizabethci să rămînă în cameră, urmînd ca cl să aştepte singur pe ţărm. Dacă apărea Robbie, putea veni s-o ia în cîteva minute. Iar dacă nu sc arăta corabia, măcar ar fi scutit-o de altă noapte petrccută în frig.

- Prefer să fiu cu tine, spuse ea, tcmîndu-sc în primul rînd dc singurătate.

Ajunsese să aibă coşmaruri că Johnnic va fi smuls dc lîngă ca. Întîrzierea corăbiei începuse să-i macine nervii.

Sînt noapţi întregi de cînd dormi pc apucate, zise liilumic încetişor, muncit de grijă pentru soţia lui.

Elizabeth era cu mult mai plăpîndă dccît el.

Mai bine rămîi să tc odihneşti la căldură. S-ar putea «ii dureze zile întregi pînă cc Robbie va reuşi să treacă dc blocadă. Dc-aici şi pînă la ţărm nu fac mai mult dc cinci minute.

Elizabeth era convinsă că el avea dreptate şi încerca să-şi tină firea. în mod normal, nu sc lăsa impresionată de vise VIII de gînduri neliniştitoare, aşa că în cclc din urmă acceptă itkca lui. deşi fără prea marc tragere de inimă.

- Bine, am s-aştept aici. Dar am să dorm îmbrăcată, udăugă ca'Zîmbind.

Totuşi, cînd Johnnic începu să se pregătească de plecare, lutndu-şi armele şi pelerina, Elizabeth nu-şi mai putu ascunde deznădejdea, tncrcărilc prin carc trccusc îi topiseră oricc urmă de rezistenţă. Izbucni în plîns.

Lui Johnnic i se strînsa inima văzînd-o atît de nefericită, dar il preocupa mai mult starea ei dc epuizare fizică.

- Numai în noaptea asta, iubito! murmură el, strîngînd-o in braţe. Dacă nu sc-arată Robbie, mîinc vii cu mine. Ne-am Înţeles?

Chiar şi o singură noapte conta, dacă o putea feri de frig si de vîntul tăios suflînd dinspre larg.

- Nu-mi place să mă port astfel, articulă ca printre sughiţuri dc plîns, ridieîndu-şi spre Johnnic faţa udă dc lacrimi. Nu-mi place să mă smiorcăi şi să mă ţin scai dc tine.

Răsuflă adînc și se sili să zîmbească, dar buzele îi tremurau.

– Acum du-te. Am să te-aștept lîngă foc.

Se sărutară lung și tandru în cămăruța sărăcăcioasă, atît de departe de Goldiehouse și de viața fără griji de odinioară. Rămaseră cîtva clipă îmbrățișați, el cu bărbia sprijinită pe creștetul Elizabethci, întîrziind clipa despărțirii și cuvintele de bun-rămas.

– Trebuie să plec, spuse Johnnic într-un tîrziu.

În prag se întoarse și-i trimise o sărutare din vîrfurile degetelor.

– Și încă una pentru pruncul nostru, zise el, repetînd gestul în penumbra încăperii.

Se opri cîtva momente, cu mîna înmănușată pe clanț de parcă ar fi vrut să mai adauge ceva, apoi zîmbi și de chise ușa.

După plecarea lui, Elizabeth începu să măsoare camc în lung și în lat, agitată și neliniștită, cu gîndul că poate nici noaptea aceasta nu i se va aduce scăparea. Nu știa dacă va în stare să aștepte aici, singură cu spaimile și temerile ei. Se duse la fereastră și șterse geamul aburit cu palma, ca să privească afară, dar nu văzu decît un întuneric de nepătru. Era o noapte fără lună. Încă de după-amiază, dinspre mare năvăliseră nori grei și aducători de furtună. Începu să tremure cu degetele înghețate de la geamul rece. Johnnic avusese dreptate. Îi părea bine că nu se dusese pe țarm în noaptea asta. Cerul era acoperit cu nori groși și stătea să ningă. Din cînd în cînd, fulgi răzleți pluteau în dreptul ferestrei, prevestind viscolul.

Elizabeth se duse spre șemineu și se așeză pe un scaunel tras în fața focului, cu mîinile împreunate în poală, bătînd neliniștită din picior. Nu-și găsea astîmpărul. După puțin timp, se ridică din nou și se întoarse la fereastră, străduindu-se să străpungă cu privirea bezna de afară, de parcă simpla ei dorință ar fi fost de-ajuns ca să-l aducă pe Johnnic înapoi, încercă să citească, dar lumînările de se aruncau o lumină mult prea slabă. Enervată, zvîrli cartea cîtcolo. Timpul trecea și ea umbla fără rost prin încăperea, de la scaun la fereastră și de la fereastră la scaun. O dureau toate oasele de cît stătuse în picioare, iar pruncul i se zbătea în pîntec, ca răspuns la neliniștea ei.

Pe neașteptate, răsunară cîtva ciocănituri în ușă. Elizabeth rămase pe loc, încremenită.

Era prea tîrziu pentru cineva de-ai casei. Iar Johnnie n-ar fi batut în ușă. Simți un fior de spaimă pe șira spinării. El ilom și-ar spune numele în șoaptă. Cu tîmplăc vîjîind, tremurînd din toate încheieturile, nu se mișcă din loc, sperînd să fie un copil că cineva greșise camera – deși în astfel de locuințe, cu numai trei odăi, ar fi fost greu să se rătăcească.

Rămase neclintită în mijlocul camerei, ascultînd. Trecu o clipă, apoi încă una. Sc aşternu din nou tăccrca și Elizabeth începu să-și vină în fire.

Apoi, brusc, auzi zăngănit dc fiare lovind încuictoarca. Ușa sc zgîltîia din țîțîni. Vru să țipe, dar sc abținu, într-un roflex dc autoapărare, și sc repezi să-și ia pelerina dc pe pat. Poate că atacatorii nici nu știau că ca sc afla înăuntru. Dacă ușa rezista, avea timp să sară pe fereastră. Aruncă o privire spre balamalele solide și spre scîndurilc groase, dc stejar. Cci dc afară încercau să scoată ușa din țîțîni.

„încă vreo cîteva minute!**” sc rugă ca în gînd.

Atacatorii renunțară să sc mai ferească, începînd să-și însoțască loviturile dc înjurături și blesteme. O fracțiune dc secundă, urechea ci pcrccpu sunetul unui glas cunoscut, acoperit dc îndată de un potop de invective la adresa lemnului și fierului care sc încăpățînau să reziste. Profitînd dc zgomotul de afară, Elizabeth încrcă să deschidă fereastra, dar încuictoarca ruginită refuza să ccdzc. Cu inima bătînd nebunește, o smuci din nou, cu putere, și pe podea căzu o bucată dc metal mîncată de rugină. I se umplură ochii de lacrimi și sc apucă să zgîlțîic din nou fereastra, cu furie și disperare. Fierul începu să crape. își adună toate puterile, mai trase o dată și, în aceeași clipă, încuictoarca ccdă. împinse cu forță fereastra, s-o deschidă, dar balamalele ruginite îi împiedicau oricc mișcare. Strîngînd din dinți, izbi cu disperare în lemnul ferestrei, o dată și încă o dată, pînă cc socoti că avea destul loc să se strecoare afară.

Sc rugă cu disperare ca ușa să mai reziste cîteva scunde și-și trase repede un scaun în dreptul ferestrei.

Dar chiar în clipa cînd se pregătea să se suie pe scaun ușa cedă, mai întîi lcgăîndu-se într-o balama, apoi izbîndu- cu zgomot dc perete. înăuntru năvăliră cîțiva soldați, uni ținînd în mîna rîngile cu carc forțaseră intrarea. Elizabeth s săltă pc scaun, gata să sară pc fereastră, preferînd mai curînd întunericul și necunoscutul dccît să cadă în mîinilc violenților atacatori. Dar încăperea era strîmtă si pînă să se strccoare pc fereastră, cu faldurile voluminoase ale rochici și cu pelerina cea lungă, o mîna sc întinse și-o trase cu brutalitate înăuntru. Elizabeth sc luptă să scape din strinsoarc, dar oșteanul cel solid o sili să sc așeze pc scaunul pc carc-l folosise drept scară. Apoi, proptindu-i cotul în gît, se aplecă în spatele c și închisc fereastra.

Cămăruța se umpluse de soldați. Elizabeth rămăsese prăbușită pe scaun, epuizată dc efortul fizic și rcspirînd adînc dc teamă să nu-și piardă cunoștința. Preocupată să-și învingă senzația dc leșin, nu observă că încet-încet vorbele celor din jur deveniră șoapte, după care sc aşternu tăcerea.

Liniștea bruscă o trezi din amôrțire. Ridică ochii și văzu că soldații se dădeau deoparte, pentru a face loc cuiva să treacă.

în prag se ivi tatăl ci.

- Unde-i cl ? întrebă Godfrey, cu glas și privire tic gheață.

- Nu știu, răspunse ca atît dc încct, îneît taică-său o auzi numai din cauza liniștii depline din încăperea.

Dintr-o dată, Elizabeth își îndreaptă spatele, ca un reflex la prezența tatălui ei, apoi trase aer în piept și-și ridică bărbia, vorbind cu voce tare:

- Și chiar de-aș ști, oricum nu ți-aș spune! zise ea.

Frica dc necunoscut dispăruse, acum că știa ce dușman are dc înfruntat.

- A plecat acum trei zile, adăugă ea, cu o privire la fel dc tăioasă ca a lui Godfrey.

- Cc nostim! îi reteză vorba taică-său. Hangiul c de cu totul altă părere.

Ccrocă încăperea, plină dc soldați carc nu-și luau ochii dc la cl.

- Vedeți dacă găsiți ccva arme. Pc urmă așteptați afară, ordonă cl, făcînd un gest poruncitor către oșteni.

- Poate nu l-ai plătit destul să-ți spună adevărul! îl rdemiși Elizabeth, căreia puțin îi păsa că minciuna îi fusese dezvăluită în public. Bănuiesc că înțelegi mai bine ca oricine cc înseamnă să ți se ofere un preț generos, adăugă ea, . ontinuînd să-l fixeze cu o expresie la fel dc neînduplecată.

- Adică vrei să spui că a plecat și te-a lăsat în halul ăsta? vorbi Godfrey, aruneîndu-și ochii pe pîntecelc ei diform.

- Știi bine că așa-i stă în fire.

- Iar tu locuiești în cocioaba asta pentru că...

Camera sc golise și Godfrey putea vedea mai bine spațiul strîmt și mobilierul sărăcăcios din jurul lui.

- Pentru că am sperat să pot scăpa dc dumneata! Știu că preferi să tc învîrți în medii'mai selecte.

- Se parc c-ai ajuns să-l iubești la nebunie dacă faci totul ca să-l aperi. Va trebui să mă ocup nițel de tine înainte de proces. O nevastă arțăgoasă c tocmai cc ne trebuie.

- Vrei să spui că încă nu s-a dat verdictul? întrebă ea. Din cîtc știu, asemenea corcctitudine nu-ți prea stă în fire. Probabil că Qucensbcrry - cu flerul lui politic - a insistat să fie și un proces. înțelegi, sper, că cu nu tc voi ajuta să-l găsești.

- îl caută patru cscadroane. N-avem nevoie dc ajutorul tău. Aia-i cămașa lui Ravensby, sau tc-ai încurcat cu altul? întrebă Godfrey, zărind cămașa de lînă a lui Johnnic, agățată de stîlpul patului.

- Mi-a lăsat-o mie, fiindcă-i foarte călduroasă.

- Cîtă galanterie! Deși cred că-i mai strîmtorat acum. Cînd va era de pomină pentru generozitatea față de amante.

- Cînd va era un om bogat.

- Mda... Cc vrei, capriciile soartci... zise Godfrey cu un suris viclcian. Acum te-aș ruga să mă scuzi .cîteva clipc.

Trebuie să-i pregătim o primire pe cinste lordului Carric, în caz că se mai află prin apropiere, adăugă el, cu subînțeles.

Lăsa la ușa doi soldați ca să-o păzească, iar peste cât va timp, își puse oamenii să fixeze ușa la loc în balamale. Apoi își trase un scaun lângă foc și se așeză, întinzându-și picioarele unul peste altul, cu intenția vădită de-a rămînc.

Nu-și invită fiica lângă el, la căldură, și chiar de-ar fi făcut-o, ca să-l ar fi refuzat. În tăcerea și umbrele încăperii, își frământa mintea cum să-l pună în gardă pe Johnnic. Va reuși el oare să-i zărească de departe pe soldați sau să-și dea seama că cineva umblase la ușa, când scările erau cufundate în întuneric?

Sau poate că Robbie venise și-atunci soțul ei nu se va întoarce singur. Dar dacă ar rămînc la fereastră, făcîndu-l pe Johnnic să bănuiască ceva? Însă cele cîteva lumînări de se abia mai pîlpîiau. Curînd numai focul va mai lumina cămăruța, iar Johnnic nu va putea distinge mare lucru prin fereastră.

– Pleacă de la geam! Îi porunci taică-său, parcă ghicindu-i gîndul.

Ea nu se clinti.

Godfrey o privi peste umăr și-și încrucișă din nou picioarele.

– Nu fii proastă! N-ai cum să-i dai de știre, zise el, fii răă și lua privirea de la jocul flăcărilor. Și asta pentru că va veni după tine, oricare-ar fi primejdia. Nebunul trebuia să te lase la Goldiehouse și să fugă singur. Poate așa s-ar fi salvat. Dar nu te-ai părăsit atunci și n-o va face nici acum. Prin urmare, n-ai decît să stai acolo și să țipi cît vrei. Oricum ai încerca să-l previi, tot va veni după tine. Tu ești momeala noastră.

– Îți dau toți banii mei, zise ea repede. Îți semnez o hîrtie chiar acum, pe loc, numai lasă-l să fugă.'

Godfrey tăcu o clipă, apoi spuse:

– Nu mai am nevoie de banii tăi.

Spre deosebire de fiică-sa, vorbise blînd, aproape îngăduitor.

– Cînd se va termina procesul, voi primi o avere frumoșică! adăugă el încet.

– Dar dacă reușește să se apere? întrebă Elizabeth cu sufletul la gură. Dacă pierzi procesul? Banii mei îi poți avea ucuih sînt mai siguri decît tot ce-ai obține prin judecată.

Taică-său o privi cîteva momente.

– Jurații au și fost aleși, spuse el, rîzînd – un rîs binevoitor pentru cine nu-l cunoștea îndeaproape. Păstrează-ți banii, vei avea nevoie pentru avocați.

„Dar cel puțin, Johnnic va rămînc în viață! se gîndi ea, prinzînd curaj. „Azi, și mînc, și tot timpul pînă la proces.

Fără îndoială, ar fi dorit ca el să scape. Cînd auzi pe scară pașii cunoscuți, scoase un țipăt disperat:

– Fugi, Johnnic! Fugi! Soldații sînt aici!

Pașii se opriră o clipă, apoi porniră din nou pe trepte și Elizabeth îl zări printr-o perdea de lacrimi cum deschide ușa și pătrunde în încăpcre. încremeni în loc, cu pelerina fluturînd în jurul gleznelor. Silueta lui înaltă, cu capul aproape pînă la tavan, se profila în cadrul ușii.

– Dă-i drumul, zise el, fulgerîndu-l cu privirea pe Harold Godfrey, care se ridicase de pe scaun, cu pistolul îndreptat, nu către Johnnic, ci către Elizabeth. N-ai nevoie de ea.

– Te asigur că am, cci puțin pentru moment, după cum vei afla îndată. E principalul martor la procesul tău.

– Atunci n-ai s-o împuști, spuse Johnnic, făcînd un pas spre Godfrey.

– N-am s-o ucid pe ea.

Johnnic se opri în ioc.

– Văd că ne-am înțeles, surise Godfrey.

– Nu vreau să-i faci vreun rău.

– Ceea ce vrei tu. Ravensby, nu mă interesează cîtuși de puțin. Dar dacă nu te supui, atunci poate Elizabeth va reuși să-ți învingă cerbicia. Ca să nu mai vorbesc de pruncul tău, care după cît se pare, va veni pe lume destul de curînd.

Renunță la maniere, devenind dintr-o dată autoritar.

– Acum, Ravensby, fă bine și dă-mi urmele! ordonă ci chemînd înăuntru dragonii.

În cîteva minute încăperea se umplu de soldați. Înaint de a-i adresa vreun cuvînt Elizabethci, Johnnic se treci înco jurat de osteni, carc-l legară fedeleș. Îi căută privirea pe deasupra tuturor acelor soldați în uniforme roșii, carc-l tîrau pe usă afară.

– Nu-ți pierde speranța! murmură el spre Elizabeth.

Dar în clipa aceea, în ca se declanșau o furie oarbă, mai puternică decît disperarea și durerea. Ar fi vrut să-si ucidă tatăl, și de-ar fi avut o armă la îndemînă, ar fi făcut-o fără ezitare. Pentru prima oară în viață înțelegea ce înscam dorința ucigașă.

– Să stii că vei plăti cu viața pentru asta! zise Elizabeth., cu glasul tremurînd de ură.

Godfrey, care căuta prin lucrurile lui Johnnic, își înălță privirea către ea:

– Să nu-ți închipui că mi-e teamă!

Totuși, un soldat rămase s-o păzească, în timp ce toți ceilalți se pregăteau de plecare spre Edinburgh. Elizabeth se întoarse cu spatele către oșteanul de la usă și începu să țeară ! tot felul de planuri de răzbuire. Era convinsă că se putea bizui pe Rcdmond și pe oamenii ei de la Three Kings, care n-ar fi pregetat să-i sară în ajutor dacă ar fi reușit cumva să j l dea de veste. Dar știa că timpul era foarte scurt, iar viața lui Johnnic atîrna de un fir de păr. Mai trebuia să dea și de urma lui Robbie sau poate chiar de Munro. Cu siguranță că la Edinburgh avea mai multe șanse de-a lua legătura cu clanul Carric sau cu prietenii acestora, așa că aștepta cu nerăbdare, să ajungă la destinație.

Ieșind din han sub escortă, văzu cu surprindere o trăsură oprită la intrare. Trăsurile erau încă un lux. O miră și mai mult că taică-său îi ținea portiera deschisă. Asemenea gesturi nu-i stăteau deloc în fire..

- Vei călători în cele mai bune condiții, zise Godfrey cu prefăcută amabilitate. Grație soțului tău, murmură cu ușor batjocoritor, arătînd cu mîna către grajduri. De dragul tău, am i optat să plătească atît cît i s-a ccrut.

Uluită, Elizabeth privi în direcția în care arătase tatăl ei. Surisul lui disprețuitor îi trezise o cumplită bănuială.

Dar era prea tîrziu. Nu fusese pregătită sufletește pentru n astfel de priveliște. Țipătul ei sfișictor se auzi pînă la îndepărtatul Margarth Cove.

În mijlocul curții, legat de roata uriașă a unei căruțe de muniții, se găsea soțul ei: căzut în nesimțire, cu trupul lui atletic atîrnînd ca o cîrpă. Ca o marionetă stricată, cu încheieturile și mîinile prinse în funii însîngerate, cu picioarele zăcînd în noroi și zăpadă, cu cizmele și pantalonii pătați de sînge.

Spatele gol purta urme adînci de bici, din care sîngele se scurgea, adunîndu-se în mici băltoace roșicte pe albul imaculat al zăpezii.

Fusese biciuit cu sălbăticie. Zdrencă de piele sfișiată atîrnau pe spinarea brăzdată de lovituri, dintre care unele zdrobiseră carnea pînă la os, crăstînd adînc mușchii și tendoanele, cum se vedeau pe alocuri, ca la un corp aflat pe masa de disecție.

Capul lui frumos era prăvălit peste umărul stîng. Iar părul fusese împrăscat cu bucăți de carne și piele. Din șuvițele negre picura sînge, săpînd mici adîncituri în zăpadă, ca un fel de moarte lichidă.

- N-a țipat, ca să nu te deranjeze! zise Godfrey, privindu-și cu nepăsare fiica, albă ca varul la priveliștea înspăimîntătoare pe care-o avea în fața ochilor. Fii bună și urcă în trăsură.

Stomacul ei se strânse într-un ghem dureros. Îi zvîcnau timpurile de grozăvia celor văzute. Amețită de imaginea oribilă a chinurilor lui Johnnie, simți că n-o mai ține picioarele. I se făcu negru înaintea ochilor și se prăbuși la pămînt, fără suflare.

Harold Godfrey își plesni degetele, la fel de indiferent de parcă și-ar fi chemat trăsura, la ieșirea dintr-un teatru.

- Puneți-o înăuntru! porunci cu celor doi soldați care dăduseră fuga la ordinul lui. Plecăm direct la Edinburgh. Dați drumul prizonierului din funii.

Capitolul 23

Cînd se trezi din leșin, Elizabeth văzu că se afla pe podeaua trăsurii. Rămase nemișcată cîtiva minute, ncpufîndu-si lua gîndul de la imaginea de coșmar pe care o avusese în fața ochilor. O tortura un cumplit sentiment de vinovăție, știind că Johnnie îndurase atîtca chinuri pentru a-i proteja pe ea și

pe copil. își făcea reproșuri pentru cruzimea tatălui ei. pentru lipsa de curaj, speranță, putere și voință.

Hăituiala din ultimele zile o epuizase și fizic, și moral. Pentru moment nu se simțea în stare să lupte cu sălbăticia tatălui ei. în plus, era disperată și îngrozită de soarta carcerii aștepta pe Johnnie.

Continuă să-și țină ochii închiși, legându-se într-o parte și-n alta, în timp ce trăsura sălta prin hârtoapcele drumului înghețat. Deși copleșită de durere și deznădejde, într-un târziu își aminti că în trecut își dominase tatăl tocmai prin forța neîmblânzită a spiritului. Măcar ca nu avea spinarea sfîșiată de lovituri de bici. Dacă voia să se răzbune, iar Johnnie să trăiască – cel puțin simplu gând îi înfierbînta singura și-o îndemna la acțiune – atunci trebuia să se ridice de jos și să se confrunte cu tatăl.

Încercu să prindă curaj, fiind convinsă că Godfrey avea drept pentru moment asupra vieții lor. De asemenea, o hura și faptul că cea mai mare parte a averii ei se afla sub lacăt, la Three Kings, păzită de Redmond. Oricâte planuri și-ar fi făcut Godfrey să pună mîna pe pămînturile lui Johnnie, Elizabeth rămăsese ușoara lui ezitare, în cămăruța de la haur. cînd îi oferise bani în schimbul libertății soțului ei.

Se ridică de jos și se așeză pe pernele trăsurii, scuturându-și de praf pelerina. Apoi își trecu mîna prin păr. de parcă ar fi avut vreo importanță cum îi stătea părul. În clipa următoare își scoase cizmulița și încercu să izbească cu tocul în peretele trăsurii, chiar în dreptul vizitiului.

Auzi cum omul îl cheamă pe tatăl ei și așteaptă să vadă țese întâmplă. își recăpătase speranța, simțind că stătea în puterea ei să aline măcar în parte suferințele lui Johnnie.

Cînd taică-său veni călare pînă în dreptul portierei, Elizabeth deschise ferestrauita.

– Am să-ți fac o propunere, zise ea, scoțînd capul în vîntul tăios de afară.

– Nu-l eliberez.

– Nu-ți cer libertatea lui. ci doar un doctor. Am să plătesc pentru asta. Dacă vrei să urci lîngă mine, putem discuta condițiile dumitale.

Văzîndu-l că-și face în gînd fel de fel de socoteli, adăugă:

– Să știi că nu mă zgîrccsc la bani. Voi fi foarte generoasă.

El îi aruncă o privire sfredelitoare.

– Doar nu-ți închipui că Queensberry nu-și va lua partea Icului. Așa cum îl cunoști, nu poți fi sigur cît îți va rămînc dumitale. zise ea, cu răsuflarea fierbinte preschimbată în aburi la fiecare vorbă. Mai sigur ai fi pe banii mei.

El își încleștă pumnul mare și înmănușat, sprijinit coapsă. Nu-i plăcea de aude, tocmai pentru că era adevărat.

– Foarte bine. Te ascult, zise el scurt.

în cîtiva clipc, își lăsă calul și sc sui în trăsură, alătu dc fiica sa. Spațiul rcstrîns o făcu să simtă cum îi creste u; pentru cl, conștientă că toată viața luptase să sc împotriva acestui bărbat impozant, rccc și disprețuitor.

– Dacă nu aduci un doctor, începu Elizabeth, silindu-: să mențină un ton cît măi detașat, astfel îneît taică-său săi nu profite dc slăbiciunea ei, Johnnic nu va rezista pînă la Edinburgh. îți va fi cam greu să condamni un mort. Nici cu nu ti-aș putea fi martor contra unui mort. Și chiar dc-ai avea dc partea ta judecătorul, jurații și martorii, o mărturie în favoarea acuzatului – dat fiind că am trăit atît dc aproape de cl – ar risca să stîrnească opinia publică împotriva dumitalc.I Quccnsberry n-a mai îndrăznit să pună piciorul în Scotia dc aproape un an. în schimb, Johnnic Carrc c foarte popular la Edinburgh. Dacă nu mă înșel, în timpul sesiunii Parlamentului a fost întîmpinat cu uralc dc mulțimea dc pc stradă. Si ilacă-mi aduc bine aminte, tot mulțimea mînioasă a aruncat cu pietre în Boylc și-a dat foc locuinței lui Scaficld vara trecută. Tarbot abia a reușit să scape cu viață. E foarte posibil ca dumneata și Queensberry să nu supraviețuiți accstui proces.

își cunoștea atît dc bine tatăl, îneît în clipa cînd cl, deschise gura să răspundă, ea i-o luă înainte:

– Copilul se va naște abia peste două luni, spuse, rotunjind sorocul cu vreo cîtiva săptămîni. Așa că nu mă poți sili să fac o mărturie falsă, amenințîiulu-mă că viața lui c în pericol. Iar mărturia mea c esențialii. Dacă Johnnic moare și dumneata mai aștepți două luni, pînă sc naște copilul, între timp Robbie va moșteni titlul și va putea apela la rude și prieteni influenți. Tot cc veți reuși, dumneata și Queensberry, va fi o inutila acuzație de viol.

– .Și trădare.

– Ce vorbești? Esti chiar atît de sigur? Atunci, cu atît nul mult trebuie să tc îngrijești ca soțul meu să trăiască. Moștenitorul averii Ravensby nu are nici un fel de înclinații >|)ie politică. S-ar putea ca opinia publică să susțină cu înflăcă- uic cauza unui tînăr tic optsprezece ani. pe punctul de-a i se Ninulge moștenirea, desi nu are nici un fel de adversari politici...

Zîmbi subțire.

– Desigur, cu excepția dumitalc...

– Cît? întrebă Godfrey pc nepusă masă.

Mulțumită că pusese degetul pe rană, Elizabeth vorbi mai departe.

– Acum discutăm despre doctor. îti dau un ceas dc j-iiulirc. Dacă tragi de timp sau încerci să mă duci cu vorba, inccp să scad din preț. Dacă soțul meu moare, nu mai primești nimic. Dacă va fi bine îngrijit, sînt gata să-ți plătesc o sumă generoasă. în aur. Trimite un om la Three Kings. Redmond are poruncă să se supună, dacă primește un mesaj scris de mîna mea. Cît ceri?

- Douăzeci de mii tic guinee.
 - Cinci mii. Mai avenî destul pînă la Edinburgh. Vei avea nenumărate ocazii să-ți umpli buzunarele.
 - Cincisprezece.
 - Opt.
 - Douăsprezece.
 - Fie. cu condiția ca doctorul să nc însoțească pînă la Edinburgh.
 - Nc-am înțeles. în zece minute ajungem la North Berwick.
 - Am uitat să-ți spun: dacă Johnnic moare, Redmond va veni după dumneata.
 - Redmond nu va sti nimic.
 - Moartea unuia ca Ravensby nu poate trece neobservată. Iar eu am adăugat uncie prevederi la vechiul ordin al Susân Johnson
 lui Hotchanc. Rcdtmond încape jupuitul cu degetele dc la mîini si dc la picioare. Am auzit că-i o moarte foarte lentă.
 Văzu cu îneîntare că obrazul roșcovan al lui Godfrey înccepa să pălească.
 - Sper să găsești un doctor hun.
 Godfrey ccru ca fiica sa să-i scrie lui Redmond înainte ca Johnnic să fie coborît din căruță. Ea se așeză la biroul din cabinetul doctorului si așternu în graba cîteva rînduri, prin care porunca ca banii să fie înmînati aducătorului scrisorii. Mesajul scurt si neutru fusese conceput sub supravegherea strictă a tatălui ei. Inșă conform unei vechi înțelegeri cu Rcdmoiul, ea semnă ..lady Elizabeth*', cuvinte ce dădeau de veste credinciosului slujitor că stăpîna sa se afla în primejdie. Deși probabil Redmond au/ise de fuga lor, de la mesagerii trimiși de Johnnie la Three Kings, totuși nu avea de unde să Stie că tinerii, nu reușiseră să părăsească Scoția. Dar dacă banii urmau să fie înmînati unui mesager al tatălui ei. căpitanul gărzilor își va da s'eama cine era dușmanul.
 Johnnic nu-și veni în simțiri nici cînd doctorul îi curăță rănilile îngrozitoare: operație înfiorătoare, constînd în de/infectarea urmelor de bici și îndepărtarea fîșiilor dc piele moartă. Atîta doar că gema inconștient, cînd durerea devenea insuportabila - niște gemete guturale, de animal suferind.
 Elizabethci nu i sc îngădui să-i adreseze cuvîntul. totuși îi luă pumnii încleștati în mîinilc ci micuțe, și el răspunse acestei atingeri, dintr-o pornire reflexă a minții sale tulburate... își desfăcu pumnul, iar cînd ca își strecură degetele în palma lui. o strînse cu putere. Elizabethci îi veni să lipe dc bucurie la acest mic semn de recunoaștere, ilar se afla într-o situație delicată - la cheremul toanelor lui Godfrey - așa că ascunse mîinilc lor împreunate sub poala pelerinei, luîiulu-și o figură îndurerată.
 Se împotrivi cu înverșunare ca doctorul să-i ia sînge. '»i așa pierduse foarte mult. Era aproape pămîntiu la față. Chiar doctorul se vă/u nevoit să admită că dacă un astfel dc

procedeu grăbea vindecarea, atunci cu siguranță că Johnnic uvea sansc dc supraviețuire. Rănile deschise si carnea lui zdrențuită fură acoperite cu cataplasmc. timp în carc soldații aduseră In căruță cîteva brațe dc fin proaspăt si niște pături. Apoi. cînd doctorul /.isc: „Bea niște /.camă dc mac. my lord!”, Johnnic păru că-l au/isc. pentru că sc supuse si inghiti doctoria.

Cele cîtcva picături de laudanum îl făcură să respire liniștit, potolindu-i durerea. Atunci Elizabeth porunci să fie transportat în căruță, pe patul improvizat, pregătit pentru cl.

Vremea rccc oprise destul de repede sîngerarea, poto- lindu- i si febra. Pentru încă sase mii de guinee, Elizabeth își cumpărase dreptul de a rămînc lîngă soțul ci, cu condiția ca un soldat să stea dc pază. Fusese de acord să nu discute cu Johnnie decît lucruri lipsite de importantă. Ar fi acceptat orice, numai să fie cu cl.

Cît timp dură călătoria, rănitul abia dacă sc mișcă, iar l- Elizaheth sc bucura că' laudanum-ul îl adormise, crutîndu-i ile dureri trupul chinuit, măcar pentru un timp. Dar dc îndată ce ajunseră la Edinburgh. în aceeași scară, fură despărțiți.

închisoarea ei era mult mai suportabilă decît temnița pregătită pentru Johnnic: donjonul castelului din Edinburgh. Elizabeth fusese dusă într-un apartament sobru dar curat, ile pc una din proprietățile lui Queensberry, dincolo dc Cannongatc. Femeia care o păzea – Christian Dunbar, nepoata lui Queensberry –îi spuse că avea poruncă să n-o lase să vorbească cu nimeni înainte de a depune mărturie în lata judecătorului.

Pentru că era acuzat într-un proces politic, întemnițarea lui Johnnic fusese făcută publică, dcși nimănui nu-i era îngăduit să-l viziteze în donjoanelc castelului. Din hrubele adînc săpate Ia temelia zidurilor nu exista nici o scăpare. IV altfel, încă nu se știa dacă va supraviețui pînă la proces.

Noaptea tîrziu. după ce află despre capturarea lordului dc Ravensby. Quccnsbcrry îl chemă pe Harold Godfrey in apartamentele sale.

Ducele revărsă asupra lui un potop dc vorbe mînioase. pentru că setea de răzbunare a lui Godfrey risca să-i lipsească pc amîndoi dc cele mai bogate domenii diii Scotia.

– Pe viitor, zise Quccnsbcrry, abia stăpînindu-și furia și umblînd dc colo-colo prin biroul său lambrizat. n-ai dccît să- ti biciuiești soldații! Nu-mi pasă cîti din ci omori! Dar tc- ay ruga să te porți ccva mai discret cu prizonieri de importanta! lui Ravensby . Dacă lordul moare înainte de a fi condamnat și cu pierd cea mai frumoasă proprietate de la graniță, să știi | c-ai să plătești scump prostia pe carc ai făcut-o. Mi s-a spui ! că fiică-ta refuză să coopereze dacă moare Carre. Mare dobitoc ai fost! S-ar putea să nu avem nevoie tic mărturia ei. dar dacă poli s-o obții, cu atît mai bine.

Quccnsbcrry era un intrigant subtil și rafinat. Detesta violenta și sălbăticia, carc primejduiau orice încercare de diplomatic. Oamenii carc preferă să ia mită și să rămînă în umbră dau înapoi în fata manifestărilor brutale.

– Ce atîta tevatură? Lordul va trăi – insistă contele de Brusisson. priceput ca nimeni altul în a aprecia pragul dintre moarte și viață. Știu și eu cît trebuie biciuit un om.

– Ar fi spre binele tău să nu te înșeli.

– Zău, James, dacă n-aș fi fost atît de perseverent, nu l-ai fi avut acum în temnita castelului! zise în surdină Harold ' Godfrey, așczîndu-se mai comod în jilț.

Ochii lui spălăciți urmăreau agitatia ducelui dc Queensberry, cu un aer ușor disprețuitor.

– Dă-mi și mie voie să mă distrez din cînd în cînd.

– Nu știu cît o să te-amuzc să \e/i că moare acuzatul.

Deși mituise juriul si judecătorul. Quccnsbcrry nu' voia să se complice cu un acuzat mort. Prefera să nu se arate prea violent.

– Nu vreau să întîmpin nici un obstacol în încercarea ,de al condamna. Nu vreau să se spună că noi l-am ucis si să obțin proprietatea pe cale legală, fără compromisuri si să dea naștere la noi litigii. Numai biblioteca lui Ravcnsby valorează o avere.

N-ai decît s-o iei. Eu ain pus ochii pe caii lui pursînge. Quccnsberry ridică brusc capul. Și cl rîvnca la caii lordului. Mrădui să zîmbescă, pentru a-și ascunde gîndul. Rămăsese destul timp pentru împărțirea averii prizonierului .. după placul ducelui.

– Va trebui să amînăm procesul, zise el repede, dc parcă n-ar fi discutat pe față, ca doi tîlhari dc drumul mare, cum îl vor jelui pe Johnnic Carrc. Să așteptăm să scadă valul dc simpatie la adresa acuzatului. Distracțiunile talc perverse nc vor costa cel puțin două săptămîni.

– Dacă-ți face plăcere s-arunci vina pe mine – vorbi plictisit contcie dc Brusisson – din partea mea, ai toată libertatea. Dar îți repet. James, cu ți-am prins omul, nu tu cu uneltirile tale si nici vreun nobil sau judecător din cei pe i.ire-i aduci la sapă dc lemn ca să-i ai la mîna ta. Numai cu, iu încăpățînarca mea dintotdeauna.

Se ridică, socotind că după oboseala unei zile dc drum dăduse dovadă dc suficientă răbdare.

– Nu-i nevoie să-mi mulțumești, my lord! zisc el ironic, schițînd o plecăciune. As prefera să-ți arăți recunoștința mai tirziu. la împărțirea averilor lui Carre.

Și zîmbind în colțul gurii, se întoarse si părăsi încăperea.

Queensberry rămase singur, contrariat si supărat, furios că trebuia să-și mai amîne planurile. Harold Godfrey își arăta întotdeauna colții cînd avea de-a face cu nobili carc nu voiau să-și mînjcască mîinile cu sîngele victimelor lor.

Dar amîndoi urmăreau cu aceeași înverșunare să pună mîna pe pămînturile lui Ravcnsby.

Capitolul 24

Două zile mai târziu. într-o după-amiază înnorată. Roxane Forrester, contesa de Kilmarnock, își făcu apariția în salonul tinerei Christian Dunbar. Nepoata lui Queensberry o salută timid și rezervat. Roxane se așeză cu grație pe canapea și murmură:

– Doamne, Chrissie. doar n-am venit să-ți fii prizoniera! Ce să fac cu această afurisită aia de nevastă a lui Johnnie?

– De unde știi de ea? întrebă micuța și bruneta Christian, făcând ochii mari.

Ducele ținuse să nu afle nimeni unde era întemnițată Elizabeth.

Roxane se feri să-i dea un răspuns direct.

– Ce întrebare fără rost. draga mea! Aș putea să-ți spun și cine a cinat aseară în dormitorul lady-ei Nicky Murray!

Descoperise uiluc și găsea Elizabeth mult mai greu decât crezuse.

– De fapt, am vrut să trec ieri, dar scumpa mea Jennie a ținut să-mi arate ce-a mai învățat cu maestrul italian de dans.

Re urmă să-a făcut prea târziu să vin. Spune-mi, te rog, cum arată nevasta lui Johnnie?

– Ducelă a dat ordin să nu discut cu nimeni despre ea. răspunse Christian.

Mama ei – sora lui Queensberry, deci de viță nobilă – făcuse o mezelianță, apoi la moartea soțului și întorsese în familie. Așadar. Christian trăia din mila unchiului ei. ducele de Queensberry.

– Dacă nu se poate... Voiam să aflu și cu câte ceva despre femeia care mi l-a luat pe Johnnie. Sper că înțelegi cât de pornită sînt împotriva ei... Nu cred să fie așa de pătimasă ca mine.

Surîsc fermecător și se sprijini de spătarul canapelei, a cărei culoare galbenă îi punea în valoare părul roșcat și rochia de un albastru-verzui.

– Și cu care voiam să mă bucur de necazurile ei! oftă contesa, cu un aer teatral.

– Nu îndrăznesc, răspunse nepoata ducelui, deși în adîncul sufletului o ispita perspectiva unei scene savuroase.

– Înțeleg, încuviință cu grație Roxane. Dar așa sînt rivalele! Se bucură cînd au prilejul să lovească una în alta. Mai bine spune-mi... – urmă ca toată numai zîmbet – ce /ici de bebelușul Katicii Malcolm? N-ar fi rău să gustăm și câte un pahar din vinul acela grozav al unchiului tău. Vorbeam de bebeluș... Sinceră să fiu. cu sînt convinsă că nu-i făcut cu bărbatu-său.

După-amiaza trecu în nuni plăcut. Roxane se străduia să-i ofere Christianei ultimele biruri, știind cât se bucura aceasta de necazurile altora.

La fel ca încrezuta de maică-sa, care și închipuia că moartea soțului ștersese și prostia ei din tinerețe. Christian

Dunbar fusese crescută în idoca că în vine îi curgea sîngelc nobil al neamului Douglas. în îngîmfarca ci. nu găsisese un bărbat suficient de nobil pentru a-i fi soț. De fapt. era o versiune mai tînără a mamei ci: înțepată si pretențioasă, interesată doar de aparențe si invidioasă pc fericirea altora.

Roxanc spera ca vinul s-o facă mai indulgentă fată de interdicția unchiului dc-a povesti cuiva despre prizoniera lui. Ceea cc sc si întîmplă.

– Lady Carre c foarte frumoasă, mărturisi Christian Dunbar, după cci de-al treilea pahar, strimbîndu-se ușor, de parcă ar fi deranjat-o constatarea. Chiar si-așa, gravidă! Și nu i-c frică absolut deloc! dcciară ca, aproape mînioasă.

– Stați de vorbă deseori?

– Refuză să discute cu mine.

– Mă miră o asemenea aroganță la o femeie în situația ci.

– Să vezi cc sfidătoare s-a purtat cu taică-său, atunci cînd a adus-o aici. Să-ți spun drept, crcd că fostul tău amant și-a luat dc nevastă o scorpie.

– Poate-l interesa averea ci, insinua Roxanc, cu un surîs disprețuitor.

– Sigur că șaizeci de mii dc lire nu-s deloc dc aruncat.

Pc Roxanc n-o surprinse tonul înciudat al Christianci. Lipsa ei dc avere fusese principalul dezavantaj în goana după un pretendent de viță aleasă.

– Niciodată n-am fost părăsită dc un bărbat. Numai Johnnic... mărturisi Roxanc.

– înțeleg de cc vrei să afli cît mai multe despre ca.

– E drept că-i port pică, recunosc Roxanc, privind-o pc Christian printre pleoapele aproape închise.

Brusc îi zîmbi și ridică paharul în cinstea ei.

– Hai să bem pentru rivalele noastre, oriunde s-ar afla... Apropo! Am auzit că tînărul conte de Eglinton a hotărît să se însoare cu fiica cea mică a lui Callender. Urît din partea lui, după ce ți-a făcut curte ție cu o lună în urmă.

– Arc păr blond și cîrlionțat – vorbi Christian, fără a-si ascunde ura"– si un bunic care-i dă o zestre de douăzeci dc mii dc lire. Andrew s-a orientat destul de bine.

Sc înroși dc ciudă că toate planurile ci căzuseră baltă.

– Dc multe ori bărbații preferă blondele! zise gînditoarc Roxane.

– Adevărat! Nevasta lui Johnnie al tău arc părul dc culoarea paiului! adăugă, pornită, Christian, ca și cum această culoare de păr ar fi fost o insultă personală.

– Tot ondulat, ca al fiicei lui Callender? întrebă Roxane ca din întîmplarc, fără a scăpa din ochi obrazul stacojiu al Christianei – rezultat al vinului și al mîniei.

– Lady Carre nu-i o puștoaică. Pletele ei se revarsă pe umeri ca niște valuri strălucitoare.

– Nu poartă părul strîns în creștet?

Christian o privi atent pe deasupra paharului cu vin.

– Pot avea încredere în tine?

- Bineînțeles, o asigură Roxane.

- Vrei s-o vezi?

După două ore de conversație, timp în care așteptase cu sufletul la gură o astfel de ofertă. Roxane se străduie să se arate nepăsătoare.

- Așa, de curiozitate... murmură ea, învîrtind paharul între degetele încărcate de inele. Ar fi interesant s-o vad pe femeia care mi l-a luat pe Johnnic.

- Numai să nu spui o vorbă nimănui!

- Fii fără grijă! surise întoclegător contesa.

- Vino cu mine! o chemă Christian, ridicându-se de pe scaun, nu tocmai sigură pe picioare.

Trupul ei mărunțel rezistase mai puțin la băutura decât planturoasa Roxane.

Contesa își lasă gentuta de perle pe canapea și porni după Christian. Ieșiră din salon, ajungând la o scară îngustă, care ducea la caturile de deasupra.

Cînd pătrunseră în încăperea nepăzită, închisă cu un simplu lacăt a cărui cheie atârna de cingătoarca Christianei, Elizabeth ridică privirea de pe cartea pe care o citea, surprinsă de această vizită neobișnuită. Încă nu sosise ora mesei.

- Ai un musafir, zise nepoata lui Quccnsbcrry.

Elizabeth îi remarcă vorba trăgănată și într-o clipă înțelese

căruia fapt se datora această întrevvedere neașteptată. Dai cînd frumoasa roșcată din spatele Christianei duse pe furiș un deget la buze, lady Carre se ridică, pregătită pentru orice eventualitate.

Christian se întoarse spre Roxane cu un zîmbet disprețuitor:

- Ei, ce zici de rivala ta?

- Intr-adevăr, e foarte blondă, răspunse Roxane surîzînd larg. Se pare că anul acesta nenorocirea noastră au fost blondele.

- Că bine zici! mîrîi Christian. Acum poți să te uiți la ea cît poțtești.

- Mulțumesc, Chrissic. le-ai arătat foarte înțelegătoare, spuse contesa, bătînd-o ușor pe braț.

Străbătu încăperea, oprindu-se lîngă măsuta la care citea Elizabeth, așezată cu spatele la fereastră.

- Voiam să vad cu ochii mei... cum arată soția lui Johnnic Carre.

Vorbise rar, pe un ton ușor disprețuitor, dar ciudat - privirea ei era prietenoasă.

- Si-ai văzut! spuse încetișor Elizabeth, uitîndu-se atent la frumoasa roșcovană din fata ei.

Ceva din înfățișarea vizitatoarei îi părea vag familiar, iar mesajul mut pe care-l primise o îndemna să-și țină firea.

- Știi c-a fost amantul meu? zise contesa, înăsprindu-și glasul.

Roxane! Elizabeth își dădu scama imediat că ea trebuia să fie! Prima dată când se aflase la Goldiehouse. auzise servitorii vorbind despre legătura lui Johnnic cu o roșcată... cea mai

îdragoste lnterzisa

«imoasă femeie din Edinburgh. Iată. acum stătea în fata ci. icgina din Saba. Era exact așa cum o dcscriscscără servitorii.

– îmi parc rău.

Nu fusese o scuză, ci o constatare.

– Acum înțeleg cum l-ai atras în cursă! spuse cu voce lilioasă vizitatoarea, atinlindu-si privirea asupra pîntceului Umflat al Elizabcthci.

– Nu sînt obligată să-ti adresez cuvintul. Dar dacă vrei mîtc uiti la mine. uită-te cît poftești! răspunse netulburată lady Carre.

– Te-am prevenit că-i arogantă, zisc Christian, apropiimlu-sc dc clc. Spunc-i cît timp a fost Ravcnsby amantul tău.

– Mai binc-i arăt, Chrissie! vorbi Roxane, întoreîndu-se • u spatele la Elizabeth. în gentuta dc pe canapea am cîteva scrisori de dragoste de la Johnnic. Nu vrei să mi le-aduci? Știa că nepoata lui Queensberry nu va rezista tentației, încă din scoală fusese curioasă și băgărcată.

– Bine. dar va trebui să tc încui cu ea! declară Christian, amintindu-.'ji dc îndatoririle ei.

– Desigur, surîsc Roxane. îți promit că nu-i fac nici un rău.

Christian chicoti. înveselită.

– Poate ar trebui să mă duc .și cu la Annie Callander, să-i arăt scrisorile dc dragoste pe carc mi Ie-a trimis Eglinton luna trecută.

– Ba bine că nu! Asta ar învăta-o minte să mai fie obraznică .și încrezută. Acum fugi, că tare am chef s-o necăjesc pe doamna asta.

– Mi-ai promis că nu-i faci nici un rău, insistă Christian, cu o umbră dc teamă.

– Ai cuvîntul meu. dragă! o încredința Roxane, împingînd-o ușurel spre ușă.

De îndată cc auzi clinchetul cheii în broască si zgomotul pașilor ce se îndepărtau, Roxane sc întoarse spre Elizabeth și-i șopti, grăbită:

– hirtă-mă că m-am purtat așa, dar era singura calc dc- o convinge pc Christian să-mi dea voie să tc văd. E o femei tare răutăcioasă. Sînt Roxanc Forrcstor – poatc-ai ghicit si mă aflu aici trimisă dc Munro și dc Robbie.

– Ce facc Johnnic? întrebă cu un aer rugător Elizabeth carc tot timpul sc gîndisc doar la soțul ci.

– Trăiește.

Ochii contesei sc umplură dc lacrimi. Se așeză, simțind că n-o mai țin picioarele.

– îți mulțumesc, murmură Elizabeth.

Roxanc sc trase mai aproape si puse mîna cu blîndcțc pc

umărul prizonierei.

- I s-a spus unde ești și sc parc c-a înțeles.

Răsuflă adânc, încă șocată dc ce-i povestise avocatul despre starea lui Johnnic.

- Să nu mă crezi lipsită de milă, zise ca repede, dar trebuie să-ți spun cc am de spus înainte de a sc întoarce Christian. Află că Munro ii cu Robbie plănuiesc să tc scoată dc-aici. Întîi pc tine si-apoi pc Johnnic. Altfel, Quccnsbcrry si cu tatăl tău vor continua să tc folosească împotriva soțului tău. Acum că st im unde esti - să sperăm că domnișoara Dunbar nu-i pomenește unchiului ci c-am fost pc aici, ca să nu-i dea prin minte să te mute în altă parte! - atunci vor veni după tine mîinc noapte. Întîi tu și-apoi Johnnic, dc îndată cc vei fi în siguranță.

Auzind zgomotul unei uși care se închide, Roxanc sc îndepărtă repede de masă și se duse în grabă la ușă, unde rămase cîteva clipe ascultînd.

- Orice-aș spune cînd sc întoarcc Chrissic, tc rog să ții minte... că Johnnic n-a fost niciodată al meu! El n-a aparținut cu adevărat nici unei femei... pînă te-a cunoscut pe tine.

Surise trist -ea, femeia care din adolescentă fusese adorată în genunchi.

- Știi, într-o noapte s-a sculat și-a plecat din patul meu, Mi ii nici o explicație. în clipa aceea am înțeles că nu se va ni.ii întoarce niciodată. într-adevăr, a venit după tine...

Elizabeth zîmbi.

- A venit să mă răpească din fața altarului unde urma sft mă mărit.

- Asta știe' toată Scoția, replică Roxane. Trebuie să-ți spun că sînt un pic geloasă, lady Carre - adăugă ea, surîzînd ușor - cînd văd cc credincios îți este Ravcnsby. Se parc cii-n viața lui există o singură iubire adevărată.

- Iar eu recunosc că sînt un pic geloasă flindcă-1 cunoști dc-atîta timp.

- Poate că împreună îl vom ajuta să-și recapete libertatea.

Elizabeth își șterse ochii cu dosul palmei și se ridică din iilțul în care stătuse pînă atunci.

- Spune-mi cc trebuie să fac.

- Cînd se întoarce Christian, am să încep să te jignesc. Scrisoarea te va îndurera, dar să știi că nu c de la Johnnic. Dacă poți să plîngi, n-ar fi rău... Sau țipă! Sau încearcă să mă lovești... Chrissie se va bucura nespus de nenorocirea ta... Dacă reușim să-i facem plăcere, poate mîinc mă va invita din nou. Ar fi bine să nu tc ducă în altă parte.

- Vine! șopti Elizabeth.

- Atunci, să intrăm în rol! zise Roxane, zîmbind și făcîndu-i cu ochiul. Ncpricopsito!...

în timp ce Elizabeth stătea dc vorbă cu Roxane, Rcdmond pornise spre nord, însoțit de zccc oameni aleși pc sprinceană. Nu știa unde se afla Elizabeth, nici ce fel dc primejdie o

amenința, dar pornise pe urmele mesagerului trimis de Harold Godfrey, care-i ducea stăpînului său aurul luat de la Three Kings. Grijulii să nu se facă remarcați, oamenii lui Redmond rămăseseră la vreo douăzeci de minute în urma mesagerului care părea să se îndrepte spre Edinburgh. În apropiere de ora doi din însoțitorii lui Redmond dădură pînteni cailor, ca nu piardă urma trimisului lui Godfrey. Spre deosebire de șeful lor, aceștia nu puteau fi recunoscuți. Străbătură străzile tîrziu de 'călăreți și trăsuri, fără a-l scăpa din ochi pe mesager, aflat la vreo sută de metri în fața lor. Apoi soldații, care o păziseră pe Elizabeth de la vîrsta de șaisprezece ani. pătrunseră în oraș unul cîtc unul.

Între timp, singurul om pe care îl văzuse Johnnie de cînd fusese aruncat în închisoare stătea la masă, alături de Munro și Robbie Carre, într-o cămăruță ferită a tavernei de lîngă Lawnmarket.

- Încă n-are putere nici cît să-și miște mîna, zise el, clătînd din cap. Să văd dacă nu-i pot aduce un doctor. Măcar să știm cum îi merge.

- Cu cît rămînem mai multă vreme ancorați, cu atît crește riscul să fim descoperiți. Chiar și-așa, sub drapel norvegian! vorbi și Robbie. Paza de coastă n-o să ne lase să stăm acolo la nesfîrșit.

- Dacă nu-i în stare să se țină pe picioare, l-am putea lua în brațe. Își dădu cu părerea Munro.

Douglas Coutts ridică din umeri, nemulțumit.

- Și-așa o să-mi fie greu să-mi strecor oamenii înăuntru fără să observe gărzile. Ia gîndiți-vă ce înseamnă să cari un uriaș ca Ravensby pe scările alea înguste!

- Dacă rămînc în temniță, așa slăbit cum e, mai curînd o să-și dea duhul decît să se înzdrăvească.

Glasul lui Robbie trăda o mare oboseală. Nu dormise aproape de loc în ultimele zile, de cînd își părăsise domeniul din East Lothian, jucîndu-se de-a v-ați ascunsclca cu Dragoste Unterzisa crucișătoarele engleze. Iar cînd Charlie Fox îi dăduse de știre că Johnnie și Elizabeth fuseseră prinși, pornise imediat pe mare către Leith.

- Ani să stau de vorbă cu Roxane, de îndată ce se întoarce de la Christian Dunbar, zise el, oftînd adînc. Dacă îl reușit s-o vadă pe Elizabeth, atunci trag nădejde să-i putem salva mînc noapte pe amîndoi.

Se uită spre vărul său. Întrebîndu-l din ochi ce părere avea.

- Nimeni nu se așteaptă să încercăm să scoatem din temniță un om aflat în pragul morții, așa ca Johnnie! spuse Munro. Sînt de acord cu tine, Robbie. Ne încercăm norocul mînc noapte, dacă Roxane ne-aduce vești bune. Dar e foarte important să ne mișcăm repede. De îndată ce-o eliberăm pe Elizabeth, se va da alarma. Va trebui să intrăm în închisoare imediat ce-o punem pe ea la adăpost.

- În cazul acesta, domnilor - zise ceremonios avocatul

- vă stau la dispoziție cu banii necesari pentru a deschide primele porți.

Zîmbi amar.

- Pe urmă, mi-e teamă că va fi nevoie de forța armelor.

Spre scară. Robbie și Munro își făcură apariția în salonul Roxanei, să audă cc aflase în cursul zilei contesa dc Kilmarnock.

- Elizabeth nu-i păzită dc gărzi, spuse Roxane. Probabil că Queensberry își închipuie că nimeni nu știe unde sc găsește. Și dată fiind iuțeala cu carc sc împrăstie orice veste în orașul nostru, cred că arc dreptate. Iscoadelor melc Ic-a trebuit o zi întreagă să descopere unde-au ascuns-o.

- Dacă nu-i păzită, n-ar trebui să ne fie prea greu s-o scoatem dc-aeolo! remarcă Munro.

- Christian poartă cheia la brîu - dacă v-ați hotărît să nu forțați ușa.

- Vreau să atragem cît mai puțin atenția asupra noastră, din moment cc vom pătrunde în închisoare aproape în același timp.

Robbie stătea tolănit pe canapeaua Roxanci, cu cizmele sprijinite dc brațul dc lemn tapițat.

- Crcd că nc vom sluji de cheia Christianei, iar la plecare vom avea grijă s-o încuiam atît pc ca, cît și pe servitori.

- Dacă Johnnic nu-i în stare să suporte o călătorie sau dacă nu îndrăzniți să porniți de îndată către Leith, puteți veni aici.

- la tc uită cît c de optimistă! zise Munro către Robbie.

- Acum un an, Cothcart a scăpat din închisoare, cva- porîndu-se fără urmă! Ic aminti ca. Se parc că prețul libertății c negociabil chiar și-n temnițele castelului.

- Douglas spune că poate plăti ca să ni se deschidă primele uși, îi explică Robbie. Dar pc urmă vom avea de-a face cu oamenii lui Quecnsberry.

- Atunci luați cu voi cît mai mulți din neamul Carre.

- Dacă sîntem prea mulți, vor da alarma.

- Mă ispitește ideca să-l abordez, pe însuși comandantul Gordon. Poate că și cl arc un preț.

- Dacă nu i-ar datora; slujba sa lui Quecnsberry, sînt convins că n-ar rezista. Din păcate...

Munro își lăsă fraza neterminată.

- îl vom elibera pc Johnnic, Roxanc! o asigură Robbie, într-un fel sau altul.

- Și nu uitați, dacă aveți nevoie să v-ascundeți, încăperile dc sus, unde stați voi acum, sînt ferite dc primejdie. Am destui prieteni influenți - nimeni nu va îndrăzni să-mi percheziționeze casa.

Roxanc era modestă. în calitate de „frumusețe a Edin- burgh-ului (unii spuneau chiar „a Marii Britanii"), cci mai de vază bărbați ai țării ar fi fost oricînd dispuși să-i facă pc plac.

- Sper s-ajungem la corabie.

Robbie încuviință, dînd din cap.

- Deși totul depinde de sănătatea lui Johnnic. Coutts spune că-i foarte slăbit.

- Unde-o duceți pe Elizabeth?

- Direct pe vasul Trondheim.

- Mîinc noapte sînt invitată la cină și la, bal în casa Cancelarului. Să știți că aștept vești de la voi. îmi închipui că știrea despre evadarea soților Carric va ajunge la urechile Consiliului de Coroană încă înainte de ivirea zorilor. Astă-seară mă duc în vizită la contesa Pamure. S-ar putea să aud ceva bîrfe despre Queensberry: e lucru cunoscut eă-ll tinerețe i-a făcut o curte insistență.

- După lăsarea întinericului, vom porni călare către Trondheim - spuse Robbie - ca să aducem arme pentru mîinc noapte..îți las unul din oamenii mei, să te însoțească pînă la palatul. jL0iitcsci, în caz că vrei să ne transmiți vreun mesaj. îl poți îmbrăca în livrea de valet. Oricum, nu te invidiez pentru scara pe care-ai s-o petreci! rîsc cl. Pun prinsoare că ai s-o auzi pe contesă recitîndu-și ultimele poezii de dragoste... '

- Dar ce, tu nu ești o fire romantică? îl tachina Roxane.

- Ajunge unul în familie! replică tînărul Gradcn. Deși acum un an, nimeni n-ar fi crezut că Johnnic va înțelege ce înseamnă iubirea adevărată.

Din momentul în care pătrunseseră în oraș, oamenii lui Rcdmond nu încetaseră să pîndcască locuința lui Godfrey. Iscoadele se schimbau din două în două ore, ca să nu atragă atenția. Sperau că urmărindu-l pe contele de Brusisson vor descoperi unde se găsea Elizabeth. Dar de la sosirea mesagerului, Godfrey nu părăsise casa. Din cîte spunea vecinul de subcl, Harold Godfrey locuia singur.

Tîrziu spre scară.în fata casei se opri o trăsură elegantă, în prag își făcu apariția contele de Brusisson - în haine Susan Johnson
ile gală, din catifea albastră cu dantelă neagră - ureînd în trăsura strălucitoare.

După cîteva clipe, o siluetă se desprinse din umbra zidului și. traversînd strada pietruită și plină de gunoarie, se îndreptă spre o adîncitură din zidul casei de vizavi.

- A dat poruncă să fie dus la palatul contesei Pamurei șopti oșteanul la urechea lui Rcdmoiul.

- Trimit îndată pe cineva să-ți ia locul, răspunse căpitanul. Eu încerc să ajung singur la palatul contesei. Probabil că-l știu toți vizitiii. Să văd ce mai pot afla! Roxanc coborî din trăsură în fața reședinței contesei de Pamurc. Chiar dacă Rcdmoud n-o recunoscuse pe superba roșcată care tocmai sosise. în schimb îl stia bine pe lacheul care-o ajutase să descindă din trăsura ci albastră.

Roxanc porni spre intrare, pășind cu grijă pe tocurile, înalte și linîndu-si cu mîna faldurile largi ale rochiei. Rcdmoiul se trase ceva mai la o parte de grupul vizitiiilor, astfel îneît să poată fi zărit de lacheul care re-și urma

stăpîna spre portalul luminat dc două torțe. Cei doi nu-și adresară nici un cuvint: într-un oraș străin trebuiau să sc arate prudenți. Dar cînd privirile li sc întîlniră slujitorul în realitate omul lăsat dc Robbie murmură:

– Așteaptă!

Cîteva clipe mai tîrziu lacheul ieși din nou afară, oprindu-se împreună cu Redmond ccva mai la o parte, feriți dc ochii si urechile vizitiilor si servitorilor. în cîteva cuvinte, fiecare află cc căuta acolo celălalt, iar Redmond își fixă o întîlnirc cu Robbie. în aceeași seară, la locuința Roxanci. Curînd după aceea sc despărțiră si Rcdmoiul sc întoarse la postul lui dc observație.

În timp cc Rcdmoiul stătea la taclale cu cîtiva vizitii.

Capitolul 25

Koxaoe nu-l întîlnise niciodată pe contele de Brusisson, însă îl știa pe ducele de Quccnsberry. așa cum îi știa pc toti nobilii scot icni. Dar bărbatul dc lîngă duce corespundea întru totul descrierii făcute de Robbie lui Harold Godfrey. Roxane își îndreptă atent iu spre tînărul carc-i admirase rochia, fără a-și dezlipi ochii de pc sîinii ci, și-i adresă un zîmbet grațios, spunînd:

– Dragă Buchan, ți-aș' fi îndatorată dacă mi-ai aduce un pahar cu vin. R îngrozitor de cald aici...

Atingîndu-I ușor pc obraz cu evantaiul de lildeș și dantelă, adăugă:

– Dacă nu tc superi...

Tînărul se grăbi să-i îndeplinească dorința. Rămasă singură, Roxane se privi în oglinda străjuită de lumînări. arunjîndu-și cu grijă duntelu dccolteului. își exersa apoi zîmbetul ei irezistibil și. mulțumită de rezultat, porni fără șovăială spre bărbatul care urzea să-i ia viata lui Johnnic Cajrc.

Primul care o zări fu Queensberry. Ducele se întoarse cătrc ca. cu un surîs îneîntat. întrcrupîndu-și conversația. astfel că bărbatul înalt de lîngă el se răsuci la rîndu-i, s-privească. Roxanc zîmbi cuceritor spre amîndoi, și-și deschise evantaiul cu dezinvoltură studiată. Apoi făcu o adîneă plecă ciunc, menită să-i dezvăluie .și mai mult sîinii minunați, s ridică spre ci o privire seducătoare.

– Cc plăccre să tc văd din nou în oraș, James! exclamă ea. Dc cîte ori ești plecat, Edinburgh-ul își pierde parcă strălucirea.

– Exagerezi, dar oricum mă bucură ce-mi spui. draga mea! răspunse ducele, rîzîiul. în clipa asta. chiar îmi parc rău că nu m-ani întors mai curînd.

– Văd că nu li-ai pierdut darul de-a vorbi frumos! i-o întoarse ea. cochetă, făcîndu-i cu ochiul și atingîiindu-l ușor cu evantaiul sub bărbie.

Harold Godfrey își drese glasul, tușind ușor.

Quecnsberry îi aruncă o privire și zisc:

- Roxanc. ti-l prezint pe contele de Brusissson. Se află în Scoția pentru c-ar vrea să cumpere niște pămînturi. Brusissson, dumneaei este contesa de Kilmarnock.

Întîlnind privirea sfredelitoare a lui Godfrey, Roxanc înțelese că-și atinsese scopul. Zîmbi, arătîndu-si toți dinții.

- Rămînți multă vreme aici. domnule conte?

- încă nu m-am hotărât. Locuiți în oraș?

- Aproape în permanență...

Roxanc era șocată de brutalitatea privirii lui, pc care nici măcar nu sc străduia să și-o ascundă.

- Copiii mei merg la școală în Edinburgh, adăugă ca. străiluindu-se să-și învingă repulsia.

- Soțului dumneavoastră îi place să stea la oraș?

- îi plăcea.

- Roxanc e cea mai frumoasă văduvă din Marca Britanic! interveni Quecnsberry. Cc mai știi dc fratele tău? E tot la Argyll?

- Ultima oară cînd mi-a scris se afla în tabăra din Haga. Dragoste

Așa cum sc întîmpla în multe familii scoțiene, părerile politice ale Roxanei și cclc ale fratelui ei erau complct diferite.

E căzut în admirația marelui Marlborough.

- Ca atîția alți tineri. Marlborough c un comandant neîntrecut.

- Așa-mi spune și Colter, cu entuziasmul nestăvilat al ivlor nouăsprezece ani ai lui. Rămîi la Edinburgh pentru M'Munile clin acest an?

- Posibil.

-- Atunci poate ne vom mai vedea. Transmite cele cuvenite Isabelei. Uite că vine și Buchan, cu vinul meu. Mi-a facut plăcere să vă cunosc, domnule conte.

Și înclinîndu-se ușor, sc îndepărtă.

- Roxane a fost ani de zile amanta lui Ravcnsby, murmură Quccnsberry, în timp ce amîndoi bărbații îi urmăreau . 11
privirea mersul unduios.

- Nu părea să fie copleșită dc durere.

- A îngropat doi bărbați. Poate că asta i-a împietrit sufletul. Dar dacă vrei să-i faci o vizită, Harold, nu uita: c prietenă cu mine.

- N-am spus că am dc gînd s-o vizitez.

Quccnsberry surîsc îngăduitor.

- Amîndoi știm la fel de bine c-o vei face.

Dar cum Roxanei nu-i plăcca nesiguranța, în aceeași seară încercă să intre în vorbă din nou cu Harold Godfrey, pîndind prilejul cînd acesta rămăsese singur. Sc îndreptă spre cl, dar contele îi ieși în întîmpinarc.

- Dintr-o dată, Edinburgh-ul începe să mi sc pară mult mai interesant, zise cl, privind-o de la înălțimea staturii sale impunătoare.

- Poate datorită fascinantului recital de poezie al Ceciliei... murmură Roxane, observînd că Godfrey nu-și lua ochii de la decolteul ei.

Susan Johnson

- Nu pot să sufăr ipocrizia! declară el încet, dîndu-i a înțelege că existau anumite lucruri pe care le-ar fi agreat din cale-afară.

Ea îi adresează un surîs provocator - știind din experiența unor ani de zile că procedea! era irezistibil.

- Păcat... șopti contesa. Mînc seară invitase cîțiva prieteni să asculte versurile celui mai mare poet din Edinburgh. Mă gîndeam că poate ați fi vrut să veniți și dumneavoastră...

- Cînd?

Ea își lăsa capul într-o parte, privindu-l printre gene.

- Ceva mai tîrziu... murmură cu glas insinuant. Cînd se termină scara de poezie...

- Cînd? insistă el, cît se poate de direct, fără a se obosi să-și ascundă adevăratul gînd.

- Să zicem, pe 1-a nouă și jumătate. '

- Voi fi acolo.

Roxane nu se îndoia că Godfrey se va ține de cuvînt.

La grupul adunat în aceeași noapte în casa Roxanei se adăugase și Redmond. Puseseră la punct planul pînă în cele mai mici detalii. Timpul era un factor esențial în reușita încercării lor.

- Eu îl pot reține pe Godfrey un ceas - un ceas și jumătate! zise contesa. Voi avea grijă ca oaspeții să nu plece prea curînd.

- Doi dintre oamenii noștri s-ar putea da drept invitați, care după cîteva pîhărele de coniac nu s-ar mai îndura să se despartă de-o gazdă așa frumoasă! propuse Robbie, pe care nu-i prea trăgea inima s-o lase singură cu Godfrey.

- Totuși, nu-l voi putea duce prea mult cu vorba, altfel va deveni bănuitor.

- Nu-i nevoie să-l primești în dormitor. E un individ periculos.

Dragoste Unterzisa

Robbie o privi atent cîteva clipe.

- Știu bine ce-i în capul tău. dar nu încerca nimic! Sub nici un motiv!

- într-adevăr, e periculos! întări și Redmond. Dacă n-ar trebui mai întîi s-o duc pe Elizabeth într-un loc sigur, așa rămînc să dau o mîna de ajutor aici. Godfrey nu-i întreg la minte. A curmat multe vieți cu brutalitate.

- Vezi? interveni Robbie, cu ochii la Roxane. Acum ai înțeles?

- Voi fi cît se poate de atentă.

- Bun, atunci haideți să mai trecem o dată în revistă principalele puncte ale planului! spuse Robbie. La nouă și jumătate, Redmond și oamenii lui pornesc după Elizabeth.

Fiecare repetă ec-avca de făcut – o dată, dc două ori – pînă ce toți își știură rolurile la pcrfcttic, luînd în discuție orice eventualitate, astfel îneît planul lor să meargă la sigur.

În zori, plecară cu toții, în afară dc Robbie, carc sc tolăni comod pc canapea, rcnunțînd să mai urce în iatacul lui de la etaj, și Roxane, carc sc așeză în jilțul preferat, din celălalt capăt al salonului.

– Johnnic nici n-a știut cc comoară zacc-n tine... murmură tînărul.

– Așa c... surîse ca. Dar oricum, avea multe alte calități...

– Ți-a părut rău cînd s-a însurat?

Ea căzu pc gînduri cîtcvă clipe.

– Într-un fel. m-am bucurat pentru cl, pentru că pînă atunci nu știuse cc-i iubirea... Cum să-i port pică fiindcă-i fericit?

– Tu ai fost vreodată îndrăgostită?

– Demult, cînd eram foarte tînără...

– Și ce-ai făcut?

– M-am măritat. E vorba dc Jamie Low. primul meu soț... Dc n-ar fi fost ucis la Namur.crcd că l-aș fi iubit la fel de mult și azi.

– Dar Kilmarnock?

– Cînd a murit Jamic, părinții mi-au spus că eram prea tînără ca să rămîn ncmăritată.

– Dar Kilmarnock era mult mai în vîrstă.

– Da.

După acest răspuns sec, Robbie încetă să-i mai pună întrebări despre cel de-al doilea sot. Se părea că nu fusese o căsnicie prea fericită.

– Iar acum ești o văduvă veselă.

Ei îi reveni buna-dispozitic.

– Foarte.

– La vară sper să nc întoarcem în Scoția, zise Robbie, gîndindu-se vc dor îi va fi dc tot ce lăsa în urmă si cum reușeau evenimentele importante să arunce lumină asupra adevăratelor sentimente.

Rămăsese întins pe canapea, zvelt si elegant, cu trupul musculos învcsmîntat în straie bine lucrate, cu mîna delicată atîrnînd pe covor, cu picioarele lungi proptite pe brațul sofalei.

– Mă bucur. Te voi aștepta.

El își întoarse ochii spre Roxanc, fără să-si ridice capul dc pc perna brodată.

– Nu tc mărita pînă nu revin eu.

– N-ai grijă. Prefer să-mi păstrez libertatea.

– Eu sînt gelos pc libertatea ta. șopti cl. privind-o printre gene.

– Asta chiar că nu-ți îngădui!

Robbie ridică din umeri, înălțînd din sprîncene.

- Dar nici nu mă poți opri, draga mea Roxic.

- Vorbești ca frate-tău!

- Numai că cu nu sînt Johnnie. Eu știu să te apreciez.

Roxane îl privi cîteva clipe, gîndindu-se cîtă deosebire exista între cei doi frați. Trăsăturile lui Robbie erau mai fine și mai delicate, iar părul castaniu-roșcat îi cădea în cîrlionți pe umeri. Trupul, frumos și lat în spate, încă mai păstra neastîmpărul unui mînz tînăr.

- Am cu cîteva ani mai mult ca tine, spuse ea. revăzîndu-și tîncrctca în înflăcărarea lui.

- Vara trecută nu ți-a prea păsat că ești mai mare. Mai mult în noaptea aceea, cînd cerul era spuzit de stele... îți aminti că, zîmbind.

- Mmm...

Surîsul ei vorbea despre aceleași frumoase amintiri.

- Mă fac întotdeauna să mă simt îndrăgostită.

- Va trebui să nu uit asta.

Ea clătină din cap.

- Ești prea tînăr. dragul meu. Ți-am spus încă de-a doua /i dimineață... Să știi că și-acum gîndesc la fel. Am cinci copii, iar cel mai mare are aproape vîrsta ta.

Îl privi pe sub pleoapele plecate.

- Nu pot.

- Cînd mă voi întoarce, îți vei schimba gîndul.

- Te asigur că nu.

- Vom vedea, spuse ea, coborîndu-și picioarele pe covor și ridicîndu-se de pe canapea. De-aș avea mai mult timp la dispoziție în noaptea asta, aș încerca să te conving.

Se apropie de Roxane și, pînîndu-și cu blîndețe mîinile pe umerii ei, o sărută - nu un sărut de adolescent, ci unul arzător, primejdios, ca amintea de noaptea de vară, cînd făcuseră dragoste pe iahtul lui Johnnie.

- Făgăduiește-mi că n-ai să te măriți, murmură ea. dezlîpindu-și buzele de ale ei. Pentru că-am să mă întorc...

- N-ar trebui... șopti Roxane. cu glasul tremurînd de patimă, privindu-l cu obraji îmbujorați.

- Și totuși, am să-o fac! răspunse ea. la fel de nesupus ca și fratele mai mare.

Își aruncă ochii pe ceasul de pe consola șemineului.

- Curînd se vor trezi copiii tăi.

În tonul lui se ghicea o vagă întrebare, pentru că nu era momentul să se arate insistent, cu evenimentele ca se pregăteau pentru noaptea următoare.

- Da... curînd! încuviință ea, grăbită, dîndu-și încetișor capul pe spate, de parcă distanta ar li salvat-o toc chemarea ispititoare a lui Robbie.

Hi surise. întelegîiul ce se petrecea în sufletul Roxanei. Apoi, însă, își schimbă expresia, vorbind cu gravitate, nu ca un puștan, ci ca un bărbat obișnuit să comande:

Dacă nu ne mai vedem înainte de plecare, îți mulțumesc pentru tot ce-ai făcut ca să-i ajuți pe Johnnic și Elizabeth. Tot neamul Carre ții e atânc îndatorat.

Brusc, glasul ei se înăsări.

– Și te rog să nu riști mâine-seară. cu Godfrey. Te rog. Nu vreau să-ți facă vreun rău. Dă-mi cuvântul tău.

Ea îl privi o clipă, fascinată de acea subită transformare și de flacăra din ochii lui. apoi spuse încet:

– Ai cuvântul meu.

Chipul lui se luminează de zâmbet.

– Atunci, îți doresc noroc.

– Ai să fii cu băgare de scamă?

– Desigur.

– Dă-mi de știre prin Coutts când ajungi în Olanda.

– Încrederea ta e un adevărat balsam.

– Să știi că da. Niciodată nu pun răul în față. ca să nu alung norocul.

Robbie prefera să-și. facă singur norocul, pe ba/.c mai concrete: arme bune și oameni de încredere. Totuși, dădu din cap. zâmbind:

– Ne vedem la vară!

Se înclină ușor și ieși.

După plecarea lui. Roxane nu reuși să adoarmă, pradă unui noian de gânduri. Era simplu să respingă avansurile lui Robbie și să se declare imună la farmecele tinereții lui. în realitate. însă, situația era cu totul alta – cel puțin din punct de vedere fizic – iar el înțelesese asta foarte bine. Dar ei se părea cu neputință. Robbie avea numai optsprezece ani.

Capitolul 26

Un scara următoare, pe la orele nouă. Roxane îl asculta pe renumitul poet. în salonul ei. împreună cu ceilalți invitați. încăperea era luminată de nenumărate sfeșnice. Valeții mergeau printre oaspeți, purtând tăvi cu vin și lichior. Din camera alăturată răsunau acordurile unui clavecin – delicat fundal sonor pentru lectura versurilor. Roxane aruncă o privire spre ceas. își simțea palmele transpirate în mânușile din piele de căprioară. întinse mâna după paharul cu vin. ca să-și iacă curaj pentru primejdiosul joc pe care urma să-l înceapă cu Harold Godfrey.

Între timp. Rcdmond și oamenii lui stăteau ascunși în întuneric, lângă casa lui Queensberry din Cannongate, așteptând ora nouă și jumătate. Rcdmond era cu ochii la ceasul din palmă, pe care-l ținea îndreptat către dâra de lumină strecurată dinspre o fereastră de pe stradă. Minutarul aurit se mișca încet spre cifra șase. Pe strada învecinată, o trăsură cu perdelele trase și un vizitativ înarmat pînă în dinți erau pregătiti să-și întâmpine pasagerul.

Intră în tavernă de lângă poarta castelului. Robbie. Adam și Kinmont se adunaseră într-o cămăruță ferită, de unde puteau

supraveghea intrarea, gata să se ridice și să plece, la primul semn de la Rcdmond.

Elizabeth era așezată la măsuța din încăperea unde se găsea prizonieră. Tinea în mână o carte. însă cuvintele îi jucau înaintea ochilor. Nu mai avusese nici o veste de la Roxane. dar își încorda auzul la cel mai mic zgomot. Roxane spusese: ..Mîinc noapte!" Adică în noaptea asta. Aruncă o privire spre dulapul unde-și lăsase pelerina. Pentru a suta oară. încercă să-și dea seama cîte ore trecuseră de cînd îi fusese adusă cina. Lipsa unui ceas îi sporea neliniștea și încordarea. își încleștase pumnii pînă cînd i se albiseră încheieturile.

La un moment dat, Rcdmond șopti: ..Acum!" și-și vîrî ceasul în buzunar.

– Stati ascunși pînă cînd servitorul deschide ușa! își sfătui el însoțitorii.

Ieși din întunericul zidului, apropiindu-se de poarta casei lui Queensberry. urmat de oamenii săi. tăcuți ca niște umbre.

Se duse singur să bată în poartă, îmbrăcat în uniformă de paznic al orașului, cu o expresie liniștită și ncpăsătoare. fără nici o armă asupra lui. Cînd servitorul întredeschise ferestruica, întrebîndu-l ce căuta la o oră așa tîr/ie.

Rcdmond răspunse:

– M-a trimis ducele, cu un mesaj pentru domnișoara Dunbar.

Slujitorul trase zăvoarele și, profitînd de zgomot, oamenii lui Rcdmond se apropiară de-a lungul zidurilor. în clipa cînd se deschise ușa. Rcdmond tîsni înăuntru cu iuțeala fulgerului, astupînd cu palma gura servitorului. Nimeni nu suflă o vorbă. Nimic nu trăda faptul că în casă pătrunseseră zece oameni, în cîteva secunde, slujitorul era încuiat în camera lui. legat și cu un căluș în gură. Doi oșteni rămaseră să-l păzească și să asigure retragerea întregului grup.

Urcară scările tiptil, luînd prin surprindere slujitorii, precum și pe Christian, aflată în dormitorul ei, împreună cu iancrista. Rcdmond lăsă cîtc o strajă la fiecare din primele irei caturi și urcă repede la al patrulea, unde – din cîtc îi spusese Roxane – se afla camera Elizabethci. Aici vorbi pentru prima oară de cînd pătrunsese în casă.

– Sînt cu, Rcdmondul. nu te speria! zise el foarte încet, cu bu/.elc lipite de usă. Am cheia.

O clipă mai tîrziu se ivi în prag, într-o uniformă ciudată, dar cu zîmbetul cunoscut, care însemna salvarea.

– Ești gata?

Elizabeth încuviință din cap, surîzînd fericită.

– Ai bătut calc lungă pînă aici, îl întîmpină ea, dueîndu-se repede la dulap, ca să-și ia pelerina.

– Pentru că ai avut nevoie de mine.

– Cu ajutorul lui Dumnezeu, pînă în zori vom fi departe de aceste locuri! adăugă Elizabeth, aruneîndu-și pelerina pe umeri și îndreptîndu-se spre el.

– Avem cinci minute. Dă-mi mîna, scara e abruptă.

în trei minute coborîră scara în spirală și ieșiră afară, închizînd ușa după ei. Casa ducelui de Queensberry rămase cufundată în tăcere. După încă două minute suiră în caleașca ce-i aștepta pe strada alăturată, pornind spre corabia ancorată la Leith, însoțiți de escorta lui Redmond.

„Ce ușor a mers totul”, se gândi Elizabeth, rezemîndu-se mai bine între pernele trăsurii, în vreme ce vizitiul gonia ca vîntul și ca gândul pe străzile pustii. Datorită Roxanei, îi descoperiseră ascunzișul... Datorită Roxanei, care reușise să se strecoare pînă la ea. Elizabeth încă nu știa că și Johnnie urma să fie salvat tot datorită fostei sale amante, care în clipa aceea surîdea seducător lui Harold Godfrey.

— Sînt cîți foarte punctual, îi spuse ea tatălui Elizabethci, care și făcuse apariția în ușa încrustată cu aur a salonului de

primire. Îmi pare rău că oaspeții sînt tot aici. dar scara de versuri a durat mai mult decît credeam. Doriți niște coniac?

Contele, care nu-și pierdea niciodată vremea cu galanterii inutile, nu se sfii să-și arate nemulțumirea. Nu se aștepta? să mai găsească lume în salonul Roxanei.

— Da. niște coniac mi-ar prinde bine! răspunse el înrog cînos, cîrînd cu privirea invitații, ele parcă ar fi numărat cîți oameni trebuia să dea pe ușă afară.

— Nu va dura mult pînă pleacă, murmură Roxane. luîndu-l de braț ca să-l conducă printre oaspeți. Cei mai mulți urmează să se ducă în continuare la petrecerea tic la Blair Close. Sînteli grăbit?

Aluzia fină din vorbele contesei trebuia să-i dea a înțelege lui Godfrey că ei nu-i plăceau amozii prea grăbiți.

— Nu, sigur că nu!

Contele de Brusisson știa prea bine că pentru o asemenea mîndrețe de femeie merita să aștepte.

— Ce bine!

Se sprijini ușor de brațul lui. astfel îneît Godfrey îi putea simți rotunjimea sînului.

— Atunci veniți cu mine și-am să vă servesc cu un excelent coniac franțuzesc.

în timp ce Roxane porunca valetului să aducă coniac, poarta cca mai dosnică a castelului din Edinburgh se deschidea larg. gratie generozității lui Coutts. La fel se întîmplă cu încă două porți, care se dădură în lături la același semn magic, de parcă niște mîini nevăzute le-ar fi netezit drumul. Dar de-acum încolo, oamenii lui Robbie trebuiau să se descurce singuri. Trcînd de poarta Portcullis, parcurseră în grabă Hawks Hill, pîna în sala cca mare. Doi dintre ei purtau torțe, care, pe masura ce coborau tot mai adînc, le luminau tenebroasele tunele săpate în pămîntul umed. Prima cavernă, cu celule ni peretele de stîncă, era păzită de doi soldați, care se pravalira cu beregata tăiată, chiar în locul unde pînă atunci jucase zaiuri.

Mai departe, uciseră încă trei paznici, nevoiți să se arate neîndurători, pentru că nu trebuiau să lase în urmă nici un martor. Ultima poartă nu putea fi descinsă decât pe dinăuntru. Muhibie se îmbrăcase în hainele unuia dintre soldații uciși, milei că reuși să intre. De cum trecu de poartă, îi împușcă pe cei doi paznici ieșiți în cale. Nici fulgerul, nici zgomotul împușcăturilor nu se puteau auzi de-aici. Din măruntaiele pământului.

Tînărul își îndesă în tlocă pistoalele încă fumegînde. Apoi smulse cheile dintre degetele mortului și se repezi spre intrarea pînă la care trebuise să înfrunte trei rînduri de străji. Kăsuei cheia în broască și deschise ușa ferecată în fier. Omul care zăcea înăuntru pe un braț de paie nu făcu nici o mișcare. La lumina torțelor îl văzu pe Johnnic prăbușit cu lața în jos, pe un braț de paie murdare.

Deși fusese prevenit de Coutts, priveliștea îi îngheță singure în vine.

Johnnic purta aceiași pantaloni și aceleași cizme mînjite de sînge. Spinarea sfîșiată de bici arăta îngrozitor, inflamată și mustind de puroi. O clipă, Robbie se întrebă dacă nu cumva ajunseseră prea tîrziu.

Îngercunche repede lîngă fratele său și-i atinse obrazul cu palma: avea febră, dar încă respira. Neștiind dacă Johnnic era conștient. Robbie se aplecă, șoptindu-i la ureche:

– Sînt cu, Robbie! Mă auzi? Am venit să te scoatem de-aici. Johnnic deschise pleoapele cu o încetineală înspăimîntătoare, de parcă trebuise să-și adune toate forțele pentru un gest atît de simplu. În penumbra temniței, ochii îi luceau arși de febră.

– Elizabeth... murmură el, atît de încet, îneît Robb abia înțelese ce spusese.

– E în siguranță.

Johnnic schiță un surîs, de fapt aproape o grimasă. După cîtiva momente, reuși din nou să îngaime:

– Ajută-mă să mă ridic.

– Mai întîi înghite asta!

Îi puse în gură puțin opiu – la sugestia lui Coutts, car știa în ce condiții îl vor găsi pe Johnnic. Apoi, luînd plosca ile la cingătoare, sprijini capul fratelui său și-i picură pe buze cîtiva stropi de apă. Johnnie se simți din nou sleit de puteri și închise ochii. Robbie se întoarse către însoțitorii lui, murmurînd:

– Va trebui să-l ducem pe brațe.

– Cum? întrebă Adam, străduindu-se să-și țină firea la vederea rănilor de pe spatele lui Johnnic.

– N-avem de ales. Dacă nu-l scoatem de-aici, o să: moară. Tu și Kinmont apucați-l de cap și de picioare. Munro și cu mine vă deschidem drumul. Alte întrebări?

Robbie așteptă cîteva clipe, apoi se aplecă din nou spre fratele său.

- Morfina își va face efectul abia după cîtiva minute, dar nu putem aștepta pînă atunci.

Continuă să vorbească chiar în urechea lui Johnnie, silibiliu-se să pronunțe rar și limpede fiecare cuvînt.

- Acum te vom ridica în picioare. Mă înțelegeți?

Johnnie încuviință din cap, pregătindu-se să suporte durerea.

Cînd îl ridicară, scoase un geamăt de animal rănit, neputîndu-se ține pe picioare din cauza durerii ucigătoare care-l lăsa fără suflare. Leoarcă de sudoare, se sprijini de

Adam și Kimnont. Trupul lui frumos și viguros, măcinat de febra și infecție se ținea pe picioare numai printr-un uriaș efort de voință. Se propti în tălpile încălțate cu cizme și se lupta în încăpățînate să-și îndrepte genunchii. Apoi își ridică încetbărbia.

- Cit timp avem?

Auzindu-i glasul. Robbie întoarse iute capul, uluit.

Foarte puțin, răspuse cl. fără fereală. Straja își face umilul la fiecare jumătate de oră.

Atunci, voi încerca să merg... murmură Johnnie, hui otindu-și maxilarele, în efortul de-a se ține drept. Dă-mi mi pumnal... murmură, cu un surîs crud. În caz că-l întîlnim pe Godfrey.

Robbie îi dădu lui Johnnie pumnalul său și făcură cu toții. i ale întoarsă, cu Robbie și Munro în frunte, în timp ce Kimnont și Adam îi urmau încet, cu Johnnie șchiopătînd între ei.

Lordul își număra pașii în gîiul, de parcă astfel ar fi putut impune trupului să se miște. Cu puținele forțe rămase, se lupta să învîngă prin puterea minții durerile cumplite care-l torturau. Printr-un suprem efort de voință, reuși să se mențină la limita dintre mișcare și cădere.

Kimnont și Adam îl apucaseră fiecare zdravăn de cît un hiat. fcrindu-se să-i atingă spatele și ținîndu-se mai departe de el, astfel îneît să-l lase să pășească în ritmul lui. Înaintarea lui a a întîlni vreun obstacol. Nu uitară ca în drum să dezbrace ilet veston vreo cîtiva morți. În cele din urmă ajunseră la ușa de ieșire din subterană.

Trupul lui Johnnie, înfierbîntat după această înaintare anevoioasă. întîmpină cu plăcere răcoarea nopții de iarnă. Lordul lespiră adînc, trăgînd în piept aerul curat și binefăcător.

În umbra zidurilor, totul era învăluit în tăcere. Orașul de la picioarele lor abia se zărea, pierdut în ceață.

- încă zece minute... șopti Robbie. Ai să poți?

Prin întuneric încercă să-și dea seama în ce stare se află tratetele lui.

- Dacă va... fi... nevoie... am să trec... și prin iad articula Johnnie. încă gî fiind după efortul de pînă atunci Numai... să... ies... de-aici...

- in Următoarele minute s-ar puca să-ti îplinești dorința! declară Robbie, cuprins de presimțiri sumbre:

- Sînt gata... murmură Johnnic.

încercă să-și adune puterile pentru a străbate ultimele sute de metri. Morfina începuse să-i înnegureze mintea, iar picioarele reușeau să se miște și fără poruncă dată de gînd.

îmbrăcați în tunicile gărzilor ucise, oamenii clanului Carrc se strînsură în jurul lui Johnnic, ale cărui răni n-ar fi suportat nici măcar atingerea unei haine, și cu totii porniră pe drumul cotit și pietruit care ducea de la Hawks Hill la poarta principală. Era nespuse de riscant ca numai cinci bărbați să înfrunte garnizoana castelului. în loc deschis. Dar nu aveau de ales. Abia acum urma să le fie pus la încercare curajul.

Dinspre mare venea o ceață deasă. Era o noapte fără lună. Zidurile își aruncau umbrele negre asupra drumului. Grupul înainta încet, pe pietrele ude și alunecoase, apropiindu-se de fiecare pas de mult-rîvnita libertate.

întîlniră în drum un singur soldat, care venea către ei, dar după mersul lui nesigur se vedea de la o poștă că era beat. așa că-și văzu de drum fără a-i băga în seamă.

Pînă la poarta mare mai trebuiau să înfrunte trei rînduri de străji. Primele două îi lăsară să treacă: soldații primiseră într-o singură noapte atîția bani cît să trăiască tot restul vieții în bogăție și îndeplănire. Dar cînd ajunseră la cea de-a treia poartă, din stradă își făcură apariția patru ofițeri. După toate aparențele. își petrecuseră seara prin tavernele din High Street 1 și-acum erau cu toții în mare vervă. Spre disperarea oamenilor lui Robbie care se opriseră să astopte în umbra zidului. ofițerii se asezară să asiste la jocul de cărți al gărzilor.

Cei din clanul Carrc rămăseră pe coridorul îngust, privind în tine să intre deschisă. Timpul trecea. Curînd straja își face rondul în subteranele castelului.

Johnnic era aproape secătuit de puteri. încercînd cu un efort să se țină pe picioare. încet-încet. începea să se împiedice cu oată greutatea pe umerii lui Adam și-ai lui Kinmont. Duceti-vă și ucideți-i! murmură Johnnie, înțelegînd că nu mai aveau timp și simțînd că nu va rezista prea mult.

Dincolo de această poartă era libertatea: mult prea aproape ca să renunțe la ea fără să lupte.

- Te descurci singur? șopti Robbie, care avea nevoie de toți oamenii săi în acest atac prin surprindere.

- Dacă vă grăbiți... răspuse Johnnie, încercînd să zîmbescă și sprijinindu-se cu amîndouă mâinile de zid.

Fiecare clipă era prețioasă. Cei din clanul Carrc năvăliră în ușa cu săbiile scoase din teacă. Soldații care fuseseră mituiți se străcurară afară de îndată că porni încăierarea, nevrînd să-și pună viața în pericol tocmai acum, cînd primiseră atîția bani. Ofițerii se văzură nevoiți să facă față atacului singuri. Unul se prăbuși imediat la pămînt, dar un

altul strigă după ajutor și glasul lui înspăimântat răsună pînă spre poarta Portcullis.

Robbie și ai săi începură să lupte cu și mai mare îndârjire, temîndu-se să nu sosească întăriri. Îi siliră pe supraviețuitori să se retragă, mînuindu-și spadele cu disperare, tăind, pariindu-l, retezînd, îngroziți de trecerea timpului și înnebuniți de gândul că dincolo de portal se afla High Street-ul.

Johnnic rămăsese sprijinit de zid, pe coridorul întunecos. Deodată, văzu cu groază cum soldatul rănit se ridicase de pe jos și, proptindu-l, se într-un cot – neobservat de nimeni – își îndreptase pistolul către el.

Susan Johnson

Intr-un gest reflex, Johnnic își duse mîna la pumnalul de la șold – Mișcarea fusese instinctivă, stîrnindu-i o durere violentă. Se clătină pe picioare, ametit. O clipă se temu că și va pierde cunoștința și se luptă din răspuțuri să-și învingă slăbiciunea. Trebuia să gîndească și să acționeze rapid. Văzu degetul celuilalt încordat pe trăgaci și, în secunda cînd durerea sfîșietoare păru că începe să se domolească, reacționa fulgerător, știind că un al doilea spasm îl va face incapabil să se miște. Își smulse pumnalul din teaca de piele și-l aruncă. Aproape cu disperare, cu un efort supraomenesc.

Văzu cum lama cu două tăișuri se înfige în gîtul omului, iar în clipa următoare un nou val de durere îl făcu să se | chircească la pămînt. Zvîrcolindu-se, cu timpanele zvîcniind, i gata să leșine. I se mu iară picioarele. Se agăță cu degetele de zid, dar trupul se lăsă în jos, inert. Încercă să se ridice, însă mîinile îi alunecau pe piatra umedă și rece. Deodată mintea i se întunecă și se prăbuși, fără cunoștință.

Cîteva clipe mai tîrziu, oamenii săi îl cărau afară, pășind printre trupurile soldaților uciși. Apoi, încovoiați sub greutatea lui, porniră pe străzi și ulițe întunecoase spre palatul Roxanei, ascunzîndu-se în grajdul din spatele grădinii.

– Așteptați aici. Mă duc să văd dacă Godfrey a plecat, murmură Robbie, răsufîind ușurat că fratele său încă nu-și venise în simțiri.

În timp ce-l transportau pe Johnnic, rănile începuseră să sîngereze și, ca să nu lase urme, îi înfășurascră spinarea în cămășile lor – acum năclăite de sînge.

Cînd seara de poezie luă sfârșit, Roxane se duse să-și conducă oaspeții, din ce în ce mai neliniștită, neștiind dacă cei doi oameni din clanul Carre, care se prefăceau adormiți pe canapelele ei de atlas, ar fi reușit să țină piept voinicului Godfrey. Însă contesa fusese tot timpul cu ochii pe ceas. La ora asta, Johnnie ar fi trebuit să fie liber.

Ultimul invitat părăsi palatul și Roxane se trczi cu Godfrey lîngă ea, mult prea aproape ca să se simtă în siguranță. Nu se vedea nici un servitor – lucru remarcat cu satisfacție de contele de Brusisson. Profitînd de primul prilej de-a fi

Îngur cu contesa, Godfrey o prinse în brațe, trăgînd-o lîngă cl.

– Acum condu-mă în dormitorul dumitalc, contcsă! zisc, nerăbdător. Am așteptat o seară întreagă clipa asta.

– Zău așa, Brusisson! murmură Roxane, încercînd un mii is dc circumstanță. Te-ai putea arăta ccva mai galant.

– Doamnă, tc joci cu mine dc parc-aș fi un puștan! mirii cl. Tc rog să mă seu tc ști dc finețuri. Și-așa am înghițit pentru dumneata atîtca versuri plicticoase.

– Domnule, cred c-ai înțeles greșit de cc tc-am invitat! zisc ca, cu glas tăios.

Făcu un pas înapoi, încercînd să se desprindă din brațele lui.

El o strîns și mai tare.

– Dimpotrivă, doamnă, crcd că dumneata m-ai înțeles greșit.

– Chiar și-n cazul accsta, nu accept să fiu jignită în propria mea casă.

Ridicase glasul, ca să atragă atenția celor doi oameni din salon.

– De cc să te ameninț, contesa? răspunse Godfrey cu seninătate.

Dar tonul calm pe care vorbise nu sc potrivea cîtuși de puțin cu privirea rece și neiertătoare.

– Consideră că sînt fascinat dc farmecele dumitalc și nerăbdător să mă bucur dc ele.

– Poate cînd ne vom cunoaște mai bine, Brusisson! replică Roxane, luptîndu-sc să scape din strînsoarca lui. Gasesc că ești cu mult prea îndrăzneț, cînd ne cunoaștem doar de-aseară. Acum tc-aș ruga sâ pleci! spuse ea cu asprii smulgîndu-sc din brațele lui.

Dar cl o înșfacă din nou. ;

– Nu așa curînd, pisicuțo! Uite că încă nu vreau să plec

– Ar fi bine să faci cum spune doamna! se auzi un gla; de bărbat.

Contele întoarse capul și-i văzu pe cei doi oaspeți rănuf în salon. Nu mai dormeau, ci sc postaseră, amenințători. în fața lui Godfrey.

– De ce nu vă luați voi doi rămas-bun de la contesa, ca să plecați acasă? întrebă contele.

– Cei din neamul Sassenach au fost întotdeauna lipsii de maniere, zise încet bărbatul din ușă. cu mîna pe mînerul spadei.

– Dă-i drumul, Brusisson! porunci celălalt.

Tocmai atunci, Roxane îl zări pe Robbie apărînd din cori dorul întunecos aflat în spatele lui Godfrey, și carerducea spre încăperile servitorilor. Speriată, își puse mîna pc brațul contelui și-l conduse (jătrec scara de la intrare, cu un surîs care spera să-i ascundă panica. . :

– Am o propunere, Harold! se alintă contesa, frămni- tîndu-și cu disperare mintea cum să-l facă să-și concentreze atenția

numai la ea și să nu privească în urmă. Poate că-i mai bine să vii odată când...

își plimbă privirea spre cei doi „oaspeți”.

— ...când ne vom putea cunoaște mai bine. Te-aștept mâine, șopti ea, când flăcăii de colo nu vor mai fi aici. Acum amîndoi sînt beți și nu-i rost să ne înțelegem cu ei. Te rog...

El o privi o clipă, cîntărind în minte acea bruscă schimbare de atitudine, sinceritatea invitației și riscul de-a avea de furcă cu doi scoțieni înarmați, gata să sară la bătaie.

— Mîine la cinci... murmură Roxane. Voi avea grijă să fim singuri.

Fără a-și lua ochii de la ea, îi eliberă încet mîna.

Servitorul dumitalc, doamnă! zise el scurt, pe un ton în care se ghicea încă supărarea.

lotuși, cum nu era dispus să-și riște viața pentru ea, .iriligă:

— Pe mîine!

Înainte ca Godfrey să fi coborît scara, Robbie ieși din iiscuri. Privind neliniștit spre silueta care se îndepărta, Roxane se repezi în întîmpinarea lui, încercînd să-l îmblînzească și șoptindu-i la ureche:

— Uite că pleacă, Robbie! Să nu faci vreo prostie. Clîndește-te la Johnnic.

Fii cedă în fața acestor argumente, dar chipul îi rămînea încruntat. Încet-încet, Roxane îl împinse înapoi, în întunericul coridorului, unde el se opri brusc, astfel îneit Roxane aproape să izbi de pieptul lui.

El o strinse în brațe, într-o pornire instinctivă.

— A îndrăznit să te atingă! șopti, furios. Am să-lucid!

— Nu, te rog, nu spune asta! îl rugă Roxane, acoperindu-i lura cu palma.

Inima i se zbătea, înspăimîntată, lagîndul unei asemenea nenorociri.

— S-a sfîrșit... A plecat... Te rog...

El păru să chibzuiască, dar chipul i se mai îmblînzise. Fie rugămîntea ei, fie o pornire a rațiunii reușise să-i domolească furia oarbă care-l împinsese să iasă din ascunzătoare. Ii luă mîna de pe buzele lui și i-o sărută curtenitor.

— Îți mulțumesc că l-ai reținut aici pe Godfrey.

Vocea îi redevenise calmă și egală.

— A fost ceva cumplit. Dar acum trebuie să-l aducem pe Johnnic înăuntru.

Făcu semn celor doi bărbați rămași în salon să-l urmeze.

— E teafăr! adăugă el, trăgînd-o pe Roxane pe scara de serviciu. Dar și-a pierdut cunoștința și are niște răni îngrozitoare.

După un ceas, Johnnic fusese spălat, pansat, hrănit și dormea liniștit într-un pat curat și moale. Dar menajera

Roxanei, carc îngrijise spatele rănitului, clătinase din cap, neliniștită:

— E plin dc puroi, my lady. Nu știu, zău, dacă numai cataplasmele vor sluji la ceva.

Pc Trondheim fu trimis un mesager, ca s-o înștiințeze pe Elizabeth că Johnnic era liber. Oamenii lui Robbie sc i în dormitorul rănitului, vcghindu-l pe rînd, îngrijorați de starea sănătății lui. Curățarea rănilor fusese o operație carc le făcuse pielea de găină. Deși cu toții văzuseră destule grozăvii în război — chiar și Roxane, al cărei soț, Jamie, murise Ia Namur — totuși erau îngroziți de rănilile supurîndc, de carnea sfîșiata și mîncată de puroi. Chemaseră la căpătîiul bolnavului un spițer priceput și de încredere.

— Crezi că Elizabeth va veni la noapte?
întrebă Adam.

— Iar tu crezi că Rcdmond va reuși s-o împiedec să vină? i-o întoarse Robbie. Deși, probabil, la ora asta pe străzi mișună patrurilele.

— Nici cu n-aș avea inima să stau pe o corabie, fără să știu nimic despre soțul meu! declară Roxane, cu glas adînc și solemn.

Robbie o privi atent, cu chipul scăldat în umbre și lumini dc licăriri focului. Dar expresia lui rămînea dc nepătruns.

—Tc-ai dus să-l vezi pc Jamic la Namur, așa-i?

—Da, răspunse ea.

Amintiri de demult și vechi dureri sc treziseră brusc la viață, în prezența unui om pc jumătate mort, cum fusese atunci și Jamie.

Pe chipul Roxanei se citea o tristețe adîncă și Robbie sc ridică fără o vorbă, mergînd să sc așeze lîngă ea. Îi luă cu gingășie mîna într-a sa.

— îmi parc rîu că n-am fost și cu acolo, sâ tc ajut! murmură cl încet, numai pentru urcchilc ei.

Contesa se sprijini dc umărul lui și Robbie îi înconjură umerii cu brațul. Avea nevoie dc prezența-lui, acum cînd .ulletul gema sub povara atîtor amintiri dureroase.

Diplomat, Munro încercă să schimbe cursul discuției: cum planuiau să ajungă în Olanda? Cînd se întorcea spițerul? Cum v.i reuși Rcdmoiul s-o aducă pe Elizabeth pînă în casa Roxanei?

Izbuti să conducă singur conversația, scutind-o pe Roxane de obligațiile ci de gazdă. Contesa îi era recunoscătoare. Pentru moment, nu sc simțea în stare să facă față îndatoririlor mondene.

Curînd sosi spițerul, aducînd un săculeț de prafuri, potiuni si alifii. Începu să cerceteze rănilile lui Johnnie, în vreme ce toți ceilalți îi ascultau cu atenție explicațiile și diagnosticul. Tocmai atunci, afară sc auzi zvon de glasuri, vestind sosirea Elizabethci. Lady Carre alerga pe coridor, urmată tie gărzile sale. Ușa se dădu de perete și în prag se ivi ea. cu ochii măriți dc spaimă.

în astfel de momente, nici unul din cei de față nu îndrăzni să-l salute sau să-i spună fără ocolișuri crudul adevăr.

Elizabeth străbătu încăperea cu pași grăbiți, fără a-și desprinde privirea de bărbatul care zăcea în pat.

Rămase la capătul lui câteva clipe, fericită și recunoscătoare că, totuși, trăia. Ochii ei se umplură de lacrimi. Atinse încetîșor mîna lui Johnnie. De parcă ar fi vrut să-l convingă că nu visează, apoi își plimbă degetele prin părul lui. Cu grijă să nu-l trezească. Lacrimile îi curgeau șiroaie pe obraji. Cu inima strînsă de durere, se gîndea că chinurile groaznice îndurase Johnnie și ce mult trebuia să fi suferit.

Nimeni nu îndrăzni să sufle o vorbă. Apoi ea se întoarse spre cei adunați în jurul patului, spunînd:

– Vă mulțumesc că v-ați pus viața în joc, ca să-l salvați la timp pe Johnnie.

Rănilile nu erau pansate, pentru că orice atingere îi provocă dureri cumplite. Elizabeth putea vedea și singură în ce stăruie se găseau.

– Va trăi, murmură ea și un surîs îi lumină chipul scaldat în lacrimi. Voi avea eu grijă de asta.

Îi strînse în brațe pe Robbie, apoi pe Roxane, pe Munro. Adam și Kinmont. Chiar și spitalul și menajera avură parte în recunoștința ei, deși nu prea știau cum să răspundă unei atitudini atît de democratice. După ce-i îmbrățișă pe toți – multumită și încrezătoare, de parcă acum, cînd își văzuse soțul în libertate, totul îi părea cu putință – se întoarse către spital.

– Spune-mi ce trebuie făcut!

Pentru o femeie care și făurise planuri de arhitectură pe cinci ani, care luptase cu un tată tiranic și supraviețuise opt ani în casa familiei Graham, nimic nu era imposibil. Își desprinsese pelerina din umeri și, aruncînd-o pe un scaun, adăugă:

– Vreau să știu cum se îngrijește un om cu febră. În plus. Trebuie să-l hrănesc bine... încă ceva. să-l aud că-i puț ventuze! Asta ca să ne înțelegem bine de la început.

Glasul ei, tonul sigur și priceput. Încercător și plin de speranță, ajunsese vag la urechile lui Johnnie, care-l auzi ca prin vis și deschise încet pleoapele, mișcînd ușor din buze.

– Bitsy... șopti el. fortîndu-se să zîmbescă.

Elizabeth se răsuci fulgerător și se repezi spre pat, lipindu-și obrazul de-al lui.

– Sînt aici. murmură ea. cu ochii umezi.

Johnnie își coborî pleoapele din nou. Istovit de efortul de a deschide ochii, de parcă ar fi mutat munții din loc.

– Nu pleca... șopti lordul. încercînd să-și ridice mîna către soția lui.

Degetele ei le apucară strîns pe ale lui.

– Rămîn cu tine... îi zise, cu glas mîngîietor.

El își apăsă ușor degetele pe mîna ei și adormi din nou.

Capitolul 27

Un următoarea jumătate de oră își luară, pe rîul. rămas-hun, și Elizabeth rămase la eăpătîiul bolnavului, avînd la ordinele ei o armată întregă de servitori.

Pe la ora trei dimineața. Robbie o conduse pe Roxane în dormitorul ei. Ajunși în dreptul ușii. amîndoi tăcură cîteva momente, copleșiți de evenimentele din acea noapte și de sentimentul vieții trecătoare.

– Iți mulțumesc c-ai fost așa de bun cu mine în scara asta, murmură Roxane. Credeam că amintirile de-atunci erau îngropate o dată pentru totdeauna.

Robbie ridică din umeri.

– Împrejurările sînt aceleași. Era firesc să-ți amintești.

Apoi zîmbi și dinții lui albi sclipiră în penumbra coridorului.

– Cel puțin. Elizabeth e optimistă și gata să ia în primire camera rănitului. Cînd am ieșit noi, tocmai discuta cu spițerul dacă să-l trczcască sau nu pe Johnnic, ca să-i pună altă eaplastmă.

– Ea și Johnnic sînt o pcrchc potrivită, spuse Roxane Amîndoi plini de inițiativă și cu un fel de-a fi...

– Îmi dai voie să intru? o întrerupse Robbie încct. frămîntat de cu totul alte gînduri.

Ea se opri în mijlocul frazei, tinîndu-și răsuflarea. Rămase cu ochii la el cîtcva clipe, cu tot sufletul adunat în privire, apoi șopti:

– Nu.

Se simțise tentată să-i spună „Da!”. Se găsea pe un coridor întunecos, cu mintea bîntuită de vechi imagini, alături ile un trup tînăr și vibrînd de dorință, dar cu spectrul soțului mort între ei.

Robbie trase aer în piept, încercînd să rămînă calm și curtenitor și să-și stăpîncască dorința arzătoare.

– Atunci, noapte bună! murmură el. atingîndu-i ușor mîna cu vîrfurile degetelor.

Nu îndrăzni s-o sărute. Știa să-se înfrînczc atunci cînd trebuia.

– Mai vorbim mîinc dimineață, adăugă ea, cu glas gîtuit.

El încuviință din cap. simțind că nu era în stare să vorbească. O urmări cu privirea pînă intră în dormitor. închiziîiul încct ușa în urma ei.

Casa din Cannongate se cufundase în tăcCre. după o noapte plină de primejdii și emoții. Lordul Ravensby și soția sa se aflau în libertate, ascunși la loc sigur și feriți de zarva ce avea să se iște la vestea evadării lor.

Numai în cîteva încăperi continuau să ardă luminările, dar chiar și acolo, draperii groase le fereau de ochi străini. Nimeni dintre cci din casă – printre carc și Roxanc – nu reușea să-și găsească somnul.

Contesa stătea într-un jilț. lîngă fix:, învîrtind între degete un pahar cu vin. Sperase că băutura o va ajuta să adoarmă, dar după primul pahar, înțelese că gîndurile nu-i vor da pace. Puse paharul deoparte și se ridică din jilț, îndcpartîndu-se de foc.

Deodată încremeni, cu mîna la gură, cu ochii măriți de surpriză, în timp cc luițiina flăcărilor arunca sclipiri pe rochia galbenă de mătase.

– N-am putut suporta să stau departe de tine! spuse Robbie, sprijinindu-sc de ușă.

Era îmbrăcat exact ca înainte – sau mai bine-zis, pe jumătate dezbrăcat, așa cum sc întorsese din expediția de salvare a lui Johnnic. Brusc, o copleși revelația virilității lui. își scosese cămașa, ca să lege rănile lui Johnnic pe drumul de întoarcere, astfel îneît Roxane îi putea vedea pieptul gol, sub vesta de piele, descheiată. Lumina focului juca pe trupul lui frumos și musculos.

Robbie rămase în prag. Penumbra încăperii îl făcea să pară și mai înalt, iar Roxane simțea că, la simpla lui prezentă, începea să-și uite împotrivirea de adineauri.

– De cît timp ești aici? întrebă ca. de parcă răspunsul lui ar fi ajutat-o să ia o hotărîrc.

– Nu de prea mult... După cc ne-am despărțit, am suit ui camera mea. cu gînd să mă supun dorinței tale.

– Dar te-ai răzgîndit! zise Roxane, neliniștită că inima-i batea din cc în cc mai tare.

– Nu crcd.

– Nu uita că ești în casa mea, îi aminti contesa, îndrep-tîndu-și spatele, încercînd parcă să-l intimideze.

– Stiu, răspunse el liniștit, aproape fără intonație.

– Nu ți-ai ales bine momentul.

– Știu și asta.

– Aș putea chema servitorii sa te dea afara.

– Ar trebui... murmură cl, plccînd de lîngă ușă și apro-piindu-sc de ca. Zău c-ar trebui.

Cataramele descheiate ale vestei de piele îi însoțeau fiecare pas cu clinchetul lor. Roxane era fascinată de sunetul acela cadențat și de trupul zvelt și puternic, de mușchii frumos desenați, de umerii lați și voinici, de pielea lui bronzată, de...

Privirea îi alunecă mai jos, spre pantalonii din piele de căprioară.

Robbie păru să-i ghicească gîndul. Ii luă mîna și și-o puse pe piept, apăsînd-o cu palma lui.

– Ard de dorul tău, murmură cl. Atingc-mă, să te convingi.

Deși aproape dezbrăcat, pielea lui era fierbinte. Mîna Roxanei tremura sub degetele lui.

– Să știi că mă lupt cu mine... șopti ea. privind-1 în ochi.

- Și eu. Mi-am spus de nenumărate ori că nu se cade să te tulbur în durerea ta. Totuși, iată-mă aici: nesăbuit, egoist, nerăbdător, dar deloc dispus să mai accept un nou refuz.

- Nu cumva mă ameninți? șopti ea, cu tremur în glas.

El răsufală adânc, închizînd ochii o clipă, apoi spuse, cu o umbră de surîs:

- Probabil că nu.

- Oare asta să fie o aluzie?

Zîmbi provocator, deși fără voia ci.

El murmură printre dinți cîtiva vorbe neînțelese. Nu era obișnuit să-și înfrîneze dorința și chinul i se părea insuportabil.

- Hai, vorbește-mi despre tine! propuse el, luînd-o de mîină și ducînd-o spre jilțurile din fața focului. Dar să nu-mi spui că ai douăzeci și opt de ani și cinci copii... o preveni el, aruncîndu-i o privire piezișă ...pentru că nu-mi pasă!

El a încercă să ia loc pe celălalt jilt, dar Robbie o sili să se așeze pe genunchi, cu capul pe umărul lui, și-o înălțui în hiatul pe după umeri. Apoi, aranjîndu-i faldurile rochiei, «puse:

- Te ascult.

- Ești prea ușuratic, începu Roxane, simțind un val de aldină coborînd pe șira spinării.

El clătină din cap.

- Sînt cît se poate de serios.

- Astă scară sînt mult prea vulnerabilă... șopti Roxane.

- Am să te ocrotesc cu brațele mele.

- Mîne dimineață o să-mi pară rău de ce-am făcut.

- Voi avea cu grijă să nu-ti pară.

- Ce vor spune servitorii?

Robbie o privi pe sub sprîncene, cu un aer neîncrezător.

- Găsește un motiv mai bun!

- Mă doare capul, zîmbi Roxane.

- Și asta se rezolvă, replică el, cu o convingere de nezdruncinat. Bun, acum dacă-ai terminat cu pretextele...

Își strecură mîna dreaptă pe sub picioarele ei.

- Așteaptă.

Robbie, carc voise s-o ridice în brațe, se opri.

- Știi și tu că nu-i bine ce facem.

Robbie avea numai optsprezece ani - vîrstă la care puțin îi păsa de prudență.

- Dacă asta-i tot ce-ai de spus! surise el, amuzat.

Se ridică, ținînd-o în brațe fără efort.

- Am să încui ușa, în caz că unii se trezesc mai devreme... Sau să nu între servitorii, adăugă el, rizînd cu subînțeles.

- Mă simt vinovată, șopti Roxane, cu capul pe umărul lui, în timp ce Robbie răsucea cheia în broască. Nu știu ce să /ic... Nu sînt hotărîtă...

- Știu.

O ținu o clipă strîns lipită de pieptul lui, apoi o sărută pe vîrfurile nasului.

- îndată ai să te simți mai bine.

- Puști încrezut ce esti! murmură Roxane, dar în ochii albaștri sc aprinsese o lumină nouă, iar brațele ei înlănțuia strîns gîtul lui Robbie.

- Sînt tot numai văpaie... șopti tînărul. Ard...

Sc îndreptă grăbit spre pat, neștiind dacă mai avea puter să reziste, dacă sc mai putea stăpîni să nu sc năpustea asupra ei. O ase/ă încctișor pe pat si, scoțîndu-i pantofii de mătase, sc așeză cu blîndețe peste ca.

- Cizmele... îi aminti Roxane, grijulie ca o mamă.

- Mai tîrziu... gîfîi Robbie, lăsîndu-se greu pe trupul ci, ca să-l simtă cît era de excitat.

își lipi buzele de-ale ei si limba lui fierbinte îi stîrni în tot trupul valuri de căldură. Roxane simți un fior rece, cînd Robbie îi ridică nerăbdător faldurile rochiei, începînd să-și descheie pantalonii. în clipa cînd o pătrunse, sc întrebă dc ce-l refuzase atîta timp.

Uitase cît era dc tumultuos și dc năvalnic, cît de grăbit și de neîndurător în tinerețea lui. Uitase cc înseamnă să sc umple dc cl și să se lase cotropită de plăcerea simțurilor. Uitase cît era dc însetat de dragoste și cît de nepotolit în dorința lui.

Tîrziu, spre dimineață, cînd îi mărturisi și lui Robbie aceste gînduri, el răspunse:

- N-ai vrut să-ți amintești.

Stăteau culcați în pat și degetele lui îi mîngîiau sîinii în ccrcuri din cc în ce mai largi. Roxane gema dc plăcere, arcuindu-și spatele.

- Dar dc data asta, n-am să tc mai las să uiți!

Mîna lui coborî pe pîntecc, apoi mai jos, și Roxane își ridică șoldurile, chemătoare.

Noaptea asta ai s-o tii minte cît vei trăi... șopti el. Mici urîndu-și degetele înlăuntrul ei.

A doua /.i de dimineață, cînd Robbie o trezi cu sărutări. Koxane înțelese - în ciuda oricărei rațiuni și-a oricăror iv proșuri - că, după ani si ani de zile, sc îndrăgostise din nou. Descoperirea o umplu de groază.

- Trebuie să pleci, murmură ea, înspăimîntată.

Cum să facă față acestei noi situații? Era cu neputință. De la moartea lui Kilmarnock se obișnuise să ducă o viață tihnită. O nouă dragoste amenința să-i alunge liniștea cîștigată .u atîta trudă și să tulbure traiul fără griji al copiilor ci. Pe urină, rușinea! Toată lumea va cleveti pe socoteala lor. O diferență dc zece ani! Era cu mult prea mult!

- Vrei o cacao la micul dejun? o întrebă Robbie, atin-jîindu-i obrazul cu buzele.

- Nu poți rămînc. N-aș fi în stare să fac fată...

- Scandalului?

- Da.

- Mă îmbrac ceva mai tîrziu. Iar pe tine te voi asista în timp cc-ti faci toaleta de dimineață. Nu plec nicăieri.

- Doamne Dumnezeule!
- Tc-am iubit încă din noaptea aceea din vara trecută...
- Nu, nu. să nu spui asta!

Robbie îi prinse capul în palme, silind-o să-l privească în ochi.

- Uită-tc la mine! zise el hotărît. Nu plec nicăieri, înțelege că te iubesc. Sînt aici și rămîn aici. Degeaba te prefaci, degeaba încerci să te minți. Știu bine ce-i în gîiulul tau. Noaptea trecută mi-ai mărturisit că mă iubești și tu.

Ea încercă să scape din strînsoarea lui.

Robbie o privi pătrunzător.

- Nu! lipă ea. alarmată și deznădăjduită.

El zîmbi.

- Poate de data asta n-ai să-mi mai înapoiczi toat darurile, așa cum ai făcut vara trecută.

- Oh. Robbie!

Ochii Roxanei se umplură dc lacrimi.

- Nu trebuie! Vom ajunge de rîsul tuturor. Te pripești [♪] De ce să nu nc bucurăm doar de...

- Doar dc plăcerea cărnii? întrebă cl scurt, aruneîndu-o privire tăioasă.

Brusc, îi dădu drumul si se trase deoparte, cu brațele sul Le spui „Te iubesc!” tuturor bărbaților cu carc fac dragoste?

- Pentru mine nu există „bărbați”.

El întoarse capul, privind-o cu răceală.

- Nu zău! exclamă cu insolență. Vrei să spui că. după Kilmarnock, în viața ta n-a fost decît Johnnic?

- Bineînțeleles că nu.

- întocmai! A intervenit acea noapte cînd marca ți-a stîrnit pornirile amoroase. .Si în afară tic mine, cu cîti te-ai mai culcat?

- Nu sînt obligată să-ți răspund.

- Atunci vreau măcar să știu dacă tuturor Ic-ai spus „Te iubesc!”, murmură Robbie, abia stăpînindu-și mînia.

La început. Roxane rămase tăcută, străduindu-sc să lupte cu propriile-i sentimente. Dar Robbie continua s-o fixeze cu o priv ire arzătoare și. pînă la urmă, ca răspunse sincer:

- Nu.

- Nu tc-am auzit, insistă Robbie, aproape cu asprime.

- Nu! strigă Roxane, furioasă pe încăpățînarea cu carc j tînărul îi răsturna toate rînduicliic vieții tihnite dc pînă atunci, cap, cu ochii ațintiți asupra baldachinului.

Acum ești mulțumit? îți parc bine? Da, te iubesc! Iar tu mă vei

distruge și pe mine. și pc copiii mei. Am să ajung batjocura tuturor și subiect dc bîrfă la toate reuniunile mondene. înțelegi u¹ ispravă ai făcut venind aseară în dormitorul meu. deși li am interzis. și vîrîndu-tc în patul meu. cu toate că cu mă împotriveam? Sper că ești multumit de ce-ai reali/at!

- întotdeauna tipi în balul ăsta? întrebă Robbie liniștit. Intră a se lăsa impresionat tie izbucnirea ei.

- întotdeauna! răbufni Roxane, roșie la față de mînic. Acum te rog să pleci.

El se mărgini să zîmbcască, privind-o cu ochi jucăuși.

- Sînt un bărbat îngăduitor.

- Ești un copil.

- Nu pentru multă vreme, replică el liniștit și sigur pc sine, fără a se lăsa antrenat de izbucnirca Roxanei.

La treisprezece ani. cîiul plecase la colegiu, se pricepea deja să mînuiască armele, să călărească și să curteze o femeie. Edinburgh-ul, și mai tîrziu Utrecht-ul și Parisul. îl școliseră pc mai departe într-ale știintei și-ale viciului, deopotrivă.

- Dacă totul c o chestiune dc orgoliu, află că nu mă interesează cîți ani ai.

- Acum nu. dar mai tîrziu? Nu știu dacă voi avea curajul sa suport toate aluziile și zîmbctele ironice ale celorlalți. La inccput credeam că da, dar acum, cînd perspectiva c pe calc să devină realitate, nu mai sînt așa de sigură.

- Pune problema și altfel... Copiii îl plac pc Johnnic. întotdeauna l-au considerat un fel dc unchi... Iar acum chiar asia sc va și întîmpla. .

- Nu mă pot mărita cu tine!

Și o simplă legătură amoroasă i-ar fi dat destulă bătaie tie cap. Totuși, mulți ar fi înțeles nevoia de-a avea alături un bărbat mai tînăr. Dar măritișul !

- Cu neputință! întreaga Scoție va vorbi despre viata noastră conjugală.

- Doamne. Roxie, ilar cc importantă are?

- Habar n-ai tu!

- Sc parc că nu. Atunci dc ce nu-mi spui?

- Ti-aduci aminte cîiul lady Kcir s-a măritat cu tînărul preot de pc domeniul ei?

- Nu.

- Ei bine, timp de un an după căsătorie nu s-a glumit decît pe seama diferenței de vîrstă dintre ei si despre însușirii lui „divine”.

- Draga mea. nu vreau să discutăm nici despre vîrsta ta, nici despre alte chestii dc-astea, pentru că -îți spun cu mîna pe inimă - nu dau doi bani pe ele. Nu mă interesează! Aș vrea să gîndești si iu la fel. Oricum, pînă la vară voi fi plecat din țară. așa că vei avea tot timpul să te răz.gîndcști.

- La fel și tu! replică Roxane. înăltînd din sprintene.

- întocmai.

- .Știu că. de fapt, spui numai într-o doară.

- Isuse, cît ești de cîrcotașă!

- Poate, pînă la urmă. îti vei da seama că nu mă iubești, spuse ca îmbufnată.

- S-ar zice eă-ti pare rău. vorbi el cu blîndcțe.

- Sigur că-mi pare!

- Atunci să încerc să te mai consolez... urmă Robbie, pe un ton insinuant și plin de făgăduințe.

- Dar n-ai de gând să faci ceva, afurisitele? sc răsti ca, ridicându-se brusc în capul oaselor și fulgurându-l cu privirea.

Părul roșcovan îi cădea în valuri pe umeri.

El deschise încet pleoapele, măsurînd-o printre genele lungi și negre.

- Asta aștept și eu...

Ea izbucni în ris, ridicîndu-și brațele spre umeri.

- Mă dau bătută.

El se întinse alene, murmurînd:

- Era și timpul. '

Apoi buzele senzuale se distinscră într-un zîmbet.

- Acum să vedem cum stăm cu părerea aia de rău...

Capitolul 28

* și simt parfumul... sc au/.i o șoaptă ușoară ca o adiere.

Elizabeth deschise ochii. Ațipise pe marginea patului lui Johnnie. întoarse capul către soțul ei, dar el zăcea culcat, cu ochii închiși, respirînd încetitor. Elizabeth adormi din nou, istovită de noaptea de veghe petrecută la căpătîiul lui Johnnie.

După cîtva timp, Johnnie își ridică pleoapele și-și roti încet privirea, străduindu-se să vadă de unde venea parfumul atât de cunoscut. Unde era? Parfumul ei îi umplea nările. Deodată o zări și o imensă bucurie îi inundă sufletul.

- Bitsy... șopti ceva mai tare.

Ea tresări și, prinzîndu-i privirea ațintită asupra ei, scoase un țipăt fericit. „

Johnnie încercă să întindă mîna către ea.

Elizabeth sări în picioare și, într-o clipă, ajunsese lîngă el, prinzîndu-i degetele într-ale ei, vrînd să-i dea viață și putere din viața și puterea ei, într-o divină regăsire a sufletelor lor, îngemănate într-o singură iubire. Sc aplecă și-l sărută încet. Johnnie era culcat pe burtă, cu obrazul sprijinit în perne.

- Arăți minunat! murmură ea, în culmea fericirii, uitînd în starea lui precară.

O clipă ochii lui își regăsiră sclipirea de altădată, de parcă ar fi fost la fel de zdravăn și în putere ca înainte.

- Mi-a fost dor de tine.

Elizabeth se sili să-și înghită lacrimile la gîndul suferințelor îndurate de Johnnie numai din dragoste pentru ea.

- N-am să te mai las să pleci de lîngă mine.

- Sîntem în siguranță? întrebă el, încercînd să-și amintească frînturi din cele întîmplate.

- Ne aflăm în casa Roxanei.

- Bine. surise el. Atunci, sărută-mu... De o sută de ori.

Ea se grăbi să-i îndeplinească dorința, încercînd să-l sărute cu dragoste și tandrețe. Așa îi găsi Munro, care sc trezise

mai devreme, ca să vadă ce face Johnnie. Arhitectul veni la marginea patului, astfel încât să fie în raza vizuală a vărului său, și începu să-i povestească cu lux de amănunte ce se petrecuse cu o noapte în urmă.

– Cât timp crezi că mai poate rămîne Trondheim ancorat la țarm? întrebă Johnnie, când Munro își încheie relatarea.

– Azi-dimineață a ridicat ancora. Englezii răscolesc întreg ținutul în căutarea voastră. Corabia era încărcată cu marfă, așa că n-a mai putut rămîne.

– Asta înseamnă că are nevoie de opt zile să se întoarcă de la Vccre.

– Sau două săptămîni... La vremea asta a anului, pe mare se stîrnesc furtuni.

– Atunci nu-i nevoie să mă dau jos din pat în dimineața asta, zise Johnnie, cu chipul luminat de un zîmbet.

– Mai așteaptă o zi-două! îl sfătui Munro, răspunzîndu-i la surîs.

Totuși, în dimineața următoare, Johnnie insistă să fie ajutat să se așeze într-un jilt. Doi oameni îl sprijiniră să se tragă pînă la marginea patului, unde rămase cîteva minute. piau cînd putu să-și descurce dinții, de efort și durere. Cu Iruntca și ohra/ul brohonite de sudoare, se strădui să păsească pînă la jilțul cel mai apropiat, unde se așeză, ținîndu-se de brațele de lemn.

Trecură mai multe minute pînă cînd obrazul palid începu să-și recapete culoarea. Încet-încet, respirația reveni la normal. Johnnie își ridică ochii albaștri spre chipurile neliniștite din jurul lui și murmură:

– Nu vă temeți, n-am să leșin...

încercă să zîmbască.

– ...cel puțin, nu în următoarele cinci minute. Ce zic doctorii mei, nu mi-ar prinde bine un pahar de vin?... Pentru că, sincer să fiu, l-aș prefera de-o mie de ori morfinei.

Șase oameni se repeziră în același timp să-i împlinească dorința. În cîteva momente, Johnnie își muie buzele într-un pahar de vin de soi.

Se înzdrăvenea văzînd cu ochii, ajutat de puterea tinereții. Spițerul adus de Roxane se pricepea ca nimeni altul la ierburi tămăduitoare. Deseori era chemat să panseze răni provocate în duci și știa cum să îngrijească trupuri grav vătămate.

Roxane continua să se arate în lume, deși nu prea des. ca să nu atragă atenția asupra locuinței ei. Reușise să scape de contele de Brusisson în cele cîteva ocazii cînd îl întâlneau în societate, ccrîndu-și scuze că nu putuse să-l primească așa cum se înțeleseseră, pe motiv că avusese copiii bolnavi.

În public îi era ușor să-i stăvilească zelul, pentru că niciodată nu rămîneau singuri, fiind nevoiți să se mărginească la o conversație politicoasă. Copiii fuseseră trimiși pe ascuns la una din proprietățile din provincie, încă de-a doua zi după sosirea lui Johnnie. Deși cei mari pricepeau subtilitățile politicii și neccesitatea de-a păstra tăcerea,

cei mici nu înțelegeau cc înseamnă discreția. Prietenilor lor li se spusese pur și simplu că erau bolnavi.

Totuși. Roxanc nu voia să admită nici o clipă că-și trimisese copiii dc-acasă pentru că era îndrăgostită nebunește de tînărul ei amant.

Aproape tot timpul rămînca închisă în dormitor cu Robbie, deși deseori veneau să servească prîn/.ul în apartamentul rezervat fraților Ravensby. Toată lumea își dăduse scama că era ceva serios între ei, deși nici unul nu-și dezvăluia sentimentele în public. De multe ori. uitau că sînt și alții dc fată și se lipeau unul de altul, cu acel superb abandon al îndrăgostiților. Erau o pereche uimitoare: semănau nespus dc mult unul cu altul, aproape s-ar fi zis că sînt frate și soră. Amîndoi aveau aceleași trăsături de o frumusețe clasică, deși Roxane avea ochii viorii și părul ca o flacără, iar Robbie – ochi negri și păr castaniu-roșcat, deși pielea Roxanei – trandafirie ca petalele unei flori de seră –contrastata puternic cu trupul lui Robbie, ars de soare și de briza mării.

Și pasiunea lor era aceeași: sinceri și fără fereală, amîndoi sc închinau deopotrivă zeiței dragostei.

Într-o noapte, cînd Elizabeth adormise, iar Roxanc era plecată, Robbie umbla dc colo-colo, neliniștit, așteptîndu-i întoarcerea.

– O ici și pc Roxane în Olanda? îl întrebă Johnnic.

– Nu.

– Atunci, nu-i ccva serios între voi?

Părea surprins. Aparențele îl îndemnau să creadă cu totul altceva.

Robbie sc opri în loc o clipă, cu ochii țintă spre fratele său, care stătea într-un jilț, lîngă foc.

– l-am spus că ne întoarcem la vară. Oricum nu poate pleca, din cauza copiilor. între mine și Roxanc c ccva cît se poate de serios. Si tc rog sâ nu-mi vorbești dc diferența de vîrstă dintre noi, pentru că nu mă intercsca/.ă.

– Nici n-aveam dc gînd.

Roxane era mai mare chiar si decît cl, si totuși. Johnnic (inca nespus la ea.

– Sâ știi că s-ar putea să nu ne întoarcem la vară. E posibil sâ lipsim mai mult.

Robbie făcu o grimasă de nemulțumire și se prăbuși pe lîțul cel mai apropiat.

– Orice s-ar întîmpla, mormăi cl, eu mă voi întoarce mai devreme și voi hotărî împreună cu Roxane ec-avem dc făcut.

– Pari foarte sigur pe sentimentele tale.

– Tocmai tu vorbești, care te-ai însurat cu fata lui Harold Godfrey!

– Ai dreptate, lartâ-mă.

– Doamne, exclamă Robbie, oare va dura chiar atît de mult pînă ne vom recăpăta domeniile?

Nerăbdător și neobișnuit să fie împiedicat în planurile sale, fusese ccva mai optimist.

- Quccnsberry c sprijinit de Curte. Totuși, noi deținem polițe de la fiecare om înstărit din Scotia. Tot noi facem comerț în numele lor și le administrăm creditele în Europa. Iar dc cînd bîntuie mările corsarii francezi, prețul polițelor a crescut pînă la niște sume incredibile... surise Johnnic. Tot noi le controlăm și volumul mărfurilor. Pc zi ce trece, sporesc si șansele dc a-i vedea ruinali^(x).

- E avantajos să fii bancher european pentru cea mai marc parte a Scoției, murmură Robbie. Negoțul și legăturile bancare ale fraților Carrc se întind de la Palis și Bordeaux pînă la Londra, Edinburgh. Amsterdam, Hamburg, Danzig și Stockholm.

- Nu uita că finanțăm și o parte din regimentele scoțiene care luptă alături de Marlborough. Coutts a făcut clară tuturor

po/iiia meu: doresc ca pînă într-o lună să lie înaintată pc'itic urgentă către Consiliul de Coroană.

- Inșă tot vor trebui să fixeze o dată pentru proces, ol'td Kobbic. Și dracu Stic cît va mai dura .și asta!

- Nu-i neapărat nevoie. Consiliul de Coroană poat renunța la proces. Fără proces, nu va fi nici condamnare, iar Quecnsberry va fi silit să părăsească Goldiehouse. Dar mu rămînc Godfrey.

Glusul lui Johnnic deveni calm și măsurat.

- Pe el am să-l omor.

- Si Elizabeth?

- Nu i-am vorbit despre intentiile mele și nici n-am ile gînd s-o fac. Indiferent ce crede ea. Godfrey e prea primejdios pentru familia mea. Cine știe cc-ar putea face si cu copilul nostru!

- Poate că, totuși, Elizabeth nu va alia.

Johnnic ridică din umeri.

- Depinde de ocazia cc mi sc va ivi.

- Oricum, după ec-li rccapcți pămînturile...

- Si titlul...

- Așadar, probabil vara viitoare.

Johnnic schiță un surîs necruțător.

- Nu-i așa că li-ar face plăcere?

Următoarele zile pctrccute în casa contesei de Kilmarnock fură liniștite și lipsite de griji. Starea sănătății lui Johnnic se îmbunătățea văz.înd cu ochii. Elizabeth se apropia dc sorocul cînd avea să-și aducă pe lume copilașul, iar Robbie >i Roxane se închideau în universul nou descoperit al iubirii lor.

Intr-o după-amia/ă însoțită de martie, vasul Trondheim își făcu apariția în portul Leith.

Oaspeții din palatul Kilmarnock se pregătiră de plecare.

Capitolul 23

Vama și descărcarea mărfurilor durară vreo cîteva zile, astfel că viitorii pasageri avură răgazul necesar ca să sc pregătească de călătorie. Pe vas sc aduseră provizii

suficiente, ba chiar se făcură aranjamente să fie însoțiți la bord de un medic și de o moașă. Deși Johnnic se înzdrăvenea pe zi cu trece, totuși nu-și recăpătase foitele pe de-a întregul, iar Elizabeth număra zilele pînă la naștere, socotind că pruncul ar fi putut veni pe lume chiar înainte de sosirea la Rotterdam.

Roxane continua să-și facă apariția la toate evenimentele mondene la care nu putea refuza o invitație. În noaptea dinaintea plecării vasului Trondheim fusese poftită la cină în casa contesei de Sutherland, o veche prietenă de-a ei. Carc sărbătorea logodna fiicei celei mari. Roxane intenționa să rămână doar la masă. Seuzîndu-se din vreme de la balul unde erau invitați o sumedenie de oaspeți. Tocmai aștepta să-i fie adusă trăsura, ca să plece acasă, cînd din altă calească descinseră Harold Godfrey și ducele de Queensberry.

Nu avea cum să-i evite și nici n-ar fi îndrăznit, pentru a nu trezi bănuiele. Deși căutările înverșunate din primele zile de după evadarea lui Johnnic se mai potoliseră, totuși, lordul de Ravensby era dat în urmărire. Prin urmare, Roxane nu găsi altceva mai bun tîc făcut decît să lăc surîtlă cît mai grațios.

— Și dumneata ai sosit tot acum? întrebă Quccnsbcrry, aplccîndu-se să-i sărute mîna.

— De fapt, tocmai plecam! răspuse Roxane. Copiii sînt bolnavi, dar îi promisesem contesei că voi veni la cină.

— Păcat! spuse ducele, îndreptîndu-și brusc atenția spre unul din slujitori, carc-i făcuse somn, arătînd spre un grup tîc oaspeți, aflați în capul scărilor. îmi pare rău că va trebui să nc lipsim tîc plăcuta dumitalc companie. Și-acum, contesă, tc-aș ruga să mă scuzi! adăugă el. Văd că Fcnton e foarte agitat.

Schiță o plecăciune și se îndepărtă.

Harold Godfrey nu-l urmă. ei rămase pe loc: înalt, voinic, sfredelind-o cu privirea.

— Contesă, ai reușit să mă eviți timp de mai multe zile.

În glasul lui se ghicea o mînic abia reținută. Obrazul îi era la fel de roșu ca și haina tîc damasc, împodobită cu dantele.

— Nu tc-am evitat, Godfrey. Copiii mei sînt bolnavi, astfel că nu primesc vizite.

Se înfășură și mai strîns în pelerina de catifea. într-un gest instinctiv de apărare.

— Dar dumneata ieși din cînd în cînd. declară el supărat. De ce nu vii la mine?

— îmi pare rău, răspuse ea. făcîndu-se că nu ia în seamă o asemenea grosolănie. Dar pe moment, timpul meu e foarte limitat și mă preocupă doar strictul necesar. Cu cinci copii bolnavi tîc variolă^I), bineînțeleș c-am renunțat la multe din angajamentele mele mondene. Poate mai tîrziu.

— Poate că-ti vei face timp chiar acum! zise el. apueîn-îlu-i brațul ca într-un dește.

- îmi displace violenta, Godfrey! spuse încetișor Roxane, privind-l fix cu ochii ei violeți. Te rog să-mi dai drumul, altfel strig după ajutor.

El o mai reținu o clipă, vrînd să-i dea u înțelege cine era stăpînul, apoi îi dădu drumul, murmurînd cu prefăcută blîndețe:

- Sînt pe punctul să-mi pierd răbdarea, doamnă.

- Ba ai s-aștepti, Godfrey! replică Roxane, abia stăpîniindu-și mînia. Ai s-aștepti cît voi vrea eu.

- Vom vedea! răspuse el scurt, privind-o cu ochi cenușii și reci, pe sub peruca pudrată.

- întocmai, întări Roxane, înfruntîndu-i cu mîndric privirea.

Apoi, înclinînd ușor din cap. porni grăbită către ușă. Iară să-i mai pese dacă o aștepta sau nu trăsura, indignată la culme de brutalitatea și vulgaritatea lui. Lua-i-ar dracu pe englezi! Si pe Queensberry, cu manierele lui cu tot! Sc săturase pînă în gît de oameni fără Dumnezeu.

În seara următoare, pe cînd Roxane scria cîtva rînduri pentru copiii ei. în salon își făcu apariția Johnnic. Contesa rămase surprinsă văzîndu-l. Așadar, coborîsc singur scara. Dar deși se însănătoșise repede, totuși încă era destul de slăbit.

Îi zîmbi, ridicînd ochii de pe scrisoare.

- Ai coborît singur trei rînduri de scări.

- Așa sc pare.

Întinse o clipă brațele în față. încă nu-și revenise la greutatea obișnuită, era mai slab ca înainte, dar zîmbetul îi rămăsese același.

- Ești gata de plecare?

Pentru călătorie Johnnic îmbrăcase o haină de piele roșcată și-și atîrnasc spada la șold.

- De cum se întorc ceilalți. Au așteptat să se întunece, ca să mai facă unciie târguicli de ultimă oră.

Johnnic străbătu încăperea luminată de sfeșnice și se așeză pe canapeaua cu spătar înalt, din fața ei.

- înainte de-a pleca, am ținut să vin la tine și să-ti mulțumesc.

- Te-am ajutat din toată inima, zîmbi contesa. A fost o plăcere să-i las pe Queensberry și pe Godfrey cu buza umflată.

- Robbie mi-a spus că nu vrei să vii eu noi în Olanda.

Ea puse pînă de scris pe masă și-si încrucișă mîinile pe biroul sculptat.

- Deocamdată nu mă pot gîndi la asta. din cauza copiilor - deși, dacă as fi în toate mințile, n-ar trebui să mă gîndesc deloc. Robbie e mult prea tînăr.

Ridică ochii spre Johnnie, privind-l cu o expresie meditativă.

- E o nebunie să mă las dusă de val în felul ăsta.

- Acum un an, probabil ți-aș fi dat dreptate. Pe-atunci nu înțelegeam că există și o altfel de plăcere decât cea fizică. Dar dacă ții la ei, nu mai e o nebunie. Doamne, Roxane, sînt

convins că și tu, și cu putem face deosebire între dragoste și amor. De ani de zile practicăm una și nu ferim de cealaltă.

– Pentru un bărbat c altceva. Femeia vrea bărbatul ca pe un fel de premiu, obținut tot atât de ușor ca o bijuterie mult-visată.

– Așa ai vrea să faci și tu cu frate-meu? rîsc Johnnic.

– Să-ți spun drept, da! zîmbi Roxane. Mi-ar fi atât de simplu! L-aș adăuga colecției mele de bărbați și l-aș privi doar cînd as avea chef.

– Numai că tu-l iubești! adăugă Johnnic încetișor.

– Aici se încurcă lucrurile. El n-ar fi la fel de blînd și de supus ca o fată de vîrsta lui, așa-i?

Johnnic începu să rîdă.

– Din cîte-l cunosc cu pe Robbie, cu greu i s-ar potrivi 'o astfel de descriere.

– Vezi în ce situație mă aflu? oftă ea, rezcmîndu-se de spătarul jilțului.

– N-ar trebui să te frămînti prea mult, dacă nu-i vorba de cît de ochii lumii.

– Nici cu n-aș fi crezut să fiu așa timidă și temătoare. Mut de-a dreptul surprinsă.

– Ești o femeie frumoasă și obișnuită să fie curtată, murmură Johnnic, udmirîndu-i tenul alb, părul arămiu și trupul frumos, înveșmîntat în catifea genoveză de culoare verde. Ironiile celorlalți ar fi ceva nou pentru tine. Dar gîndește-te, «Iraga mea, de îndată ce ne vom lua înapoi averea de la Queensberry, nu vei avea alături, pe mine și pe Robbie, m atunci să vedem cine-ar mai îndrăzni să rîdă.

– Pe urmă, și copiii ar trebui să îndure aceeași batjocură, so încruntă Roxane.

–r- Te referi cumva la copiii pe care îi cunosc și eu atât de bine? Cei care de zece ani de zile au pus la încercare răbdarea, rezistența și priceperea unei armate de tutori, guvernante și maeștri de dans? Niciodată n-am avut impresia că ar fi din calc-afară de sensibili.

– Vrei să spui că sînt niște draci împiclițați? zîmbi ea, amuzată.

– Dar niște draci adorabili... rîse Johnnie. Da! De asta nu-am și împăcat atât de bine împreună.

Tăcură amîndoi și Roxane începu să-și strîngă ustensilele de scris de pe birou. într-un tîrziu, vorbi cu un fel de teamă:

– Robbie vrea să ne căsătorim.

– Știu.

Johnnic îi înțelegea temerile. Și el descopri de curînd te înseamnă dragostea adevărată.

– Am încercat să-i scot din cap ideea asta, dar degeaba.

– Te iubește, așa că n-arc de ales. De ce nu te măriți cu el?

– Va să zică, îi ții partea, acum c-ai înțeles ce bună e însurătoarea.

- Îi țin partea - și încă din tot sufletul. Dar numai ducă îl iubești și tu. Află că nimic nu-i mai frumos decât o înfățișare bazată pe dragoste adevărată.

- Vorbești din experiență.

- Și mă adresez unei femei cu experiență. Spune sin Roxie, nu-i pentru prima oară de la moartea lui Jamie că ești din nou fericită?

Ea îl privi câteva clipe, cu pupilele sclipind în lumii lumînărilor, apoi încuviință, dînd din cap.

- Mă simt vinovată pentru că nu mă simt vinovată c-ai uitat de moartea lui Jamie. Dar sînt îndrăgostită nebunește ca la șaisprezece ani.

- Măcar știi ce se întîmplă cu tine.

- Spre deosebire de tine, care nu ți-ai dat scama c-d iubeai pe Elizabeth.

- Am înțeles abia cînd ea era pe punctul să se măritf cu un altul.

-- Prea mult te-ai ferit de însurătoare ca să-ți schinvi dintr-o dată toate obiceiurile.

- M-am ferit și de tine?

- Nu, surîse ea, dar nu uita că nici eu nu umblam să pun mîna pe tine.

- Ah! exclamă el, privind-o atent pe femeia cu care împărțise atîtea ceasuri de plăcere. De asta ne-am împăc atît de bine.

- A fost un joc minunat, Ravensby.

« - Da, și-ți mulțumesc și pentru asta! șopti Johnnie. M-a bucurat să-mi fii prietenă, așa cum mă va bucura să te ai" cumnată. Apropo, adăugă el, n-ar fi rău să ai pregătită rochia de mireasă pentru la vară, fiindcă Robbie n-arc de gînd să aștepte decât pînă în iunie.

- Iar cu va trebui să mă supun dorinței lui?

Johnnie își ridică palma, parcă vrînd să se apere de înverșunarea din glasul ei.

- Pe mine să nu mă amesteca în treaba asta, draga mea N-am făcut decât să-ți spun c'e-și dorește Robbie.

își îndreaptă privirea spre fereastră. Jos, în stradă, se auzi tropot de cai și zgomotul unor roți de trăsură.

- Aștepti oaspeți?

Ea își încordă auzul.

- Nu-mi dau scama cine-ar putea să fie.

Apoi, ridicînd din umeri:

- Samuel are poruncă să nu primească pe nimeni. O să-i i întorcă de la ușă.

Cîteva clipe mai tîrziu, la urcările lor ajunse un glas supărat de bărbat, precum și frînturi din vorbele politicoase ale lui Samuel.

- Vreun admirator nemulțumit? o întrebă Zîmbind Johnnie.

Stătea tolănit pe canapea, ca de atîta ori în trecut. O li acțiune de secundă, Roxie îi trecu prin fața ochilor o veche imagine: camera tăcută, luminată de sfeșnice, și trupul înalt și zvelt al lui Johnnie, pe care-l cunoștea atît de bine.

- Nu cred să am admiratori nemulțumiți! replică ea, cu un surâs cochet.

- Probabil că nu! încuviință Johnnic, amintindu-și farmecele Roxanei.

Zvonul de glasuri contenise.

- Se pare că Samuel s-a descurcat pînă la urmă, spuse contesa, lăsîndu-se pe spate în jilț.

Johnnic, care nu auzise trăsura îndc părtîndu-se, stătea cu urechile la pîndă.

- Ce faci copiii? întrebă el, ca să abată atenția Roxanei.

- Le place grozav să stea la țară. Tocmai le scriam, ca să-ți anunț că voi veni să-ți iau acasă.

Brusc, privirea ei se îndreptă spre ușă. Răsună zgomotul unor pași cadențați, care se apropiau de salon, însoțiți de protestele lui Samuel.

- Oricine-ar fi fost, a trecut de Samuel, zise cu indiferență Johnnic, aseultînd cu atenție, la fel ca și Roxane.

Ușa salonului se dădu de perete și Roxane își duse nil: la gură, oprindu-și un țipăt de spaimă.

- În sfîrșit, contesă, te găsesc acasă.

- Icrtați-mă, my lady! se scuză Samuel, rămas la un pas în spatele lui Harold Godfrey, roșu la față și disperat că nu putuse respecta porunca stăpînei sale. Nici n-a vrut să mă asculte.

- Ieși afară, dobitocele! mîrîi Godfrey, împingîndu-l pe bătrînul majordom și închizîndu-i ușa în nas.

Fulgerător, răsuci cheia în broască, apoi o scoase și-o vîrî în buzunar.

- Și-acum, scumpa mea Roxane - mormăi el încrunțat și prost-dispus - ai să te ocupi, în sfîrșit, și de mine.

- De ce nu m-aș ocupa cu? vorbea Johnnie, ridicîndu-se de pe canapeaua care pînă atunci îl ținuse ascuns vederii.

Deși surprins, Harold Godfrey reuși să se stăpînească.

- V-am întrerupt cumva idila? replică el ironic. Nu mă miră că doamna a refuzat mereu să mă primească. Bravo, Ravensby, umbli cu femeii și nevăstă-ta stă gata să nască!

- 'Scoate-ți spada din teacă, Godfrey! zise Johnnic cu glas măsurat, mișcîndu-și degetele mîinii stîngi. Mă grăbesc să te trimit în iad.

Nici un mușchi nu se clinti pe fața contelui de Brusison, care se mulțumi să-l cîntărească din priviri pe Johnnic.

- Ai slăbit, Ravensby... murmură el insinuant. Crezi că ai să faci față?

- Asta ai să afli pe pielea ta, Godfrey! rosti răspicat Johnnic.

Fără a se întoarce spre Roxane, adăugă încet:

- Ascază-te în jilțul de la fereastră și rămîi acolo.

În timp ce vorbea, își trase pumnalul din teacă, apucîndu-l de mîncrul care i se potrivea perfect în palmă.

- îmi va face o nepusă plăcere să teucid, Ravensby! şuieră contele de Brusisbon, scoţându-şi haina galbenă de şaten. Puţin îmi pasă de procesul lui Queensberry!

Johnnic îsi scoase si cl haina. Cunoscînd perfidia lui Godfrey, nu-şi luase ochii de la el nici o clipă.

- Curaj, Godfrey!

Stăteau faţă în faţă - Godfrey cu spada în mîna dreaptă si cu pumnalul în stînga. Mîncrul de argint lucrat strălucea în lumina lumînărilor, ca si capul de lup de pe pumnalul nemţesc al lui Johnnic, carc sclipea ca o piazză rea. Johnnic era stîngaci - ca toţi din neamul Carre - astfel că avea să lupte cu Godfrey, nu parîndu-i spada cu pumnalul, ci cu propria-i spadă, într-o-încleştare mult mai primejdioasă, făcîndu-i pe amîndoi mai vulnerabili.

Ravensby rămase nemişcat îii mijlocul salonului Roxanei: înalt, subţire, calm. Numai ochii pîndcau fiecă mişcare a adversarului.

Pe lîngă trupul vlăguit de suferinţă al lui Johnnic, Godfrey părea mult mai solid.

- N-ai să rezisti, Ravensby... zise contele cu răceală.

.- Atunci voi fi silit să teucid mai repede, replică Johnnic, fără să se tulbure.

Godfrey mîrîi furios şi-şi repezi braţul înainte, încercînd să-şi înfigă spada în stomacul adversarului.

Johnnic sări într-o parte.

- Ţi-ai pierdut agilitatea, Godfrey! zise cl batjocoritor.

Apoi se feri cu iuţeala fulgerului, tocmai cînd lama pumnalului vrăjmaş îi trecu pe lîngă urcche.

Amîndoi tăcură, lăsînd să vorbească spadele. Luptau pe Viaţă şi pe moarte, parînd, cschivîndu-se, răsuflînd şuierător. Cele patru lame sclipcau în lumina lumînărilor.

La raza palidă a felinarului de la intrarea palatului de Kilmarnock, Rcdmond rccunoscua trăsura albastră a contelui de Brusisbon.

- Tatăl tău c înăuntru, spuse el, conducînd-o pe Elizabeth spre poarta de serviciu. Se pare c-a încercat din nou s-o vadă pe Roxane.

Intrară în bucătărie, unde servitorii se dădeau de ceasul morţii. Adunaţi aici şi pe trepte, vorbeau cu toţii deodată, desperaţi şi neputincioşi. Doi valeţi păzeau scara, înarmaţi cu cuţite de bucătărie. Rcdmond şi Elizabeth puseră deoparte pachetele primite de la spiţer şi încercară să-i potolească, dornici să afle ce se întîmplasc.

- Rămii aici! îi ceru Rcdmond Elizabethci. Eu urc să-i ajut lui Johnnic. X^u nu P^ot' f* de nici un folos, adăugă el, obsrvîndu-i privirea încăpăţînată. încearcă să te ţii deoparte! o sfătui cl, ieşînd în grabă din bucătărie.

Cum Elizabeth nu avea nici cca mai mică intenţie de-a aştepta în linişte să-i fie ucis soţul, porni pe scări, în urma lui.

Zgomotul de lemn sfărîmat îi lămuri pe toți cei din salon că, în curînd, ușa va fi spartă. Dar nici unul dintre luptători nu putea risca să-și întoarcă privirea.

Roxane rămăsese încremenită lîngă draperia de la fereastră, îi venea să țipe: „Grăbiți-vă! ”

Johnnic era istovit și părea ajuns la capătul puterilor. Nemaiavînd nevoie să se apere, Godfrey începu să atace. Roxane, care nu îndrăznea să intervină, de teamă să nu distragă atenția lui Johnnic, vedea, neputincioasă, cum tînărul opunea din ce în ce mai puțină rezistență.

Pentru cineva abia sculat de pe patul de suferință, lordul luptase cu o forță uluitoare. Dar amîndoi erau răniți, iar pentru Johnnie o nouă pierdere de sînge se dovedea fatală.

Deși încă se mai apăra destul de bine, parînd cu precizie loviturile lui Godfrey, totuși își pierduse iuțeala și puterea. Curînd nu va mai fi în stare să se apere. Dragoste interzisă

Godfrey contase în primul rînd pe slăbicilinca adversarului: ataca și se retrăgea, obligîndu-l să se miște tot timpul, ca să obosească, slăbindu-și defensiva.

Johnnie lupta din instinct, coordonîndu-și automat ochiul, mîna și creierul, grație anilor de practică alături de tatăl său, la care se adăuga și experiența sa pariziană. Fiecare mișcare era sigură și precisă.

Dar îi lipsea forța vitală de-a porni un atac – atacul decisiv, menit săucidă.

În schimb, Godfrey îl asalta tot mai îndîrjit, știind că ușa nu va rezista prea mult. Gesturile lui erau rapide și violente, iar Johnnic se silea din răspuțuri să-i țină piept, parînd iar și iar spada care se năpustea cu înverșunare asupra lui.

Godfrey lupta cu măiestrie, profitînd de cel mai neînsemnat avantaj, apărîndu-se cu atenție și căutînd să cîștige timp.

Cu cămașa leoarcă de sudoare, Johnnic dădea înapoi pas cu pas, parînd loviturile fulgerătoare ale adversarului prin forța încheieturii mîinilor, prin capacitatea reflexă de a-și pune în mișcare în mod reflex fiecare mușchi și fiecare tendon.

În cele din urmă, ușa se prăbuși la pămînt și Johnnic o zări cu coada ochiului pe Elizabeth. O fracțiune de secundă își slăbi apărarea și Godfrey fandă, pentru lovitura decisivă.

Lordul pară în ultima clipă, cu o mișcare bruscă a propriei spade, ca să-și ferească pieptul.

Spada lui Godfrey alunecă de-a lungul tăișului spadei lui Johnnic, izbindu-se cu zgomot de mînerul ei. Johnnic făcu un salt înapoi, ieșind din bătaia lamei ucigăse.

Acest moment de cumpănă îi ascuți din nou reflexele, Păcîndu-l să nu scape din ochi cele două tăișuri amenințătoare. Pară din nou și se trase înapoi, răsturnînd un scaun, ca să

cîştige timp. Dar contclc /.vîrli scaunul la o parte și Johnnic înțelese că va trebui să lanseze atacul decisiv înainte de-a`fi complet sleit de puteri.

Cu pistolul ridicat, Rcdmond încercă să țintească spre Godfrey, carc nu numai că se mișca tot timpul, dar sc afla foarte aproape de Johnnic. Lumina slabă era departe de a-i ușura sarcina. Pc măsură ce adversarii se apropiau de perete și viața Roxanei înccepa să fie în pericol.

În clipa aceea, lîngă cl sc ivi Elizabeth. Temătoare, dar ^neclintită în hotărîrea ci, spuse răspicat:

– Dă-mi mie pistolul. Rcdmond.

Și întinse mîna către eJ.. Redmond cumpăni situația o fracțiune de secundă. Era cumplit de riscant și nu știa dacă Elizabeth ar fi fost în stare să ochească. Apoi îi văzu privirea neînduplecată.

– Ține minte că bate puțin spre stînga, îi spusQ cl, dîndu-i pistolul încrustat cu argint.

– Știu. Doi inci! răspuse ea, fără urmă de emoție și fără să-i tremure mîna.

Ridică arma și sprijini cu stînga țeava îndreptată spre silueta în continuă mișcare a tatălui ci, apoi așteptă un moment prielnic, ca să nu pună în pericol viața lui Johnnie sau a Roxanei.

Redmond își scoase încetișor cuțitul de vînătoare din teaca de la brîu și-l cîntări o clipă în palmă, pregătit să-l arunce, în caz că stăpîna lui ar fi greșit ținta.

Adunîndu-și ultimele puteri, de teamă că nu-l vor mai ține picioarele sau că-și va pierde siguranța mîinii, Johnnie porni la atac.

Godfrey începu să sc apere cu disperare în fața asaltului vijelios al adversarului. Spada lui Johnnic sc mișca cu iuțeala fulgerului. Amîndoi erau agili, amîndoi erau spadasi înnăscuți, amîndoi luptau pe viață și pe moarte. Tăișurile spadelor se izbeau, se ciocneau, scoțînd seîntei, fandînd și parînd. Și unul și celălalt mînuiau cu eleganță oțelul ucigaș, pregătindu-se de lovitura fatală, deschi/.îndu-și drum, dar întîmpinînd imediat rezistența și îndemînarea adversarului.

Johnnic era vlăguit de puteri și răsuflea greu. La un moment dat, pumnalul lui Godfrey sc agăță într-o creastătură a cuțitului lui Johnnic și,încordîndu-și brațul, contele îi smulse arma din mîna.

Găsindu-se brusc într-o poziție de inferioritate, Johnnie sări înapoi, încercînd să sc apere de atacul furibund al lui Godfrey.

Elizabeth își încordă privirea asupra țintei, rugîndu-se cu disperare să nu greșească.

Dar cci doi bărbați sc mișcau cu o iuțeală amețitoare.

Godfrey părea să-și fi regăsit energia de la început. Se năpustea asupra lui Johnnic, silindu-l să se tragă înapoi, știind că pentru lordul de Ravensby – care se chinuia să

reziste luptînd numai cu spada – moartea era numai o chestiune de timp.

Deși istovit, Johnnic continua să se apere ca un diavol, respingînd atacul, dar cînd puțin cît puțin. În cele din urmă se văzu încolțit între masă și perete. Își dădea seama că are o singură scăpare: atacul – riscant, primejdios, aproape imposibil.

Așteptă fandarca lui Godfrey. Cu cît adversarul venea mai aproape, cu atît mai scurtă era distanța pînă la trupul lui

Avea nevoie de sînge rece și încredere. Nu mai putea da înapoi, astfel că mișcările îi erau limitate. Trebuia să reacționeze cît mai rapid și la momentul potrivit. Fără nici o ezitare.

– Ești pierdut, Ravensby! gîfii Godfrey, cu ochii sticlind, oprindu-se o clipă ca să-și tragă suflul și savurîndu-și victoria.

Apoi, brusc, fandă.

Spada lui Johnnic țîșni în sus ca să parăze lovitura, țintită drept spre inima lui. Într-o fracțiune de secundă, lama lui Ravensby se strecură pe lîngă spada lui Godfrey, apoi lordul o răsuci și, întinzînd brațul, o înfipse în pieptul lui Godfrey.

Fuse o lovitură magistrală, de o rară finețe și îndemnare, pentru care se cercuau nervi de oțel, o viteză uluitoare și o mînă sigură.

În aceeași clipă, Elizabeth își ținu respirația și apăsă pe trăgaci..

Brațul lui Raymond zîcni în sus și pumnul lui șuieră prin aer.

Lama ascuțită pătrunse prin ochiul drept, ajungînd pînă în creier, în același timp cu glonțul care-i sfărîmă capul și cu vîrfurile spadei lui Johnnic. Înfipt în inimă. Conte se clătină, cu sabia sprijinită în covor, apoi se legănă de pe un picior pe altul și, în sfîrșit, scăpînd spada din mînă, se prăvăli la picioarele lui Jolmie.

Lordul rămase nemișcat, răsuflînd greu, cu brațele atîrnînd pe lîngă corp și cu ochii la trupul prăbușit la un pas de cizmele lui lăcuite.

– Cu complimente de la... tatăl meu! murmură el.

Degetele lui și subțiri dădură drumul mîncrului lucrat în argint și spada însîngcrată căzu, zăngănind, pe podea.

Rana din umărul stîng, ca și cea din brațul drept, sîngerău, lăsînd pete rubinii pe cămașa albă. Stropii de sînge se prelinseseră de-a lungul mîneii, picurînd din manșetele de dantelă. Johnnie își înălță capul, căutînd-o din ochi pe Elizabeth. O zări și chipul ei se luminează de un zîmbet. Gata să leșine din pricina efortului, cu gura deschisă în căutare de aer, se strădui să-și recapete sîngele rece, înainte de-a pași peste trupul din fața lui. Încet-încet, neștiind dacă-1 vor asculta picioarele, îndrăzni să se îndrepte către soția lui. lăsînd în urmă o dîră subțire de sînge.

Elizabeth stătea nemișcată, ținând în mână pistolul încă fumegînd. Johnnie se opri lîngă ea și, luînd arma, i-o întinse- lui Redmond.

- Voi doi... mi-ați salvat viața... gîfii cl.

- Doar o mîină de ajutor! răspunse laconic Redmond, cu ochii la trupul prăbușit pe covor, fără a-și putea ascunde admirația pentru lovitura măiastră a lui Johnnie. Voi avea grijă să nu fie găsit prea aproape de casa contesei.

Privirile celor doi bărbați se întîlniră pe deasupra capului Elizabethci. Amîndoi erau obișnuiți cu priveliștea morții.

- Vrei să te ocupi puțin de Roxanc? îl rugă Johnnie.

Redmond încuviință, iar lordul o luă încet de braț pe Elizabeth, eondueînd-o afară din salon.

- Ești rănit! țipă ea, de parcă abia atunci ar fi revenit la realitate.

- De la două lovituri de pumnal, explică Johnnie. Niște zgîrieturi. Să mergem în camera noastră.

Ea tremura din tot trupul.

Johnnie o duse în brațe în apartamentul lor, adunîndu-și ultimele puteri, pentru că acum ea avea nevoie de ajutor și pentru că, la vederea singelui, începuse să tremure din toate încheieturile.

Intrînd în dormitor, se așeză jos, cu ea în brațe și, strîngînd-o la piept, o lăsă să plîngă în voie. Ar fi vrut s-o consoleze, dar îi lipseau cuvintele. Era convins că Harold Godfrey îi ucisese tatăl, iar acum fusese cît pe-acî să-lucidă și pe el. Moartea lui nu putea decît să-l bucure.

- Nu plîng pentru cl, murmură Elizabeth după un timp.

Începu să se joace cu micul cercel de aur al lui Johnnie mîngîindu-i lobul urechii, nevenindu-i să creadă că-l avea alături.

- Merita să moară. Cînd mă gîndesc că te-ar fi putut ucide!

- Nu l-as fi lăsat cu s-o față! spuse Johnnie, cu același curaj care-l ajutase să iasă victorios și din prima confruntare cu Harold Godfrey, la vîrsta de numai șaptesprezece ani.

- Vreau să plecăm fără întîrziere, zise Elizabeth, cu un glas în care se citca neliniștea. Să fim în siguranță în Olanda. Putin îmi pasă de averi și de titluri. Nu-mi doresc decît să plec cît mai departe de orice fel de trădare. Chiar de-ar fi să nu ne mai întoarcem niciodată!

- Vom pleca de îndată ce se întoarce Robbie, o asigură Johnnie, mîngîindu-i umărul cu tandrețe. După ce-i conduce la corabie pe doctor și pe moșă, va veni aici.

Deci lordul se feri să pomenească despre o eventuală revenire în Scoția sau despre soarta averii sale, totuși nu avea de gînd să-i îngăduie lui Queensberry să se bucure prea mult de bunurile ce aparținuseră din moși-strămosi familiei Carre.

- Cîte zile mai sînt pînă ce vom pune piciorul pe pămîntul Olandei? întrebă ea, profund îngrijorată.

- Dacă vîntul ne e prielnic, numai două! răspunse Johnnic.
Apoi, stercgîndu-i lacrimile de pe obraz, zîmbi și adăugă:
- Sîntem ca și acolo.

Cînd se întoarse Robbie, cu toții își luară rămas-bun de la Roxane. Cele două răni primite de Johnnic în timpul duelului fuseseră pansate - operațiune care pentru tînărul lord devenise de-acum obișnuință. Roxane îndepărtase covjorul plin de sînge și aranjase mobilierul exact ca înainte, în vederea unor eventuale cccrctări. Redmond își îndeplinise misiunea.

Vizitiul lui Godfrey fusese trimis să-și aștepte stăpînul în fața palatului lui Quecnsbcrry.

Prin grija lui Redmond, trupul contelui fusese aruncat pe ascuns în fundul grădinii.

Își luară rămas-bun în camera de oaspeți, departe de locul unde se petrecuse o sccnă atît de violentă. Sub tristețea despărțirii se simțea și o notă de optimism, pentru că în curînd frații Carre aveau să se afle în afară de orice pericol.

- Îmi închipui că vă veți întoarce la toamnă, zise Roxane, sărutîndu-i pe Johnnic și pe Elizabeth.

- S-ar putea, răspunse lordul, conștient de îngrijorarea soției sale. Dar nu-i exclus să mai rămîncm în Țările de Jos.

- Coutts spunea că vom veni către sfîrșitul toamnei, interveni Robbie, nedumerit de vorbele ciudate ale fratelui său.

- Îți mulțumesc din toată inima, Roxane! se grăbi să adauge Johnnic, vrînd să evite o discuție nedorită. Sărută copiii din partea noastră.

- Să-mi dați de știre de îndată cc se va naște al vostru.

- Căpitanul Irvine tc va vesti ncîntîrziat.

- Ți-aș fi recunoscătoare dacă ai trimite vorbă și la Three Kings, i se adresă Elizabeth Roxanei. Redmond mi-a făgăduit ca, la rîndul său, să mă țină la curent cu lucrările la casă. Poate să mă anunțe și pe cînd e nunta... zîmbi, aruneînd o privire piezișă către paznicul ei.

- Vom aștepta întoarcerea voastră, răspunse Redmond, îmbujorîndu-se ușor. Oricum, voi avea destulă bătaie de cap ca să-l împiedic pe lord Ayton să se ocupe de supravegherea șantierului.

În clipa aceea se auzi pendula, reamintind tuturor că ora era tîrzie. După o ultimă îmbrățișare, Johnnic și Elizabeth ieșiră pe ușa din spate, suind în trăsura cu perdelele lăsate, care-i aștepta în curtea palatului.

Robbie voise să-și ia rămas-bun la urmă. O strînse în brațe pe Roxane și se opri în prag, lipind-o de pieptul lui, ncvrînd să-i mai dea drumul.

- Poate n-ar trebui să plec, murmură el.

Hainele și părul lui miroseau a marc.

- Nu! E prea primejdios! protestă Roxane, privindu-l cu ochi măriți de spaimă. Mai ales acum, cînd Godfrey a fost

ucis. Quccnsberry o să-și pună în mișcare toate iscoadele, dc teamă să nu vină el la rînd. Dacă nu pleci, tc vor găsi și te vor omorî.

Glasul îi tremura dc neliniște și îngrijorare.

– Nu înțelegi că nu vreau să tc pierd? șopti ea.

– Nu pot s-aștept să te revăd abia la vară, zise cl.

– Robbie, ascultă-mă. Va trebui să ai răbdare pînă la toamnă. Coutts a spus octombrie sau noiembrie.

– Mă voi întoarce luna viitoare! declară cl, cu glasul gîtuit dc emoție.

– Nu sc poate!

El îi înăbuși țipătul cu un sărut pasionat. Cu cît i se puneau în calc mai multe opreliști, cu atît o dorea mai tare. Strivindu-i tfupul dc-al lui, o sărută aproape sălbatic, dc parcă ar fi reușit s-o facă a Lui numai prin forță. într-un tîrziu, își dezlipi gura dc buzele ci îndurerate, murmurîndu-i:

– Mă întorc luna viitoare...

Cu inima bătînd să-i spargă pieptul, Roxane sc supuse pornirii lui pătimășe, înțclcgînd că nu i sc putea împotrivi, tot așa cum nu poți opri soarele din mersul lui ceresc.

Dragoste interzisă

– Trimite-mi vorbă prin Coutts, spuse ea, și voi încerca să te întîlnesc undeva, la țară, departe de iscoadele lui Quccnsbcrry.

– Doamne! O lună întreagă! Crd c-am să-mi pierd mințile! șopti el, și Roxane îi simți răsufllarea fierbinte pe obraz și la tîmplă.

își lăsă brațul să alunece de-a lungul spatelui ei.

– Promite-mi că n-ai să fii a altui bărbat.

Brusc, o depărtă de el, fulgcrînd-o cu privirea ochilor lui întunecați.

– Promite-mi! repetă, încruntat.

– îți promit că n-am să fiu a altuia.

Zîmbetul ci părea cu totul nepotrivit cu intensitatea momentului.

– Te ador, murmură Robbie. Și-acum, sărută-mă repede, că mă așteaptă ceilalți.

Sc sărutară lung și pasionat, fără violența și patima de-adi- ncauri. Un sărut tandru și fierbinte ca soarele dc primăvară.

Robbie plecă, lăsînd-o pe Roxane trcmurînd dc dorință.

Dc îndată ce Robbie sui pe corabie, Trondjicim ridică ancora. Pînzele se umflară în vînt și, cîteva minute mai tîrziu, vasul plutea în largul mării.

– îți pare rău că pleci? îl întrebă Elizabeth pe soțul ei.

Stăteau amîndoi la prova. Johnnic o înlănțuisc cu brațele, ținînd-o lipită cu spatele dc pieptul său. împreună urmăreau luminile orașului Leith picrzîndu-se încet-încct în depărtare.

- Nu. Vreau să vă știu în siguranță, pc tine și pc copilașul nostru. Mă bucur că plecăm.

- Nu ești prea convins.

El clătină din cap și-o trase mai aproape, lipind-o de trupul lui fierbinte.

- Ți se pare. Vom rămîne în Olanda cît timp vei vrea tu.

- Și dacă cu voi vrea pentru totdeauna?

- Atunci așa va fi.

O iubea și dorea să-i facă pe plac. Robbie se putea ocupa și singur de domeniile familiei.

- Ești atît de bun cu mine! exclamă Elizabeth, întrebîndu-se dacă nu dădea dovadă de egoism, cerîndu-i prea mult.

Johnnic o răsuci cu fața spre el, ca să-o privească în ochi.

- Tu ai fost bună cu mine, murmură el. M-ai învățat că înseamnă iubirea adevărată, pe care altfel n-aș fi cunoscut-o niciodată. Curînd vom avea și un copil... Vom fi nespuse de fericiți.

Surîsc unor amintiri știute numai de ei doi.

- Și ne vom întoarce la plăcerile noastre...

- Încep să cred că sînt o femeie nemaipomenită! rîsc veselă Elizabeth, știind că rar i se întîmpla lui Johnnie să facă astfel de mărturisiri.

- Fără pereche! declară lordul, încercînd și el să rîdă.

- Asta vrea cumva să însemne că ai cunoscut o mulțime? întrebă ea cu o ușoară iritare în glas.

- Cîtuși de puțin, se grăbi el să răspundă. Pînă să te întîlnesc, an» dus o viață de ascet.

- Mai să cred că ai fost un înger, Ravensby.

- În toate cele, my lady! murmură el, insinuant. Poate, totuși, n-ai uitat.

- N-am uitat, surîse ea: Iar în Olanda vom avea destulă vreme să ne bucurăm de talentele tale fără seamăn.

- În sfîrșit, vom avea timp... șopti Johnnic și în ochii lui se aprinse o lumină jucăușă. Am să-ți arăt că înțeleg olandezii prin plăcere...

- Altceva decît noi?

- Răbdare, Bitsy! răspunse el, sărutînd-o pe buze, ușor ca o adiere. Toate la timpul lor... .

EP3JL0Q

Fiul lui Johnnie și-al Elizabethci veni pe lume la Haga, la numai zece zile de la sosirea în Olanda. După cum se vede, avusese răbdare pînă ce părinții lui se instalaseră în conacul cu pereți galben-deschis, înconjurat de un cîmp de Iqlele.

Îl botezară Thomas Alexander, după numele tatălui lui Johnnie. Afia cum făgăduise Ravensby în noaptea aceea rece petrecută la Letholm, toți trei se bucurau de grădina cu lalele de la Gardenbuis. Tommy era lumina vieții lor: un copil doțofan, cu părul negru, care moștenise surîsul tatălui său, reușind să fie la fel de irezistibil.

O lună mai tîrziu, cînd Tommy învățase deja să zîmbească, Robbie se sui pe corabie, pornind spre Scotia. Consiliul de

Coroaiiă începuse să se îndoiască de oportunitatea unei sentințe de exil dată contelui de Gradcn: membrii săi erau confrunțați cu ruina iminentă, neputându-și răscumpăra polițele aflate în posesia băncii Ravensby din Rotterdam. Odată cu crabul băncii Scoției, în decembrie, mulți dintre ei se aflau într-o situație dezastruoasă. Negustorii din burgurile regale trimiseseră petiții, prin care garantau cinstea și loialitatea contelui de Gradcn, socotindu-l incapabil de răzvrătire- și trădare. Se zvonea că în luna august urma să se revină asupra verdictului.

- Ești fericit? îl întrebă Elizabeth într-o frumoasă zi de vară, când toți trei stăteau la soare, sub cerul fără nici un nor.

- Nespun de fericit, răspuse Johnnie, aplecându-se să-l sărute.

Alături, pe o pânză albă, se vedeau recturile prînzului luat la iarbă verde. Tommy dormea în coșulețul său, la umbra unui prun.

- tîi dai seama că în împrejurări obișnuite nici nu ne-am fi cunoscut?

- Te-aș fi găsit eu într-un fel sau altul! murmură el, cu convingerea și botărîrea care-i stăteau în fire.

- Sau poate că eu te-aș fi găsit pe tine.

Johnnie tăcu o clipă, cîntărind dîrzenia ei, apoi răspuse, cu diplomatic:

- Sigur, se putea și așa.

- Crezi în soartă... în destin?

Desigur!" își zise el, convins că fiecare om își făurește singur destinul. Dar în pragmatismul lui exista și un strop de ateism, pe lîngă faptul că știa ce răspuns i-ar fi făcut plăcere Elizabetbei.

- Uneori, da! șopti el, punîndu-i mîna pe braț-

Pielea ei era fierbinte de la căldura soarelui. În acea clipă, Johnnie o simțea nu numai ca prezentă fizică, ci ca un abur care-i umplea inima și sufletul, de parcă un suflu mistic ar fi pătruns înlăuntrul ființei lui, marcîndu-l pe vecie.

- Tu ești toată viața mea... murmură el. Aerul pe care-l respir, bucuria și plăcerea de-a trăi. Poate că-i mîna destinului, îndrăzni să adauge, ca și faptul că în Tommy regăsesc o părticică din tatăl meu.

Cuvintele acestea îi amintiră Elizabetbei de dragostea lui profundă și generoasă, care trezea în sufletul ei un sentiment de vinovăție.

- Dacă vrei să te întorci în Scoția, în caz că ești rechemat din exil - spuse ea - să știi că vin și eu cu tine.

- Chiar așa? întrebă el încetișor, neștiind dacă soția sa vorbise serios.

Ea încuviință din cap.

- Știu ce mult înseamnă asta pentru tine. ,

- Nu trebuie să faci doar pentru plăcerea mea! replică el, privind-o cu atenție.

- Știa. Dar așa,-i mai bine. Pe urmă, fiul nostru va crește în țara lui.

Ochii lui albaștri o cercetară câteva clipe, apoi Johnnie întinse brațele și-o strînse la piept, sărutînd-o plin de bucurie. Deodată, se rostogoli pe spate, trăgînd-o după el, pînă ce Elizabeth se sprijini de pieptul lui. În privire i se citea o fericire fără seamăn.

- îți mulțumesc, murmură el.

Abia atunci înțelese Elizabeth ce greu suportase soțul ei exilul.

- Iar tu te vei putea din nou ocupa de casa nouă de la Three Kings, urmă Johnnie entuziasmat.

- Zău că mi-ar place! răspunse Elizabeth, pe care perspectiva o umplea de încîntare. Nici Munro nu-i fericit aici.

- Nimeni dintre noi nu este.

Elizabeth, făcu ochii mari, mirată că nu-și dăduse seama mai devreme de acest mare adevăr.

- Dar tu cum reușești să-i (ii în frîu atît de bine?

El păru surprins de întrebare. Doar erau oamenii lui! înălță din umeri.

- To ti știu că într-o bună zi se vor putea întoarce.

- Vrei să spui că toți m-au așteptat pe mine?

- Pe tine și Consiliul de Coroană.

- înseamnă că am o autoritate foarte mare, zise ea ca mîndrie.

- în anumite chestiuni, ai! acceptă el, cu oarecare prudentă.

- De fapt, aveam de gînd să-ti fac o rugăminte! murmură ea, surîzînd seducător.

- Nu zău? exclamă el cu gravitate.

- îmi promisi că nu spui nu?

El aruncă o privire să vadă dacă bebelușul dârpia.

- Posibil! zise, încercînd să rîdă.

- Posibil? repetă Elizabeth, cu un surîs insinuant.

- Posibil, întări Johnnie.

Nu-l putea sili să accepte mai mult de-atît.

. Ea își coborî pe jumătate pleoapele peste ochii verzi.

- Dar dacă rugăminta mea s-ar referi la tine? murmură ea, cu glasul trc murînd de dorință.

- în acest caz, va fi plăcerea mea, răspunse Jobnie, plimbîndu-și mîna de-a lungul spatelui Elizabethbei, pe rochia trandafirie de muselină.

- Dar și-a mea, murmură Elizabeth, simfîndu-i prin rochie căldura mîinii, care cobora tot mai mult, poposindu-i pe șold.

- Știu, șopti Jobnie, surîzînd șagalnic, cu buzele aproape atingîndu-le pe ale sofiei.

Brusc, se rostogoli deasupra ei, făcînd-o să scoată un țipăt de surpriză.

- Doamne, că grăbit mai ești gîfii Elizabeth.

Nu se referea doar la mișcarea neașteptată. Sexul lui în erecție o apăsa pe pînțele. Apoi simți mîna lui Jobnnie ridicîndu-i rochia și soarele înfierbîntîndu-i coapsele.

Jobnnie surîse drăgăstos, continuînd s-o fină prizonieră sub trupul lui puternic.

- Am învățat de la nevastă-mea, murmură el. începînd să-i descheie nasturii rochiei subțiri, de vară. Și pe urmă, Tommy se poate trezi în orice clipă...

își strecură mîna în corsajul ei, mîngîindu-i sîinii plini și rotunzi.

- ...ca să-și ceară dreptul la ce am eu aici...

începu să-i frămînte sfîrcurile între degete pînă ce se întăriră.

Elizabeth simți cum o cuprinde un val de fierbințeală. Atingerea lui îi trimitea fiori în tot trupul.

- N-o să vă certa fi voi dintr-atîta lucru! murmură ea, cu mintea tulburată de plăcerea divină și copleșitoare ce-i inunda întreaga ființă.

El își plecă fruntea și, apucînd cu buzele sfîrcul trandafiriu, îl apăsa ușurel, pînă ce Elizabeth gemu de plăcere. În acea după-amiază caldă de vară, în grădina conacului din Olanda, gustul iubirii se îngemăna cu gustul dulce la Scoției.

Se întorceau acasă. .

Sfirsit

NOTE

I. Tradiția spune că cci clin clanul i.arre (Car. Kar. Ker. Kcrr) erau cu toții stîngaci. Scoțicnii dc la graniță numcsc și azi persoanele carc sc slujesc dc mîna stîngă

Scările și turnurile dc apărare din castclclc chinului Carre - construita în condițiile permanentelor încleștări dc la graniță - erau adaptate la accastă particularitate a stăpînilor.

Vechile turnuri dc strajă aveau în general trei-patru nivele și ziduri groase, din piatră. Construite izolat sau atașate castelelor, erau ușor dc apărat, lixista o singură intrare: o ușă dublă, la paner, partea exterioară din zăbrele groase dc fier. și cea interioară din stejaj ferecat tot în fia. Partcnil era folosit drept magazie dc provizii. La nivelele următoare sc ajungea printr-o scară îngustă, în spirală, numită turnpike . pentru că apărătorii sc puteau retrage în susul ci. cu un braț apărat dc zid. în timp cc brațul carc mînuia sppda era liber să sc miște. In schimb, atacatorul se găsea într-un dezavantaj net, întrucît brațul cu spada sc lovea mereu dc zid.

în casele clanului Carre, scările în spirală se construiau în sens invers acelor de ceasornic, dar fiind că stăpînii erau stîngaci.

II. În 1703, regina Ana a convocat Parlamentul scoțian, pentru că Anglia avea nevoie de sprijinul financiar al Scoției, ca să-și poată continua războiul cu Franța. Curtea spera că Parlamentul scoțian va vota în favoarea sprijinirii armatei, apoi toți membrii înaltului for se vor întoarce acasă. Dar după Darien și masacrul de la Glencoe, după un secol în care politica Angliei nesocotise continuu interesele Scoției, scoțienii erau ferm bolăriți să obțină schimbări de ordin constituțional.

În vara anului 1703, Parlamentul a elaborat două legi extrem de importante, menite să transfere puterea din mâinile reginei în cele ale Parlamentului scoțian. Cel mai important era Actul de Securitate, care stipula că după moartea reginei și a urmașilor ei direcți (regina năvînd nici unul), toți funcționarii civili și militari, aflați pînă atunci sub controlul monarhului.